EMANUEL MORAVEC

OČESKÝ ZÍTŘEK

EMANUEL MORAVEC

O ČESKÝ ZÍTŘEK

1943

ORBIS - PRAHA

N 74.311

I. vydání v srpnu 1943

Veškerá práva vyhrazena

„Ty! O patronův země české nejpřednější a největší, Václave! Vratislavem budiž a Čechám svým navrať slávu dávnou! Opět na to postav nás místo, z něhož vlastní netečností a hříšnou zlobou jiných neb pochlebnictvím mnohých nezaslouženě jsme upadli. Ty národa našeho záštito a podporo! Nedej zahynouti nám i budoucím!“
Balbín: „Dissertatio apologetica pro lingua bohemica“.

Úvod

Když před dvěma sty lety Prokop Diviš postavil prvý hromosvod, stal se za to předmětem nenávisti a terčem zloby všech zaostalých sousedů. Na jeho vynález se svedlo, co se jen nepěkného dalo vymyslit. Zavinil sucho, učaroval kravám. Proto nakonec sedláci, rozjitření pověrčivými štváči, hromosvod Divišovi zničili. Nic není totiž tak zavilé jako tupým zvykem prorostlá zaostalost.

Každá veliká myšlenka, která zachraňovala lidstvo před úpadkem a zakrněním, musila tvrdě bojovat jako plavec, kterého na dráze k cíli sráží zpětný proud. My říšští a evropští nacionální socialisté nijak se nedivíme, že máme proti sobě ve vlastním národě tlupu zarytých a neúprosných nepřátel. Kdyby tito nesmiřitelní pomýšleli pouze na naši zkázu, nestálo by ani za řeč, co jimi hárá. Bohužel, náš boj se židovskou reakcí peněžnickou a bolševickou je něčím více než pouhým osobním sporem v nazírání na vývoj světa. Zde jde také o zítřek českého národa, na kterém právě nám, stoupencům Adolfa Hitlera, velmi záleží. Žil-li dosud český národ uprostřed národa německého a v říšské příslušnosti přes plných tisíc let, pak cílem dnešní naší práce je zajištění české budoucnosti na celé tisíciletí další. Že nám lásku k národu určití vytrvalci upírají, nemůže nás vzrušovat. Soudu dějin se nebojíme. Dá nám určitě za pravdu.

Evropa nacionálněsocialistická se nyní ujímá vedení duchovního světa. Bije se za vítězství kulturního socialismu. Kdo viděl v Americe mrakodrapy a kdo zná jejich parodii z Charkova, ten není na pochybách, jak vlastně vzniklo temné americko-sovětské souručenství. Boj s atlantickými piráty a se stepními nájezdníky může být vleklý. Řada národů se v něm vykrvácí. Povinností nás českých nacionálních socialistů je, abychom zamezili zbytečné národní ztráty. Bráníme nepříteli, aby zneužil posledního zlomku českého národa ke svým hanebným cílům. Proto jeho zášť a proto nenávistné spílání jeho pomahačů.

Rok 1942 byl pro český národ rokem osudovým a mrazivě výstražným. Bili jsme se tehdy za národní existenci bezohledně s dobrodruhy ze zámoří i z Moskvy. Deníkem pomalu válečným je proto soubor mých projevů a statí z této pohnuté doby. Všechny naše starosti a všechny naše tužby hleděl jsem vyjádřit, churavé duše léčit a vidoucí bojovníky posílit. Mýlí se počtáři v drobném, kterým se zdá, že dnes uprostřed roku 1943 zápas revoluce nacionálněsocialistické s reakcí kapitalisticko-bolševickou vrcholí. Zesílil snad na bitevních polích, ale hlavní je ještě před námi. Tento světodějný kvas musí se svršit v duších celého světa, který se hlásí k evropské kultuře. Musí nezadržitelně nastat také v oněch hlavách u nepřítele, jež drží dosud v nevědomém temnu židovské proradné lhaní.

Má-li český člověk umírat, tedy nechť za něco více než jsou hrabivé zájmy amerických milionářů nebo nelidské vidiny moci sovětských divochů. Proto jsme na stráži a proto se zde bijeme tak tvrdě s Benešovými náhončími. Předkládám-li českému čtenáři přehled své dvanáctiměsíční práce, nečiním to proto, že čekám pochvalu, nýbrž abych ukázal, co bylo a co ještě je ve hře, která pokračuje a ve které je stále v sázce také český zítřek.

Emanuel Moravec.

V Praze, v srpnu 1943.

Po smutném probuzení mnichenském v roce 1938 bylo zřejmé, že pomalu čtvrt století český národ šel cestou špatnou, že netušil, kam směřuje vývoj, a proto ve chvíli, kdy nastalo v Evropě měření sil mezi kapitalistickou demokracií a nacionálněsocialistickou revolucí, octl se na straně poražené, doplácel.

Jako voják z povolání vycítil jsem, myslím, podstatu této národní porážky v plné její velikosti i hořkosti. Rázem se tehdy ukázala celá ta ubohost demokratických českých „státníků", kteří pro stranické zájmy neměli nikdy dosti času, aby se zajímali o duchovní kvas, který byl už zřejmou vzpourou proti kapitalistické demokracii, obskakované socialisty nejrůznějších odstínů pouze proto, že jim dávala možnost dobré výslužky za zradu pracujících mas.

Celých dvacet let nestačilo západním kapitalistickým demokraciím k tomu, aby daly Evropu do pořádku, aby tu vytvořily n a d s t á t n í soustavu politickou, která by nahradila starou a nebezpečnou soustavu politických napětí, kterým se říkalo „evropská rovnováha" a která nebyla ničím jiným než chronickou horečnou přípravou na nové veliké válečné střetnutí, které by zpovzdáli se svých ostrovů Anglie podle svých potřeb podpalovala nebo přidušovala.

Když jsem odešel do výslužby a začal českému lidu vykládat skutečnost, nikdy mne nenapadlo, že bych nakonec jednou dělal politiku aktivně a že bych se měl ujmout práce tam, kde politikové kapitalistické demokracie všechno zbaběle nechali ležet, odkud se

prostě s malou dušičkou vytratili. Nic mne tak nepřekvapilo v životě jako zpráva hlavy našeho národa, že mám vstoupit do vlády. Starý voják poslechl a udělal si program, který postupně měl být uskutečňován bez zřetele na překážky, odpor přátel i nepřátel, bez zřetele, jak se bude tvářit z počátku národ, který byl podle plánu starých nepolepšitelných zrádců udržován stále v nevědomosti.

Viděl jsem, že to nové, co může český národ zachránit, nemohu tvořit s i n s t i t u c e m i, jako jsou politické strany, spolky a organisace nejrůznějších odstínů i poslání, nýbrž jedině s muži, ženami, mladíky a dívkami, kteří se sami přihlásí pod nový prapor a mají touhu sloužit veliké myšlence.

Vláda má moc poručit. Může poručit institucím, které se však pod rozkazem jen prohnou, aby tento rozkaz zvolna v jeho průraznosti otupily. Za starými institucemi trčely všude staré stíny. Proto bylo třeba n o v ý c h l i d í, aby dali základ n o v ý m institucím. Nemohlo se začít ani s novou institucí proto, poněvadž byly oprávněny obavy, že se k ní přihlásí nejprve ti, kteří touží být jejími placenými předními funkcionáři. Rozhodl jsem se pracovat od člověka k člověku, přesvědčovat a nabízet lepší budoucnost národnímu celku, ne však jednotlivcům.

Jak jsem to dělal, chci rozumným Čechům ukázat, aby mohli soudit a uvažovat. Vydávám tiskem všechny své projevy a články, jež jsem jako člen vlády napsal v době od 19. ledna 1942 do 18. ledna 1943. Je v nich uloženo všechno od plánů až k překážkám, které se za tu dobu postavily do cesty. Je to p ř e h l e d r o k u b o j e, který jsem nazval zápasem o českou duši.

Začal jsem tím, že za týden po vstupu do vlády jsem promluvil k německým a českým novinářům o svých záměrech a našich společných úkolech:

Tisk je částí předvoje zítřka.

26. ledna 1942.

Soll ich dem tschechischen Zeitungswesen die Aufgaben für die Zukunft festsetzen, dann muß ich einen Vorgang anwenden, den jeder Wärter eines Organismus und des Lebens wählt. Der Gärtner weiß, daß für bestimmte Setzlinge ein bestimmter Boden nötig ist, daß die Saat durch Begießen, durch Behacken und durch Schutz vor verschiedenen Schädlingen und schlechtem Wetter gepflegt und unterstützt werden muß. Der Gärtner weiß auch, daß gut gepflegte Setzlinge nicht schneller wachsen, wenn man sie voll Ungeduld zu zupfen beginnt.

Das Protektorat mit seiner Bevölkerung ist kein Fremdkörper in Mitteleuropa und noch weniger ist es ein solcher inmitten des Großdeutschen Reiches. Wenn ein europäisches Land geopolitisch und ethnographisch dem Gebiet des heutigen Großdeutschen Reiches sehr nahe ist, dann ist es Böhmen und Mähren. Landschaft, Lebensart, Rassenmerkmale, all das bezeugt eine althergebrachte Einheit des Protektorates mit dem Großdeutschen Reich. Der politische Stillstand, der in den vergangenen sieben Jahrzehnten in dieser Einheit entstand, änderte nichts an der alten Wirklichkeit, der uralten Einheit, der Kultur und Rasse mit Unterschied der Sprache.

Der Boden für die neue Saat ist im Protektorat der gleiche wie im Deutschen Reich. Was diese Seite be-

trifft, braucht sich der Gärtner keine großen Sorgen zu machen. Bei sprachlicher Verschiedenheit ist Einheitlichkeit von Lebensart und Lebenscharakter vorhanden. Mehr Sorge bereitet die Pflege und der Schutz dessen, was erst gezogen werden soll.

Bisher bildete der gute Boden, auf dem neue Gedanken mit derselben Kraft sprießen konnten, wie es im Reich der Fall ist, im Protektorat ein Brachfeld, um das sich von tschechischer Seite fast niemand richtig kümmerte, das nicht umgeackert wurde und auf dem vieles wucherte, was nicht nützlich, ja sogar giftig war. Im Vergleiche fortfahrend kann ich also sagen, daß das Protektorat eine Unkrautsamenschule innerhalb des gut bebauten Gebietes des übrigen Reiches war. Dabei schließe ich allerdings das Feld der Erzeugung aus, auf dem sowohl industriell, als auch landwirtschaftlich viel geleistet wurde.

Zur Seele des Tschechen sprachen überzeugend außer dem Herrn Staatspräsidenten nur einige Journalisten und Literaten, die mit Schrecken die verderbliche Entwicklung beobachteten, der das tschechische Volk entgegenging. In der großen Revolution, die aus der Zersetzung und dem Absterben des demokratischen Kapitalismus erstand, und in der sich Deutschland an die Spitze des Kampfes um eine neue Ordnung für alle europäischen Völker stelle, glich bisher das tschechische Volk in seinem Großteil dem Schläfer, der den über sein Dach dahinbrausenden Sturm nicht hört. Daher war es nötig, diesen hartnäckigen Schläfer öfter zu schütteln, ihm in die Ohren zu schreien, damit ihn das schadhafte Dach nicht verschüttete.

Die Protektoratsregierung, der auch ich angehöre, hat sich entschlossen, das tschechische Brachfeld inmitten der deutschen bebauten Felder mit allen Mit-

teln zu beseitigen. Sie hat sich entschlossen, den guten tschechischen Boden zu besäen und das, was sie besät, mit allen Mitteln im Wachsen zu unterstützen und vor Schädlingen zu bewahren.

Deshalb hat sich die Protektoratsregierung klar und durchaus ablehnend gegen die Emigration gestellt, welche die Heimat in schwerer Stunde feige verlassen hat. Deshalb beruft sich die Protektoratsregierung auf die ruhmvolle Politik des heiligen Wenzel, nach der auch dessen Mörder, Fürst Boleslaus I. zuletzt gegriffen hat, nachdem er fünfzehn Jahre lang vergeblich und nur zum Schaden seines Stammes mit dem deutschen Kaiser gekämpft hatte. Boleslaus I. ist als treuester Verbündeter des Heiligen Römischen Reiches Deutscher Nation und als sein ehrlicher Vasall gestorben. Unter seiner Führung ist das tschechische Volk Seite an Seite mit dem deutschen Volk im Kampfe gegen die östlichen Freibeuter gestanden.

Die Protektoratsregierung hat sich die Aufgabe gestellt, mit allen Mitteln die Wand einzureißen, die zwischen rasseverwandten, zwischen kulturell einheitlichen, zwischen wirtschaftlich und schicksalhaft eng miteinander verknüpften Völkern, nämlich dem tschechischen und dem deutschen Volk steht, die die feindliche Propaganda und die gehässige Bequemlichkeit bestimmter Schichten des tschechischen Volkes ständig unterbaut hat und heute noch unterbaut.

Die Protektoratsregierung ist überzeugt, daß das tschechische Volk nur dann weiterleben kann, wenn die großen politischen Ideale des deutschen Volkes ein ebenso kostbares Gut des tschechischen Volkes werden. Daher wird die Protektoratsregierung darauf achten, daß der Reichsgedanke, der das deutsche Volk stark gemacht hat, auch zur Kraft des tschechischen Volkes wird, daß seine neue glückliche Zukunft einzig in der

Treue zum Reich nach dem Beispiel seiner großen Fürsten und Könige findet.

Damit dieses große Ziel erreicht werden kann, fordere ich nicht nur alle tschechischen Patrioten zur Mitarbeit auf, sondern wende mich an die Angehörigen des deutschen Volkes, die mit uns auf dem Boden des Protektorates leben und Gut und Böse in dieser bewegten und ruhmvollen Zeit mit uns teilen, daß sie die Bemühungen dieser tschechischen Regierung unterstützen und dem verständigen Teil des tschechischen Volkes fest und freundschaftlich die Hand reichen mögen.

Ich bin überzeugt, daß wir der größten Zeit entgegengehen, die die Geschichte je gekannt hat, einer Zeit des ewigen europäischen Friedens und des großen Ruhmes des Deutschen Reiches, dem wir Tschechen treue und verläßliche Bürger sein wollen.*)

---

*) Mám-li stanoviti pro budoucnost úkoly českého novinářství, musím postupovat jako pěstitel živého organismu. Zahradník ví, že pro různé sazenice je nutna určitá půda, že rostliny nutno podporovati zaléváním, okopáváním a ochranou před různými škůdci a špatným počasím. Zahradník také ví, že dobře pěstované sazenice neporostou rychleji, bude-li je netrpělivě povytahovat.

Protektorát není se svým obyvatelstvem cizím tělesem v střední Evropě a tím méně uprostřed Velkoněmecké říše. Je-li některá evropská země geopoliticky a národopisně územím dnešní Velkoněmecké říše velmi blízka, pak jsou to Čechy a Morava. Krajina, způsob života, rasové znaky, to všechno dosvědčuje tradiční jednotu Protektorátu s Velkoněmeckou říší. Politická přestávka, která v minulých sedmi desetiletích v této jednotě nastala, nezměnila nic na staré skutečnosti pradávné jednoty kultury a rasy s jediným rozdílem řeči.

Půda pro novou setbu je v Protektorátu stejná jako v Německé říši. Pokud se toho týká, nemusí mít zahradník veliké starosti. Při jazykové různosti je tu jednotnost rázu a charakteru života. Víc starostí dělá pěstování a ochrana toho, co ještě musí vyrůsti.

Prozatím tvořila dobrá půda, na které mohly nové myšlenky klíčiti se stejnou silou jako v Říši, v Protektorátu úhor, o který se na české straně skoro nikdo nestaral, který byl nezoráván a na němž rostla mnohá plevel, neužitečná a dokonce jedovatá. Chci-li pokračovat ve svém podobenství, mohu proto říci, že Protektorát byl pařeništěm plevele uprostřed dobře vzdělávaného území ostatní Říše. Při tom ovšem vylučuji oblast výroby, kde průmyslově i zemědělsky bylo mnoho vykonáno.

K duši Čechů mluvili vedle pana státního presidenta jen někteří novináři a literáti, kteří s hrůzou pozorovali zkázonosný vývoj, jemuž šel český národ vstříc. Ve velké revoluci, která vzešla z rozkladu a z odumírání demokratického kapitalismu, a ve které se Německo pro všechny doby postavilo v čelo boje o nový řád za všechny evropské národy, podobal se český národ ve své většině spáči, který neslyší bouři, hučící nad jeho střechou. Proto bylo nutno častěji zatřásti tímto tvrdošíjným spáčem a křičeti mu do uší, aby ho poškozená střecha nezasypala.

Protektorátní vláda, ke které také náležím, rozhodla se všemi prostředky odstraniti český úhor uprostřed německých obdělaných polí. Rozhodla se osíti dobrou českou půdu a to, co osela, všemi prostředky podporovati ve vzrůstu a ochrániti před škůdci.

Proto se protektorátní vláda postavila jasně a naveskrz odmítavě proti emigraci, která v těžké hodině domov zbaběle opustila. Proto se dovolává protektorátní vláda slavné politiky sv. Václava, k níž konec konců i jeho vrah, kníže Boleslav I., sáhl, když byl patnáct let marně a jenom ke škodě svého kmene bojoval s německým císařem. Boleslav I. umřel jako nejvěrnější spojenec Svaté římské říše národa německého a jako její poctivý vasal. Za jeho vedení stanul český národ po boku národa německého v boji proti východním nájezdníkům.

Protektorátní vláda si stanovila za úkol strhnouti všemi prostředky stěnu, která stojí mezi rasově příbuznými, kulturně jednotnými, hospodářsky a osudově těsně spojenými národy, t. j. mezi národem českým a německým, stěnu, kterou nepřátelská propaganda a nenávistné pohodlí jistých vrstev českého národa neustále podezdívaly a ještě dnes podezdívají.

Protektorátní vláda je přesvědčena, že český národ jen pak může dále žíti, jestliže se velké politické ideály německého národa stanou stejně drahocenným statkem národa českého. Proto bude protektorátní vláda pečovati, aby říšská myšlenka, která německý národ tak posílila, stala se také silou národa českého,

Pokládám za velmi důležitou skutečnost, že právě k vám mohu, pánové, veřejně po prvé hovořit v své nové funkci. Abych pravdu řekl, jsem mezi vámi v ovzduší, které mi není nijak cizí. Pokládám se sám trochu za novináře a vždy jsem byl hrdý na to, že sem tam dovedu něco srozumitelně vyložit na potištěné stránce.

Scházíme se, pánové, ve chvíli, která je historicky stejně významná, jako byl 15. březen 1939. Byl bych rád, kdyby si to každý z vás v plném rozsahu uvědomil. Začínáme prostě znovu a začínáme při tom za podmínek s jedné strany těžších, ale s druhé zato tím čestnějších a nadějnějších.

Pan Zastupující říšský protektor prohlásil, když nás, členy vlády, na pražském hradě 19. ledna přijal, že k nám má plnou důvěru. Tato jeho slova nás naplnila hrdým zadostiučiněním, ale současně jsme si jasně uvědomovali, že bereme na sebe úkol těžší, než se mnohému zdá. Netajím, že jsme si řekli, že snad jde o úkol nad síly člověka, ale v každém případě stojíme před zápasem, ve kterém se chlap musí cítit svůj, a na tento zápas jsme si opravdu jako drvoštěpové naslinili dlaně.

Uvažuji-li o tom, co bude, kdyby tato vláda selhala a svým slibům nedostála, pak mi vnitřní cit říká, že

---

který svou novou šťastnou budoucnost nalézá jedině ve věrnosti Říši podle vzoru svých velkých knížat a králů.

Aby se mohlo dosáhnouti tohoto velikého cíle, vyzývám nejen všechny české vlastence k součinnosti, nýbrž obracím se i na příslušníky národa německého, kteří s námi žijí na půdě Protektorátu a s námi sdílejí dobré i zlé v této pohnuté a slavné době, aby podporovali snahy této české vlády a rozumné části českého národa pevně a přátelsky podali ruku.

Jsem přesvědčen, že jdeme do největší doby dějin, do doby věčného evropského míru a velké slávy Německé říše, jejímiž věrnými a spolehlivými občany my Češi chceme býti.

po ní přijde jen nezadržitelný sestup všeho toho, co je nám drahé a co nám zajišťovalo věčné žití mezi evropskými národy v rámci Velkoněmecké říše.

Mluvím-li tak, pak ze mne nehovoří starost o osud osob, které tuto novou vládu tvoří, nýbrž o onu duši úlu, která je silou a svatým plamenem národního bytí. Aby národ žil, musí někdy muži hynout, jak vidíme dnes na velikém národu německém. Myslím, že stojíme před rozhodnou bitvou s nepřátelskou propagandou, která se svými tajnými spojenci bude dělat vše, aby nám naši práci znemožnila a aby náš národ obětovala pro zájmy Anglie a jejích spojenců.

Mám-li charakterisovat údobí, jež máme od vyhlášení Protektorátu za sebou, pak pokud jde o boj s nepřátelskou propagandou a jejími zdejšími našeptavači, byla to doba, ve které čeští vedoucí činitelé nechali do svého národa pálit těmi nejtěžšími propagačními ráženi a nic neučinili, aby ztráty z této prudké kanonády byly zmírněny. Přihlíželi, hráli si s osudem, sázeli na válečné kombinace, místo aby národ vedli, za národ odpovídali, národu sloužili a i proti jeho vůli jej z nebezpečí vyvedli. Tito počtáři zapomínali, že v rozhodných chvílích je třeba postavit se také proti národu, jde-li o jeho život. Z hořícího domu se vyhazují z oken na plachtu hysterické bytosti, i když se vzpírají, koušou a kopají.

Prospali jsme tři roky velikých možností. Tehdy za těmi, co dobře viděli vývoj s české strany, nestála žádná moc. Na vedoucích místech nedělal osud českých aktivistů nikomu starosti.

A tak přišla chvíle střídání stráží, kdy ospalci a intrikáni musili přičichnout k prachu revoluce, která pochoduje Evropou. U rakve Lažnovského jsem řekl, že my čeští aktivisté zvedneme rukavici, která nám

byla s nepřátelské strany hozena, a že uděláme v národě pořádek vlastní silou.

Řekl jsem, že dobrý zahradník má osev ošetřovat, ale že z netrpělivosti nesmí sazeničky popotahovat. Veliké věci klíčí a zrají zvolna. Hlavní však je, abychom v době, kdy pracuje čas, neztráceli linii, kterou jsme si vytkli. Postavení českého aktivisty bych srovnal s postavením kormidelníka, který na širém moři po dny a týdny, kdy není vidět země, kdy bouře jej sráží a láme, stále a stále loď napřimuje do žádoucího směru.

V tom byla, je a zůstane síla německé nacionálněsocialistické revoluce, že za všech okolností pod vedením silného kormidelníka stále a stále sledovala s největší pečlivostí střelku a nikdy se neuchylovala od směru, který bezpečně vedl k novým břehům.

Pánové! Jste syny českých matek. Máte rádi náš churavý národ. Prosím vás jako novinář, jako jeden z vás, a dnes člen vlády, od které se mnoho očekává, abyste hlavně byli důslední, abyste se nikdy nedali zviklat, nikdy nedopřáli sluchu pochybovačům, abyste se nikdy neukázali lidmi slabé víry.

K tomu, abychom vyvedli český národ z bludiště, do kterého se dostal netečností starého vedení a drzou výbojností nepřátelské propagandy, musíme nejprve v ě ř i t. Českému národu v této vážné hodině nepomůže novinář, který má skvělé pero, ale v duši prázdnotu pochyb, a který dělá obratné kompromisy s poměry. Takový novinář je zřejmou škodnou. Ten pomáhá zahrabávat českou budoucnost, i když proti němu není formálně žádných námitek.

Pánové! Český lid není tak hloupý, jak si myslí nepřátelská propaganda a jak se domnívají různí počtáři se studeným srdcem. Český národ dobře cítí, kdo v něco věří a kdo pouze s danými skutečnostmi koke-

tuje. Mně, jako přednostovi úřadu pro lidovou osvětu, je a zůstane větší hodnotou novinář, který pevně věří ve vítězství Říše a Nové Evropy a který třeba méně obratně píše, než veliký stylista, představující však po ideové stránce obílený hrob. Cit je vždy silnější než styl. Prostá, nehledaná slova více hovoří k srdci než ta nejpestřejší květomluva.

Jen novou vírou bude český národ silný a věčný. Nikdy se nesmí dát spoutat minulostí za plavby k novým břehům. Vzpomenul jsem už na svatováclavskou politiku říšskou. Zbytečně se nestal Václav světcem. V jeho blahoslavení se zračí veliká moudrost té doby. Kdyby byli Češi nepřijali křesťanství, a tím se nepřidali k Německé říši, byli by zahynuli. Také Maďaři mají svého velikého světce, svatého Štěpána, který zachránil maďarský národ před zánikem tím, že jej vedl na křesťanský břeh a že z nomádů udělal sedláky.

Má-li vaše práce nést to ovoce, kterého si všichni upřímně přejeme, prosím vás, nepište o českých omylech a o české budoucnosti perem státního návladního, namáčeným do přechlazené sodovky, nýbrž perem, ze kterého odletují jiskry svatého hněvu a povznášející naděje.

Český člověk rozumí všemu, co zvučí tvrdou logikou, i tou nepříjemnější, když na tuto logiku dopadá přísvit upřímného citu. Boj proti nové době je bojem proti příboji, bojem proti prudkému proudu, kde vesla mylně nasazovaného úsilí obyčejně nic nezmohou, nejvýš že při hrozném potu zůstáváme na místě. Češi jsou národ malý. Proto se tím více musíme mít na pozoru, abychom chybnou citovostí nepromarnili poslední statky své národní svébytnosti a cti.

Pánové! Prosím, abyste vzali na vědomí, že od 19. ledna český žurnalista aktivista není už žádným

opuštěncem, nýbrž že za ním uprostřed českého národa s celou váhou své moci a autority stojí tato vláda. Můžete spoléhat na mne ve všem, co podnikáte ve prospěch českého národa a Říše, která je naším státem, naší oporou a naším širokým životním prostorem. Vláda Protektorátu z 19. ledna netřídí Čechy podle politických skupin, nýbrž jediné podle toho, jak kdo upřímně jde za cílem, který si ona vytkla. Ne podle špendlíků, nýbrž podle práce budeme se poznávat ve dnech, které nás čekají, ve dnech stejně těžkých jako slavných a osudových.

Nevzdávám se své staré myšlenky, že se nakonec podaří sjednocení všech českých aktivistů, o kterém jsem před třemi měsíci zhruba hovořil. Dnes je česká budoucnost v sázce. Proto vás prosím, zanechte planých polemik, které zapáchají starou demokracií. Nevylučujte nikoho zbytečně z národa jen proto, že sami sebe pokládáte za vyvolené a nejzasloužilejší.

Nezapomínejte, že dnes rozhoduje jedině kvalita a opravdovost. Je spravedlivé, že mezi dvěma stejně kvalitními kandidáty musí v budoucnu mít přednost ten, který dříve prozřel a více se pro věc Nové Evropy obětoval. Ale je nesociální a nešlechetné, když neschopný hledí zatlačit schopného jedině tím, že mává svým starším příslušenstvím k aktivismu. Neschopný člověk na odpovědném místě škodí především celku. Neschopný člověk na odpovědném místě ve velikém národě je omylem, v národě malém je opravdovou katastrofou.

Proto bude snahou této vlády dostat na odpovědná místa lidi nejen naprosto spolehlivé, nýbrž také mimořádně schopné a nejvýš pracovité. Zde se nebudeme zastavovat před žádnými zatuchlými předpisy, škatulkami a hejblemi. Času bylo už poztráceno tolik, že je opravdu s podivem, že jsme ještě při životě.

Všude tam, kde má dojít k boji, protivníci vysílají jako předvoje ta nejlepší, nejpohyblivější vojska. Na těchto předvojích závisí, v jakých posicích hlavní síly, které za předvojem následují, budou musit přijmout rozhodný boj.

Vláda z 19. ledna se připravuje k rozhodnému boji s temnými a zaostalými silami, k boji za český národ. Naším předvojem budete také vy, čeští novináři. Na vašem manévrování, na vaší obratnosti, na vaší průbojnosti a vytrvalosti závisí z valné části, za jakých podmínek bude tento rozhodný boj sveden s nepřítelem velmi chytrým a zarytým. Osud českého národa je proto také ve vašich rukou. 19. leden byl určitě vítězstvím českého aktivismu nad plouživými chytráky. Značnou zásluhu má o to česká žurnalistika, která nevybočila ze šiku. Děkuji vám za tuto statečnost.

*

České inteligenci jsem chtěl ukázat, co od ní žádá dnešní osudná doba a kam se obrací její vývoj. Proto jsem v Lidových novinách uveřejnil pod názvem „Do lepších časů" tento článek:

Na cestě k nové socialistické Evropě.

2. února 1942.

Čím více se vzdalujeme od osudového roku 1938 a od památného zasedání mnichenského, tím jasněji slyšíme bouchnutí dveří za dobou, která dosloužila a která jako každý zralý pensista protestovala, když náhle dostala dekret stařectví.

München byl a zůstane mezníkem v dějinách, mezníkem mnohem významnějším, než byl počátek francouzské revoluce anebo vynález parního stroje. S Mün-

chenem se může srovnat objevení Ameriky. Na podzim r. 1938 dámy z lepší britské společnosti nosily malé deštníčky v podobě jehlic, aby ukázaly, že britský premiér, který se v Münchenu choval jako podlý chlap, zůstal jejich zbožňovaným státníkem.

Deštníčky s hrudí britských aristokratek však záhy zmizely. Ukázalo se, že britský premiér ani zdaleka netušil, že v Münchenu podepsal rozsudek nad celým tím zetlelým světem, který vzýval demokracii jako neznaboh vzývá Všemohoucího na oko, aby jiné oklamal. V roce 1938 započal veliký ústup západního kapitalismu s evropské pevniny. Evropa se probouzela k socialismu. Měla na vybranou buď technickou kulturu nacionálního socialismu nebo technické barbarství komunismu. Třetí cesty nebylo.

Rozum radil národům střední a západní Evropy, aby se sešikovaly za německým nacionálním socialismem, který ukázal nečekané organisační schopnosti, překvapující tvořivost a sociální kázeň národních celků, o jaké do té doby nikdo neměl potuchy. Práce stala se vírou i vykoupením.

Před sto padesáti lety se divila Evropa vnitřní síle francouzské revoluce, která nebyla ve skvělých generálech, nýbrž v neobyčejné obětavosti malého nadšeného člověka. O několik let později se kdosi Napoleona ptal, co bylo příčinou jeho skvělých vítězství. Odpověděl, že nepřítele drtil jen proto, poněvadž nahradil staré důstojníky statečnými poddůstojníky. V podstatě to znamenalo, že stará, unavená egoistická vedoucí vrstva byla nahrazena statečnou vrstvou prostých pracujících.

Řekl jsem, že Velká francouzská revoluce se nemůže srovnat s revolucí, kterou dnes prožíváme, s revolucí, ze které vzejde Nová socialistická Evropa. Hra-

nice, které znemožňovaly přirozený hospodářský vývoj Evropy, byly překročeny. Je pravda, že nacionálněsocialistická myšlenka byla především určena jedině pro německý národ. Ale v okamžiku, kdy padla západní Evropa a kdy Anglie se stáhla jako plž do ulity na svůj ostrov, nacionálněsocialistická myšlenka se stala osvobozeným duchem, který jako v pohádce se dostal jednou z láhve a není moci, která by jej zatlačila zpět do německých národních hranic. Ideje německého nacionálního socialismu se staly po kapitulaci Francie obecným evropským statkem, jednotnou evropskou nadějí a vírou.

Z velikého německého nacionálněsocialistického společenství vzniklo skoro přes noc ještě větší nacionálněsociální společenství evropských národů. Italský fašismus není ničím jiným než upřímnou sestrou německého nacionálního socialismu. Obě tyto rodné sestry mají jednu matku, a tou je společná a tvrdá vzpoura proti starému zatuchlému světu, proti peněžnickému kapitalismu, proti Židovstvu, které tento umírající svět, zadušený zlatem, vedlo a spravovalo, které tento rozkácený, ale také roztřesený starý svět mobilisovalo proti nové, dobře rozkročené době. Unavený večer huboval na svěží ráno.

A do tohoto velikého klání věků připletl se také český národ, který jako každá živá a událostmi překvapená bytost musil si odbýt své vnitřní krise. Tyto krise byly tím těžší, čím více cit se vzpíral jako poplašený kůň rozumu, který tu byl kočím. Český národ patří mezi nejhodnotnější národy této pevniny. Ale nebylo národa osudem pronásledovanějšího než národ český. Jeho kletba spočívala v tom, že po řadu staletí neměl vedoucího, který by byl hoden veliké české duše. Energie českého národa byla promarňována různými

falešnými hráči a chytračícími slabochy v podnicích naprosto ztracených, zpozdilých a hloupých.

Český národ se podobal pověstnému španělskému rytíři, který bojoval svůj bláhový svatý boj s větrnými mlýny. Pokoušel se zachránit kdysi husitstvím katolictví před reformací. Před touto druhou světovou válkou činil marné pokusy, aby zachránil kapitalistickou demokracii před vítězným evropským socialismem. Doba mu v obou případech utekla pod prsty, a konce byly zlé, neutěšené. Husitství nebylo reformací, poněvadž husité se nechtěli za nic rozejít s katolickou církví, a český demokratický socialismus nebyl sociální revolucí, poněvadž se nechtěl rozejíti se západnickou plutokracií.

Český národ představuje už plných tisíc let hraničáře západní kultury germánsko-románské proti Východu, který stál dlouho pod vlivem tatarsko-moslimským. České dějiny jsou plné bojů s tímto východním světem a vždy bylo při tom naše místo po boku Němců, Charvátů a ostatních evropských národů, když šlo o osud celého kontinentu nebo střední Evropy. Češi nikdy nešli v minulosti s Východem proti Západu. Proto snad jsou určité těžkosti soužití mezi Němci a Čechy, poněvadž oba národové jsou si tak příbuzní a blízcí. Dějiny jednoho bez druhého jsou nemyslitelné. Je tu jednota rasy, jednota kultury, jednota způsobu života a jednota pracovního dynamismu a podnikavosti. Víme dobře, že mezi příslušníky dvou sousedních měst je v rámci jednoho národa často větší cizota než mezi dvěma různými národy. Tak je tomu také v tomto prostoru, kde nepřátelství Čechů k Němcům bylo po světové válce uměle živeno západní anglo-francouzskou propagandou, která potřebovala ve střední Evropě proti silnému Německu co nejvíce spojenců. Britsko-francouzské

strategické zájmy živily česko-německý svár. Když se pak v roce 1933 ujal vedení Říše náš Vůdce Adolf Hitler, k strategickým zájmům britsko-francouzským připřáhly se zájmy židovsko-kapitalistické, které vystupňovaly zcela uměle a prohnaně českou nenávist k německému národu až k bezmeznému běsnění.

Není daleká chvíle, kdy český národ si začne mnout čelo a kdy se bude divit sám sobě, jak mohl dělat tolik nepochopitelných hloupostí. Bude mít při tom těžkou hlavu jako po pořádné opici, poněvadž v posledních letech západní židovsko-kapitalistická propaganda se pečlivě starala, aby český naivní Indián dostal co nejvíce „ohnivé vody" v podobě propagačních žvástů nejnemožnějších tvrzení a slibů.

V posledním pololetí se připojilo k propagační kanonádě kapitalistických Židů ze západu propagační burácení komunistických Židů od východu. Český člověk, o kterého se doma nikdo kloudně nestaral, byl v křížovém ohni. Plaval přímo v propagačním špiritusu.

Ale to, co nás udrželo ve střední Evropě přes tisíc let, udržuje nás také dnes v tomto zápasu o českou duši s nepřáteli Nové Evropy. Přes všechny zlé spory mezi městy nakonec zájem národa vítězil. Přes všechny uměle scénované spory mezi dvěma národy nakonec vítězí zájem evropské pevniny, která je naší společnou širokou vlastí. Probudilo-li zhroucení Francie v roce 1940 myšlenku nové evropské jednoty, pak včasný zásah Vůdce proti bolševickému Východu jen utužil a zakalil cit evropského společenství.

Veliké doby žijí z velikých ideálů, jako žije strom z vláhy matky Země. Veliká doba, ve které dnes žijeme, čerpá svou vláhu z ideálu j e d n o t n é e v r o p s k é p e v n i n y, která pod praporem práce začíná největší epochu svých tisíciletých dějin. Jako občané Velkoněmecké říše stiskli jsme ruku velikému národu

německému a společně s ním podáváme nyní ruce celé Nové Evropě, která nebude ani demokraticko-kapitalistická, ani sovětsko-komunistická, nýbrž nacionálně-socialistická, a proto zcela svá.

*

Český člověk je dobrý. Je střízlivý, a má-li klid a možnost vlastního uvažování, jedná správně tak, jak to potřebuje národ. Český člověk dobře tuší. Proto při vyhlášení sběru teplých věcí pro německého vojáka na východní frontě ukázal nejen své dobré srdce, nýbrž i velikou politickou rozvahu. V rozhlasovém projevu jsem tehdy řekl:

Výsledek sbírky zimních potřeb pro frontu.

8. února 1942.

Z podnětu pana státního presidenta a za pomoci všech dobrých Čechů byla před měsícem zahájena na území Protektorátu Čechy a Morava sbírka zimních potřeb pro německou brannou moc, která na východě jako pevná hráz chrání Evropu a tím také naši domovinu před hrůzami války, před rozkladem a bídou.

Německý voják daleko v sovětské stepi a v sovětských hvozdech, tisíc kilometrů od evropské civilisace a od svých drahých převzal stráž, která dnes má v rukou osud 400 milionů Evropanů. Kdyby německý voják povolil, osud Evropy je zcela jasný. Jisté je, že demokratický kapitalismus se z Evropy už jednou provždy odstěhoval. Kdyby však německý voják zakolísal, Evropa bude komunistická. Kdyby německý voják ochabl, Evropu zaplaví vojska východní sovětské tatarštiny, která se ve svém fanatismu a ve své bezohlednosti nezastaví před ničím. Evropa by zahynula hlady, poněvadž sovětská tatarština by rozvrátila

evropské zemědělství i tam, kde by se válečná smršť krajem nepřehnala.

A to všechno dobře tuší srdce Evropana, i když tu a tam rozum pokulhává za předtuchou a citem. Občanská válka evropská skončila na počátku června 1941, kdy německá branná moc vyhnala posledního Angličana z řeckých ostrovů. V druhé půli června minulého roku začalo druhé údobí této války, kdy Evropa, německým mečem proti britské vůli sjednocená, postavila se proti novému britskému spojenci, Sovětskému svazu, který čekal na vhodný okamžik, aby si Evropu podrobil, aby Evropu zadávil.

Jedete-li od Pyrenejí až do východní Ukrajiny, od Severního mysu až do severoafrických písků, procestujete-li Evropu křížem krážem, mnoho uslyšíte, mnoho uvidíte, ale jedno utkví vám v myslích i v citech. Celá Evropa si váží německého vojáka, celá Evropa se mu obdivuje. To není dílem nějaké zázračně obratné propagandy. Zde pracuje neomylný šestý smysl. V okamžiku, kdy v Evropě bylo odzvoněno kapitalistické demokracii a na východě se začaly šikovat sovětské tankové armády, Evropa instinktivně a s ulehčením se odevzdala do ochrany Velkoněmecké říše.

Proto se také po bok Německa a Italie postavily všechny státy, které sousedily se Sovětským svazem anebo byly v jeho bezprostředním dosahu: Finsko, Rumunsko, Maďarsko, Slovensko, Charvátsko, celkem s tolika obyvateli jako má Italie. A za tímto valem, obráceným proti záhadnému a zlověstnému východu ostatní Evropa shromáždila dobrovolníky španělské, francouzské, norské, holandské, belgické a charvátské.

Východní nebezpečí, přikrčené v ruských stepích a pralesích, probudilo společnou duši zítřejší Nové Evropy. A tato duše zahovořila činem, když po po-

rážce sovětských armád mezi Bugem, Moskvou a Doncem bylo třeba zahájit boj s ruskou zimou. Německý národ na výzvu Vůdce v několika dnech odevzdal přes 65 milionů kusů a párů zimních potřeb.

Pan státní president zná dobře svůj národ. Jak vystihl v březnu 1939 chvíli dějinného zvratu a české země s českým národem bez otřesů a bolestí včlenil do Německé říše, kde historie je dávno moudře umístila, tak také dobře tušil, co vzklíčilo v podvědomí českého zdravého a střízlivého mozku. Pan státní president věděl, že český člověk si německého vojáka oblíbil, že český člověk dobře tuší, co se v ruských dálavách odehrává a oč osudového tu jde. Proto se obrátil k českému lidu, proto nás vyzval, abychom dali, co můžeme ze zimních potřeb nejstatečnějším vojákům světa, armádě, která chrání Evropu, která se bije statečně a mlčelivě za klid a spokojenost české země.

Pan státní president se nezklamal. Česká rozvaha a český zdravý smysl zdolaly to jedovaté přítmí, které pašovala do českých mozků nepřátelská propaganda všemi skulinami a škvírami. Sbírka zimních potřeb mezi českým obyvatelstvem v Protektorátu Čechy a Morava byla zcela dobrovolná. To věděli také političtí hadrníci v Londýně i v Moskvě, a proto českého člověka zapřísahali, aby pálil kožešinové a vlněné věci, aby si zatopil lyžemi a německému vojáku nedal nic.

Výsledek sbírky zimních potřeb mezi českým lidem ve prospěch německého vojáka představuje v prvé řadě t ě ž k o u p o r á ž k u n e p ř á t e l s k é p r o p a g a n d y a není ničím jiným než prvým velikým plebiscitem o příslušnosti českých zemí k Říši. Zde mluví čísla jasnou nesmlouvavou řečí.

Tyto číslice jsou tím úctyhodnější, uvážíme-li, že v českém národě dosud chybí ona dokonalá pospolitá organisace pro veliké národní akce obětavosti, kterou

si dovedl pořídit německý národ k obrovité dokonalosti. V sociálních akcích prozatím jsme diletanty.

Český člověk neposlechl lživého zapřísahání londýnských a moskevských ztracenců. Český člověk bez nucení na výzvu svého státního presidenta odevzdal v době od 5. do 14. ledna celkem:

69 146	kožichů a kožešinových vest
36 230	vlněných přikrývek
3 316	kožených kabátů
191 372	kusy prádla
216 950	pulovrů a svetrů
363 549	šál
554 653	páry ponožek a punčoch
190 037	párů rukavic
216 025	párů nátepníčků a nákolenic.

Český člověk odevzdal německému vojáku celkem 3 078 544 kusy a páry zimních potřeb.

Nazval jsem tuto sbírku prvním velikým plebiscitem českého národa za příslušnost českých zemí k Velkoněmecké říši. A nazval jsem ji tak právem. Odečteme-li příslušníky německé národnosti, žijící v Protektorátě, kteří se účastnili sbírky celého německého národa, pak každý Čech odevzdal asi 60% toho, co odvedl každý Němec. Přes 60% českého národa dalo právě tolik jako příslušníci německého národa.

To znamená pro Londýn a Moskvu, že většina českého národa cítí stejně jako národ německý, jde-li o společnou věc obou národů, jde-li o věc Nové Evropy, kterou dnes německý voják chrání před záhubou.

Vezmeme-li to však podle stavů a povolání v této sbírce, opět ukázal svou obětavost a své pěkné city, své zlaté srdce malý český člověk. Tvrdými se ukázali

boháči. Drze demonstrovali někteří čeští milionáři. Ale chudák se podělil, chudák dal. Pamatoval, jak mu bylo za světové války v Karpatech v zimě. Bratr dal bratru, kamarád cítil s kamarádem. Český dělník dal stejně obětavě jako německý, ale český boháč a český inteligent, ti zůstali daleko za svými německými vrstevníky.

Sbírka zimních potřeb v českém národě ukázala také velmi zřetelně, které vrstvy ještě dobu nepochopily, které vrstvy ještě spí, které váhají a vedou si poťouchle.

Česká sbírka zimních potřeb pro frontu ukázala zřetelně a jasně, kdo tuší podstatu tohoto velikého klání, kdo rozumí dějům, které se odehrávají kolem nás. Že prožíváme velikou sociální revoluci konstruktivní, tuší u nás především malý člověk, který pracuje rukama a jehož hlava není zatížena překonaným haraburdím vědění pro vědění.

Zajímavé je, že mnoho malých českých lidí za nastřádané body kupovalo prádlo, aby je poslalo německému vojáku. Překvapilo, co zcela nových věcí bylo odevzdáno. Tak tomu bylo na příklad v Benešově, v Táboře, v Mor. Ostravě. Někteří prostí čeští sedláci kolem Brna dávali kožichy se slovy, že to je pro německého vojáka, který se tak statečně drží. Věděli, proč s tímto německým hrdinou cítí. Přízrak zbědovaných kolchozů z ruských dálek tlačí českého sedláka, který miluje svou půdu, který srostl s gruntem svých otců a dědů.

Sbírka zimních potřeb pro německou stráž na východě v českém národě potvrdila dvě skutečnosti:

Nejprve starou historickou pravdu, že česká kultura jen tehdy dala veliké plody, když byla pod ochranou řádu, který ve střední Evropě vybudovala německá síla.

Za druhé pravdu současnou, která učí, že prožíváme největší sociální revoluci, jakou kdy dějiny viděly, ale revoluci zvláštní, konstruktivní, která nezná stavů a tříd a která vidí jasně hospodářské kontinenty a vyhraněné celky národních kultur. Tato konstruktivní revoluce porazila v Evropě na hlavu liberalistický upíří kapitalismus a nyní bojuje s destruktivním třídním socialismem komunistického bolševismu.

Sbírka zimních potřeb pro východní frontu potvrdila starou pravdu, že vedoucí vrstvy, vyrostlé z překonaného řádu, jsou vždy brzdou pokroku a těžkou okenicí proti paprskům nového dne.

Sbírka zimních potřeb pro německého vojáka v českém národě ukázala, kde je česká síla, co tvoří její tvrdost, na co může česká budoucnost spoléhat. Český národ k svému velikému štěstí je národem těžce pracujících, a proto v Nové Evropě, kde práce je kapitálem, je národem velmi bohatým, národem se slibnou budoucností.

Český genius, který dříme v duších pracujících, dobře tuší, jak skončí zápas, kterého jsme dnes pouhými diváky.

Tři měsíce už trvá ofensiva sovětských vojsk, ale německé linie stojí. Za ty tři měsíce tisíce tisíců sovětských vojáků nalezlo smrt před německými liniemi. A výsledek tohoto čtvrtletního klání představuje pro sověty strategickou nulu.

Německému velení se podařilo na celé čáře zlomit zimní sovětsko-britskou ofensivu ve východní Evropě a v severní Africe. Stejně beznadějnou je britsko-americká situace na Dalekém Východě. Angličané ztratili Malajsko, Američané Filipiny, Holanďané Borneo a Celebes. Japonská armáda společně s vojsky státu Thai stojí hluboko v Burmě, řada britských přístavů v Bengálském zálivu s četnými letišti je

v japonských rukou. Japonská strategie vráží jasně a nezadržitelně veliký klín mezi Čankajškovu Čínu a Britskou Indii. Druhý klín vráží japonská strategie mezi Spojené státy a Australii. Singapur je bombardován ze vzduchu i se země. Japonské válečné loďstvo je pánem vod kolem ostrova Jávy, kam se uchýlilo britské vrchní velení.

Dobře víme, že spřežení kapitalistického kozla s komunistickým vlkem daleko nedojede. Vlk pohltí kozla v okamžiku, kdy zjistí, že se do evropského ovčince už nedostane. To ví dobře Churchill, to není žádným tajemstvím pro Roosevelta.

Obchody, kde Lenin podváděl carskou ochranku, pěstuje ve velkém Stalin s britsko-americkým kapitalismem. Zatím co Evropa bude stavět svůj zítřek pod ochranou veliké nacionálněsocialistické revoluce, která vyšla z německého národa, Západ při Atlantiku bude prodělávat hroznou revoluci, která bude mnohem divočejší a krvavější než byla revoluce sovětská.

Vláda Protektorátu, ustavená panem státním presidentem 19. ledna, jde vstříc budoucnosti jistě, bez obav. Ví dobře, že doba pracuje pro ni, že vývoj je spojencem veliké socialistické revoluce Nové Evropy. Vláda, v jejímž čele je dr. Krejčí, zvážila dobře všechno, co modelovalo dnešek, co bylo životaschopné a co slibuje českému národu budoucnost jasnou a silnou. Česká vláda z 19. ledna ví, že má veliké historické povinnosti.

Česká sbírka zimních potřeb ve prospěch německé branné moci ukázala, že směr, kterým se tato česká vláda dala, je správný a že odpovídá citům většiny českého národa.

Jsme přesvědčeni, že překonáme ještě mnoho těžkých zkoušek ve svém upřímném evropanství a ve své nesmlouvavé příslušnosti k Velkoněmecké říši.

Jsme však tvrdí, poněvadž víme, že jedině bezohledná důslednost objevuje nové pevniny a že přísnost k sobě připravuje dobrou budoucnost národů.

Mnoho jsme prožili. Mnoho jsme proslzeli. Ale v jednom jsme si věrni. Žít budeme, svými zůstaneme. Ale v žádném případě se nenecháme pochovat s řádem, kterému dějiny odzvonily, s řádem, který dosloužil, s řádem, který dochytračil.

Ani východ, ani západ, pouze střed. Zde je naše místo. Tu se ková naše budoucnost.

Nemohu se ubránit myšlence, že leden 1942 je velikým mezníkem v historii nejen českého národa, nýbrž i Nové Evropy a celého lidstva. Po těžkém šplhání nad nebezpečnými srázy český národ se nyní dostal na přímou bezpečnou cestu. Instinkt, který mu vždy ukázal, jak má volit mezi dobrem a zlem, nezradil jej ani tentokrát. Český národ obstál ve zkoušce, které ho podrobily dějiny. S vyznamenáním v ní obstál malý český člověk, skromný dělník se vznešeným vřelým srdcem.

Přátelé, synové a dcery českého národa, pan státní president dr. Emil Hácha mne, člena vlády, pověřil, abych vám jeho jménem poděkoval za dílo, které bylo vykonáno sběrem zimních potřeb pro statečného ochránce Evropy a naší domoviny, pro německého skromného bojovníka, který vrostl do dějin v těchto letech jako vzor statečnosti.

Děkuji vám jménem vlády z 19. ledna, které jste projevili důvěru a které jste poskytli pomocnou ruku v jejím stavitelském díle.

Děkuji vám za naše děti, jejichž budoucnost máme stále na srdci. Vím, že přijde chvíle, kdy naše pravda bude pravdou pravou ve všech srdcích, která česky cítí a česky myslí.

*

Jako ministr školství jsem měl v ruce aparát pro výchovu mládeže. Jako správce úřadu lidové osvěty jsem měl nástroj také pro výchovu občanstva v podobě osvětové služby, upravené už starými zákony. Proto jsem si sezval osvětové referenty z celého Protektorátu a promluvil jim trochu do duše.

Revoluční osvěta nevystačí s úředníky.

13. února 1942.

Devatenáctý leden představoval nejen změnu vlády v Protektorátě, nýbrž je také dnem zvratu ve výchově českého národa. Pomalu tři roky, vyjma několika žurnalistů, nikdo se nestaral o to, aby česká veřejnost a český člověk nakonec získali správnou představu nejen o tom, co je Německá říše a co je revoluce, která tam vznikla, nýbrž také jak je správné včlenění naší domoviny do velkoněmeckého prostoru a jaký užitek z toho českému člověku vzešel a co v budoucnosti od toho ještě může očekávat.

Jako vedoucí úřadu lidové osvěty byl jsem postaven před otázku, jakým způsobem českému člověku zpřístupnit určité poznatky a ideje, které dnešní doba přinesla nejen jemu, nýbrž i celé Evropě. Rozhodnutím vlády Protektorátu Čechy a Morava z 15. ledna 1942 věci osvětové, divadelnictví, písemnictví, výtvarné umění, hudba, zpěv a tanec, pokud do toho státní orgány zasahují, byly vzaty z působnosti ministerstva školství a převedeny do úřadu lidové osvěty. Tím se stala také stará organisace osvětové činnosti mým orgánem jako vedoucího úřadu lidové osvěty.

Starý zákon z roku 1919, vlastně dva zákony, péči o lidovou výchovu svěřily státu. Jde tu o zákon o organisaci lidových kursů občanské výchovy a o zákon o veřejných knihovnách obecních. V roce 1920 přibyl

k tomu ještě zákon o pamětních knihách obecních. Na tomto zákonitém podkladě byla ještě v bývalé republice vytvořena hustá organisační síť osvětových sborů a komisí, která kulturně zasahuje do všech končin Protektorátu a tím představuje organismus státem řízený a spravovaný, a proto podle mého mínění také nejvhodnější prostředek a aparát k šíření nových idejí a názorů.

Osvětová činnost, řízená dosud ministerstvem školství, v posledních třech letech zajisté uvázla. Chyběly nejen směrnice, které by odpovídaly novým poměrům, nýbrž chyběli také lidé, kteří by se statečně a nekompromisně bili s chorobnými představami, jimž podléhala česká veřejnost a jež v ní živila nepřátelská propaganda a síť agentů londýnské vzdorovlády.

Povinnost, kterou jsem na sebe převzal jako vedoucí úřadu lidové osvěty, je velmi odpovědná. Vím, že narazím a už dnes cítím, že narážím na značné překážky, které prýští nejen z neuvědomělosti a trestuhodné neznalosti poměrů, nýbrž také ze zlé vůle, která se po straně úkradkem hledí uplatňovati proti tomu, co zastávám a prosazuji. V tom směru nechci nikoho nechávat na pochybách. Jsem a budu tvrdý proti každému, kdož by se snažil má opatření zeslabovat anebo sabotovat.

Vycházím z přesvědčení, že záchrana české kultury a českého jazyka je možná pouze tehdy, když celý český národ přijde k poznání, že jediné v rámci Velkoněmecké říše je možná budoucnost českého národa, a tím také další rozkvět a kvalita české kultury. Proto pohlížím na každého, kdo v této otázce nemá jasno anebo úmyslně jasno nechce mít, jako na nepřítele české budoucnosti a podle toho také s ním naložím. Na rozdíl od příslušníků národa německého má příslušník národa českého mnohem větší povinnosti. A to

nejen k Říši jako příslušník národa německého, nýbrž také k národu, který dnes stojí před volbou žít anebo zajít.

Vláda z 19. ledna je proto odhodlána potírat nejtvrdším způsobem všechno, co směřuje proti existenci národa. Bude tedy trestat také ty příslušníky českého národa, kteří snad přímo proti Říši nevystupují, ale zřejmě svou krátkozrakostí anebo zlou vůlí existenci českého národa ohrožují.

Orgány osvětové služby budou mít proto v budoucnosti dvojí úlohu. Jednak bude jejich úkolem českému člověku dát správné představy o postavení českého národa uvnitř Říše a v rámci Nové Evropy po všech stránkách. V českém člověku posílit víru v budoucnost jeho lidu a ukázat mu, že příslušnost českých zemí k Říši není koncem češství, nýbrž počátkem nové formy života a hlavně kultury českého národa, kterým se otvírají zcela nové možnosti v rámci Velkoněmecké říše v středoevropském prostoru a v Evropě vůbec. Český národ od 15. března 1939 není příslušníkem malého státu, o němž Evropa a svět neměl celkem valné představy. Tehdy bylo postavení českého člověka v daleké cizině dosti rozpačité, poněvadž méně informovaní cizinci zřídka věděli, kde tento stát leží a co za národ v něm žije. Od 15. března 1939 Čech je příslušníkem největší říše, jakou kdy v Evropě znaly dějiny, říše, která povede Evropu a tím také ostatní evropské státy.

Vedle toho, že bude českého člověka správně informovat o dnešním vztahu naší domoviny k Říši a českého národa k národu německému, osvětová služba bude také obstarávat určitou úlohu zdravotnickou, t. j. osvětová služba bude isolovat v českém veřejném životě ony prvky, které ohrožují zdravou mysl národa, a tím národní existenci.

Z toho vidíte, pánové, že služba osvětová bude službou velmi odpovědnou a že v ní nemohu trpět spolupracovníky pochybné a méněcenné. Proto také celá osvětová služba bude postavena na půdě výběrové, a ne — jako byla dosud — na sborech volených prostředím, jehož politická tvář není dosti jasná. V státní soustavě, kterou představuje Velkoněmecká říše a k níž náleží také naše domovina Protektorát Čechy a Morava, vše je budováno na osobní odpovědnosti jednotlivce a ne instituce. Síla Velkoněmecké říše spočívá v tom, že každý sám odpovídá za svou osobu a že každý rád nese velikou odpovědnost.

Mám-li dosáhnout v osvětové službě s pomocí spolupracovníků nějakého výsledku, musím za své pomocníky volit pouze takové lidi, kteří především věří v totéž, v co věřím já. Nikdy se nemohu spokojit s lidmi, kteří se nechají nést proudem událostí a kteří chytrácky vyčkávají, jak tato válka dopadne. Nejméně ovšem mohu potřebovat lidi, kteří zřejmě stojí na jiném břehu a kteří své pravé city a myšlenky obratně skrývají za vzornou činností úřednickou.

Nepotřebuji úředníky v osvětové službě, kteří vyřizují spisy, dodržují úřední hodiny, ale v okamžiku, kdy končí jejich úřední povinnosti, mění se v lidi jiné, v individua rozkladná a vlastní úřední práci podlamující. Činnost osvětová, jak už jsem řekl, je především problém víry a pak teprve přichází problém schopnosti. Je to práce apoštolská. Potřebuji v ní muže, kteří se nebojí kritiky pobloudilého okolí, kteří dovedou stát proti maloměšťácké úzkoprsosti, jež vždy byla reakční a krátkozraká. Potřebuji lidi, kteří jsou hrdi na své říšské a evropské přesvědčení. Proto radím každému zcela v dobrém, aby včas odešel z osvětové služby, nemůže-li být pro mne takovým pomocníkem, jak jsem právě naznačil. Osvětová služba je totiž mno-

hem odpovědnější než služba kancelářského úřadování. Zde nemáme co dělat s mrtvým papírem a s literou, nýbrž zde jsme v bezprostředním styku s lidskou duší, která hlavně u malého člověka je velmi citlivá a snadno vystihuje, zda slova, která pronášíme, vycházejí ze srdce anebo z úřední gramofonové desky. Začnu proto raději s málo lidmi, o nichž jsem přesvědčen, že se na ně mohu spolehnout, než s aparátem, který představuje myšlenkové bludiště nebo močál.

Zde bych vás rád upozornil na jednu vážnou skutečnost. Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler ve své řeči u výročí založení strany zdůraznil, že úkolem nacionálního socialismu bylo p ř e s v ě d č o v a t. A to je úkol každé víry. Adolf Hitler začal přesvědčovat německý národ, kdy tento národ pozůstával z příslušníků nejrůznějších politických stran, komunisty počínaje a pravicovými konservativci konče. Tak jako v křesťanství pohan, který se dal pokřtít a své křesťanské povinnosti přesně plnil, byl křesťanem a nikdo nevzpomínal, kdy se tímto křesťanem stal a co dělal jako pohan, stejné to bylo také v Německé říši s těmi, kteří se přihlásili k německému nacionálnímu socialismu a stali se jeho věrnými a spolehlivými stoupenci. Od okamžiku, kdy se u nich zjistilo, že jsou hnutí oddáni celou svou bytostí a duší, nikdo se už nikdy neptal a neptá, byli-li komunisty, sociálními demokraty anebo junkery a konservativními nacionalisty. V německém národě se politická minulost nevyčítá, jakmile v přítomnosti plní každý svou povinnost vůči Vůdci a Říši.

Není proto, pánové, pozdě ani dnes pro nikoho z Čechů, aby se přihlásil k nové orientaci politické, za kterou s celou svou váhou stojí vláda Protektorátu z 19. ledna. Ne, co kdo byl, nýbrž, co kdo je, to je rozhodující v této těžké hodině pro nás i pro český národ. Rád bych proto i zde u vás v osvětové službě

udělal silný škrt nad tím, co bylo, nad tím, co se z toho nebo z onoho důvodu nevykonalo, ale zato tím důrazněji budu dbát a sledovat, co se dnes a hlavně zítra vykoná. Jak už jsem vám naznačil, nikoho nebudu nutit k práci, za kterou nemůže stát, ve kterou nemůže věřit a kde nebude upřímným apoštolem. Ale zle naložím s tím, kdo mě dnes ujistí svou oddaností, kdo mně dnes prohlásí, že je se mnou stejné víry, ale kdo se ukáže slabým a kdo tuto víru tím nebo oním způsobem zradí.

Pánové, český aktivismus nijak nesouvisí s tím, jak dopadne tato válka. Český aktivismus souvisí se skutečností, že starý demokratický řád dokonává, že tento řád už nikdo nezelektrisuje a že Evropa má pouze na vybranou, buď být přestavěna a k novému rozkvětu probuzena konstruktivním nacionálním socialismem anebo stát se kolonií Sovětského svazu, který zničí evropské zemědělství, desorganisuje a ochromí evropský průmysl, vyhubí evropskou inteligenci a udusí národní kultury evropských národů. Před demokratickým kapitalismem Evropu už zachraňovat nemusíme. Demokratický kapitalismus z Evropy odešel, nikdy se do ní nevrátí. To není problém, to je už jen historie. Vše, o co dnes běží, je otázka budoucnosti Evropy v dnešním jejím složení, čtyř set milionů obyvatel, kteří nemají v úmyslu z poloviny zahynout a kterým hlavně záleží na budoucnosti jejich dětí.

Český aktivista pracuje, aby Evropa nebyla pohlcena chaosem, poněvadž dobře ví, že tento chaos by udusil poslední zbytky českého nacionalismu. Řekl jsem, že nikdy není pozdě, aby člověk přiznal, že chyboval a že se mýlil. Je ale povážlivé, spojuje-li člověk změnu svého smýšlení v této válce se změnami, které snad přechodně nastávají na frontách.

Českých aktivistů bylo velmi málo, když začala tato válka. Něco jich přibylo, když bylo poraženo Polsko. Ale v zimě z roku 1939 na 1940 opět jich ubylo. V zimě totiž, kdy německá branná moc odpočívá, tím mnohomluvnější je nepřátelská propaganda, a proto mnohé slabé srdce a mnohá bázlivá duše dostala se vždy v zimě za této války na názorové rozcestí. Strašně mnoho aktivistů se vyrojilo po porážce Francie. Ale poněvadž Anglie nebyla hned v zápětí zdolána, opět mnoho jich ubylo v zimě mezi lety 1940 a 1941. Zas jsme byli svědky, jak slabá srdce a bázlivé mysli odpadaly. Podobné to bylo v roce minulém a stejné to bude také v roce tomto.

Chci-li přirovnat osvětovou službu k nějaké práci obdobné, tedy užiji opět slova apoštolství. Muž, který je v osvětové službě, která hlásá nové myšlenky a stojí proti řádu, jenž dosud ovládal mysli, musí být připraven na různá protivenství. Není jen tak bez důvodu, proč křesťanství výše vyzvedá obětavost ve víře než velikost ducha a genialitu. Není bezpodstatné, že v německé straně nacionálněsocialistické je tak velká úcta k drobným hrdinům, kteří padli za myšlenku v době, kdy strana byla malá a se všech stran obklopena nepřáteli.

Má-li osvětová služba, kterou nyní chci zřídit a přestavět, nést nějaké plody, musí se opírat o spolupracovníky, které nezviklá teror zpozdilého okolí a úzkoprsá společnost, které nezviklá a neroztrpčí šeptaná propaganda a útoky londýnských desperátů, ale kterými také neotřesou události na frontě. Rozhodl jsem se proto, že každý můj spolupracovník v osvětové službě podepíše zvláštní prohlášení, které znamená pro něho větší závazky než pro jiné činovníky. K tomuto podpisu nebude nikdo nucen a kdo nepodepíše, nebude jinak stíhán a nebude mu také stavovsky ublíženo.

Odejde prostě z místa, které nyní zastává, na místo jiné, kde vystačí jako úředník a kde nemusí býti apoštolem. Řekl jsem už, že osvětoví pracovníci budou jmenováni, to znamená, že odstraním volitelnost osvětových sborů, jejichž členové napříště budou jmenováni z lidí, kteří jsou mně a vládě Protektorátu smýšlením nejbližší. Tento sbor mých spolupracovníků bude se mnou ve spojení prostřednictvím osvětových referentů. Osvětoví referenti budou mýma očima ve svých krajích a okresech, budou dbát nejen o to, aby osvětová činnost byla podle litery předpisu vykonávána, nýbrž aby byla vykonávána také řádnými lidmi, a co je hlavní, aby měla výsledky. Sklizeň je hlavní věcí, jakmile bylo dobře zaseto. A o tuto sklizeň se nejvíce budu zajímat. Členy osvětových sborů budou osoby bez zřetele na to, jak jsou politicky organisovány nebo neorganisovány. Jsem přesvědčen, že najdu dobré pomocníky a přesvědčené misionáře i mezi těmi, kteří si žádnou politickou garáž nenašli. Mám-li ukázat, jak bude vyhlížet činnost orgánů lidové osvěty, členů sborů a sekretářů, pak mi k tomu slouží nejlépe slova říšského ministra dra Goebbelse, který zahájil činnost říšského ministerstva lidové osvěty slovy: „Úřad lidové osvěty je úřadem pro lid a lid bude míti k němu vždy přístup. V tomto úřadě nebude nikdy byrokracie. Nespravujeme, my pracujeme, a to pracujeme pod stálou kontrolou celého národa a veškerá naše práce bude budována pro národ v jeho celku. Odtud musí vycházet veliké podněty."

Českou lidovou osvětu a osvětovou službu čekají především dva veliké úkoly:

1. posílit v českém lidu říšskou myšlenku, a

2. pracovat na upřímném sblížení mezi národem českým a německým. Podívám-li se na uplynulé tři roky,

bilance české osvětové služby v těchto dvou bodech neukázala naprosto žádný výkon. Česká osvětová služba se spokojovala tím, že se nekriticky koupala ve svém češství a že probouzela vlastenectví, jež době neodpovídá a jež je stejně zpátečnické a chatrné, jako byl patriotismus provinciálních měst, jež ve skutečnosti nebyl žádným vlastenectvím, nýbrž žárlivostí města na město, separatismem, nevraživostí, závistí a mstivostí. Toto vlastenectví, nevraživé, do sebe chorobně zamilované, neprodyšně uzavřené a zanýtované lišilo se a liší od vlastenectví dnešního, evropsky měřeného, jako se liší mezek od automobilu.

Je v tom neúcta k vlastní velikosti, je v tom pocit méněcennosti, jestliže národ své duchovní statky chová pod příklopem, nechce-li, aby se tyto hodnoty dostaly do styku s duchovními hodnotami jiného národa, většího, stejně pokročilého. Česká osvětová služba a všechna osvětová činnost různých spolků a společků chovala se k české kultuře tak jako matka, která nevěří v morální sílu své dcery a která se bojí nechat ji o samotě v jiném prostředí. Nevěří, že tato dcera si zachová svou poctivost a důstojnost. Česká osvětová služba a činitelé, kteří se v ní uplatňovali, třásli se strachy o budoucnost české kultury, jakmile by se dostala do přímého styku s kulturou německou. V tomto strachu je mnoho ubohého, co poctivého Čecha uráží. Česká kultura je tak silná a tak vyspělá a přál bych si, aby byla také morálně tak pevná, aby styk s kulturou německou ji nejen neohrozil, nýbrž aby z tohoto styku získala, zpevnila se. Jsem přesvědčen, že těsný styk české kultury s kulturou německou přinese veliké plody Říši, a tím také celé kultuře evropské. Český národ v Nové Evropě bude znamenat jen tolik, co vykoná na poli práce rukou a ducha. České dlaně a český

genius jsou jediným kapitálem, se kterým vstupujeme dnes do nového řádu evropského společenství v rámci Velkoněmecké říše. Chci, abyste chápali, co nyní řeknu, v plném slova smyslu. Jsem proti tomu, aby česká kultura a statky, jež nám dal český genius, zůstaly uzavřeny v české truhle a abychom se v jakési malodušnosti a zbabělosti těmito statky těšili při zavřených okenicích. Není k tomu příčiny. Česká kultura není majetkem pouze české chalupy, nýbrž je to majetek Říše, Evropy, celého světa. Byl by hřích, kdybychom Říši, Evropu a svět o českou kulturu svou malomyslností okrádali, a ještě větší hřích by byl, kdybychom českému národu ze zpozdilosti a z komplexu méněcennosti, která se bojí zániku, zabraňovali seznámení s kulturou velikého národa německého, která dnes je o to významnější, že není pouze kulturou národa, v jehož středu žijeme, nýbrž kulturou národa, který nese pochodeň socialistické konstruktivní revoluce. Jsem proti heslu „Národ sobě". Dnes žádný národ nemůže propadat nacionálnímu egoismu. V každém egoismu je bacil smrti. Pouze ten, kdo dává, bere. Jen ten je ctěn, kdo úcty zasluhuje. Nikdo nemůže získat lásku, kdo něco neobětoval. A to je také otázka českého bytí v srdci Evropy. Musíme mnoho dávat, abychom mohli brát, abychom mohli růst, aby češství zůstalo věčné.

Další povinností osvětového pracovníka je pomáhat vládě v druhém hlavním bodu jejího snažení, kterým je odstranění stěny mezi oběma národy, českým i německým. Tuto stěnu v minulosti vytvořil mylný výklad českých dějin a v přítomnosti ten svět, který nyní zaniká a který potíráme se vší důrazností. Víme dobře, komu na tom záleží, aby trvalo napětí mezi oběma národy v rámci Říše. Proto je povinností osvětové služ-

by, aby všude, kde k tomu je příležitost, pracovala na sbližování obou národů a aby potírala ty zaslepence, kteří jsou nepolepšitelní a řídí se pokyny londýnských a moskevských desperátů.

Osvětová služba se musí starat, aby na celém území Protektorátu byl poměr mezi obyvatelstvem českým a německým co nejlepší, zejména tam, kde složky obou národů žijí vedle sebe v značném počtu. Český osvětový pracovník musí jít ruku v ruce s orgány Říše, které na našem území nejen dbají o pořádek, nýbrž také o plynulost zásobování, dopravy, výroby a všeho života v souvislosti s potřebami Říše.

Osvětový pracovník se musí starat o to, aby veškeré veřejné a slavnostní podniky, které mají říšský ráz, byly důstojné. Je třeba, aby mezi českým příslušníkem Protektorátu a německým příslušníkem Říše nebylo žádného zevního rozdílu v chování, v projevech a konečně ani vnitřního rozdílu, pokud jde o názor a cit.

Vím, že po této stránce čeká osvětového pracovníka přemáhání značných obtíží, ale tím čestnější je jeho práce a tím větších zásluh si dobude. Proto chci, aby osvětové sbory v budoucnu byly sestaveny ponejvíce z osob velmi mladých, iniciativních, nezatížených odkazem minulosti. Má-li osvětová služba opravdu konat svou úlohu, musí být dokonale přestavěna. Nikdy nesmí práce této služby vyhlížet tak, jako kdyby český národ žil pro sebe zcela isolován od všech událostí, jež se kolem odehrávají a jež svět krajně vzrušují. Vůdce Adolf Hitler nežádá od českého národa službu ve zbrani, nýbrž práci, a to práci nejintensivnější, kterou si jediné můžeme získat zásluhy na společném vítězství. Není však dobře možné, aby se náš praktický odstup od účasti se zbraní na této válce spojoval s netečností ke všemu, co přináší německá konstruk-

tivní socialistická revoluce. Je přímo zločinem, vycházejí-li dnes periodické listy osvětové, ve kterých nenalézáme z dnešní doby nic. Tyto dny se mi dostal do ruky měsíčník jedné osvětové korporace, vydaný v lednu roku letošního. Kdybych v něm uvedl datum o dvacet let starší, nic by to nikoho nepřekvapilo. Prostě člověk, který tento list rediguje, úmyslně se snaží zaspat dobu a do toho spánku zaklít také čtenáře, kteří náhodou jeho tiskovinu pročítají. Účelem osvětové služby není hledat nějaké vyrovnání s předpisy, s censurou, a při tom zůstat neprodyšně zanýtovanými a nepropustnými. Osvětová činnost je prací pionýrskou, to je práce v pralese nesmyslných představ, překonaných idejí a hlavně nekonečné hlouposti. Proto, jak už jsem naznačil, tato práce vyžaduje celých lidí, které nic neodstraší. Přál bych si, abych ve vás nalezl podobné pomocníky, na které se mohu spolehnout a kterým mohu věřit. Postarám se, abyste v dohledné době dostali o své práci přesné, jasné a přehledné směrnice, aby nebylo výmluv a pochyb. Sám se čas od času přesvědčím na místě, jak kdo z vás se činí. Čím větší důvěry si u mne získáte, tím více můžete čekat, že já se vás zastanu a že vám ve vašich starostech a obtížích pomohu všude, kde to bude v mých silách jako ministra a kamaráda v práci. Až se odtud rozejdete, přemýšlejte o svých nových úkolech, rozhlédněte se po okolí a hledejte v něm osoby, z kterých by se mohly vytvořit plodné a nadšené osvětové sbory, osoby, jež se s radostí od vás dají vést a jež splní úkol, v němž vy budete prostředníky mezi mnou a jimi. Abyste neodešli s prázdnou, dám vám na cestu hned dva důležité úkoly. Ministerstvo zemědělství a lesnictví začíná velkou kampaň pro zvýšení zemědělské produkce na území Protektorátu. Osvětoví

referenti s novými osvětovými sbory musí plnými silami zasáhnout do této veliké výrobní bitvy, aby poučovali, přesvědčovali a radili. Aby zde byl soulad v úsilí o velkou dobrou věc, osvětoví referenti vejdou ve styk se zemědělskými institucemi, které v jejich kraji a okrese tuto velikou propagační akci povedou.

Dalším úkolem v nejbližší době pro osvětové pracovníky je, aby důstojně s místními úřady a institucemi připravili podle směrnic, které dostanou, oslavu třetího výročí zřízení Protektorátu Čechy a Morava. K tomu poznamenávám: Osvětové sbory se řídí podle pokynů osvětových referentů a osvětoví referenti dostávají instrukce z úřadu pro lidovou osvětu. Žádné jiné instituce, ať politické nebo kulturní, bez schválení úřadu lidové osvěty nesmějí zasahovat do činnosti osvětových orgánů. Budu vítat s vaší strany každou zdravou a statečnou iniciativu. Jsem tu proto, abych zevrubně zkoumal vaše rozumné návrhy, ať už se týkají čehokoliv, a jsou-li proveditelné, plnou svou autoritou je podpořil. Jsem přesvědčen, že při dobré vůli a při odvaze, které je vždy třeba v boji s bludy, dokážete vykonat práci, jejíž plán jsem vám zde vysvětlil, práci, která především slouží českému národu a jeho budoucnosti. Přeji vám mnoho zdaru!

*

Zbývalo říci ještě několik upřímných slov české mládeži, která bloumala, trestuhodně ubíjela svůj volný čas a trochu blaseovaně posuzovala současné události. Česká mládež nebyla špatná. Byla však nesmělá a zhýčkaná. Vypomáhala si postojem člověka, kterému se podařilo už všechno poznat, okusit a který se už přejedl života. Zde bylo třeba léčení. V Listu mladých jsem jí pověděl toto:

Mládí musí znít odvahou!

21. února 1942.

Když jsem byl ve vašich letech, svět klímal, nic se nedělo. Proto jsme se utíkali do historie, abychom sbírali silné dojmy, abychom prožívali veliké chvíle. Oč jste vy bohatší! Žijete v době, kterou minulost ve velikosti ještě nepřekonala. Dnešek je epopejí, jakou největší básník ještě nevyzpíval. Příští generace vám budou závidět. Osud k vám byl štědrý, když vás postavil do doby jedinečné a silné. Silná doba potřebuje však silné duše. Síla síle rozumí. Pouze slabost se silných chvil leká. Ani nevíte, jak se často stydím za malověrné Čechy. Kdyby byl český národ vždy měl mezi sebou v minulosti tolik poražených, tolik zbabělých intrikánů a duševně zmrzačených povalečů jako nyní, nebylo by z nás dnes zůstalo už nic, leda několik řádků v letopisech. Byli bychom národem už dávno vymřelým.

Prohlédl jsem český problém v Nové Evropě zevrubně se všech stran, jako zkoumáme chomáč trávy, kam nám zapadl poslední peníz. Při tom jsem narazil velmi často jen na malodušnost a přízemní duši bouřícího se raba. Ve skutečnosti nikdo z nás otroky nedělá. Pouta jsme si položili na svá zápěstí jedině sami tím, že řada zbloudilců nepřijala nové poměry jako českou výhru, nýbrž jako nějaké omezení. Tito pomatenci škrtli všechny výhody, které má český národ z příslušnosti k Velkoněmecké říši a spokojili se pouze s tím, co jim nepřítel nakukával.

Milí přátelé! Jak jinak by bylo zde v naší domovině vše vyhlíželo, kdyby český lid věrně a poctivě zachovával závazky k Velkoněmecké říši, které jeho jménem převzal pan státní president. To, nač si mnohý

stěžuje, není zaviněno ničím jiným než skutečností, že se český člověk v určitých případech nechoval tak, jak mu úmluva ze 16. března 1939 přikazovala. Je přirozené, že proti věrolomným se musí tvrdě zakročiti. Žádný stát v minulosti netrpěl, když si chtěl zachovat vnitřní sílu a mimo své hranice úctu, aby si v jeho středu nepřítel pěstoval nepříčetné spojence. Starý Řím byl proto silný a představoval světovou velmoc, poněvadž měl železné zákony, podle kterých přísně trestal zradu a věrolomnost. Je starou státnickou zásadou, že se zrádci se nevyjednává. Ti se prostě ničí.

Zločin londýnské propagandy na českém národě není v tom, že bezduše prorokuje vítězství Anglie, nýbrž jedině v tom, že se snaží Čechům namluvit, že jsou národem porobeným. Čechy nikdo neporobil, nezlomil. Požádali o ochranu veliký německý národ, když Západ je podle zradil. V památném dnu 16. března 1939 obě strany vzaly na sebe veliké závazky. Český národ převzal veliké povinnosti k Říši a Říše mu za to poskytla ochranu takové síly, že jí není rovné v dějinách. Vše, nač si nyní malodušní mezi námi stěžují, vzešlo z toho, že mnozí z nás se chovali nerytířsky.

Budou tomu pomalu tři roky, co jsem razil základní zásadu naší budovatelské práce: „Nic proti Říši — nic proti národu!“ A z této zásady plyne, že ten, kdo se staví proti Říši, zrazuje zároveň národ, podlamuje jeho životní síly a připravuje o zdárný start naše příští generace.

Veliká revoluce konstruktivního nacionálního socialismu se opírá především o vrstvy pracujících, o dělníky a sedláky, o inteligenci pevně zakotvenou v nové době. A u pracujících rukou i hlav hlavním kádrem sil veliké konstruktivní revoluce nacionálněsocialistické je mládež. Proto v boji s demo-

kraticko-kapitalistickou reakcí a v boji se sovětským destruktivním socialismem vybranou gardou veliké evropské revoluce je pracující mládež.

Doba, kterou nyní prožíváme a kterou nám příští pokolení právem budou závidět, nepředstavuje pouze zápas dvou světů, Minulosti s Budoucností. Dnešek je také bojem generací. Známe nepsaný, ale pečlivě dodržovaný zákon, podle kterého děti stojí v názorovém vývoji vždy proti otcům. Bez toho by nebylo pokroku. Synové vždy a právem chtějí překonat cíle, které si kdysi vytyčili jejich otcové.

A tu jsem u otázky, která se stala palčivou i v českém národě. U otázky českého života a české síly. Jaká bude naše mládež, takový bude osud celého českého národa. Proto česká mládež musí vidět dále než její otcové. Tato mládež musí být odvážnější, pracovitější, věrnější v závazcích a tvrdší v citech. Česká mládež musí svou víru v budoucnost národa spojovat jasně a bez výhrad s naprostou věrností k Velkoněmecké říši, která je, byla a vždy bude také státem nás Čechů.

Čím budeme věrnějšími a upřímnějšími občany Velkoněmecké říše, tím sebevědomějšími a poctivějšími můžeme být Čechy. A s tím musíme začít u těch, kteří jsou silou národa a nadějí národa i Říše — u naší pracující mládeže.

Podmínkou, bez které se veliké dílo nepohne s místa, je především svornost. Proto se dnes obracím na českou mládež s prosbou, kterou musí přijmout jako rozkaz. Zanechte sporů, kdo má lepší program! Nehádejte se, kdo povede! Dívejte se jen k cíli a služte veliké myšlence Nové Evropy a Říše, které chceme být všichni věrnými příslušníky! To není politika — to je naše evangelium. Proto chci, aby česká mládež se odpoutala od politických organisací, ať jsou jakého-

koli druhu a směru, a aby utvořila celonárodní jednotu s čelem proti zapadajícímu světu demokratického kapitalismu a sovětského pasocialismu. Česká mládež nastoupí prostě do svorného šiku vedle mládeže německé s pozdviženou pravicí a s odhodlanou tváří. Česká mládež se postaví zítra svorně za toho ze svého středu, kterého jí určí jako vedoucího pan státní president. Společně s mládeží německou sjednocená mládež česká bude mít jediný veliký cíl — sloužit oddaně a upřímně Vůdci všech evropských národů, Adolfu Hitlerovi, jak jí to káže hrdé české svědomí.

*

Blížil se 15. březen a s ním také třetí výročí Protektorátu. Úřad lidové osvěty proto připravil publikaci, kterou nazval „Tři roky v Říši". Napsal jsem k ní úvodem tato slova:

Na podnět vlády Protektorátu Čechy a Morava vydává úřad lidové osvěty tuto práci, která má podat stručný přehled toho, co nového se vykonalo v naší domovině od chvíle, kdy byla včleněna do rámce Velkoněmecké říše. Tři roky jsou krátká doba v životě národa a Říše. Proto tím pozoruhodnější je dílo, jež máme za sebou.

Protektorát při svém vzniku představoval prostor nižšího výkonného vypětí, než jaké platilo v okolním území Říše. Bylo proto zcela přirozené, že, jakmile došlo k zapojení českých zemí do velkoněmeckého prostoru, musilo tu nastat rychlé vyrovnání hladin jako ve spojitých nádobách. Toto vyrovnání výkonnosti českého prostoru s německým posloužilo oběma stranám. Velkoněmecká říše byla už před Protektorátem největším odběratelem českých výrobků a stala se jím v míře ještě větší, jakmile celní hranice zmizely a

český průmysl se zapojil do plánovité velkoněmecké výroby.

Protektorát Čechy a Morava byl před třemi lety zemí průmyslovou. Dnes je jí ve zvýšené míře. Mapa při tom ukazuje, jaký význam bude mít naše domovina v budoucnosti při budování Evropy východní a jihovýchodní. Český průmysl jako součást průmyslu Velkoněmecké říše stojí proto před velikými úkoly a před neobyčejně slibnou budoucností. S průmyslem dobře řízeným přichází blahobyt. Ten je naší domovině pro zítřek bezpečně zajištěn.

Další budování průmyslu provázelo v Protektorátě mnoho zdravých sociálních reforem, hlavně ve prospěch pracujících vrstev. Rozšířili jsme značně odborné školství. Zvýšili jsme intensitu zemědělské výroby. Celý národ se stal národem velmi výkonně pracujících příslušníků Říše.

Tento veliký hospodářský pokrok, který nastal ze značné míry samočinně a za podpory říšských úřadů, nebyl však provázen pokrokem politickým ve stejném rozsahu. V době, kdy český národ už všemi silami pracoval pro Říši, jeho mysl nebyla ještě převychována. Zde má velikou vinu vláda bývalého ministerského předsedy, který nepodnikl nic, aby hospodářskou přestavbu v Protektorátě podepřela převýchova politická.

Tomuto nedostatku hledí vláda Protektorátu z 19. ledna odpomoci tím, že nově zřízený Úřad lidové osvěty dohlíží na ty složky veřejného a kulturního života, které mají vliv na výchovu národa. Dnešní vláda Protektorátu stojí tedy před úkolem, začlenit český národ do Říše také politicky. Že dobré předpoklady k tomu už jsou, ukazuje kapitola, týkající se této otázky.

Vláda Protektorátu by si přála, aby každý Čech četl tuto stručnou bilanci našeho tříletého života a tříleté

práce v Říši. Nic mu neosvětlí názorněji prastarou souvislost českých zemí s Říší. Po hospodářské stránce nebylo zde žádných překážek. Co patřilo k sobě, to se prostě těsně spojilo v nejkratší době. Překážky politické jsou také jen umělého rázu. Na jejich odklizení stačí pevnější postoj vůči nepřátelské propagandě. Nejbližší měsíce ukáží, že i tu jsme Říši blíže, než si různí škarohlídi chtěli namluvit.

•

Jako ministr školství jsem se obrátil v rozhlase ke školní mládeži, abych jí vysvětlil nové povinnosti, abych jí ukázal nové možnosti a abych jí vyložil význam 15. března 1939 pro její budoucí život i pro život celého našeho národa:

Česká mládež jde vstříc dobré budoucnosti.

14. března 1942.

Moji mladí přátelé, kdyby to bylo možné, rád bych navštívil každou z vašich škol, pohovořil si s vašimi pány učiteli a i vás bych se na leccos pozeptal. Do některých škol se dostanu, ale do té doby vám všem bych chtěl říci pár slov. Žijeme v pohnuté a velmi významné době, která přináší mnoho těžkostí vašim rodičům i vašim učitelům a i mně jako ministru školství a národní osvěty, který odpovídá trochu také za vaši budoucnost. Chodíte opět do školy, kde musíte především dohánět učivo za dobu delších prázdnin této zimy. To bude znamenat jak pro vás, tak pro vaše pány učitele vynaložit mnoho píle, aby byla dodržena školní osnova. Pracujte poctivě! Má-li český národ v budoucnosti zůstat zdravý, silný a má-li žít v blahobytu a těšit se ze své bohaté a krásné kultury, musí každý Čech především být pilným a spolehlivým čle-

věkem. Musí dokonale znát obor práce, kterou si zvolil za své povolání, aby nejen v Protektorátu, nýbrž i v Říši a v celé ostatní Evropě měl pověst prvotřídního pracovníka a prvotřídního odborníka. Když jsem byl ve vašich letech, v obecné škole, do které jsem chodil, visela na chodbě tabulka s průpovědí: „V práci a vědění je naše spasení.“ Dnes, kdy se přestavuje svět a kdy se odstraňují nespravedlnosti na pracujícím člověku, tato průpovídka může znít jinak: „V práci a vědění je naše síla.“

Osud nedopřál, abychom my Češi se mohli účastnit velikého boje za osvobození Evropy také jako vojáci a abyste si mohli od svých otců a bratří poslechnout něco z toho, co dnes prožívá hrdinný německý voják. Ale i tak má český národ svou frontu a možnost, aby pomohl k vítězství myšlence, která přinese blahobyt a štěstí nejen německému národu a celé Evropě, nýbrž také nám, kteří upřímně pracujeme každý ve svém oboru a povolání a tím přispíváme k úspěšnému ukončení této druhé světové války. Je jisté, že v budoucnosti člověk práce bude jinak ceněn, než tomu dosud bylo.

Mladí přátelé, ještě před několika lety bylo u nás mnoho nezaměstnaných; proto i ti nejchudší otcové se snažili, aby jejich děti studovaly, a tak se dostaly do lepších poměrů, než do kterých je samy postavil osud. To mělo za následek přeplnění škol mládeží, jež čekala, že s lepším vzděláním získá také lepší podmínky životní. Tak se stalo, že vznikla už v době, kdy jsme ještě nepatřili k Velkoněmecké říši, v českých zemích jiná nezaměstnanost, která doplnila vlastně nezaměstnanost pracujících rukou. Vznikla nezaměstnanost inteligence, pro kterou nebylo místa ani ve službě státní, ani veřejné, a tím méně soukromé. Následek toho byl, že práce průměrného inteligenta se velmi

špatně platila, mnozí pracovali zadarmo nebo za směšný peníz, který naprosto nestačil k životu, a proto byli na obtíž rodičům a příbuzným.

Vůdce Adolf Hitler, který je také Vůdcem naším, poněvadž české země tvoří součást Říše, znal a zná velmi dobře všechny tyto bolesti, poněvadž také německý národ, než on přišel k moci, podobně strádal jako národ český. Proto si Vůdce Adolf Hitler uložil, že po této válce učiní všechno, aby se nezaměstnanost pracujících i inteligence už nikdy nevrátila. Evropa po této válce musí býti spokojena a v ní také všechno obyvatelstvo, které miluje práci, které dbá svých povinností a které žije poctivým kulturním životem. V budoucnu nebude třeba, aby se vaši rodičové strachovali, že řemeslo a práce v továrnách hrozí novou bídou nezaměstnanosti. Až vy dospějete, nebude rozdílu mezi dělníkem, sedlákem a vzdělancem, který úřaduje. Každá práce bude tak odměněna, aby pilný člověk mohl spokojeně žít a využívat všech dobrodiní své národní, říšské a evropské kultury. To je cesta, kterou bude zajištěn mír mezi evropskými národy a trvalá spokojenost mezi jednotlivými stavy a druhy povolání. Už dnes vidíme, že mnohý obratný dělník je lépe placen než úředník, i když oba jsou stejného věku.

Doporučoval bych proto, moji milí, vašim rodičům a konečně i vám, když budete uvažovat o tom, čím jednou chcete být, abyste s důvěrou volili povolání, ve kterém obratnost rukou, vtip a vkus mohou vám zajistit stejně dobrou budoucnost jako dlouhá studia, jež budou opět vyžadovat obzvláštních schopností a nadání. Není nešťastnějšího člověka než ten, koho osud postaví na místo, kde jeho schopnosti nevyhovují. Je to hlavně tam, kde se může uplatnit jen zvláštní nadání. V minulosti se stalo, že na umělecké

školy se dostalo mnoho žáků s tak průměrnými a podprůměrnými schopnostmi, že dnes živoří, poněvadž jejich práce je bez umělecké kvality. Tito lidé, kdyby se byli bývali místo vstupu na uměleckou školu věnovali nějakému řemeslu, mohli být dnes zámožnými a spokojenými občany. Proč vám to, milé děti, povídám? Zajisté mám nějaký úmysl, a myslím, že vážný. Povinností školy není totiž rozdávat vzdělání bez zřetele na to, zda toto vzdělání přinese užitek. Školy mají připravovat spokojené, zdravé občany, kteří sklízejí životní úspěchy. Je zbytečné a velmi škodlivé, snad je to i hřích, nutit někoho k dlouhému studiu, nemá-li nadání, a nakonec, když s velikým utrpením takový postižený studium skončil, vrhat ho do soutěže, v níž neobstojí a kde dokonce snad ani slušný chléb nenajde.

V socialistickém řádu, který Adolf Hitler hlásá, nebude hladových, nezaměstnaných a odstrkovaných. Aby však správný člověk přišel vždy na místo, které mu podle jeho schopností patří, musí být školení i studium upraveny tak, aby ze škol nevycházelo více dorostu, než příslušný obor lidské práce právě může zaměstnat. Tím se také zabrání, aby v určitých oborech práce nadbytek uchazečů nepřivodil pokles pracovní odměny. Proto v budoucnu české školy se musí přizpůsobit potřebám nového sociálního řádu, který neohrožuje hladem pracující vrstvy, ale který žádá, aby se na vedoucí místa dostali jen lidé opravdu kvalitní, s velikým nadáním. To znamená, že každý z vás se musí mnoho a mnoho učit, aby si zasloužil jméno dobrého Čecha. Jak jsem už řekl, v práci a vědění je naše síla. A v každé práci, ať jde o řemeslo nebo o vědu, musí se Čech snažit, aby byl na prvém místě. Ne rod a blahobyt rodičů, nýbrž schopnost bude vám otvírat vyšší třídy, a tím také možnosti studia. Kdo však nebude schopnostmi vyhovovat, nemusí se rmoutit, může

získat prvenství v jiné práci, která ducha tolik nenamáhá, a v této práci může najít svou spokojenost.

Na jedno bych vás však ještě rád upozornil. Každý Čech, který chce v budoucnu vyniknout, musí si osvojit německý jazyk, aby se mu otevřely pracovní možnosti všech oborů nejen v Říši, nýbrž také v Evropě a na celém světě. Svědčilo by o bázlivosti a nepodnikavosti, kdyby si český člověk představoval, že jedině v naší zemi se může uplatnit a že jedině zde může být šťastný. Před sto lety, když začala novodobá česká kultura zapouštět pevné kořeny, český řemeslník chodil na zkušenou do německých zemí, český inteligent studoval na německých školách a ani ten, ani onen se nestali nevěrnými proto svému národu. K studiu němčiny vede nás prostě jasný výpočet. I kdybychom ponechali stranou skutečnost, že naše země tvoří nedělitelnou součást Velkoněmecké říše, je každému z nás jasné, že vedoucím jazykem a jazykem, kterým se všichni evropští národové mezi sebou dorozumějí, bude jazyk německý, kterým již dnes hovoří inteligence poloviny Evropy. Učte se proto německy, abyste mohli české dobré jméno šířit daleko za hranicemi Čech a Moravy.

Už za našich dědů se říkávalo, že tolikrát jsme lidmi, kolika jazyky hovoříme. Dnes, kdy technika, hlavně letecká, zkrátila vzdálenosti v Evropě z týdnů na hodiny, žádný člověk, chce-li něco znamenat a něco vykonat, nevystačí se svou rodnou řečí, je-li příslušníkem malého národa. Pro nás však německý jazyk znamená ještě více. Země české jsou naší domovinou, ale Velkoněmecká říše je naším státem, k němuž máme nejen povinnosti, nýbrž který nám dává velkou řadu práv, jež nemají jiní malí národové v Evropě. Před lety naše země byla uzavřena v úzkých celních hranicích, neměli jsme moře a přístup k ostatnímu světu

byl nám značně ztížen. Dnes můžeme hrdě říci, že břehy Severního i Baltického moře jsou také našimi břehy, že Rhein je naším veletokem stejně jako Donau nebo Labe. Jsme příslušníky největší říše nové doby, která vede Evropu a která určí evropský vývoj a snad i vývoj všeho světa na řadu příštích století. Vážnost a úcta, které se těší Velkoněmecká říše na celém světě, přenáší se přirozeně také na všechny její příslušníky, kteří upřímně a pevně slouží Velkoněmecké říši jako svému státu.

Oslavujeme tříleté výročí Protektorátu, a tím také včlenění naší drahé domoviny do Říše. Je to významný den. Za ty tři roky bylo mnoho vykonáno na všech polích lidské práce pro společnou věc národa německého i národa českého. Ukázalo se za tyto tři roky, že všechna nedorozumění mezi Němci a Čechy zavinili zlí lidé, kteří z tohoto sváru těžili, lidé, kteří vedou onen ztracený svět na západě, jenž nás zradil a stále štval proti Velkoněmecké říši.

Budoucnost je jasná a té se právě vedoucí kruhy v Anglii a v Americe obávají. Věděly totiž, že spolupráce vyspělého českého národa, třeba je malý, s velikým národem německým znamená konec jejich nadvlády nad střední Evropou. Tato veliká válka skončí bezpečně vítězstvím německé branné moci, za které prosíme Prozřetelnost, poněvadž z historie víme, že kdykoliv Německo zasáhl rozvrat, české země sdílely s ním tento osud.

Patnáctý březen zůstane proto jak pro nás, tak pro celou lidskou budoucnost dnem velmi významným, poněvadž 15. března 1939 začal zápas o lepší příští nejen Němců a Čechů, nýbrž i celé Evropy, a tím také o lepší budoucnost vás všech, kteří mě nyní posloucháte a kteří mě zajisté nezklamete. Přeji vám, milí přátelé,

aby se vám práce ve škole dařila, abyste dělali svým rodičům radost a abyste byli chloubou českého národa i naší Velkoněmecké říše.

•

V Národním divadle se 15. března 1942 pořádalo slavnostní představení, na kterém jsem učinil projev:

K 15. březnu 1942.

Dámy a pánové! Vzpomínky jsou vždy účtováním, a proto touhou člověka i národa bývá, aby toto účtování v podobě vzpomínek představovalo klady, dílo, stavbu — ne zápor, marnost a trosky. Kde vzpomínky jsou chmurnou bilancí omylů, proher a zklamání, tam se dýchá těžce.

Dvacet let dějin této země, Čech a Moravy před 15. březnem roku 1939, představovalo účtování plné hroznych obav a nejistého zítřku. Obyvatelé Čech a Moravy žili těch dvacet let bez budoucnosti. Je stará pravda, že ten, kdo se staví proti bohům, bývá postižen slepotou. Stejný osud stíhá toho, kdo se staví proti vývoji, proti dějinám, proti hlasu krve.

München byl milníkem evropských dějin, milníkem, který ukazoval konec cesty všeho toho, co dnes můžeme směle nazvat minulostí a odbytou dobou. Chceme-li však umístit milník na oné široké cestě, kterou se dala nová, silná Evropa, nezbývá nám, než směle a zkrátka sáhnout po 15. březnu roku 1939. Tento památný den představuje prvý děj z dramatu velikého boje o svobodnou Evropu, který se dnes odehrává před našima očima.

V září 1938 zradily nás v Mnichenu Francie s Anglií, v polovině března 1939, za necelých 20 týdnů po této zradě, český lid pod vedením státního presi-

denta dra Háchy zúčtoval se zrádným Západem. Byli jsme příliš malí a slabí na samostatnou politiku, a tak jsme svěřili svůj osud Vůdci a říšskému kancléři Adolfu Hitlerovi. Představovali jsme tehdy trosky státu, který byl vytvořen v roce 1918 jako hráz, jež měla bránit německému rozvoji směrem k jihovýchodu. V roce 1938 Francie s Anglií máchly nad touto hrází rukou, obrátily se k naivnímu českému lidu zády. Český člověk ve svém hořkém humoru psal tehdy na plotech pražské periferie: „Válka odpadá, poněvadž spojenci se nedostavili."

Vzpomínky na doby prosycené zklamáním nejsou nikdy dobrým soustem, ale vždy jsou důrazným varováním, jde-li o vytyčení cest do zítřka. Patnáctý březen roku 1939 nebyl pouze důstojnou českou odpovědí na západní zradu. Patnáctý březen roku 1939 těsně souvisí s tím, co neodvratně následovalo a oč nyní Říše bojuje s vlajícími prapory. Bez patnáctého března nebylo by bylo Nové Evropy.

Zvláštní hodiny to tehdy byly, když před třemi lety rozhlas oznamoval, že německé jednotky vstoupily na půdu naší domoviny. Český člověk toužil po klidu. Dvacet let se pomalu pořádně nevyspal, dvacet let žil ve starostech. Proto mezi českým lidem zavládl tehdy zvláštní druh politické lhostejnosti, klid únavy po přestálé bouři, uklidnění, které se dostavuje po návratu ze zbytečné bludné cesty.

Přilby německých vojáků patnáctého března 1939 mluvily k nám řečí celých století. Na místě honosných vojenských misí ze Západu a na místě intrikující západní diplomacie do pražských ulic nesly tehdy motory českému lidu ochránce, jaké jsme ve své nouzi potřebovali. Tehdy jsme vyměnili za podvodnou papírovou svobodu hodnoty mnohem cennější, podezdívající národní život. Byla to především říšská sociální

jistota, která nahradila vratkost demokratického konjunkturálního a spekulačního hospodaření.

A tak jsme přišli k sebezpytování, které se přeneslo do stránek naší historie, jež byla v posledním století vykládána tak, aby se český člověk nedokopal pravdy. Velkoněmecká říše byla vždy silná, když naše domovina tvořila její nedělitelnou součást, a české dějiny byly vždy mohutným zpěvem slávy a rozkvětu, když Velkoněmecká říše mohutněla.

Přemyslovci jasně vycítili cesty středoevropského vývoje. Byli si vědomi nebezpečí, v němž se octl český národ, který v době stěhování národů pronikl hluboko k západu do krajů, jež vroubila sídliště pevných německých kmenů, do krajů, které zeměpisně i politicky tím nebo oním způsobem musily být včleněny do Říše, založené Karlem Velikým.

Přemyslovci viděli už před celým tisíciletím, že českému lidu nezbývá, než volit mezi marným bojem, který přinese zkázu, a mezi spoluprací, která dá Čechům budoucnost a blahobyt. A tak se stalo, že sláva Německé říše celých tisíc let byla také slávou českou. Tam, kde česká kronika hovoří s láskou o Otci vlasti Karlu IV., dějiny německé vyprávějí o veliké době, kdy Praha byla hlavním městem Německé říše, kdy z pražského hradu byly řízeny dějiny celé Evropy a kdy Praha byla střediskem evropské kultury.

Jakmile dolehly starosti a zmatky na Německou říši, nebyly starostí a zmatků ušetřeny ani české země. Proto každý pokus hlav českého národa o odboj proti Velkoněmecké říši musil končit nezdarem a národní škodou. Tito zaslepenci podsekávali kmen, jehož nejkrásnější větví byly české země. Válka třicetiletá je nejlepším příkladem, jak osudově české země souvisí a souvisely s ostatní Německou říší v dobrém i zlém.

Každý boj Říše v minulosti byl také bojem Čechů, ať už šlo o mongolské hordy z východu, o turecké houfy z jihovýchodu anebo o francouzské žoldnéře od západu. České země byly povýšeny na království německými císaři. Tam, kde se Češi řídili v minulosti správným pudem evropského společenství, vždy se stavěli a musili postavit po bok Německé říše, poněvadž po tisíc let její osud byl také jejich osudem.

Po světové válce Francie se pokusila oživit tradiční politiku kardinála Richelieu, jejímž cílem po tři sta let bylo zlomení a rozdrcení Německé říše. Plodem této politiky byla válka třicetiletá, ve které české země byly vypleněny, národ ze tří čtvrtin vyhuben a zoufale ožebračen.

Těch dvacet nejistých let, plných starostí, která předcházela 15. březnu, nebylo ničím jiným než přípravou českých zemí, aby se staly bojištěm v nové světové válce, ale bojištěm mnohem zbědovanějším, než tomu bylo za války třicetileté. Česká politika po světové válce a česká výchova před světovou válkou směřovaly proti Říši, a proto hrály neodpovědně o český osud. München v roce 1938 ukázal, jak tato výchova byla pošetilá a jak tato politika byla dětsky nerozumná. Spojila nás poutem života i smrti s demokratickým Západem, který odumíral, a se záhadným Východem, který se v těžkých křečích rodil.

Kdyby bylo šlo všechno tak, jak to měla v plánu politika dra Beneše, Praha byla dnes zbořeništěm a s ní všechna česká města. Český lid v cárech, hladem vychrtlý by dnes bloudil zpustošeným krajem. Nebylo by v celé Evropě ubožejšího národa než národ český, zahubený pošetilou politikou nepříčetných předáků.

Ale Prozřetelnost bděla nad českým lidem stejně pozorně, jako bděla a bdí nad velikým národem německým. München rozbil Benešovy plány protiněmecké

války, která měla zničit české země. A pak přišel 15. březen, kdy státní president dr. Hácha včlenil Čechy znovu do osudového svazku Velkoněmecké říše, v níž jsme spokojeně už tisíc let žili a v níž jsme se stali jedním z nejkulturnějších národů Evropy. Za českou kulturu neděkujeme ani chaotickému nedorozenému Východu, ani zapadajícímu Západu, nýbrž vlastní smělosti, která sáhla po kultuře německé, nám nejbližší a nejpříbuznější.

Podíváme-li se zpět na uplynulé tři roky, vidíme zřetelně, jak každý z těchto roků zaplašil truchlivé stíny jednoho z minulých desítiletí. Český národ se probouzí k novému, pravdivějšímu životu. Zbavuje se chorobného egoismu, kterým jej zaslepila prohnaná politika západního židovského souručenství. Den za dnem si český národ více a více uvědomuje velikost a historický dosah činu státního presidenta dra Háchy. Jsme národem uprostřed Evropy, k němuž doléhá jen slabá ozvěna této veliké války, národem, který má možnost pracovati podle svých sil a schopností o velikém budovatelském díle pod vedením největšího muže německých dějin.

Stojíme na prahu nových velikých událostí, jež dovrší současný světový zápas. Český člověk, který pochopil osudové společenství českých zemí s Velkoněmeckou říší, celou svou duší i myslí stojí za velkolepým německým vojákem, jenž chrání české země, který se bije už třetí rok statečně za evropskou budoucnost. Čech, který má svou zemi rád, modlí se dnes za německé vítězství. Prosí Prozřetelnost, aby dala Vůdci sílu. Zvedám-li nyní ruku, zvedají ji se mnou všichni Češi, jimž je národ drahý a kteří jsou hrdi na své příslušenství k Velkoněmecké říši. Ti všichni z plna srdce provolávají se mnou: Zdar Vůdci Adolfu Hitlerovi!

*

Ve velikých politických celcích, jako byla starořímská říše, jako byla stará Čína, jako je britské imperium a jakým bude Nová Evropa, bylo a bude nutné, aby řeč vedoucího národa se stala dorozumívací řečí mezi všemi národy, jež k velikému politickému celku náležejí. O tom, proč malí národové v budoucnosti musí být dvojjazyční, napsal jsem do Moravské Orlice článek pod záhlavím „O budoucnost českého národa", který jsem nyní vhodněji nazval:

O dvojjazyčnosti malých národů.

15. března 1942.

V teplém slově „život" se skrývá očekávání budoucnosti. Ve slově „smrt" je vše dořešené, ukončené, jasné, jako na dlani, ať už ve lži nebo v pravdě. Bez lásky by nebylo života. Proto také vše, co máme rádi — naše děti, náš národ — vidíme očima budoucnosti, jež má vždy své záhady. Každou lásku provázejí tedy obavy. V lásce k dětem je starostlivá touha po zachování rodu. V lásce k národu je vroucí modlitba, aby nezahynul a byl věčný.

Proto tam, kde se korigují představy života, musí se také těmto korekturám přizpůsobovat láska, chce-li sloužit životu — láska k potomstvu a národu. Technika zkrátila vzdálenosti nejen mezi zeměmi. Sblížila a učinila na sobě závislými také jednotlivé národy. Nejvíce se vývoj ovšem dotkl národů malých, jejichž území letadlo přelétne za stejnou dobu, jakou potřebuje povoz, aby projel od jednoho konce většího města ke druhému.

Národové, kteří by se vzpouzeli vývoji a kteří by se chtěli zanýtovat před nacionálněsocialistickou revolucí, podobali by se copařským podivínům, kterých

se nakonec každý štítí a kteří hynou ve špíně a v plném zapomenutí. Veliká nacionálněsocialistická revoluce buduje dnes nadnárodní kontinentální celky stmelené novou ideologií, novým sociálním a hospodářským řádem. Padly hranice mezi evropskými státy. Hroutí se stěny mezi evropskými národy. Kopou se základy pro novou evropskou kulturu, která jednou zastíní všechno, co dějiny dosud viděly.

Ve středověku střední a západní Evropa představovaly politickou jednotu pod vedením papežského Říma. Tato jednota se jevila prakticky ve vedoucí vrstvě, která mluvila jednotnou dorozumívací řečí vzdělanců. Latinsky se tehdy hovořilo nejen v Aachen, Nürnbergu, Praze, nýbrž také v Paříži, Madridě a Londýně. Díla genia všech evropských národů byla tehdy psána latinsky a tím byla přístupná každému evropskému vzdělanci.

Nová Evropa stojí dnes před podobným problémem. Její hospodářská a ideová jednota povede také k vyšší jednotě kulturní, která se musí stát statkem přístupným všem národům, statkem, ke kterému mohou všichni národové podle svých sil a schopností přispět. Nová Evropa potřebuje jednotnou řeč vzdělanců, jako ji měla Evropa středověká. Tentokráte nesáhneme po mrtvém jazyku latinském nebo po esperantu, nýbrž po živém jazyku největšího evropského národa, který pro společnou věc Nové Evropy prolil nejvíce krve, národa, který svým organisačním geniem a pracovitostí je nad jiné povolán, aby Novou Evropu vedl jako otec — myslím jazyk velikého národa německého.

Není slinou do vlastní tváře, přiznáme-li, že těch dvacet let po prvé válce světové, kdy česká věda a česká kultura se odpoutala od vědy a kultury německé,

kdy česká inteligence se německy neučila, bylo údobím značného poklesu a rozmělnění české kulturní tvořivosti. Vznikl tehdy zcela chudokrevný, drobný provincialismus českého ducha, který se marně pokoušel najít nějaké styčné body ve Francii a v Anglii, ač český genius měl od pradávna celé styčné plochy s velikou kulturou německou.

Není v tom žádná přehnaná domýšlivost, prohlásím-li, že pro české schopnosti je přelidněné území obývané českým národem příliš těsné. Má-li se českému geniu a české práci otevřít celá Evropa, musí Čech hovořit nejen dokonalou spisovnou češtinou, nýbrž také správně německy, aby se mohl dohodnout s Francouzem, Finem, Maďarem a Portugalcem. Čím více Čechů bude hovořit dokonale německy, tím větší a pevnější postavení bude mít český národ ve Velkoněmecké říši a jako věrný příslušník Velkoněmecké říše také v celém ostatním světě.

Českou budoucnost nezajistíme tím, že se náš národ uzavře do sebe, že se stočí do klubíčka strachu jako ježek. Českou budoucnost prohraje bezpečně český vzdělanec a český dělník, když se přissají k těsnému českému prostoru jako tvrdošíjná pijavice. Jen tím, že přineseme užitek Velkoněmecké říši a jako její užiteční příslušníci také Nové Evropě, jen tak zajistíme slávu českému jménu a budoucnost českému národu.

V této druhé světové válce jednou provždy se vyřeší otázka malých národů. Vyřeší se ve smyslu kontinentálním tím, že všechny malé národy bez rozdílu se stanou národy d v o j j a z y č n ý m i. Český národ, který se vrátil ke své historické tradici a dal se znovu pod ochranu velikého národa německého, přirozeně že si za svůj druhý jazyk zvolí jazyk německý. Není to ostatně nic nového. Pro Čecha byla němčina jazykem

vzdělanců po tisíc let a nic tím neubylo na síle české kultuře. Právě proto, že český vzdělanec hovořil německy, podařilo se českou kulturu postavit výše než kultury malých národů, kteří žijí na východ od pohraničí německo-italského. Všichni buditelé českého národa měli německé školy.

Po celých tisíc let se český národ udržel uprostřed národa německého jen proto, poněvadž mezi oběma národy vládne rasová příbuznost společně s příbuzností kulturní. Nejosudovějším omylem některých vzdělaných českých slepců je, že si namlouvají nepřekročitelnou propast mezi oběma národy. Záhy jim ukážeme, že tu jde o fatu morganu horečky, zaviněné ubohou zbabělostí. Národu nikdo nemůže odnít jazyk. Národové vyhynulí upadli jediné proto, že se mravně rozložili, že kulturně zakrněli, že se opozdili za dobou a že jejich vedoucí vrstva zmeškala autobus k cestě do života za nových, příznivějších podmínek.

Chce-li český národ dlouho žít a dobývat nových vavřínů na poli práce, nesmí si hrát na zakletý starý svět uprostřed německé nacionálněsocialistické pospolitosti kypící životem, nesmí představovat zkamenělinu uprostřed celé Nové Evropy.

Pravá láska musí sílit život národa. O lásce není řeči tam, kde se pracuje na vlastním zničení, kde se staví národu hrobka, kde pomstychtivý egoismus odstavených nešiků chce s sebou do zapomenutí stáhnout celý národ. Náš boj o českou duši je proto také neúprosným bojem s malověrností a s národním farizejstvím. Mezi divadelní slzou a poctivým potem je veliký rozdíl. Bědováním se národu neslouží. Národu se slouží mlčenlivou prací a k té zvu každého upřímného Čecha.

*

Aby si český člověk učinil nějakou představu o německé nacionálněsocialistické revoluci, vydali jsme česky knihu dra Josefa Goebbelse: „Vom Kaiserhof zur Reichskanzlei". Napsal jsem k ní úvod. Zajímavé je, že dnes je to jedna z nejčtenějších českých knih, poněvadž se dočkala během roku řady vydání celkem o 25 000 výtiscích.

Vášnivá víra nepočítá nepřátele.

15. března 1942.

Za starých časů se mluvilo o „Božím prstu", když docházelo k událostem, které málokdo předvídal a které otřásly vším, co se dosud zdálo neobyčejným. „Vyšší mocí" bývá však za takových dějů ve skutečnosti zvláštní šestý smysl, který se ohlašuje v národech i v kontinentech, jakmile hrozí z vlastního nitra zkáza. Má-li v takových osudových okamžicích národ ve svém čele muže, který předtuchu národního společenství dovede vtělit v činy, pak se obyčejně ocítáme tváří v tvář epochální revoluci, jež přehodnocuje hodnoty jen proto, aby zachránila v životech národů to, co se ještě zachránit dá, co je mladé, zdravé a odvážné.

V takových chvílích v ě d ě n í s e l h á v á. Vítězný prapor nese t v r d á v ů l e opřená o ž h a v o u v í r u. Ve víře je spása nejen jedinců, nýbrž i celých národů, jako v malověrnosti se vždy krčí zánik. Víra nepočítá nepřátele. Vidí pouze cíl. Víra spjatá s vůlí se neleká smrti.

Revolucionář bojuje. A kdo bojuje, ví, že vždy vítězí vůle podepřená odvážnou vytrvalostí. Proto lidé víry jsou tvrdí k sobě, proto jejich dílo třese dobou uvyklou pohodlí. — Nevím, kdy bylo drama celého národa jasněji a šťastněji podáno v osudové chvíli, než jak se to podařilo doktoru Josefu Goebbelsovi v deníku, který

uveřejnil pod názvem „Vom Kaiserhof zur Reichskanzlei". Rok 1932 a čtyři měsíce v roce 1933 den za dnem před námi probíhají v drobných dramatech hodin, dnů i měsíců, která vcelku představují vlastně veliký chorál vůle milionů.

Německý národ prostě nechtěl zahynouti. Postavil se proti řádu, který jej jako těžký žernov táhl bez slitování pod vodu. Proto je v posloupnosti denních dějů Goebbelsova deníku tak přísná neochvějná logika. Den se tu rodí ze dne a co den, to čin, to pot, to boj. Porážky se tu střídají s nadějemi jen proto, a b y v ž d y n a k o n e c v í t ě z i l a v ů l e v e s l u ž b á c h n e o c h v ě j n é v í r y.

S kolika stran se proti německé nacionálněsocialistické straně dělnické tehdy útočilo. S levice pálili komunisté a sociální demokracie, s pravice povýšená šlechta společně s byrokracií, kterým chybělo sociální cítění. Mezi divokou levicí a nesmiřitelnou pravicí se tvrdě mračil demokratický střed, v němž se organisovalo úzké měšťáctví. Byl to boj na všechny strany, který vedl Adolf Hitler se svými oddanými pomocníky vždy tvrdě a neúprosně jak k nepřátelům, tak také k sobě a svým. Malomyslnost se při tom trestala jako zrada.

Kolikrát musila německá nacionálněsocialistická strana dělnická ustupovat z politického bojiště, a přec to bylo nakonec vždy jen proto, aby k novému útoku šla ještě silnější a neústupnější.— Pro toho, kdo slouží nějaké myšlence, deník doktora Goebbelse je knihou plnou povzbuzení. Kdysi napsal Thukydides, že ochranou města nejsou hradby, nýbrž muži. A zde jsme právě u toho, co v sobě skrývá věčnou jiskru národního života. — Jsou to otužilost, obětavost a kázeň. Deset let koval Adolf Hitler nástroj, kterým přebu-

doval celé Německo od základu. Byla to strana, do které přibíral opatrně i tehdy, když už za ním stál pomalu celý německý národ. Zatím co v demokracii strana představovala jen neupravené schodiště k moci, německá nacionálněsocialistická strana dělnická byla armádou ukázněnou, velikými povinnostmi zatíženou, od které se požadovalo mnohem více než pouhé odevzdání hlasovacího lístku. Nebyli to jen stoupenci určité myšlenky, jak se tomu rozumělo v demokratickém řádu, nýbrž to byl pečlivě vybraný a přezkoušený výkvět celého německého národa. A v této armádě, ke všemu hotové, páteří byli nejstarší bojovníci z těch dob, kdy o Adolfu Hitlerovi a jeho stoupencích se vykládalo jako o bezvýznamné skupině politických snílků. Ne slova, nýbrž činy, ne popsaný papír, nýbrž práce. V tom se skrýval úspěch, kterým nakonec vrcholil boj o duši německého národa na počátku roku 1933.

U každého autora můžeme zcela dobře zjistit, co mu leží na srdci a čemu věnuje největší pozornost a lásku. V deníku doktora Goebbelse všechna pozornost je soustředěna na práci, na výkon, na boj. Ze schůze do schůze, od stohu korespondence k poradám, z města do města, to se střídá nesčetněkrát na každé stránce, která sama je přesycena tempem hladové výkonnosti. Když čteme Goebbelsovy poznámky, znovu se setkáváme se starou pravdou, že pouze tuhá práce a důsledné, před ničím neustupující úsilí připravují veliké činy.

Německá nacionálněsocialistická strana dělnická zůstala až dodnes výběrem nejlepších lidí německého národa a tím vlastně představuje současně jeho novou vedoucí vrstvu, která ve své víře a ve svém odhodlání ve chvílích kritických nikdy neselže, jako právě v této válce selhávala a selhává vedoucí vrstva západního

pseudodemokratického kapitalismu. Adolf Hitler před časem prohlásil, že po této válce bude ještě vášnivější nacionální socialista, než jaký byl dosud. A tu jsme u kořene té strašné síly, která zatřásla v této válce Evropou a jež vždy zdvojená jde do nového boje a k novému vítězství. Ta síla je ve víře, která má vést a dovršit záchranu německého národa a která se nakonec přelila přes hranice zemí obývaných německým národem a stala se vírou přestavované a očištěné Evropy.

To, čemu učil a dnes učí Adolf Hitler a zač s ním v čele bojovala a dosud bojuje německá nacionálněsocialistická strana dělnická, není politickým programem, který sloužíval za staré demokracie pouhému oklamání důvěřivých voličů. Vůle, která je zde mobilisována v duších milionů, vynucuje si bezprostřední činy, boření i stavby. Zde není čas na čekání a odkládání. Řečiště pro proud této vůle musí být stále uvolňováno, tento proud musí pohánět motory, nemá-li být zátopou, která ničí. A v tom je právě genialita Adolfa Hitlera, že revoluční síly, které dovedl zmobilisovat, které přivedl do vysokého napětí, vždy pracovaly tvořivě, v zájmu pospolitosti. V tom je veliký rozdíl německé nacionálněsocialistické revoluce od revoluce francouzské, a ještě větší od pustošící revoluce sovětské.

Sálá-li ze všech stránek Goebbelsova deníku čin, podepřený tvrdou vírou, současně však cítíme, s jakou opatrností bylo užíváno revolučních sil v boji o moc. Adolf Hitler vystříhal se všeho, aby v německé zemi, kde měl spousty nepřátel, nevznikla občanská válka. Ale to nebylo vše. Ve svém neúprosném boji moudře dbal, aby státu nehrozil zmatek. Proto hleděl dosáhnout moci těmi cestami, jaké tehdy dovoloval zákon,

ač to byl zákon s celým zřízením pochybný a jeho lidu nebezpečný. Adolf Hitler se dostal k moci legálně podle demokratické ústavy tím, že získal opravdu pro svůj program většinu německého národa. Proto je Goebbelsova kniha v podstatě velmi poutavým a strhujícím líčením politického boje, který úmyslně nevybočoval z rámce demokracie. Přes deset let trval tento boj. Co za tu dobu mohla tato energie vybudovat na poli sociálním, kulturním i hospodářském! A přec tato mobilisace německých duší trvající celá léta přinesla plody po jiné stránce. Adolf Hitler se často s uspokojením vyjádřil o skutečnosti, že boj o moc byl dlouhý, poněvadž právě v něm dostala jeho strana ono ocelové zakalení, bez kterého nedají se tvořit veliké věci a bez kterého získaná moc se často stává rozkladnou lučavkou.

Adolf Hitler volil k získání moci tu nejtěžší cestu, jakou se kdy který revolucionář dal. Ani bajonety, ani děla nerazily cestu k německému kancléřství. Přesvědčoval, sliboval málo a vždy žádal nové a nové oběti a stále pevnější věrnost. Dobře prohlédl taktiku demokratických politických taškářů, kteří jej chtěli vždy novými volbami udolat finančně, kteří počítali, že jeho energie oslábne a že jeho přívrženci nakonec ochabnou a začnou se rozptylovat. A tehdy tomu bylo tak jako v této válce. Právě ve chvíli, kdy se zdálo, že se oddává nečinnosti, ve skutečnosti připravoval nový nečekaný úder svým nepřátelům. Dovedl vždy znovu vyrazit, strhnout nové přívržence, rozšířit řady a zmáhat nepřítele.

Obrátil-li se Adolf Hitler ve svých posledních projevech opět ostře proti vzdělaneckým vrstvám, které nepochopily dobu, které uhýbají před povinností, byla to výtka správná. V e d o u c í v r s t v a m á p r á v a, a ž k d y ž s p l n i l a p o v i n n o s t. Proto vždy bylo

známkou rozkladu společnosti, jakmile se zdůrazňovala práva a od povinností se sběhlo. A proto také německý nacionální socialismus byl Adolfem Hitlerem vybudován jako přísná řehole na těžkých povinnostech tak, že každý příslušník strany podléhá nejpřísnější kontrole a nejpřísnějším důsledkům, když se povinnostem zpronevěří.

Z deníku doktora Goebbelse se dovídáme, že dlouhá léta značná část německého národa nevěděla, co je nacionální socialismus Adolfa Hitlera ve své podstatě. Slýchala od jeho nepřátel o tomto učení nejnesmyslnější povídačky, a tak musel Adolf Hitler se svými přívrženci jít od člověka k člověku, od duše k duši. Musil zápasit se lžemi, zradou, podvody a nástrahami nejpodivnějšího druhu, jak nám doktor Goebbels vypráví. Bylo-li tak v Německu, tím hůře bylo mimo Německo, kam Adolf Hitler i jeho stoupenci nemohli přijít a zápasit s podvody nepřátel.

Český čtenář v této knize doktora Goebbelse najde velmi mnohé, co mu osvětlí nejen program německého nacionálního socialismu, jeho slavnou bojovou historii, pozná také, podívá-li se při tom trochu do minulosti, že metody, kterými byl před desíti lety německý nacionální socialismus potírán zprava i zleva, od kapitalismu i komunismu, byly stejné jak v Říši, tak také u nás, dokud tento boj vedlo zlato společně se Židovstvem. Při rozličných cestách vůle kapitalismu i komunismu byla stejná a stejný byl také jejich cíl: zničení veliké myšlenky, která jediná mohla zachránit nejen německý národ, nýbrž i Evropu. Boj, který nám líčí doktor Goebbels, byl od počátku vlastně bojem dvou světů, v němž proti nacionálnímu socialismu Adolfa Hitlera zmobilisovalo Židovstvo postupně všechny prostředky a síly, které se daly obalamutit anebo koupit.

I na to nám dává doktor Goebbels odpověď, ptáme-li se, odkud Adolf Hitler dostal své nejstatečnější, nejoddanější a nejskromnější bojovníky. Vezmeme-li to podle vrstev, byl to vždy dělník, který za ním pevně stál, a vezmeme-li to podle věku, pak to bylo mládí, které pro Adolfa Hitlera hořelo. P r a c u j í c í m l á d e ž, plná ideálů a obětavosti, tvořila a dodnes tvoří hlavní kádry německé nacionálněsocialistické strany dělnické, která přinesla program vzestupu Velkoněmecké říše, která ukazuje cestu Nové Evropě a musí být také nám Čechům vzorem v obětavosti, věrnosti a poslušnosti. Český národ jako mnozí národové jiní se opozdil. Německá nacionálněsocialistická revoluce jej daleko předešla. Proto nezbývá než přidat do kroku, abychom nebyli mezi posledními. Doktor Goebbels nám ukazuje, jak se má řídit boj s bludy.

*

V určitých českých kruzích se stále uvažovalo o smyslu české „politiky" a o „politické straně", která by dnes českému národu dala nějakou ideovou náplň. Český národ potřebuje však klid, jeho politika spočívá pouze v přijetí říšské myšlenky a v trvalém smíru s německým národem. Proti tomu i onomu ovšem brojí nepřátelská propaganda. Tu je třeba potírat. Nejde to však „politickou stranou" nakaženou všemi nectnostmi demokratického politikaření, které se velmi liší od politického života nacionálněsocialistické revoluce. Politický život Nové Evropy musí být v ý b ě r o v ý, ne masový, jak mu rozuměla demokracie. O tom jsem chtěl českému člověku něco říci, a proto jsem v několika denících pod názvem „Do vlastních řad" uveřejnil tuto úvahu:

Otázka české „politické strany".

29. března 1942.

Boj nového řádu se starým byl by velmi snadný, kdyby kolem toho starého netvořily vysoké hradby staré vžité představy. Velmi často se stává, že člověk, který připouští a rozumově chápe příchod nové epochy, při nejlepší vůli vidí nový svět brýlemi starých představ. Proto je nutné, má-li nová doba se svými ideami pevně zakotvit a způsobit potřebný přerod, abychom si dobře přezkoušeli brýle, kterými zkoumáme problémy dnešní revoluce.

Stará výchova je v podstatě větším nepřítelem než kterýkoliv živý intrikán. Proto musíme býti velmi opatrní při pronášení určitých slov, která v nové době mají zcela odlišný význam. Mluvíme-li o převýchově národa, musíme velmi opatrně používat takových slov, jako je na příklad „politika" nebo „politická strana". U těchto slov mnozí ze straníků nového řádu vězí až po uši v překonané době, proti které jinak zcela upřímně bojují. S těmito nebezpečnými pojmy musí zejména český člověk zacházet s příkladnou opatrností.

„Politikou" rozuměl se především způsob boje o moc ve státě. Proto mezi politikou v boji mozků a taktikou v boji zbraní byla veliká obdoba. Mezi politikou a výchovou je v podstatě veliký rozdíl, který si musíme stále podtrhovat. Kdo dělá politiku, musí se dostat k moci, kdo vychovává, musí tuto moc už míti. Mluvíme-li proto dnes o výchově českého národa, má to svůj smysl. Politiku za demokracie dělaly politické strany, a proto se pro samu politiku výchova národa ponechávala milému Pánu Bohu. Mluví-li dnes někdo o české politice, která prý má odstín od vlažného aktivismu až k fanatickému

nacionalismu, jde tu o základní nedorozumění. V okamžiku, kdy se český národ s celou svou domovinou včlenil dobrovolně do rámce Velkoněmecké říše, vzala za své každá česká „politika", poněvadž problém moci byl rozřešen jak v českých zemích, tak v Říši, ke které tyto země přináleží. Pokoušel-li se někdo po 15. březnu ještě dělat nějakou českou „politiku", byla to bláhovost, která, jak víme, sama sebe potrestala. Čeští zpozdilci, kteří chtěli hrát kardinála Richelieua, Machiavelliho anebo Šedou eminenci, musili zkrachovat a musili přinést českému národu jediné soužení a těžké dny.

Není proto dnes nejen české politiky, nejsou ani čeští politikové. V čele českého národa stojí státní president, který má důvěru Vůdce Adolfa Hitlera a českým zemím vládne vláda, která má důvěru říšského protektora. V českých zemích proto jednou provždy padla otázka politického boje o moc. Jestliže podobné představy tu a tam probleskují v myslích ne dosti kritických, jsme tu u těch nebezpečných brýlí, které jsme zdědili ze staré výchovy jako brýle klamných představ. Mluví-li se tedy u nás o problémech, které souvisí s duší českého národa, nejde tu o žádné záhady politické, nýbrž o to, abychom co nejrychleji a radikálně staré představy nahradili novými, abychom českého člověka — především českou mládež — osvobodili od břemen, jež jsou pouhými přízraky. K převýchově českého člověka nepotřebujeme proto „politisovat", zde je třeba především pracovat, poněvadž nikdo neklade překážky těm, kdož s národem dobře smýšlejí a kdož říšskou myšlenku opravdu poctivě vzali za svou.

Je-li pro nás česká „politika" strašidlem demokratické minulosti, pak stejnou nebezpečnou starou představou je u nás stále ještě špatný výklad pojmu „po-

litická strana". Srovnáváme-li v otázce boje politiku s taktikou, pak politická strana v politice znamenala totéž jako v taktice bojová jednotka. A zde jsme právě u základního rozdílu mezi světem starým a světem, který přichází. „Politická strana" v starém světě demokratických podvodů představovala armádu, ve které šlo především o množství (hlasy) a kde se vůbec nedbalo na to, jaké to množství má mravní kvality, jak dalece je ochotno za svým předákem pochodovat a kolik chce pro něho obětovat. Zde jsme byli vždy svědky nejsmutnějších zjevů. Předák sliboval a dav táhl za ním v domnění, že dostane, aniž musil něco obětovat. Staré politické strany představovaly neukázněné davy, rychle podléhající panice, náladové a zrádné. S těmito davy se nedala vyhrát bitva o nový řád. Ty se obyčejně rozprchly ještě před bitvou. Davové „politické strany", kde jde o pouhé matrikové členství, jsou proto smutnou vzpomínkou na minulost. To je svět odbytý a s ním je třeba pochovat také představy davových čísel, ve kterých nebylo žádné ideové síly.

Nová doba, která se rozešla s materialismem, staví jasně kvalitu proti množství. Mluví-li se dnes o politické straně, nejde o davy, nýbrž opravdu o vojska naprosto oddaná svému náčelníku, kterým jde především o vítězství ideje a ne o získání nějakých osobních výhod. Být členem politické strany nového řádu znamená především těžké povinnosti, veliké oběti, odříkání a slepou poslušnost. Být členem politické strany v nové době je vyznamenáním. Proto se s touto poctou zachází opatrně. Politická strana v novém řádu, jakmile dosáhla moci, stává se vychovatelem národa a strážcem jeho národních ctností, bdí nad tím, aby do národa nebyl vnášen rozklad a aby se v něm podporoval rozvoj všech kvalit, které jeho genius v sobě skrývá. Nikdo nebude na po-

chybách, že by stačil malý pokyn, aby národ německý jako jeden muž okamžitě se přihlásil do německé nacionálněsocialistické strany dělnické. Ale Vůdce tento pokyn nedává, ačkoliv německý národ za ním stojí pevně bez výjimky. Proto dnes ve Velkoněmecké říši, kde žije zhruba 88 000 000 Němců, pouze každý jedenáctý je členem politické strany, a ten si členství ve straně musil opravdu poctivě zasloužit. V politické straně nové doby, má-li plnit své vznešené ideové poslání, musí být sloučen výkvět národa, duše statečné, na všechno odhodlané a všechno obětující. Národní pospolitost jen pod ochranou politické strany a pod vedením Vůdce může klidně a bezstarostně plnit své povinnosti. Ví dobře, že se nemusí obávat žádných zvratů na vedoucích místech, změn programu a zmatků, jaké kdysi do života národů a států vnášel politický boj o moc.

Jak už bylo řečeno, není české politiky, jde pouze o českou převýchovu. Proto tím delikátnější je otázka české politické strany. V novém řádu, do kterého jsme začleněni, nemá právo na život v žádném případě davová politická strana, která má v sobě všechny rozkladné bacily starodemokratické. Visí-li na zdravém českém těle nějaký žernov osličí, jenž mu táhne hlavu k zemi, pak je to ten útvar, v němž jsou zaklety a přechodně uspávány všechny naše staré hříchy a slabosti. Český národ nemůže proto v nové době a uprostřed Velkoněmecké říše a německého národa držet se představy, která na hony zapáchá demokratickou márnicí.

Je-li něco špatné a nezdravé, pak je nasnadě otázka, kde hledat nové a jak to nové udělat. Jsme tedy před otázkou, potřebuje-li český národ politickou stranu, která odpovídá novým poměrům, politickou stranu, která je armádou malou počtem, ale velikou ideou, ve-

likou obětavostí, věrností a kázní. A zde jsme, myslím, opět u představ, které se musí zbavit každého příměsku minulosti. V novém řádě, který pro nás představuje Velkoněmecká říše, český národ má zvláštní postavení. Zde musíme uvážit jednu velmi vážnou skutečnost. Jak už bylo řečeno, být členem politické strany je vyznamenáním. Osmdesát milionů Němců není členy německé nacionálněsocialistické strany dělnické a těchto osmdesát milionů Němců však věrně stojí za svým Vůdcem, oddaně přináší těžké krvavé oběti dnešnímu velikému boji. Těchto osmdesát milionů Němců pracuje v potu tváře každý za dva i za tři. Vedle těchto osmdesáti milionů Němců ve Velkoněmecké říši je sedm milionů Čechů, z nichž mnozí stojí daleko za každým z těch Němců, kteří nejsou příslušníky strany. Vezmeme-li průměr českého národa pokud jde o oběti v této válce, stojí tento poměr daleko za národem německým v tomto velikém boji.

Právo na stranu si musí zasloužit národ, jako právo na členství ve straně si musí zasloužit jedinec každého národa. To je zákon nové doby, to je zákon nové morálky. I dnes platí slova méně než čin, i dnes se musí nejprve plnit přikázání, abychom mohli vejíti do nového světa. Proto před českým národem netrčí jako problém otázka politické strany aktivistické, nýbrž otázka národní převýchovy. Teprve tehdy bude možno mluvit něco o české straně nového řádu, až bude skončena těžká práce boje se starými představami, až bude vítězně skončen boj o duši českého národa. Všechno, co by se v této věci podnikalo nyní, nemá živou půdu, ve které mohou klíčit prvky železné armády, jež bdí nad duší národa a jež se může zvát politickou stranou ve smyslu dnešní doby.

*

Náš člověk měl zcela skreslený obraz o válečné situaci po sovětské zimní ofensivě 1941—42. Proto jsem napsal článek: „Vyúčtování se zimou", uveřejněný v Lidových novinách a Národní politice, v němž jsem zdůraznil hlavně strategicky důležitou úlohu Japonské veleříše v boji proti společnému nepříteli:

Výsledky nepřátelské ofensivy v zimě 1941—42.

5. dubna 1942.

Roční období mají vliv na vedení války. V létě, kdy je dlouhý den, hovoří zplna zbraně. V zimě, za dlouhých večerů, dostává se k slovu propaganda. S jarem se otevírají možnosti válečným operacím, které v této válce, jak nás zkušenost už poučila, dostávají spád zcela jiný, než vůbec kdy bujná fantasie tušila.

V zimě 1941—42 spojené síly sovětsko-britské byly nasazeny k ofensivě zbraní, kterou provázely velikou ofensivou propagační. Krátké dny jsou však nepřítelem útočných operací. Dlouhé noci jsou mocným spojencem obránce. Útok, vedený stejným tempem za letního šestnáctihodinového dne, dostane se dvakrát dále, než v osmihodinovém dnu zimním. Obránce v šestnáctihodinové zimní noci může se svými zálohami lépe manévrovat než v letní noci osmihodinové. Roční doba byla tedy spojencem Němců, kteří přešli v zimě do obrany. Na východě útočník trpěl nejen krátkostí dne, nýbrž také neobyčejnými ztrátami, jež způsobuje zima. Obránce má své kryty, zatím co útočník musí postupovat otevřeným polem, kde i lehce raněného dobíjí mráz.

Dnes už je zjevné, že sovětská ofensiva selhala za nenahraditelných ztrát a že se německá obrana ukázala

stejně skvělou, jako až do nastoupení této zimy byl skvělý německý útok.

Němci mohli zcela dobře útočit po celou zimu, stejně jako to udělali sovětští. Zajisté by byli dobyli Moskvy, snad i jiných míst, ale ztráty na životech s tímto útokem spojené byly by zajisté veliké. Adolf Hitler v této válce je v jiném postavení, než byla dvojice Hindenburg-Ludendorff za prvé války světové. Tehdy byl čas spojencem Anglie. Dnes si německé velení může dovolit čekat. Ztráta několika měsíců je vždy lepší než ztráta několika set tisíc životů, když se cíle tak jako tak bezpečně dosáhne.

Německá ofensiva do nitra Sovětského svazu trvala v minulém roce přes čtyři měsíce. Pod německou správu se dostalo přes 1½ milionu čtverečních kilometrů sovětského území. Sovětské vedení přišlo o sta divisí, jejichž výzbroj rozmnožila obrovskou německou kořist této války. Přes 60 milionů příslušníků Sovětského svazu se octlo v týlu německé fronty a nyní je zapojováno do evropského výrobního procesu, hlavně zemědělského, za nových, lidštějších podmínek.

Sovětská zimní ofensiva trvala také přes 4 měsíce. Její výsledky, pokud jde o strategický zisk, rovnají se nule. Německé armády, jakmile přešly na počátku zimy do obrany, zaujaly zkrácenou frontu, která začínala u Ladožského jezera a táhla se na východ od čáry: jezero Ilmeňské, prameny a horní tok Volhy, města Orel, Kursk, Charkov a Taganrog. Tuto linii se nikde nepodařilo sovětům operativně prorazit. To znamená, že terénní zisk letní a podzimní německé ofensivy na východě zůstal celkem nedotčen. Sovětskému velení se nepodařilo za více než čtyři měsíce ani osvobodit Leningrad, znovu získat Charkov, ani zpět dobýt Taganrogu a poloostrova Krymu. Několik tisíc pancéřových vozů, několik tisíc letadel a přes milion pad-

lých a zmrzlých bylo odepsáno za tu dobu ze sovětských záloh. To bude později chybět rudým maršálům v okamžiku rozhodného zúčtování. Toho jsou si dobře vědomi jak v Kujbyševě (Samaře), tak v Londýně i Washingtonu.

Britské velení, aby ukázalo sovětskému dobrou vůli a sovětské velení v nesmyslné zimní ofensivě podněcovalo, podniklo s velkým bubnem zimní ofensivu v severní Africe, která skončila pro Angličany plnou porážkou. Nejtěžší ztráty neutrpěli Angličané ve Středomoří na souši, nýbrž hlavně na válečném loďstvu, které tyto operace podporovalo a kterému se nepodařilo zabránit transportům německých a italských vojsk i válečného materiálu do severní Afriky. Ukázalo se prostě, že spojené síly sovětsko-britské a spojený materiál sovětsko-britsko-americký nestačil, aby otřásl obranou německých vojsk a jejich spojenců na frontě africko-sovětské. Při stejných silách obou stran dobře vedená obrana vždy je silnější útoku, poněvadž spoří silami.

Pamatujeme se ještě, jak britské velení na počátku operací na východě vykřikovalo do světa zprávy o své letecké ofensivě bez zastávky, kterou chtělo pomáhat sovětským armádám, a hlavně sovětskému letectvu v domnění, že útoky proti obsazenému území a Říši připoutá část německého letectva na západě. I tyto naděje zklamaly.

V okamžiku, kdy strategové Anglie a Sovětského svazu zatroubili k útoku a rozpoutali zimní bitvu v Africe a v ruské stepi, 8. prosince sjel do těchto kombinací drtivý blesk na Tichém oceánu. V Anglii i v Sovětském svazu se totiž domnívali, že si mohou klidně dovolit zimní plýtvání silami, poněvadž v jejich týlu za Atlantikem stojí prý Spojené státy, jež by v roce 1942 mohly nejen materiálem, nýbrž také některými

jednotkami doplnit prořidlé řady britsko-sovětské. Vyprávělo se dokonce o utvoření druhé fronty v Evropě někde v prostoru mezi Severním mořem a Biskajským zálivem. Fantasiím se prostě meze nekladly. Japonské velení v těchto „hlubokomyslných" kombinacích udělalo rázný škrt tím, že zničilo americké válečné loďstvo v havajské základně, že potopilo dvě nejmocnější britské bitevní lodi v blízkosti Singapuru a že začalo současně útok na souši jak proti Americe na Filipinách, tak proti Anglii na Malajském ostrově. Na scéně se objevila branná moc Japonské veleříše s nesčetnými tisíci letadel, tanků, s nečekaně silným válečným loďstvem a s přečetnými pozemními armádami. Tím vznikla „druhá fronta", ovšem ne proti Německu a jeho spojencům, nýbrž proti Anglii a jejímu společníku, Spojeným státům. Od roku 1940, kdy kapitulovala Francie, japonské velení připravovalo s důkladností hodnou německého vedení rozhodné střetnutí s Anglií a Spojenými státy. Francouzskou Indočínu a svobodný stát Thai přebudovalo na operační základny proti Britské i Holandské Indii.

Za necelé čtyři měsíce vypudili Japonci Anglii a Spojené státy z Filipin, z celé Holandské Indie, z britské Burmy s Malajskem, ze severní části Nové Guiney, z ostrova Timoru a z celé řady ostrovů na severovýchod od Australie. Vcelku jde tu o území, počítáme-li i spojenecké státy (Thai a Francouzskou Indočínu), v rozloze 4½ mil. čtverečních kilometrů, na kterém žije 140 milionů obyvatel. Veliké námořní základny Hongkong, Singapur, Rangun jsou pro Anglii nenahraditelně ztraceny a čtvrtá, Port Darwin v Australii, je cílem pravidelných japonských leteckých útoků. Kaučuk, cín, bohatá ložiska nafty a největší plantáže rýže, které má Asie, jsou v japonských rukou a slouží nyní společné věci mocností Paktu tří.

Všechny zásilky válečného materiálu, na které se tolik těšili v Sovětském svazu a v Anglii, směřují nyní z Ameriky předlouhou cestou kolem Afriky do Tichomoří, pokud ovšem se pro ně najde vůbec lodní prostor.

A zde jsme u další porážky, kterou utrpěla Anglie se svými spojenci v této zimě. Je to bitva v Atlantiku. Německé ponorky operují již přes dva měsíce při americkém pobřeží a ochromují zcela dopravu mezi Jižní a Severní Amerikou a mezi Amerikou, Afrikou a Austrálií. V uplynulých čtyřech měsících branné síly Paktu tří zničily měsíčně přes milion tun nepřátelského lodního prostoru. To jsou cifry, na které v Anglii a v Americe nebyli naprosto připraveni.

Úlohy válečného bloku protikapitalistického a protisovětského jsou dobře rozděleny. Veliké mlčení, které nyní vládne v Říši a v Italii, je opět tichem, které věští bouři. Blesk sjede ve chvíli, která bude pro to nejvhodnější. Opět zazní fanfáry. Také třetí rok a ve čtvrtém létě za operací velikého stylu iniciativa zůstává na straně naší, v rukou Adolfa Hitlera.

*

Na počátku dubna 1942 se konal v Benátkách mezinárodní sjezd novinářský, na který byli pozváni také naši novináři. Vedl jsem tuto českou delegaci a na sjezdu jsem 11. dubna vystoupil s tímto projevem:

K evropským novinářům mluví Čech.

11. dubna 1942.

O statistice se vypráví vtip, že podává přesný souhrn nepřesných údajů. Cosi tragického, pokud jde o přesný souhrn nepřesných hodnot, představovala politika a strategie západních demokracií po světové válce, a obzvláště po roce 1933, šlo-li o posouzení síly Německa

a Italie. Zapomínalo se, že nestačí pouze sečítati pluky a děla a hodnotit hospodářskou situaci se starého stanoviska. Bylo by bývalo především nutné přiměřeně odhadnouti i morální síly obou revolucí, německé a italské, což se však nezdařilo. Při oceňování politické a strategické situace závisí však také mnoho na schopnosti zhodnotiti nestranně vlastní síly. A tu se západní mocnosti dopustily dvou základních chyb.

S podceňováním morálních sil německé a italské revoluce a s přeceňováním vlastních sil se strany Anglie a Francie souvisí také osud českého národa v uplynulých dvaceti letech. Český národ patřil až do roku 1918, právě tak jako část německého národa, jako Slováci, Maďaři, Charváti, Rumuni a část italského národa do státního svazku zaniklé habsburské monarchie. V habsburské monarchii, v této historické relikvii, nebylo vnitřních sil, které by byly mohly sjednotiti tyto národy k novému plodnému životu. Těchto vnitřních sil chybělo ještě více po roce 1866, v kterém spojené pruské a italské branné síly porazily habsburskou monarchii a odstranily Habsburky jak z Německého spolku, tak z italských zemí. Habsburská monarchie byla protiněmecká a protiitalská, avšak její národy byly svorně protihabsburské. Mezi těmito národy n e b y l o j e d n o t y v tom, jak by se měla utvářet budoucnost, kdyby Habsburkové zmizeli a kdyby se jejich říše rozpadla. Jen rakouským Němcům, rakouským Italům a Rumunům bylo jasno, ke komu by se měli připojit.

Této nejednotnosti — lépe řečeno rozpačitosti — využila po světové válce Anglie, aby po zániku dunajské monarchie vytvořila z jejích národů žoldnéře, kteří v zájmu Anglie a Francie měli střežiti jak Německo, tak Italii. V této době začal smutný osud mého národa, který byl protihabsburský, který však —

a v tom spočívá vina jeho vedoucích osobností — nevěděl přesně, kam vlastně geopoliticky patří. Je zajímavé, že čeští politikové před světovou válkou neměli nikdy dosti odvahy, aby si vytvořili jasný obraz české budoucnosti pro případ, že by habsburská monarchie skutečně měla zaniknout.

Budiž zde vzpomenuto, že profesor Masaryk, jenž se stal prvním presidentem Česko-Slovenské republiky, nevěřil před světovou válkou v možnost, že české země jsou schopny samostatného politického života. V diskusi s několika českými fantasty prohlásil jednou před světovou válkou, že všichni černoši v Africe by se srdečně zasmáli, kdyby české země chtěly jednou tvořit samostatný stát! Tentýž Masaryk konstatoval, že existence českého národa ve střední Evropě byla zachráněna jedině okolností, že byl poněkud zgermanisován, že si totiž osvojil německou kulturu a civilisaci a obrátil se zády k slovanskému Východu. Za světové války Masaryk však podlehl britským intrikám, a tak ke konci svého života začal hájiti, co kdysi potíral a zesměšňoval. Věřil nejen ujišťování, že český národ může míti samostatný stát, nezávislý na Německé říši, k níž po tisíc let patřil; Masaryk podceňoval také životní síly německého národa a přeceňoval strategické síly západních demokracií. Když tvořil česko-slovenský stát, vycházel z předpokladu, že Anglie a Francie budou nejméně 50 let držet Německo politicky a vojensky v šachu.

Mohu dnes plným právem tvrditi, že za těmito Masarykovými kombinacemi byl již stín dr. Beneše, onoho typu pilného účetního, jenž přesně kalkuloval s nepřesnými hodnotami. Beneš si představoval, že Praha se stane střediskem neněmecké střední Evropy a že nakonec zastíní i Berlin. V Praze podle jeho plánu měl sídliti místodržící Anglie a Francie, který by řídil

dějiny všech středoevropských národů na východ od německých a italských hranic. Aby dosáhl tohoto cíle, chtěl dr. Beneš ještě více než jeho učitel. Snažil se překonati Anglii a Francii v protiněmeckém postoji. Jakmile se objevily ve Francii známky smířlivějšího tónu vůči Německu, jako na příklad za Lavala v roce 1935, dr. Beneš ihned varoval Anglii a mobilisoval všechny podzemní síly Francie, aby zapudil všechny příznaky smířlivosti a aby podle své mylné domněnky nadále udržoval strategicky v šachu Německo.

Kdo zná činnost dr. Beneše a jeho výklady „o vědecké politice", ví, že dr. Beneš rozeznával v zájmové politice předně okamžitou konjunkturální konstelaci a za druhé neměnné mezinárodní konstanty. A za takovouto neměnnou mezinárodní konstantu v české politice považoval na příklad domněle tradiční přátelství se západními demokraciemi ve štěstí i neštěstí. Tato Benešova politická konstanta spoutala český národ s osudem Anglie a Francie. Vzpomínám si na rozhovor, který jsem měl s panem dr. Benešem v roce 1936, při němž mi řekl: „Základem mé politiky a tím politiky našeho státu je zásada nečiniti nikdy to, co by bylo nežádoucí Anglii." Musím při tom přiznat, že i já jsem byl pro rozbití dunajské monarchie. Bojoval jsem proti ní jako dobrovolník a radoval jsem se ze svobody, kterou český národ získal po světové válce. Když jsem však přišel do česko-slovenského generálního štábu a poněkud nahlédl za kulisy spojenecké strategie a politiky, bylo mi leckdy, nechci to zatajovati, úzko u srdce. Avšak jako voják řídil jsem se zásadou, že máme přenechati politiku politikům, a že my, vojáci, máme se držeti své šavle. Neboť řekl-li ministr zahraničí dr. Beneš, že máme nejpevnější a nejdůkladnější spojenecké smlouvy, jaké kdy svět viděl, musel jsem tomu věřit. Podle ná-

zoru dr. Beneše pracoval prý jak německý nacionální socialismus, tak i italský fašismus nevědomky do rukou jeho vlastní středoevropské politiky, politiky místodržícího Anglie a Francie. Tvrdil totiž, že revoluce značně oslabí oba tyto národy a že je na dobu několika desítiletí vyřadí ze středoevropské politiky.

Již v roce 1937 bylo možno poznati, že spojenecká smlouva Francie a Česko-Slovenska se Sovětským svazem značně oslabila mocenskou posici Francie, a tím také Benešovu vážnost ve střední Evropě. Polsko se ještě více sblížilo s Německem a Maďarsko, Jugoslavie a Rumunsko hledaly stále více oporu u mocností Osy. Již tehdy bylo jisto, že dr. Beneš prováděl nikoli českou politiku, nýbrž demokraticko-kapitalistickou politiku, v níž připadalo velké slovo Židům a emigrantům, kteří z hloubi duše nenáviděli nacionálněsocialistické Německo Adolfa Hitlera.

Chci tu ještě něco říci o Benešově středoevropské státnické koncepci. Jak Beneš sám říkal, udržoval sice s Francií věčné přátelství, ale řídil se jen podle Anglie, šlo-li o politické rozhodování. Je obecně známo, že již před první světovou válkou bylo snem britské politiky zmocniti se nejen Přední Asie, nýbrž vytvořiti přes Přední Asii přímou cestu po souši z Afriky do Indie. Největším nebezpečím, jehož se při tom Anglie v Evropě obávala, byla možnost německo-ruského spojenectví. Bylo proto snahou Anglie po světové válce oddělit Německo od Sovětského svazu pásmem zdánlivě svobodných států, které se táhlo od britské Přední Asie přes Balkán až po baltické oblasti a jež přes Skandinavii bylo Severním mořem připojeno k Anglii. Dr. Beneš pomýšlel nyní na to, že bude správcem tohoto isolačního pásma a že z Prahy vytvoří hlavní město té východní části Evropy, která prakticky tedy představovala britsko-francouzskou kolonii v Evropě.

Aby však českému národu byl umožněn život v samostatném státě, bylo nutno roztrhnouti životní prostor, jenž ucelený po staletí patřil německému národu; proto bylo ve Versailles a v St. Germain vytvořeno Rakousko a tři a půl milionu sudetských Němců spolu s třemi miliony Slováků a 1 milionem Maďarů připadlo k Česko-Slovensku. Tímto způsobem se podařilo připojiti Čechy k západně orientované východní části střední Evropy. Dr. Beneš rozšířil tuto základnu v letech 1920 až 1922 vytvořením Malé dohody s Jugoslavií a Rumunskem, která byla původně namířena proti Maďarsku. K Malé dohodě chtěl dr. Beneš postupně přičleniti všechny státy východní části střední Evropy, počítajíc v to Polsko a baltické země. Při tom používal jako nástroje vojenské spojenecké smlouvy, která byla uzavřena v roce 1920 mezi Česko-Slovenskem a Francií. Věděl, že Francie byla příliš slabá, aby jednou sama mohla čeliti Německu, a že proti německo-italské koalici bude třeba pomoci Anglie. Proto se dr. Beneš ve své politice rozhodujícím způsobem řídil podle Anglie. Když pak Francie v r. 1935 sjednala spojenectví se Sovětským svazem, uzavřel dr. Beneš také spojenectví se Sověty, avšak činil je závislým na souhlasu Londýna, neboť věděl, že Londýnu záleží na tom, aby Francie neprováděla v Evropě žádnou politiku, která by ji mohla učiniti nezávislou na Anglii.

Když Anglie po světové válce občas obrátila svůj zájem z Evropy do zámoří anebo dávala dokonce najevo jistý sklon své politiky k Německu, právě Beneš se snažil všemi prostředky působiti na Anglii ve smyslu své vlastní Německu nepřátelské zahraniční politiky. Tak došlo k tomu, že malé Česko-Slovensko začalo značnými částkami podplácet, kromě jiných „vynikajících", také britské novináře. Doklady pro to

jsou po ruce, neboť archivy pražského ministerstva zahraničí se zrána 15. března 1939 dostaly úplně do rukou německé branné moci tak, jak je večer před tím opustili úředníci. Z těchto dokladů je jasně patrno, jak dr. Beneš podplácel anglické novináře, aby udrželi Velkou Britannii v náladě Německu nepřátelské.

Když čtenář českého tisku až do r. 1938 tu a tam konstatoval, jak několik anglických novinářů se ve zdánlivě upřímném a nezištném přátelství zasazovalo za Česko-Slovensko, naplnilo ho jistě pocitem hlubokého dostiučinění, že příslušníci velikého národa, jemuž v jeho imperiu byl otevřen celý svět, mají také ještě trochu náklonnosti k malému národu v srdci střední Evropy. Ve skutečnosti šlo tu však o řadu britských novinářů podplacených Česko-Slovenskem, jak co nejdříve bude blíže vysvětleno na základě pramenů v brožuře, která vyjde v pražském nakladatelství Orbis.*) Klasickým příkladem je tu Wickham Steed, jenž již před světovou válkou se osobně seznámil ve Wien s Masarykem a s Kramářem a jenž již tehdy nabyl rozsáhlých vědomostí o politické struktuře Rakousko-Uherska. Za světové války byl pak díky těmto znalostem zahraničněpolitickým redaktorem listu Times a spolupracoval nejtěsněji s lordem Northcliffem, otcem tiskové lži. Steedovy obchody s vedoucím tiskového odboru česko-slovenského zahraničního ministerstva Janem Hájkem se začaly již v roce 1923. V tomto roce obdržel Steed od Hájka 10 000 anglických liber, které tehdy měly hodnotu 200 000 říšských marek. Oficiálně sjednal Hájek smlouvu ve výši 10 000 liber o zadání česko-slovenských inserátů v časopise Review of Reviews. Touto smlouvou byla také ujednána Steedova spolupráce

*) Dr. Rudolf Urban: Tajné fondy třetí sekce z archivu ministerstva zahraničí republiky Česko-Slovenské.

v německy psaném listě česko-slovenského ministerstva zahraničí Prager Presse, jejíž náklady rovněž hradilo česko-slovenské ministerstvo zahraničí. Steed obdržel za tuto novinářskou spolupráci 3000 liber, což odpovídalo částce 60 000 říšských marek, tedy celkem podle jeho vlastního doznání za půl roku 13 000 liber, což bylo tehdy 260 000 RM a 2 600 000 K.

V této souvislosti je zajímavé stanovisko anglického konservativního poslance sira Patrika Hennona, jenž za sokolského sletu v červenci 1938 dlel v Praze. Podle zápisu v témže archivu vyslovil se k vyslanci dr. Krnovi takto: „Česko-Slovensko může počítat se šéfem britské vlády. Dopustilo by se však chyby, kdyby se příliš spoléhalo na různé politické šarlatány (political busybodies), kteří jsou v té době v Praze. Vévodkyně z Athollu se svou španělskou politikou úplně zesměšnila. Wickham Steed byl sice vynikající novinář, dnes však již nic neznamená a také Seton Watson nemá nijaký zvláštní vliv."

Avšak Anglie nedělala v Evropě ani českou, ani francouzskou, nýbrž jen vlastní britskou politiku, proto jí nakonec nezáleželo na nikom, ani na dodržení vlastního slova. Anglie se v roce 1938 nepostavila proti připojení Rakouska k Velkoněmecké říši a již tím podryla strategickou posici Česko-Slovenska. Když sudetští Němci žádali rovněž připojení k Říši, pokusila se Anglie o to, aby Německu ukázala svou sílu. Radila konečně dr. Benešovi, aby Česko-Slovensko mobilisovalo. Není těžko poznat pozadí, které vedlo k tomu, že Anglie, občas tak desinteresovaná, že její novináři musili býti Benešem podplácení, aby nenechali úplně odumříti na ostrově zájem o Česko-Slovensko, projevila rázem opět zvýšený zájem o tuto zemi. Anglie chtěla vyděračsky vynutit na Adolfu Hitlerovi ústupky, které byly v britském

zájmu. Při tom byla ochotna zbavit se výhodně při této příležitosti Beneše a jeho republiky.

Aby zabránila dr. Benešovi, aby se vyprostil z britské politiky a podnikl nějakou akci s Francií nebo Sovětským svazem proti vůli Anglie, vyslala Anglie v červenci 1938 do Česko-Slovenska jako svého mimořádného zmocněnce lorda Runcimana, který dlel u nás celých sedm týdnů. Měl vzbudit dojem, že chce urovnat spor mezi česko-slovenským státem a sudetskými Němci. Ve skutečnosti však měl v anglickém smyslu podvázat zahraniční politiku dr. Beneše. Koncem července, když se lord Runciman již ubytoval v Praze, napsal Angličan Sidney Morell: „... nejdůležitější kapitolou Runcimanova poslání je kontrola česko-slovenské politiky, která nyní vyklouzla z rukou pana Beneše.“ Když konečně Adolf Hitler 12. září 1938 v Nürnbergu vyhlásil, že sudetští Němci se chtějí vrátit do Říše, bylo na Anglii, aby nyní splnila své sliby vůči Čechům, jež poštvala proti Říši. Avšak lord Runciman opustil naši zemi, zanechav české vládě memorandum, datované 21. září, v němž prohlásil, že nárok Říše na sudetské Němce jest oprávněn, že Česko-Slovensko se má neprodleně zdržet jakékoliv protiněmecké politiky a vypovědět smlouvy s Francií, Sovětským svazem a Malou dohodou. Tím byla zpečetěna zrada Anglie. Benešova politika ztroskotala. Prakticky již tehdy dal lord Runciman jasně najevo, že českým zemím nezbývalo, než požádati Velkoněmeckou říši o ochranu! Je tudíž nepravdivé dnešní tvrzení britské propagandy a české emigrace, Angličany placené, že myšlenka zřízení Protektorátu pochází od Němců a že se zrodila teprve krátce před 14. březnem 1939. Všechno svědčí, že se o ní uvažovalo již v září 1938 právě v Anglii.

Tragedie česko-slovenského státu, uměle vytvořeného po světové válce ve Versailles, vyvrcholila 30. září 1938 v Münchenu, kdy nás Anglie a Francie zradily, kdy se Sovětský svaz vůbec o nás nestaral a kdy jsme náhle byli nejopuštěnějším národem v Evropě. Ze všech těch slavnostních vojenských a spojeneckých smluv zbyly nám jen oči k pláči nad naší naivností a lehkomyslností.

Dr. Beneš obvinil tehdy Anglii ze zrady, vzdal se presidentství a vytratil se nehlučně do ciziny, odkud 30. listopadu 1938 písemně blahopřál našemu nynějšímu státnímu presidentu dr. Emilu Háchovi k jeho zvolení, což je tím zajímavější, poněvadž později dal z Londýna svými pomocníky v českém vysílání britského rozhlasu tvrdit, že dr. Hácha se stal presidentem volbou, která neodpovídala ústavě bývalého státu. Samozřejmě dal ve spojitosti s tímto tvrzením rozšířiti thesi, že on sám je legitimním „presidentem republiky". Jak mi bylo úředně oznámeno, prohlásil to Beneš znovu v projevu v londýnském rozhlasu 14. března 1942, při němž tvrdil, že od roku 1938 „předvídal" vývoj událostí a připravil již tehdy půdu pro pozdější činnost „česko-slovenské" vlády v Londýně. Ve zmíněném, dosud neuveřejněném Benešově dopise dr. Háchovi byl však Beneš usmířen s osudem svým i svého národa, neboť v tom listě zdůraznil právě skutečnost, že u nás se při volbě Háchově všichni sjednotili. Přál Háchovi, aby se za jeho vedení český národ co nejrychleji a co nejlépe dostal z hrozivé situace. Proti svému obvyklému zvyku dr. Beneš neudílel dr. Háchovi rady, neboť byl už sám se svým rozumem u konce. Ba musil, jako aspoň trochu kriticky myslící člověk, nepochybně uznati, že české země, opuštěné Anglií a Francií a ohrožované Polskem, nemohou se jiným způsobem

udržet, nežli přijetím německého protektorátu z 15. března 1939.

České země se tehdy prostě po marném dvacetiletém politickém bloudění vrátily do lůna Německé říše, když předtím Anglie, Francie a Sovětský svaz pohrdly českým přátelstvím a hrozně zklamaly českou víru ve spojeneckou věrnost těchto států. Nic nepomohla ani skutečnost, že tehdejší Česko-Slovenská republika připravila 40 dobře vyzbrojených divisí proti Německu a vybudovala rozsáhlá pohraniční opevnění, a že dokonce chtěla svým bohatým průmyslem sloužit celé východní části střední Evropy p r o t i Německu. Jakmile Anglie nabyla názoru, že mouřenín vykonal svou povinnost, mohl táhnout.

Soudím, že není známkou důstojnosti národa, hledá-li pomoc znovu tam, kde byl hanebně zklamán a podveden. Češi proto již po Münchenu zúčtovali s Anglií. Cílem české politiky mohlo proto býti od tohoto okamžiku jen upřímné vyrovnání s německým národem a sloučení s Velkoněmeckou říší, která nám zajistila rozsáhlou kulturní autonomii a četné pozoruhodné výhody, hlavně hospodářské a sociální. Vzplanutí války jen přechodně přerušilo spokojené vrůstání českých zemí do Velkoněmecké říše.

Dr. Beneš náhle zapomněl na blahopřání, které zaslal 30. listopadu 1938 našemu státnímu presidentu dr. Háchovi k jeho zvolení. Vyhlásil se sám pravoplatným presidentem z milosti Anglie, té Anglie, která se k němu v roce 1938 chladně obrátila zády. Nyní se rozproudila soustředěná kanonáda britské propagandy nad českými zeměmi. Dr. Beneš a emigranti, mezi nimiž je nemálo Židů, začali v rozhlase vyzývati český národ k sabotáži a jiným činům namířeným proti Německu. Štval Čechy na příklad, aby bojkotovali český tisk, který psal ve smyslu Říše. Štvaní Beneše a jeho

spřežených nabylo konečně tak nebezpečného rozsahu, že se jeho žoldnéři nezalekli politické vraždy: Řada vůdčích českých redaktorů byla otrávena a z nich Lažnovský, šéfredaktor listu „České slovo", podlehl otravě.

Aby takovýmto a podobným neodpovědným pletichám byl učiněn konec, musila Říše, která je v těžké válce, zasáhnouti na podzim 1941 ostrými prostředky. Zastupující říšský protektor generál policie Heydrich učinil trestní a preventivní opatření, která rychle potřela protiříšské pletichy. Londýnský rozhlas ovšem pokračuje ve své agitaci. Jeho účinek je však příliš slabý, aby ještě rušil poznatky, jichž nabyl český člověk. Českému národu bylo jistě nápadné, že dr. Beneš zmizel z politické scény tehdy, když ho Anglie nepotřebovala, a že se objevil, kdy ho britská propaganda opět měla zapotřebí. Dr. Beneš i dnes činí j e n to, co chce Anglie. Zůstal v tom věren sám sobě jako četní jiní politikové starého a odbytého řádu, kteří se upsali kapitalismu a židovství. Po porážce Francie, po četných nezdarech Anglie a po dosavadních německých úspěších na východní frontě hledí dnes český člověk jen s nedůvěrou k lidem, kteří zklamali na celé čáře a nyní vyzývají z bezpečné ciziny své krajany k opětovným obětem pro Anglii.

Prostý český člověk, dělník a sedlák, dovede dnes ocenit, co mu poskytuje německý protektorát. Obýváme zemi, která nebyla dotčena válkou a v níž se klidně pracuje, nepodléháme branné povinnosti, zatím co Anglie se zálibou nechává za sebe krvácet své spojence. České země svobodně, ale zato tím pevněji vrůstají do rámce Velkoněmecké říše, v níž se česká kultura hodnotí výše než u našich dřívějších falešných přátel. Zaplatili jsme kdysi miliony, abychom dosáhli toho, aby na západě byly hrány naše opery a aby byl

vyvolán jistý zájem o naše umění. Česká hudba zaujímá dnes v Říši vynikající místo. Podobně je tomu dnes i v jiných oborech umělecké a kulturní tvorby. Po německém a italském filmu zaujímá dnes český film již třetí místo. Takovéto kulturní záruky nám Anglie nikdy nedala, a to ani v době, kdy jsme byli ještě aspoň na papíře samostatným státem. Český člověk již dnes nesedne na lep ani britským agitátorům, ani těm, kteří si jako čeští „státníci" nic nedělají z anglické zrady v roce 1938 a dnes Anglii znovu slouží.

Český národ cítí již dnes, že v rámci Velkoněmecké říše se může rozvinouti jeho tvůrčí genius. Pevnou základnou a zárukou toho je velká nacionálněsocialistická revoluce, která zúčtovala se starým kapitalistickým systémem a vytvořila i našemu národu netušené pracovní možnosti. V revoluci, která podporuje malého člověka, nezanikne proto ani malý národ — o tom jsme všichni přesvědčeni. Stojím proto z plna srdce za státním presidentem dr. Háchou, který nás po dvacetiletém bloudění navždy přivedl zpět do Německé říše.

Odmítáme provždy britské přísahy, neboť víme: „Kdo jednou podvedl, podvádí opět. Kdo jednou lhal, bude opět lhát." Nikdo nezadrží pád Anglie. Míra hříchů Anglie se naplnila a tím se blíží den odplaty a zaslouženého trestu.

*

Přišel 20. duben a tu jsem pokládal za potřebné něco říci o Vůdci české školní mládeži, která představuje hlavní část předvoje národa do lepších časů. Promluvil jsem do rozhlasu:

O Adolfu Hitlerovi.

20. dubna 1942.

Moji mladí přátelé, vracím-li se někdy ve vzpomínkách do svých školáckých let, jedno vím stejně dobře jako vy všichni, kteří mne nyní posloucháte. Měl jsem ideály, tužby a cíle, které se nelišily od ideálů, tužeb a cílů vašich. Nebylo to bohatství a pohodlný život, nýbrž zdolávání překážek, boj s nebezpečím a pomoc těm, kteří jí potřebují. Statečnost a čin, který by přinesl slávu, to bylo snem a zůstane jím každému mládí. Je to už nepsaný zákon, že mládí čerpá sílu a odvahu ze síly a odvahy těch, kteří v minulých generacích vykonali něco velikého.

Dnes vzpomínáme 53. narozenin muže, který v historii německého národa, Velkoněmecké říše, Evropy i celého světa hraje a ještě dlouho bude hrát úlohu tak velikého rozsahu, že my současníci si to ani dobře neuvědomujeme. Adolf Hitler představuje v historii zřetelný mezník mezi dvěma velikými epochami. Kdybychom jej srovnávali s Alexandrem, Karlem Velikým nebo Napoleonem, dopouštěli bychom se na něm křivdy potud, že poslání, kterým Adolfa Hitlera pověřila Prozřetelnost, je mnohem větší než pouhé budování Říše a drcení překonaných řádů.

Adolf Hitler byl synem malého rakouského úředníka a záhy ztratil jako malý student oba své rodiče. Chtěl být malířem, umělcem, architektem, chtěl budovat, co věky přetrvá. A právě s tím zlým, špatně organisovaným a prokletým starým světem, který dával možnost vzestupu jenom dětem bohatým, dostal se mladičký Adolf Hitler do sporu. Už tehdy, když se mu nepodařilo vstoupit na malířskou akademii, začal se vlastně připravovat pro dráhu architekta, ovšem jiné

ražby než je architekt, který pracuje v mrtvém kameni a mluví k dějinám jen mlčícími tvary.

Mladičký Adolf Hitler, sirotek na sebe odkázaný, s otevřeným srdcem vstupoval do života, který ho na každém kroku bodal sociálními křivdami. Zlato bylo pánem světa, diktovalo milionům chudobu, rozleptávalo charaktery a místo statečnosti odměňovalo chytráctví. Adolf Hitler cítil, že svět jde vstříc zkáze, nebude-li malému člověku zajištěno právo na práci a nezatlačí-li hrdina chytráka. Adolf Hitler se stal architektem nové epochy lidstva a vůdcem revoluce, která otesává kvádry ke stavbě nové doby. Jako dobrovolník šel do světové války, která ve svých hrůzách i následcích Adolfa Hitlera pro jeho veliké poslání jenom zocelila. Byl socialistou, poněvadž socialismus znamená především zapomínat na sebe a sloužit jiným, ať už jde o naše bližní v nouzi anebo o příští pokolení, jejichž budoucnost je ohrožena.

Když po světové válce Adolf Hitler začal v úzkém kruhu svých přátel vykládat o svých ideálech, jen málokteří věřili, že by se kdy uskutečnil jeho sen národní jednoty, v níž bude jenom jedna víra a jeden cíl — služba sociálním ideálům. Adolf Hitler nepovoloval. Byl si jist, že jde správnou cestou, přesvědčoval, zapřísahal a tam, kde narazil na odpor, nikdy necouval. A tak se stalo, že ti, proti kterým bojoval odvážným slovem, vsadili jej do vězení. Tam napsal dnes snad nejrozšířenější knihu v Evropě, kterou nazval „Mein Kampf“. Vězení ho nezlomilo. Nějaké vnitřní tušení mu dodávalo obrovité síly, kterou zdolával překážky často zdánlivě naprosto nepřekonatelné. A tak před devíti lety po boji, který trval více než 14 let, Adolf Hitler, syn nepatrného úředníka, sirotek bez příbuzných a vlivných přátel, stal se kancléřem Německé říše, té Německé říše po světové válce ponížené a ne-

přátelskou Anglií, Francií a Spojenými státy okleštěné tak, aby se nemohla vzpamatovat po celá příští desítiletí a snad i staletí. Nechyběli pochybovači. Adolf Hitler nebyl původem ani šlechtic, ani neměl titulů vysokoškolských. Byl prostě svůj, sám v moři národa, který příliš trpěl.

Nemožné se stalo možným, slepí začali vidět a chromí přestali kulhat, malověrnost vymizela z německého národa, který se jakoby zázrakem sjednotil tak, jak v to Adolf Hitler už léta letoucí věřil a jak to také vášnivě hlásal. Podařilo se mu to, co jiní pokládali za nemožnost, poněvadž jim chyběla síla víry a strašná odvaha, která se neleká ničeho na tomto světě.

Adolfu Hitlerovi se nepodařilo pouze sjednotit německý národ uvnitř poválečného Německa, připojil také k Říši německá území, která k ní v dějinách patřila, a tak před touto válkou Velkoněmecká říše čítala přes 85 milionů obyvatel, zatím co po prvé válce světové jich bylo v Německé říši něco přes 60 milionů. Tak vznikla dnešní Velkoněmecká říše. Bylo přirozené, že ve své nenávisti k zlatu a k pohodlným poživačným chytrákům musil Adolf Hitler narazit na odpor toho zvláštního národa, který nikdy nepracoval v potu tváře, který bohatl podvody a rozséval mezi národy nesváry; myslím Židy. Adolf Hitler pohrdal Židy a Židé nenáviděli Adolfa Hitlera. A poněvadž v protisocialistické Anglii, v protisocialistické Francii a v protisocialistické Americe hlavní slovo měli Židé, došlo nakonec k válce, kterou vyvolala Anglie jen proto, aby zničila Německo Adolfa Hitlera.

Ale tak jako Adolf Hitler v boji, který trval 14 let, zvítězil nad svými nepřáteli ve vlastním národě, tak také se stejnou odvahou a se stejnou tvrdostí přijal boj s nepřítelem, který se proti němu sešikoval na hranicích sjednocené Velkoněmecké říše.

Adolf Hitler nevynikal nad svými nepřáteli pouze silou své víry a bezmeznou odvahou, viděl také mnohem dál a této jasnozřivosti používal k tomu, aby každou bitvu, ať byla politická anebo vojenská, připravil důkladně se všech stránek. Tak jsme byli svědky vítězství, která historie už dávno neviděla, která rozdrtila domýšlivé Polsko, svedené Norsko, Belgii, Holandsko, Jugoslavii, Řecko, která přinutila ke kapitulaci neprozřetelnou Francii a zničila četné armády Sovětského svazu. Společně s Italií a s Japonskem německá branná moc, které velí Adolf Hitler, zasadila Anglii a jejím spojencům tak smrtelné rány, že se z nich nevzpamatují. Adolf Hitler, syn malého úředníka, sirotek, který se bil tvrdě se životem, který vybojoval svobodu německému národu a který dnes vede ten nejtěžší boj dějin s proradným, bohatým, ale mravně vetchým nepřítelem, octl se před úkoly, jež daleko přesahují všechno, co si před čtyřmi, pěti roky ani nejbujnější fantasie nedovedla vůbec vymyslit. Adolf Hitler vede nyní Evropu stejně důsledně a se stejnou vírou, jako vedl a vede dále německý národ a jak vedl boj za své ideály, které si utvořil už jako opuštěný školák před 40 lety.

Že Adolf Hitler zvítězí také nad nepřáteli Nové Evropy, o tom nepochybuje nikdo z nás. Ale tím není skončena úloha tohoto velikého bojovníka. Až umlknou děla, stojí před Adolfem Hitlerem nová veliká úloha, ve které však září jeho starý cíl, a tím je sociální spravedlnost platná pro všechny, ochrana rodiny a bezpečný rozvoj kultur všech národů, které se postavily za Adolfa Hitlera v jeho dnešním boji.

Moji mladí přátelé, není většího vzoru, který by mohl lépe ukazovat cestu mládí, jež dýchá ideály, jako je osobnost velikého Němce všech dob, jehož narozenin dnes vzpomínáme a jenž řídí také osudy našeho

českého národa. Německá mládež zve se hrdě mládeží Adolfa Hitlera. Dnes mládež česká má s mládeží německou společné ideály a společný vzor. Ve víře a odvaze je budoucnost, ve víře a odvaze jsou síla i život. Tomu učí Adolf Hitler a tím hovoří veliké dějiny všech dob.

Má generace byla osudem předurčena k tomu, aby ve dvou velikých válkách prožívala zmatky přechodné doby dvou velikých věků. Váš osud je šťastnější. Dospějete v době, kdy se bude kovat na dlouhé doby mír a kdy se bude budovat dílo, jaké dějiny ještě neviděly, ale které má před očima v jasných obrysech Adolf Hitler. Věřte mu a jděte za ním, jak šel za ním jeho národ a jak dnes za ním pochoduje c e l á Evropa, poněvadž on je budoucnost.

*

Nakladatel mi sdělil, že kniha mých rozhlasových přednášek „Ve službách Nové Evropy" (Rok před mikrofonem) je rozebrána a nabídl mi, že ji vydá znovu v rozšířeném rozsahu, připojím-li přednášky další. K výboru 90 přednášek, který jsem nazval „Tři roky před mikrofonem", napsal jsem úvod:

„Tři roky před mikrofonem".

20. dubna 1942.

Po těžkých porážkách, které utrpěla v roce 1938 politika dr. Beneše i jeho neupřímných spojenců, bylo jasné, že Německo Adolfa Hitlera představuje zcela jinou sílu, než jaká nám byla líčena jeho nepřáteli. Proto jsem se rozhodl, že si to Německo prohlédnu a v létě roku 1939 jsem vykonal cestu Německou říší, na které jsem navštívil řadu závodů, a hlavně sociálních organisací, které uvedl německý nacionální socia-

lismus v život. Tehdy vrcholilo napětí mezi Německem a Polskem. To, co jsem viděl na vlastní oči, utvrdilo mě v přesvědčení, že Německá říše je velmi silná a že jako nepřítel bude strašná a nezlomná. Proto ihned po návratu do své domoviny jsem se rozhodl promluvit v rozhlase o nebezpečí, které hrozí Polsku, bude-li naslouchat západním našeptavačům a rozhodne-li se k válce s Německem. Z této prvé rozhlasové přednášky postupem času vznikla u mne potřeba promluvit českému člověku trochu do svědomí a ukázat mu, co opravdu doba přináší a jak se vojenské operace vyvíjejí ve skutečnosti.

Svých prvých padesát rozhlasových přednášek jsem vydal v roce 1940 pod názvem „Ve službách Nové Evropy" s podtitulem „Rok před mikrofonem". Chtěl jsem tyto přednášky zachovat jako dokument proti různým pochybovačům a zlovolným protivníkům, kteří se často snažili pokřivit mé výroky. Od té doby počet mých pravidelných přednášek rozhlasových rostl, a když jsem 17. ledna 1942 pronesl jako soukromník svou poslední vojensko-politickou úvahu před pražským mikrofonem, bylo jich celkem na 230.

Na žádost nakladatelství jsem uspořádal vydání těchto přednášek, ovšem ne v plném rozsahu, poněvadž jinak by šlo o knihu s více než tisícem stran. Spokojil jsem se výborem devadesáti přednášek, ve kterém jsem hleděl hlavně k přednáškám z poslední doby, ve kterých jsem, jak se domnívám, zřídka kdy zůstal zpět za skutečností a ve kterých jsem, snad náhodou, snad výpočtem, mnohdy dobře vycítil a předpověděl vývoj událostí.

V létě 1939 v Německu jsem poznal, že německá nacionálněsocialistická revoluce není zdaleka jen věcí německého národa, nýbrž že to je začátek dávno kvasící nové epochy, která v německém národě vzala svůj

počátek a kterou uskuteční Adolf Hitler. Snad náhodou, ale přec podle správného tušení, těsně před touto válkou už ve své prvé přednášce v srpnu 1939 hovořil jsem o Nové Evropě. Viděl-li jsem tehdy dobře, spoléhám i dnes na své tušení. Dva a půl roku srovnávám lžidemokratické západní státy se starověkým Kartagem, v jehož sklepích praskaly obruče sudů přecpaných zlatem. Mezi Kartagem ve starověku a americko-britským spřeženectvím nyní je však ten rozdíl, že novodobé Kartago nemá svého Hannibala. Proto dnes nejde už jen o přestavbu Evropy. Těžké poklesky britské politiky jako intrikána a politika domýšlivého velikášství Spojených států vytvořily situaci, ve které základní změny jsou vlastně předurčeny všem dílům světa.

Nechci nikoho přesvědčovat a nežádám, aby mi věřil, varuji však před důvěrou oněm lhářům, kteří jednou český stát zřídili, a po druhé, když se jim to hodilo, jej zlikvidovali, kteří nechápali německou nacionálněsocialistickou revoluci, chvástali se svou státnickou genialitou, svým nesmírným bohatstvím a netušili, že z nich mluví pouze k smrti odsouzená epocha. Vracím-li se nyní k tomu, co jsem v prvých třiceti měsících války posluchačům rozhlasu vykládal a vydávám-li své přednášky z této doby knižně, je to proto, poněvadž toho budu zítra potřebovat. Přijde totiž doba, kdy mnohým malověrným budu musit připomenout, že jsem se nemýlil. Kdo viděl dobře včera, může doufat, že ho Prozřetelnost neopustí a dá mu možnost, aby viděl do budoucna dobře také dnes.

Ve chvíli, kdy tyto řádky diktuji, celý svět očekává v napětí příští hodiny a dny. Nejen po Evropě, také po Africe, Asii a po Australii a americkém kontinentu sahá kostnatá ruka války. Živý tvor tuší neštěstí, živelné pohromy a katastrofy, a proto duše tísní po-

rážka dříve, než se stala skutečností. Myši opouštějí tonoucí loď a národové předurčení k porážce prožívají v duších zmatek a ztrácejí sebejistotu mnohem dříve, než z bojišť dolehne zpráva o neblahém konci.

V předvečer velikého klání, které rozhodne o osudu celého světa, jedno víme bezpečně: V německém národě není nejmenší známky nějakého ochabnutí nebo pochyb. Nikdy snad v dějinách příslušníci německého národa, muži, ženy i děti, neplnili tak obětavě a hrdě své povinnosti k národnímu společenství, ještě nikdy si Němec neuvědomoval tak jasně smysl velikého zápasu, do kterého jej postavil osud. Nikdy ještě se tak otevřeně nehovořilo z vedoucích míst s německým lidem, jak tomu je nyní. Německo nemůže být poraženo, poněvadž jeho dnešní vůle k životu je ještě obrovitější než všechen průmysl, který nyní v celé Evropě slouží německému vrchnímu velení.

Český národ v Čechách a na Moravě má v této válce zvláštní postavení. Zatím co Anglie posílá do boje kdejakého spojence, kdejaký nárůdek a kdejakého žoldnéře, Německo bojuje tento veliký zápas pouze vlastními lidmi. Český člověk nepodléhá branné povinnosti, český člověk pracuje o úkolech, které mu Říše svěřuje. Po jedné stránce, že nepodléháme branné povinnosti, může se to pokládat od Říše za gesto šlechetnosti, na druhé straně však to pro nás znamená, že míra zásluh o společné vítězství bude u nás menší. To nás nutí nejen k vděčnosti k Velkoněmecké říši, nýbrž také ke skromnosti v otázkách politických, které jsem tolikrát ve svých rozhlasových přednáškách rozváděl a vkládal do pravého rámce.

Tato kniha musí se posuzovati především jako dokument. Je to vlastně nepravidelně vedený deník názorů na válečné události, které se neomezovaly pouze na bitevní pole, nýbrž odehrávaly se také v mozcích,

kde zápasila nepřátelská propagační prohnanost a lživost se zdravým rozumem a s pravou skutečností.

*

Za deset dní po Vůdcových narozeninách byl tu předvečer 1. května, svátku práce, který je a zůstane největší demonstrací národní svornosti pracujících v nacionálněsocialistickém řádu. Bylo třeba českému dělníku, sedláku a inteligentu něco o tom říci. Proto jsem promluvil do rozhlasu:

O svátku práce.

30. dubna 1942

V průmyslovém věku, který se začal rodit v století devatenáctém, došlo nakonec k prudkému boji mezi plutokratickým kapitálem a pracujícími miliony, jež mu byly vydány na milost a nemilost. Tento kapitál, který neznal ani národ, ani vlast, byl většinou v rukou Židů. Když na počátku tohoto století, hlavně po světové válce, nastalo ještě větší soustředění světového židovského kapitálu, vznikla pověra, že v demokracii byl odhalen prostředek, který umožní vykořisťovaným dělníkům revoluci bez krveprolití. Nenávist proti spekulujícímu a vyssavačnému Židovstvu hleděla se tehdy otupit h u m a n i t o u, jež vykládala o odstrkovaném židovském národě, který bojuje za svou rovnoprávnost. To bylo v době, kdy tento škodlivý národ už vládl vlastně všemu.

Co bylo platné, že pracující vrstvy měly v demokracii, jak se domnívaly, vlastní tisk, vlastní poslance a ministry, když neustále stoupala nezaměstnanost a klesaly mzdy a když vlastně už ani nestálo za to žít. To, co se tropilo po světové válce v kapitalistické demokracii se socialismem, podobalo se neobyčejně

středověkému svatokupectví. Hladovým nezaměstnaným, špatně zaměstnaným a bídně placeným otrokům kapitálu prodávaly se socialistické odpustky, jejichž splatnost nebyla ani zdaleka na dohled. Obratnými triky se namlouvalo pracujícím, že tu nebo onde si vydobyli nějaké vynikající posice, zatím co ve skutečnosti šlo jen o šalebnou hru. Nejlepší pojistkou na přetopeném kotli sociálních křivd byly vedoucí osobnosti demokratického takésocialismu, které se rekrutovaly hlavně ze Židů anebo z loutek, za nimiž se Židé skrývali. Marxistický předák Žid hrál tu do ruky Židu milionáři.

V té době se však ozval v národech pud sebezachování, proti kterému na štěstí selhává každá chytrost, jakmile velikému lidskému společenství hrozí záhuba. V prvním desítiletí po světové válce bylo zřejmé, že kapitalistická demokracie, která se skrývala, když byla v úzkých, za marxistické ministerské předsedy, nebyla schopna dalšího vývoje, že kapitál začíná sám sebe požírat a že odsuzuje v národech celé vrstvy nemilosrdně k nezaměstnanosti, a tím je vrhá do bídy, která příštím generacím hrozila úplnou zkázou. Když se na počátku třicátých let našeho století světový židovský kapitál otřásl v základech za těžké hospodářské krise, nastal konec i posledních drobků tak zvané humanity. Bankovní svět v Londýně, v Paříži a v Novém Yorku se od té chvíle vůbec nestaral, jak bude vypadat budoucnost evropského člověka. Vymáhal pouze z Evropy úroky a zastavil jí všechny půjčky. A tak Evropa, které byly po světové válce slibovány radosti všech sedmi mohamedánských nebes, úplně vyssátá, ožebračená, s více než deseti miliony nezaměstnaných, byla ponechána osudu.

Je proto pochopitelné, že tentokrát v Německu pracující lid stále více a více podléhal vlivu muže, který

vypověděl nejostřejší válku všemu, co z demokratického nebe přicházelo nebo mělo přijíti. Ukazoval, že spásu nelze čekat od předáků demokratického marxismu, nýbrž že může přijít jediné z protikapitalistické národní svornosti, kde plnění socialistické myšlenky je současně nejvyšším přikázáním. Proto si německý dělník postupně uvědomoval stále jasněji, že mu nekyne spása od parlamentů a různých kolegií, nýbrž že ji může čekat jediné od činu muže, jenž věřil ve svou pravdu a vášnivě miloval svůj lid.

Kdyby německý nacionální socialismus byl pouze programem, plným planých frází, jak tomu bylo s různými třídními socialismy, zajisté by dnes už z něho nezbylo více, než co zůstalo z ostatních nauk. Proto v okamžiku, kdy nacionální socialismus získal vítězství v Německu naprosto legální demokratickou cestou, židovští kapitalisté a židovští marxističtí předáci utekli se k zoufalému tvrzení, že německý nacionální socialismus dostal se k moci násilím a neprávem a že tu šlo o zřejmý teror. Pravda však je, že se Adolf Hitler dostal v čelo vlády v demokratickém Německu po tajných demokratických volbách, nad nimiž měla dozor vláda jemu nepřátelská a ve kterých získal většinu hlasů. Adolf Hitler se stal Vůdcem Německé říše podle všech zásad demokracie.

Pro kapitalistické demokraty to bylo ovšem velmi nepříjemné překvapení, tím osudnější, poněvadž německý nacionální socialismus byl právě hnutím, do kterého nemohli vpašovat své agenty. Židovské výmysly nejlépe potírá skutečnost, že za posledních devět let německý pracující člověk vykonal dílo, které daleko převyšuje to, co by se dalo pořídit pouze tvrdou kázní a pasivní poslušností. Jediná veliká idea, která předpisuje zvláštní kázeň, jež žádá nasazení všech sil a obětí, jediné tato veliká idea dovedla pohltit po-

slední zbytky osobního egoismu a vytvořit nakonec z rozervaného a rozpolceného národa jednotnou armádu práce a největší a nejstatečnější armádu ve zbrani, jakou kdy svět viděl. Dnes je každému člověku v Německu běžné, co ještě před desíti lety se zdálo naprosto nedosažitelným. Z demonstrujících dělníků bývalého „rudého" prvého máje, z občanských tříd, z pánů a sluhů, vytvořil nacionální socialismus jednotný národ. A tento národ si vytkl společný cíl, že dovede velikou socialistickou revoluci k vítěznému konci.

Německý voják v Evropě, v Africe, na oceánech a ve vzdušném moři nebije se pouze za Německo, nýbrž také za všechny, kterým dosud plutokracie zasazovala bolestné rány. Není dobře možné, abychom oddělovali osud pracující Evropy a pracujícího světa od osudu německého národa. V okamžiku, kdy západní kapitalistické demokracie zjistily, že svými silami nestačí proti nacionálněsocialistickému Německu a Evropě, jež se zvolna řadila po bok německé nacionálněsocialistické revoluce, rozhodly se k nebezpečnému pokusu. Přes své židovské spřežence, kteří se protlačili v čelo sovětské komunistické revoluce, vrhly německé branné moci do cesty trpné masy Sovětského svazu právě v okamžiku, kdy se německá branná moc chystala rozdrtit Anglii. V roce 1940 kapitalističtí pseudodemokraté odsoudili Evropu k úplnému zničení, jakmile zjistili, že Anglii se nedostává sil vládnout této Evropě po starém způsobu.

Svátek práce, který zítra slaví národové Nové Evropy, spadá do předvečera událostí, které v tomto roce určí náš další osud. Nemůžeme pochybovat o vítězství, jež sklidí naše říšské prapory. Veliké vypětí sil a nezdolná vůle všech jsou tu bezpečnou zárukou. Po vítězství zbraní bude však stát pracující Evropa před jinou

velikou bitvou, před tažením, v němž se uskuteční naše sociální ideály. Adolf Hitler by byl podceňován, kdyby se mu přičítalo, že se snaží pouze porazit Anglii, Sovětský svaz a Spojené státy. Je pravda, že nyní je nejdůležitější tuto válku vyhrát, ale všechno záleží na tom, zda svět dostane mír, po kterém tak lační. Budování spravedlivého míru je právě hlavním cílem této války. Vím, že mír, který Adolf Hitler chystá Evropě a světu, bude mírem, za nímž se nebudou skrývat nová napětí a nové zárodky mezinárodní nedůvěry. Evropa, seskupená kolem jasných sociálních idejí, je cílem, který nám v tomto těžkém boji září před očima, ať už se tohoto boje účastníme se zbraní v ruce, za pluhem nebo za soustruhem.

Všichni musíme své síly vypnout do krajnosti, abychom přivodili porážku Anglie a jejích spojenců, a co je hlavní, abychom po dosaženém vítězství přispěli k budování bezpečné budoucnosti příštích generací nejen národa německého, nýbrž také národa našeho a všech ostatních Evropanů. V tomto boji máme všichni společný osud, v tomto zápolení jsme si všichni bratry.

Jak Adolf Hitler často opakoval, zná nacionálněsocialistická revoluce jen jedinou šlechtu, a to je šlechta práce. Podle slov Adolfa Hitlera nikdy už nesmí dojít k tomu, aby dělníci hlav a dělníci rukou stáli proti sobě. Proto také nacionální socialismus vědomě požaduje, aby každý občan ve svém životě poznal také práci rukou. Národ ctí sám sebe, ctí-li práci, která je od věků jeho životem. Máme-li už novou epochu, která se nyní v těžkém zápolení probojovává, nějak označit, musíme ji nazvat po právu v ě k e m p r á c e.

Práce je základem života, pracující člověk je páteří národního těla. Vědomosti, které nepřinášejí tomuto tělu užitek, nemohou zítra počítat s odměnou a úctou.

Zítra se do popředí dostane pouze ten, kdo slouží ostatním a sebe nedbá.

Také v českém národě základem a silou našeho života a naší budoucnosti jsou pracující dělníci, sedláci a inteligence, všichni, kteří tvoří, kteří pochopili dobu a upřímně spolupracují na jejím budování. Nový smysl práce v této době, který uvítal rozumný český člověk, změnil od základu nejasný obraz prvého máje minulosti a dal mu dnes zcela nový ráz. Český člověk, žijící v rámci Velkoněmecké říše, je si vědom svých úkolů a odpovědnosti. Dnes má svátek práce jinou tvář než v letech minulých. Z demonstračních průvodů nespokojených mas, ze shromáždění v předměstských hospodách, ze záměrné roztříštěnosti širokých měšťanských vrstev nezůstalo nic. Prvý máj se stal svátkem celého národa, v němž není zahalečů. Místo dráždivých hesel třídního boje nastoupila svornost a jednota v povinnostech a právech.

Pracujícímu člověku ve Velkoněmecké říši umožnil Vůdce v tomto roce války odpočinek a zábavu. Český dělník druhého máje bude hostem na nejlepších místech všech našich divadel a kin. Je to projev díků národa za to, co český dělník v tomto boji pro blaho všech vykonal.

Člověk práce nemá v dnešní době čas na věci, které nesouvisí s velikým zápasem, jejž prožíváme. To vidíme zřetelně na českém dělníku, sedláku a inteligentu, kteří konají vzorně své povinnosti vůči národu a Říši. Zdravý rozum českého pracujícího člověka už dávno zúčtoval s výklady, kterými ho častuje z Londýna několik ztracených emigrantů, z nichž velká část má sbalená zavazadla a je na skoku za oceán. Skutečnost, že český člověk se nezabývá Londýnem, ocenil také pan Zastupující říšský protektor.

Je pro mne velikou radostí, že vám touto cestou

mohu sdělit potěšitelnou zprávu. Vzorné chování českého dělníka v poslední době vedlo k tomu, že se na rozkaz pana Zastupujícího říšského protektora co nejdříve začne s vracením rozhlasových přístrojů, které v době výjimečného stavu byly v některých čtvrtích zabaveny, a to těm pracujícím, kteří plní dnes své povinnosti.

Chci zde také připomenout, že tyto dny mnoho českých rodin prožilo šťastné shledání. Německé úřady propustily totiž další studenty a řadu nepředložených, kteří se stali před časem obětí londýnských národních škůdců. Je to důkaz důvěry, kterou si získal český pracující člověk a kterou, doufám, také nezklame.

Bylo by chyba, kdybychom o svátku práce zapomínali na své povinnosti, které máme k budoucí Evropě, již právě buduje největší muž všech dob. Jestliže Vůdce ve své poslední řeči před říšským sněmem zdůraznil, že nad všemi právy musí stát povinnost, znamená to také pro nás nejen vážné upozornění, nýbrž také jasný a upřímný program. Svátek práce musí být pro nás pobídkou, abychom svůj výkon i svou obětavost dále stupňovali a tak zajistili, co je smyslem každého života. A to jsou naše děti, které po nás přijdou a kterým odevzdáme čestný prapor z tvrdé pěsti v pěsť ještě tvrdší.

*

Je přirozené, že nepřátelská propaganda se svou rozjívenou dcerkou Šuškandou si vymýšlela nejnemožnější povídačky o práci ministra školství a vedoucího úřadu lidové osvěty. Zavírám prý české školy, ničím českou inteligenci. S druhé strany jsem byl kritisován, že slíbená opatření o povinné výchově mládeže mimo školu stále ještě nespatřila světlo boží. Svolal jsem proto české novináře do úřadu lidové osvěty, abych k těmto pověstem a zlomyslnostem něco řekl:

Nové úkoly české školy a české výchovy.

8. května 1942.

Když jsem, pánové, před vámi hovořil 26. ledna, načrtl jsem vám zhruba svůj názor na náš tisk a jeho budoucnost. Od té doby uplynulo více než čtvrt roku. Za ten čas, jak se domnívám, získal jsem jakýsi přehled o úkolech ministerstva školství a úřadu lidové osvěty, který nyní ve svých složkách zhruba je zřízen. Pokládám za svou povinnost vyložit vám něco o poslání obou úřadů, poněvadž vaší povinností je spolupracovat na tom, co v těchto úřadech plánuji a provádím.

Je-li úkolem úřadu lidové osvěty českého člověka přivést na cestu, kterou zítra půjdou svorně všechny evropské národnosti, tedy převýchova ve smyslu nacionálněsocialistické revoluce, pak ministerstvo školství představuje vlastně pouze jeden sektor úřadu lidové osvěty. Jestliže úřad lidové osvěty má se starat o převýchovu celého národa, ministerstvo školství obstarává výchovu a převýchovu mládeže, pokud navštěvuje školy. Věci kultu umožňují ministerstvu školství do určité míry také vliv na výchovu náboženskou.

Pokud jde o výchovu národní, abych tak řekl ve smyslu horizontálním, těžiště zde jest ve vrstvách pracujících, kterým je třeba věnovat největší péči. Hledáme-li však těžiště výchovného zájmu ve smyslu vertikálním, pokud jde o věk, pak přichází v úvahu v prvé řadě mládež. Spojíme-li vertikální i horizontální těžiště zájmu, pak výchova a převýchova se musí zabývat hlavně mládeží pracující, ať už je ve školách nebo v praktickém životě.

Tím jsme došli k myšlence, že je třeba podchytit

mládež, která uniká kontrole škol, tedy mládež, jež dosáhla 14 let a odchází pak do praktického života.

Ministerstvo školství společně s úřadem lidové osvěty má dnes řešit úkoly spojené s výchovou školské mládeže, mládeže mimo školu a ostatních příslušníků národa, kde opět třeba zvláštní zřetel obrátit na ženy, jež jsou spoluvychovatelkami mládeže jako matky. Českou ženu bude třeba zapojit do národní výchovy mnohem pevněji, než tomu bylo dosud, a připoutat ji k pracím, které jsou jí po přírodě nejbližší. Myslím práci, kde bojujeme s utrpením a kde léčíme hlavně duchovní rány.

Ačkoli dnes úsilí celého národa musí směřovat k tomu, aby Říše zvítězila v boji za spravedlivou věc Evropy, přece stojíme také před určitou povinností plánovat do budoucna. A toto plánování týká se předně mládeže, otázky, jak ji po této válce umístíme v nových poměrech, aby budoucnost národa byla co nejlépe zajištěna a aby český národ co nejlépe splnil své povinnosti vůči Říši, která povede Novou Evropu.

Mám-li hovořit o přípravě české mládeže pro praktický život, až doroste, musím podrobit rozboru skutečnosti, do kterých tato mládež bude zasazena. Zde se neobejdeme bez určitých šetření na poli příští práce Říše a Evropy. Už dnes víme, že území Čech a Moravy je jednou z nejlidnatějších končin Velkoněmecké říše. Obě naše země budou míti 150 obyvatel na 1 km². To je lidnatost německých průmyslových oblastí. Čechy a Morava jsou oblasti průmyslové, stejně jako Poruří, Slezsko nebo Sasko. Podíváme-li se na mapu Evropy, vidíme, že průmyslová oblast Čech a Moravy leží na rozvodí mezi mořem Severním, Černým a Baltickým a že průmyslová pánev Čech a Moravy tvoří střed veliké průmyslové oblasti jihovýchodního Německa

mezi pánví slezskou a hornodunajskou. Je přirozené, že průmyslová oblast jihovýchodního Německa, jejíž jsme součástí, bude hrát vynikající úlohu jako zásobovatel v prvé řadě jihovýchodní Evropy a Přední Asie průmyslovými výrobky. To znamená, že v budoucnu průmyslový ráz našich zemí ještě více stoupne a tím je také vytyčen směr výchově naší mládeže pro slibnou budoucnost. Diplomovaní inženýři, inženýři středoškolští, inženýři obchodní, školený obchodní dorost, odborné dělnictvo všech odvětví vedle zvlášť kvalitního dorostu zemědělského, to je program. A v tom směru je třeba také přestavět především celé naše školství. To se týká hlavně školství nižšího a středního.

Byly doby, kdy národohospodáři vypočítávali, jaký kapitál ztrácí národní hospodářství tím, že mládež vstupuje pozdě do praktického života. Na tyto varovné hlasy se ovšem nedalo. Vyráběla se inteligence bez zřetele na poptávku a brzda v tomto nesmyslném přecpávání škol a finančním zatěžování rodičů se hledala v tom, že se zvyšoval počet semestrů a ztěžovaly zkoušky. V určitých oborech i pilný student-vysokoškolák dostával se do praktického života ve 28 i 30 letech po vojenské službě a delší bezplatné praxi.

Říšskoněmecké školství, kterému se nyní naše školství zrychleným tempem přizpůsobuje, ostře zúčtovalo se starým studováním pro studování, poněvadž nový řád, který přinesla německá nacionálněsocialistická revoluce, hladoví po kvalitních odborných silách. Ve Velkoněmecké říši dobře studující středoškolák musí být hotov v sedmnácti, osmnácti letech a vysokoškolák v dvaceti, nejvýš v dvaadvaceti.

Praktický život ukázal, že pro většinu vzdělaneckých povolání stačí pořádná škola střední, pokud je také školou odbornou. Tyto odborné střední školy

v Německu propouštějí dorost dobře připravený pro praktický život už v 18 letech jako inženýry, obchodní úředníky a kvalifikované zemědělské odborníky.

V těchto dnech citoval náš denní tisk článek z časopisu „Rodiče a škola", ve kterém autor dr. Hyhlík správně ukázal na katastrofu, která by stihla český středoškolský dorost, kdyby se rychle nesáhlo k radikální nápravě našeho středního školství, ve kterém v roce 1920 maturovalo něco přes 3000 žáků a žaček, v roce 1928 už přes 5000, ale v roce 1940 10 000 a v roce 1941 dokonce přes 11 000! Autor správně podtrhl, že země Čechy a Morava potřebují pro vyšší služební úkony ročně nejvýš 5000 maturantů středních škol. To však neznamená, že české střední školy se budou zavírat, nýbrž že se budou přestavovat, že místo středních škol bude rozšířen počet kvalitně vedených škol hlavních a středních škol odborných.

Ještě před nedávnem počet žáků na odborných středních školách a vyšších středních školách byl v poměru 1:3. Snahou ministerstva školství bude, aby tento poměr se změnil na 2:1. Součet všech maturantů škol středních, odborných i neodborných se tím jen nepatrně změní. Je proto zlomyslnou pomluvou tvrzení, že ministerstvo školství by chtělo snížit průměrné vzdělání českého národa. Prudký bude ovšem při tom odklon, pokud jde o poměr inteligence úřednické k inteligenci výrobní, a to zjevně ve prospěch inteligence výrobní, což bude také odpovídat vývoji, který, jak už jsem naznačil, je před námi na dohled.

Jak veliký máme ještě stále nadbytek studovaných lidí, kteří se nemohou do pracovního procesu zařadit buď proto, že byli školeni špatně anebo proto, že pro ně není míst, ukazuje skutečnost předčasného pensionování úřednictva, profesorů a učitelů ve věku 55 let, zatím co v Říši se slouží často daleko přes 60 let. Jsme

u nás svědky omezování pracovních let inteligence, pro kterou není zaměstnání, jako kdysi se omezovaly v týdnu pracovní dny u dělnictva. To je zjev nezdravý, který vede přirozeně k živoření inteligence a k její duchovní neplodnosti. I zde je třeba nápravy v tom smyslu, aby inteligence nevyužitá byla znovu práci vrácena.

Jak už jsem uvedl, všechno jest třeba soustředit k tomu, aby nynější mládež měla zajištěnu lepší budoucnost než generace, která dnes doplácí na špatnou kulturní politiku minulých dvou desítiletí.

Když jsem nastupoval úřad ministra školství a národní osvěty, bylo v Čechách a na Moravě přes 7000 absolventů učitelských ústavů a pedagogických abiturientských kursů, kteří čekali na umístění. Za uplynulé tři měsíce se podařilo umístit 2419 výpomocných učitelů a 853 učitelských praktikantů. Tím se zmenšil počet nezaměstnaného učitelstva o více než 40%. I když můžeme počítat, že dalším odchodem do výslužby opatří se jistý počet volných míst, v budoucnu by se tím mnoho na dosavadním stavu nezměnilo, kdyby učitelské ústavy chrlily nadále nové absolventy. I zde bude nutné přistoupit k regulaci, kterou předpisuje poptávka.

Chtěl bych ještě připomenout, že potřeba soutěživosti českého člověka jak v rámci Velkoněmecké říše, tak v ostatní Evropě, je současně otázkou znalosti cizích řečí. Příslušník malého národa, který se neučí cizím řečem, je odsouzen buď k živoření v domácím přelidněném prostoru, a jde-li za prací mimo svou domovinu, může tam zastávat práci jen v oborech velmi podřadných. Proto na všech školách, od obecné počínaje, bylo přikročeno k tomu, aby se důkladně vyučovalo řeči pro nás nejdůležitější, která českému člověku otevře znamenité pracovní

možnosti jak v Říši, tak v cizině. Znalost němčiny je dnes pro českého člověka především otázkou jeho budoucího blahobytu. I když se ještě nepodařilo vyučování němčině postavit na úroveň, kterou potřeba žádá, je přec naděje, že už v nejbližších letech naše středoškolská mládež bude stejně dobře ovládat němčinu jako svou mateřštinu, což přispěje hlavně k těsnému sblížení mládeže české s mládeží německou. To je základním požadavkem převýchovy, kterou žádají jak zájem Říše, tak budoucnost českého národa.

Již z počátku jsem uvedl, že máme dvojí mládež. Tu, jejíž výchovu stále kontroluje škola, a mládež, jež školy opustila ve věku mezi čtrnáctým až dvacátým rokem. A je to právě mládež pracující, o kterou máme největší zájem. Před dvěma měsíci jsem naznačil v tisku, že mládež bude třeba odpolitisovat a podrobit jednotné výchově, která mládeži dá nový světový názor, která ji ukázní a učiní odolnější v boji o život a za ideály, k nimž se hlásí Nová Evropa. Všechny pověsti, že by tato myšlenka padla anebo byla odsunuta, jsou nesprávné. O přípravě výchovy mládeže mimo školu se důkladně pracuje. Studium této otázky vedlo ovšem k odhalení vždy nových problémů, které je třeba řádně zkoumat a bez otřesů zapojit do celkové konstrukce. Myslím, že už v dohledné době budu moci oznámiti veřejnosti, jak si vláda představuje výchovu mládeže a jakých konkretních forem tu bude užito.

Při této příležitosti, jak už jsem uvedl, nebude také zapomenuto na českou ženu, která se bude musit zapojit do díla převýchovy českého národa stejně opravdově a stejně obětavě jako žena německá.

Úřad lidové osvěty, do kterého jsem dnes po prvé měl čest vás pozvat, je nyní zhruba v provozu. Půjde o to, dobudovat ještě různé spoje na jeho podřízené

složky a včlenit některé složky, které dosud čekají na přestavbu. Úřad lidové osvěty nesmí být byrokratickou stvůrou, kde bychom se dusili papíry. Je to pouze dozorčí orgán, který sleduje práci tisku, rozhlasu, filmu, divadel, umění, osvěty vůbec a zkoumá, jak dalece se zachovávají ideové směrnice a podněty, které čas od času vydává. Při sledování činnosti složek úřadu lidové osvěty stojím především p ř e d o t á z k o u s c h o p n ý c h o s o b, které mohou převzít odpovědnost s radostí a s hrdostí průkopníka. Zde nejde o vyřizování aktů, jak už jsem před časem vám a osvětovým pracovníkům řekl, nýbrž o práci apoštolskou, na kterou nemůže mít vliv žádný výklad našeptavačů a zloduchů. Musím vám prozradit, že v tom směru jsem za poslední tři měsíce nashromáždil dost nepříjemných zkušeností. Jak to už bývá, jsou na světě lidé, kteří mají schopnosti, ale chybí jim dobrá vůle. Na druhé straně jsou ovšem opět jiní, kteří mají dobrou vůli a chybějí jim schopnosti. Zde by bylo na místě nepřenáhlovat se s kritikou a zůstat při zkušenostech, které u každé operace dnes jsou běžné, ať už jde o operaci válečnou anebo o operaci propagační. Nechci napodobovat německé vrchní velení, které je vzorem mlčelivosti, jde-li o přípravu, a vzorem dokonalého činu, jde-li o provedení. Chtěl bych pouze zdůraznit, že o d s l o v k č i n u j e v ž d y v e l i k ý k u s c e s t y a že slovo se stává činem teprve, jsou-li přípravy pro kladný čin provedeny pečlivě a poctivě. Nikde neškodí zbytečně mnoho slov jako tam, kde jde o věc delikátní, jakou je získávání duší v době plné různých odříkání a nezdravých vlivů. Všude musíme totiž počítat především s požadavky války a pak teprve můžeme zaklepat s vlastními starostmi.

Mohu vás však ujistit, že události, které nyní zrají opět na bitevních polích, nenajdou úřad lidové osvěty

nepřipravený. To bude naše prvá zkouška, jak obstojíme, jak budeme nové tažení českému člověku vykládat, jak budeme zneškodňovat propagandu nepřítele a oč se nám podaří napřímit českou páteř, která úmyslně byla různými temnými živly ohýbána tak, aby vznikla atmosféra otrocká tam, kde jdeme vlastně vstříc pravé svobodě práce.

Prosím vás, pánové, abyste v budoucích měsících napjali všechny síly, aby dobrá věc Říše, českého národa a Nové Evropy zvítězila. Odpovědnost má i vaše jsou značné. V tomto prostoru Říše potřebuje klid, pořádek a poctivou práci. Všechno, co zneklidňuje, co vyvolává nepořádek a způsobuje pokles pracovního výkonu, jsou zjevy nežádoucí, které ohrožují vítězství. Dobrá propaganda spoří práci bezpečnostním orgánům. Bezpečnostní orgány společně s dobrou propagandou spoří síly branné moci. Kde dobře pracuje propaganda, není třeba tolik bezpečnostních orgánů. Tam také není třeba vojenských jednotek, které v rozhodné chvíli války by nakonec mohly chybět na rozhodném místě fronty. Práce má i vaše dá se proto převést zcela dobře na společný b r a n n ý j m e n o v a t e l. Budeme-li dobře pracovat v prostoru Čech a Moravy, dá tato oblast říšské branné moci nejen co nejvíce válečného materiálu, nýbrž také uvolní jí co nejvíce sil pro frontu. Naše práce dá se proto přepočítat, bude-li dobrá, na pomyslné divise, kterými přispíváme k velikému dílu Adolfa Hitlera za této války.

Tyto dny, pánové, bude zahájena také akce sbírky na Německý Červený kříž. Prosil bych vás, abyste stejně obětavě a stejně důsledně tuto velkou myšlenku propagovali v českém tisku, jak se to už stalo v letech minulých. Je přirozené, že bych si přál, aby výsledek sbírky překonal letos výsledky let minulých.

Dne 13. května nábřeží, přejmenované na nábřeží

Karla Lažnovského, dostane své nové označení a bude odevzdáno městu Praze. Prosím, abyste této věci věnovali pozornost, kterou zasluhuje. Při té příležitosti založí úřad lidové osvěty Fond Karla Lažnovského, který bude znamenat podporu zdravého českého tisku v budoucnosti. Kvituji zároveň už první dar, který byl poukázán úřadu lidové osvěty od Svazu českých novinářů. Doufám, že nashromáždíme značnou částku, aby odpovídala důstojnému účelu.

Nakonec vás, pánové, žádám, abyste se obraceli, kdykoliv to uznáte za vhodné, o pomoc nebo informaci na úřad lidové osvěty cestou tiskového odboru. Jsme tu k tomu, abychom vám ve vaší těžké práci pomohli. Děkuji vám za vaši pozornost.

*

O nové poměry v Čechách a na Moravě se zajímal také říšský tisk. Proto jsem v měsíčníku „Die Aktion" v dvojčísle květen—červen uveřejnil tento článek:

Boj o českou duši.

Květen 1942.

Listujeme-li v dějinách minulého století a rozevřeme-li právě kapitolu středoevropskou, překvapí nás, že minulost českého národa je velmi těsně spojena jak s minulostí staré Svaté římské říše národa německého, tak také s nejnovější minulostí Říše v době po napoleonských válkách. Osud žádného národa ve střední Evropě nesouvisí tak úzce s osudem národa německého jako osud Čechů, kteří více nežli tisíc let žijí uprostřed německých kmenů a obratnou politikou svých knížat a králů si zachovali národní autonomii. Zatím co Češi jako jeden z nejkultivovanějších kmenů středoevropských ještě dnes žijí ve svých starých síd-

lech, jejich kmenoví příbuzní v poříčí Labe a v Prusku už dávno zmizeli.

Pod vedením rodu Přemyslovců zvolili si Češi věrnou spolupráci ve vztahu k Němcům místo nesmiřitelného boje. Proto tvoří dnes český národ vlastně ostrov uprostřed národa německého. Tisíc let potřebovala Říše Čechy, právě tak jako Češi potřebovali Říši. Jakmile však někdo učinil pokus porušiti tuto osudovou závislost Čechů na Říši, nebo dokonce vemluviti Čechům nepřátelství proti německému národu, mělo to vždy za následek těžké ztráty českého lidu. Tak tomu bylo na příklad v třicetileté válce, kterou inscenovala Francie, a také za prvé světové války, kterou podnítily Anglie s Francií. Po prvé světové válce hledala slabá Francie ve střední Evropě spojence proti Německu. Proto vytvořila samostatný česko-slovenský stát tím, že deset milionů Němců, kteří obklopovali české území, buďto vtělila do Česko-Slovenska nebo v podobě samostatného rakouského státu je odtrhla od Německé říše. Adolf Hitler připojil na jaře roku 1938 rakouské Němce k Velkoněmecké říši a na podzim téhož roku po diplomatické porážce Anglie a Francie v Münchenu také sudetské Němce. Takto se uzavřel německý kruh kolem českého národa a starý stav, který existoval v minulosti, byl obnoven a s ním automaticky také stará osudová závislost českých zemí na Německé říši. Proto požádal státní president dr. Emil Hácha již v březnu roku 1939, tedy ani ne za půl roku po Münchenu, Vůdce a říšského kancléře Adolfa Hitlera, aby vzal pod ochranu české země, od nichž se zatím odtrhlo Slovensko, vytvořivši vlastní stát.

Tři roky, které zatím uplynuly, ukázaly, že včlenění českých zemí do Velkoněmecké říše nebylo umělou nebo neorganickou operací. V hospodářském směru běželo o proces, který se provedl lehce a bez otřesů.

V kulturním smyslu je otázka jasná. Český národ má zaručenou kulturní samostatnost, jež bude o to bezpečnější čím větší bude nyní vnitřní blahobyt a čím více proto stoupnou kulturní potřeby českého národa. Otázka, kterou dnešní protektorátní vláda musí rozřešit, je politicko-mravní výchova českého národa v nových poměrech.

Německá nacionálněsocialistická revoluce vytvořila člověka, který se silně liší od ostatních. Při tom nezáleží tak na tom, zdali ti ostatní jsou nakloněni Němcům přátelsky nebo nepřátelsky — jsou to prostě jiní lidé. Od ostatních evropských národů odlišují se dnes Němci hlavně neobyčejnou sociální a národní obětavostí. Socialismus a nacionální socialismus nejsou pro ně jen slova a agitační hesla, je to část jejich krve, kus jejich života.

Vláda Protektorátu, a proto i já, ocítáme se před úkolem převychovati Čechy v dobré nacionální socialisty, kteří jedině budou významným činitelem v Nové Evropě, jež prodělává sociální revoluci současně s revolucí nového nacionalismu, který je velmi rozdílný od nacionalismu kapitalistického. Češi se musí proto státi mnohem tvrdším národem, poněvadž jinak by neobstáli v Nové Evropě. Z českého národa nutno odstraniti všechny chorobné zbytky bývalého sobeckého, demokratického myšlení, které vždy stavělo zájmy jednotlivce nad zájem celku.

Dalším naším úkolem je zničiti nepřátelskou propagandu, která se z pochopitelných důvodů snaží vnésti neklid do českých zemí a poštvati lživými výklady znovu českého člověka proti německému národu a Velkoněmecké říši. Neběží jen o boj proti propagandě vedené z Londýna, nýbrž také o propagandu sovětskou, která si zahrává s panslavismem.

Jde tedy o převýchovu celého národa ve smyslu na-

cionálněsocialistické revoluce a o boj proti nepřátelské propagandě, která chce tuto převýchovu rušit. Obojí je úkolem úřadu lidové osvěty, který se musí starat, aby český národ mohl v klidu pracovat a tak pomáhat Velkoněmecké říši v jejím těžkém boji za nový evropský pořádek. Dále se musí úřad lidové osvěty snažit, aby český národ v budoucnosti dosáhl výkonnosti, obětavosti a sociální kázně německého národa.

Soutěž mezi evropskými národy bude po této válce veliká a ve všech oborech lidské činnosti zvítězí především jakost výkonu a ducha. Co tedy bude konati úřad lidové osvěty v rámci celonárodním, provede ministerstvo školství a národní osvěty na protektorátních školách. Úřad lidové osvěty dozírá na tisk, film, rozhlas, knižní výrobu, divadlo a umění. Do jeho působnosti spadá i výchova mládeže mimo školu.

Při tom bude věnována veškerá péče pracující mládeži, dorostu dělnickému a selskému. Tato mládež musí společně s mládeží německou obdržet v prvé řadě dokonalou výchovu sportovní, při čemž — v protikladu k bývalému sportu — nebude kladen důraz na vynikající výkon jednotlivců jako spíše na zvýšení sportovní úrovně celku. Hodnocení výkonů bude podobné jako v německém sportu. Vedle sportovní výchovy, která bude zvláštním sportovním kuratoriem organisována kolem jednotného ústředí v celém Protektorátě, přikročí se k výchově mládeže v ohledu mravním a politickém. Zde půjde hlavně o to, seskupiti nejdříve v mládeži takové jednotlivce, kteří už spolehlivě říšsky smýšlejí, a z nich vytvořit sbor učitelů a cvičitelů pro výchovu ostatní mládeže, jež ještě nevešla v bližší styk s novými myšlenkovými proudy. V hlavních rysech bude nám při tom vzorem organisace Hitlerjugend. Při tom se bude brát jistý zřetel na některé speciálně české charakterové rysy, což však budou jen

velice nepatrné odchylky; vždyť následkem dlouhého soužití s německým národem má český člověk mnoho germánské krve v žilách a česká kultura je ve své svébytnosti přece jen vlastní sestrou velké kultury německé.

Ministerstvo školství Protektorátu má před sebou celou řadu důležitých úkolů. Velká nezaměstnanost mezi pracujícími vrstvami bývalé republiky přiměla rodiče dělnických dětí k tomu, aby děti pro budoucnost zajistili lépe proti hladu. Posílali proto děti do středních škol. Benešův systém rozšířil nepromyšleně síť středního školství. Ale nabídka míst pro studovanou inteligenci byla nepatrná. Již před zřízením Protektorátu byla vedle nezaměstnanosti dělnických vrstev značná nezaměstnanost mezi inteligencí. Střední a vysoké školy produkovaly tisíce inteligentů, kteří nedosáhli žádného postavení a byli na obtíž rodičům a příbuzným. Neměli ani právo na podporu v nezaměstnanosti.

V novém nacionálněsocialistickém řádu byla nezaměstnanost pracujících vrstev zcela odstraněna, a tím i nebezpečí pro budoucí generace, že práce rukou bude znevažována nebo snižována. Proto není pro budoucnost zapotřebí ze strachu před hladem prchati do jiných povolání a tam vytvářeti nadvýrobu kvalifikované inteligence.

Ministerstvo školství ocítá se v Protektorátu před úkolem regulovati školení inteligence podle potřeb prostoru, v kterém se tato inteligence má uplatňovati. Poněvadž Protektorát je zřejmě průmyslovou zemí, jako Sasko nebo Horní Slezsko, bude se musit česká mládež této skutečnosti přizpůsobit a své povolání hledat hlavně v technických službách. Proto bylo odborné školství Protektorátu v minulých třech letech značně rozšířeno. V stejné míře musí býti zase snížen

počet středních škol, které poskytují jen všeobecné vzdělání. Veškeré školství Protektorátu bude podle školství Velkoněmecké říše tak upraveno, aby umožnilo mládeži rychle vstup do praktického života, aby mládež zbytečnými semestry nezestárla a neztratila léta.

Čím dříve se česká mládež na českých školách přizpůsobí vzděláním a výkonem mládeži německé, tím větší možnosti kynou českému národu v životní soutěži v rámci Říše a celé Evropy. Vůbec už dnes lze pozorovat, že česká mládež s důvěrou hledí do Říše a že brzy mezi českou a německou mládeží bude jediným vnějším rozdílem jazyk. Ale duch bude stejný a s ním i víra v budoucnost.

Všechny pokusy nepřátelské propagandy, zamířené na zastavení politického a hospodářského vývoje v Protektorátu, prozatím ztroskotaly, a to je v zájmu Říše a Nové Evropy. Tato lživá propaganda došla sluchu jen u lidí, kteří dříve přímo žili z demokraticko-kapitalistické politiky a na tomto základě udělali velikou kariéru. Proto je směr myšlení v Protektorátu obrácený k Říši směrem české mládeže, která přesně cítí, kam vývoj jde, a která není zatížena hříchy otců.

Jsme si dobře vědomi nesnází, které nám bude ve výchově v Protektorátu ještě překonati. Máme tu však zdatného a spolehlivého pomocníka v německé branné moci a v geniu Vůdce Nové Evropy, v Adolfu Hitlerovi. Činy a události na bojišti budou nejsilnějším spojencem mých snah v oblasti protektorátního školství a lidové osvěty. Zvítězí pravda nacionálněsocialistické revoluce nad židovsko-kapitalistickou a komunistickou šalbou, jež nese Evropě hlad, zmatek a zničení. Proto stojí dnes český národ za německým vojákem. Povolí-li tento voják, byl by to konec Evropy. Napoleon I. varoval Evropu před divokými kozáky. Dnes

hrozí z Východu mnohem větší nebezpečí. Mezi kozáky na počátku XIX. století a bolševismem v polovině XX. století je takový rozdíl jako mezi pastevcem a žhářem. Čeho by si byl dříve kozák nevšiml, to dnes bolševik neúprosně zničí. Kozák byl primitivní člověk. Bolševik je bezohledný fanatik. Proto dnes mají varovná slova Napoleona I. pro Evropu mnohem větší význam. Toho je si vědom také český národ, který v Adolfu Hitlerovi vidí zachránce Evropy a českého osudu, o který se v roce 1938 ani Anglie, ani Francie nestaraly. Tehdy se k nám v Münchenu obrátily zády. A na to se nezapomíná!

*

Zatím se však nad českým národem stahoval těžký mrak. Emigrace vyslala na půdu Protektorátu letadly několik desítek agentů, kteří začali páchat sabotáže a do českého lidu vnesli neklid. V těžké předtuše napsal jsem tehdy úvahu, kterou otiskly všechny české pražské deníky právě deset dní před hrozným atentátem:

Slovo varovné.

17. května 1942.

V roce 1939 měla Velkoněmecká říše v Evropě fronty dvě: proti Polsku na východě a proti Francii a Anglii na západě. Východní fronta byla německou brannou mocí odklizena za dva a půl týdne a fronta západní za necelých sedm týdnů o devět měsíců později. Tehdy v Anglii čekali zázraky od generálů Hladu, Zimy a hlavně od „páté kolony", kterou spatřovali v evropských národech, jejichž zaprodané vlády po boku Anglie vytáhly do pole proti Velkoněmecké říši. Tyto vlády se po porážce svých vojsk uchýlily do Anglie, odkud rozhlasem a pomocí placených agentů

chtěly na evropské pevnině zřídit protiněmeckou „vnitřní frontu".

Poněvadž Velkoněmecká říše v prvých dnech války zavedla potravinové a ošacovací lístky, v Anglii to prohlašovali za počátek konce. Co prý jsou platná Němcům všechna jejich vojenská vítězství, když je hlad přinutí ke kapitulaci. To se vyprávělo na jaře v roce 1940. To se opakovalo z jara 1941 a to se přirozeně znovu omílá na jaře letos, když sovětská zimní ofensiva na celé čáře ztroskotala. Za této ofensivy nejtrapnější kapitolou pro sovětské velení byl boj o poloostrov Krym. Kdyby se bylo sovětským vojskům podařilo znovu obsadit toto území v německém jižním boku, mělo by to zajisté značný vliv na letošní operace. Na sovětské straně představuje poloostrov Krym klíč k Ukrajině. Co však sovětští na Krymu získali za uplynulých šest měsíců, o to nyní při průlomové bitvě na Kerčském poloostrově přišli za šest dní.

Anglie je na tom hůře nežli v letech 1940 a 1941. Japonci vstoupili tyto dny už na indickou půdu. Nepomohl Sovětský svaz, nepomohly Spojené státy. Proto má znovu Anglii zachránit generál Hlad společně s „pátou kolonou", na evropské pevnině znovu do boje svolávanou. Za prvé světové války vytýkali britští vojáci německému vrchnímu velení, že se zmocnilo Ukrajiny příliš pozdě, teprve ve čtvrtém roce války, a proto její úrody mohlo využít až v roce pátém, do kterého se však válka už neprotáhla.

Chyby jsou nejlepším učitelem. Když se ukázalo, že Sovětský svaz hraje dvojakou hru a že je skrytým spojencem Anglie, sovětská obilnice — Ukrajina — dostala se již v druhém roce války do německých rukou. A zde jsme u strategicky nejvážnějšího neúspěchu sovětské zimní ofensivy: U k r a j i n a z ů s t a l a N o v é E v r o p ě! A Ukrajina byla už v minulém roce

podle plánu obdělána. Tam se na polích pracuje také v tomto jaru. Letos na podzim bude mít Nová Evropa sklizeň a budou ji mít především oddíly, bojující proti Sovětům, sklizeň, která nyní klíčí v černé, sametové zemi požehnané Ukrajiny a která odlehčí přísunu obilních zásob z vlasti. Generál Hlad, na kterého Anglie opět sázela, byl prostě německým vrchním velením v této druhé světové válce poslán na trvalý odpočinek.

Z chyb prvé světové války vyplynulo mnoho poučení. Dvě byla nejdůležitější jako podmínka vítězství: 1. zajistit Velkoněmecké říši bezpečnou potravinovou základnu a 2. německé branné moci trvalou převahu ve vzduchu. To i ono se podařilo, jak vidíme z posledních událostí ve vzduchu, na zemi i na moři. Sovětští byli právě poraženi na Krymu, odkud mohli ohrožovat Ukrajinu. Japonci porazili americko-britskou eskádru u břehů Australie a německé ponorky potápějí dále hromadně dopravní lodi nepřítele při východním americkém pobřeží.

Poslední nadějí Anglie je nyní znovu ona „pátá kolona“ na půdě evropské, kterou marně mobilisovala v letech 1939, 1940 a 1941. Český národ má s touto britskou akcí už velmi trpké zkušenosti. Také tentokráte se strany Anglie se mnoho sází na kartu naivního, překonaného patriotismu, na bloudy, kteří nerozumějí době a kteří v domnění, že slouží národu, národ ten ničí a zakopávají. Anglie chce žít, i když ostatní národové na to zajdou. Kdo dnes z Evropanů jde proti Velkoněmecké říši, nehyne za svůj národ, nýbrž jedině za Anglii, která jej svedla a zneužila.

V Anglii vědí, že v této válce, která se pro britské panstvo velmi špatně vybarvuje, na evropské pevnině mnoho závisí na pořádku, který je důležitý jak pro vojenské operace, tak také pro zásobování Nové Evro-

py. Zatím co ponorky německé a italské notně ochromují britsko-americkou dopravu, doprava v Nové Evropě funguje dokonale. Proto si usmyslilo v Anglii několik nevědomců, kteří neznají poměry v Nové Evropě, že budou pořádek na evropské pevnině rušit pomocí „páté kolony". Doufají, že snad se povede nyní, co selhalo v minulých letech. Zde je třeba upřímně varovat všechny, kdož by ze soucitu anebo ze strachu tyto britské žoldnéře podporovali. Velkoněmecká říše už několikráte ukázala, že si žádné uličnictví líbit nedá a že nejostřejšími prostředky potlačí vše, co by i zdaleka rušilo její soustavnou práci na konečném vítězství.

Evropa nepodlehne hladu, poněvadž Ukrajina byla jí zachována. Evropský týl bude dále fungovat jako bezvadný hodinový stroj. O to je také postaráno. Všude, kde se objeví nějaké prvky nepřátelské „páté kolony", budou bezohledně zničeny a jejich pomahači po zásluze přísně potrestáni. V minulém roce týden před sv. Václavem jsem v rozhlase varoval českého člověka před britskými svody. Události, které následovaly, ukázaly, že jsem měl pravdu, ač mnohý i z odpovědných mi nevěřil. Dnes varuji znovu a znovu opakuji: Každé české hlavy je škoda za ztracenou věc zrádné a bezcitné Anglie. Místo Čechů je po boku Velkoněmecké říše, která dovede odměňovat věrnost stejně vřele, jako trestá tvrdě zradu. Hrdinové Lažnovský a Ometák jsou nám proto vzorem, praporem a zárukou národní budoucnosti.

*

Po atentátu na Zastupujícího říšského protektora ᛋᛋ-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha hledala se cesta, jak by se českému lidu rychle a ve vší otevřenosti dala vyložit těžká situace,

ve které se zločinem octl a která hrozila tím nejhorším. Ministerstvo lidové osvěty, na které byl mezitím úřad lidové osvěty povýšen, uspořádalo projev vlády na veřejném táboru lidu na Staroměstském náměstí, kde jsem řekl:

Na Staroměstském náměstí.

2. června 1942.

Staroměstské náměstí, na kterém jsme se sešli, je kusem české historie. Tyto zdi kolem nás byly svědky nejen české slávy, nýbrž také mnohých těžkých chyb, kterých se dopustil český národ v minulosti. Také dnešek je historickým okamžikem. Zákonná vláda vás sem sezvala, abyste vyslechli slova jejího předsedy, zástupce pracujících a jednoho z mládeže, mužů, kteří zůstali věrni svému národu, kteří zůstali zde v jeho středu, aby s ním sdíleli dobré a zlé, poněvadž osud našeho národa bude také osudem jejich.

Svolali jsme vás nejen proto, abyste vyslechli řadu projevů, nýbrž také, abyste společně s členy své vlády demonstrovali jménem celého národa před Říší a před ostatním světem, a tím abychom společně odsoudili podlý čin, spáchaný na nejvyšší osobnosti Říše v naší zemi. Sešli jsme se zde, abychom také skoncovali jasnými a pevnými slovy s tou cháskou, která se v cizině vydává za českou vládu, která tvrdí, že zastupuje český národ a kterou vede pan Beneš.

Nezajímali jsme se dlouho o tuto společnost. Jsme přesvědčeni, že do českých věcí nebude už nikdy mluvit a že to, co tropí v nepřátelské cizině, nejvýš může přinést škodu těm, kteří je platí. Když se však ukázalo, že pan Beneš s emigranty a Židy nespokojuje se pouze štvaním v rozhlasu, nýbrž že se rozhodl k ničemným prostředkům, aby vzbudil zdání, že český národ

stojí na straně nepřátel Velkoněmecké říše, nezbývá, než se touto společností a tímto chorobným zločincem zabývat a před ním varovat. Plán měl tentokrát zcela ďábelský. Byl to ostatně prvý plán z jeho mnohých, který vůbec stojí za řeč. Počítal takto: V Čechách a na Moravě se nic neděje. Čechům ani nenapadá, aby si pálili prsty pro Anglii a pro Sovětský svaz. Ale Češi jsou dobří lidé, mají měkké srdce a pro své soukmenovce jakousi shovívavost. A na této české měkkosti Židé kolem pana Beneše zkonstruovali past na český národ. A tak v cizině, pod vedením cizích instruktorů, byli mladí Češi mocí zmobilisovaní, cvičeni k záškodnictví. Těmto prvním obětem Benešových zákeřností se při tom vykládalo, že v Čechách a na Moravě je revoluce tak říkajíc na spadnutí a že stačí, jen když oni tam přijdou, aby naše vlast se proměnila v moře plamenů. Jako signál pro českou bouři mělo sloužit několik atentátů na vynikající německé a české osobnosti, na továrny, úřady a dráhy. Letadly byli tito záškodníci dopraveni nad naše území s materiálem a nástroji k vraždění a konání zhouby. Židé kolem pana Beneše počítali, že když takový záškodník, svržený na české území, někde na venku se přihlásí v české chatě, český lid mu poskytne útulek z dobrého srdce, a odvážnější dokonce že budou tyto zločince v jejich činech podporovat. Pan Beneš věděl, co čeká české lidi, kteří se spojí s jeho agenty. Věděl ostatně také, že tyto agenty posílá na jistou smrt. Byl si proto jist, že i když k revoluci v naší zemi nedojde, aspoň ji bude před Churchillem a Stalinem nějak markýrovat. Věděl bezpečně, že se mu podaří prolít českou krev. Krev těch, kteří buď jemu přímo slouží, ale ještě spíše krev českých bloudů, kteří už s panem Benešem nechtějí mít nic společného, ale kterým by bylo nějak líto jeho agentů, jež poslal na jistou smrt.

Mohu vám prozradit, že říšským i protektorátním bezpečnostním orgánům se podařilo hned vzápětí pochytat a zneškodnit valnou část těchto zločinců, kteří k nám přišli vzdušnou cestou. Proto také, pokud šlo o odpovědné osoby říšské, nebyla učiněna žádná zvláštní zabezpečovací opatření, poněvadž český lid během tří let Protektorátu se nikdy nedopustil činů, o kterých věděl, že by při nich šlo ne-li o osud celého národa, tedy zajisté o životy mnohých tisíců. K tomu, aby se na nás svalilo neštěstí, stačilo ovšem nakonec několik zločinců, kteří ušli bezpečnostním orgánům, a tak se pan Beneš přece jen dostal k teplé české krvi. Tato část plánu se mu splnila. Hůře bylo s druhou částí plánu, která Churchilla, Roosevelta a Stalina více zajímala, totiž s vytouženým českým povstáním. Prvé zklamání zažili agenti pana Beneše, když zjistili, že český národ v klidu pracuje a že na hlouposti a na sebevraždu vůbec nepomýšlí. To dnes v Londýně také vědí, a proto se chytají stébla a chtějí světu namluvit, že se atentátem na pana Zastupujícího říšského protektora stalo něco světoborného, což prý má vliv dokonce i na válečné operace. Čin britských agentů, panem Benešem odchovaných, nic nezměnil na tom, kam vývoj spěje, neodvrátil ani na vteřinu osud Anglie. Udělal však jediné: u š k o d i l s t r a š n ě č e s k é m u n á r o d u. A máme-li co plakátovat anebo i do kamene vtesat, pak by to byla slova: „Beneš se zasloužil o utrpení našeho národa."

Nejlepším svědectvím, že v českém národě je klid, je právě to, že vláda může sezvat k veřejnému projevu obyvatelstvo Prahy a že zde přede mnou na Staroměstském náměstí jsou desítky tisíců, kteří uposlechli výzvy své vlády, odsuzují hanebný čin a s rozhořčením odmítají Benešovy rejdy.

Pražané, jste-li zde proto, abyste demonstrovali

svou jednotu s panem státním presidentem dr. Háchou a se svou zákonnou vládou, dovolte, abych vám k tomu něco připomenul, stojíme-li si zde tváří v tvář. Nestačí slova, nestačí sympatie k panu státnímu presidentu dr. Háchovi, nestačí uznání vládě. Je třeba také určitých opatření mezi námi a zpytování svědomí. Praha je hlavní město Čech a Moravy. V Praze je nejen vláda Čechů, nýbrž v Praze jsou také soustředěny všechny složky našeho kulturního života, odtud vyzařuje český genius nejen do českých krajů, nýbrž také do Říše a do ostatního světa. A z toho vyplývají pro nás veliké povinnosti. Nejde jen o to, aby česká kultura a její poklady rostly a byly zpřístupňovány příslušníkům celé Velkoněmecké říše a ostatního světa, jak se poctivě snažíme, zde jde také o to, aby zmizely stíny, které toto světlo za sebou zanechává. Praha je také vzorem pro české země v různých chybách a nedostatcích. Z Prahy vychází mnoho nezdravého, slabošského a ponižujícího. V Praze je ložisko bacilů, které ochromují české kulturní síly, které oslabují český dorost, které zamořují naše země poraženectvím, nedůvěrou v sebe. Zde se rodí pověsti o tom, co prý Velkoněmecká říše s námi zamýšlí, pověsti, vyráběné ovšem Benešovými agenty, když je právě londýnský rozhlas přímo nevysílá. To jsou ty povídačky, že český národ bude vystěhován, že český národ bude germanisován a kdoví co ještě. Neskrývám, že český národ může potkat leccos nepříjemného, ale jenom tehdy, kdyby se ukázal věrolomným vůči Velkoněmecké říši. Čech, který stojí za svým státním presidentem dr. Háchou a poslouchá svou zákonnou vládu zde ve vlasti, bude dál klidně žít a bude vždy mít možnost svých schopností plně využít. Ten se nebude stěhovat nikam a jeho děti budou chodit do pořádných českých škol. Bude-li ovšem český národ poslouchat pana Beneše, bude-li se

stavět proti Velkoněmecké říši, pak je leccos možné. Ale z toho, co v tom případě přijde, nemůže vinit Velkoněmeckou říši, která se právem brání proti škůdcům, nýbrž bude za to moci poděkovat panu Benešovi, který se všemi prostředky stará, aby Němci měli o českém národě to nejhorší mínění. Nic nemrzí pana Beneše a jeho smečku více než možnost, že by Čech viděl v Němci nakonec přítele a Němec v Čechu spolehlivého příslušníka Říše. Je pochopitelné, proč si to pan Beneš nepřeje. Od té chvíle přišel by o svůj chléb a jeho smečka politických desperátů a Židů o možnost rozmařilého života. Svorné soužití Čechů s Němci, na kterém zde všichni upřímně pracujeme, nehodí se Anglii, nehodí se Židům a nehodí se Benešovi. My tu ovšem za to nemůžeme, že hledá obživu v podniku, který spěje k bankrotu. Chápeme, proč je na nás zlý, proč nám vyhrožuje. Bráníme mu totiž v tom, aby z české hlouposti vytloukal kapitál.

Má-li Praha být opravdu důstojnou matkou českých měst, má-li se z Prahy dostávat posily všem Čechům, má-li to být studnice zdravé české kultury, pak musíme zde udělat pořádek, hlavně v těch vrstvách, které jsou pověstné zahálkou, kde se vyrábějí nesmysly. Otázka Prahy pro budoucno je prakticky otázkou určité části inteligence, kterou právem můžeme nazvat destruktivní. Proti těmto elementům, které snad nejdou přímo s nepřítelem, ale které duševně i tělesně škodí českému národu, v pražských zdech vláda velmi přísně zakročí.

Český národ čeká v nové nacionálněsocialistické Evropě veliká práce, kterou nebudeme dělat ani pro Anglii, ani pro Ameriku, nýbrž pro sebe, pro tento lid a pro Říši, která nás chrání a umožňuje nám v klidu pracovat.

Prosím vás, pomozte nám, aby stopy hnusného zlo-

činu, spáchaného dr. Benešem zde v Praze, co nejdříve byly zahlazeny. Nevěřím, že by osud českému národu nepřál a že by naň Prozřetelnost zanevřela. Český národ dnes vidí, co by ho čekalo, kdyby naslouchal Benešovi a jeho dobrodruhům. Přátelé, jděte za svou prací, která je nejen naším bohatstvím, nýbrž jediným prostředkem, který nám pomůže český národ zachránit, posílit a který mu dá také nové možnosti života. Věřte nám, věřte svému státnímu presidentovi. Připomeňte si znovu slova, která zde pronesl pan předseda vlády, že také my budeme stát před soudem dějin, a proto nám není lhostejné, co o nás budou soudit naše děti a jejich potomci. Vezměte si k srdci slova zástupce pracujících a zástupce mládeže, která jste právě slyšeli. Dbejte zákonů a chraňte národ před zhoubci. Pak budou naše děti v této krásné zemi spokojeně žít a s žehnáním na vás vzpomínat.

Jak jsme zde, svorně a jednoznačně manifestujeme pro politiku našeho státního presidenta dr. Háchy, pro Říši a tím také pro budoucnost naší milované vlasti. Česká národní hymna nechť je naším společným přiznáním k tomuto slavnostnímu prohlášení.

*

Pan Zastupující říšský protektor 4. června 1942 podlehl ranám. Bylo mou povinností jménem státního presidenta a vlády tuto osudnou zprávu oznámit českému národu. Před mikrofonem jsem řekl:

K úmrtí Zastupujícího říšského protektora.

4. června 1942.

Lide český! Jménem pana státního presidenta a vlády Čech a Moravy obracím se k Tobě ve chvíli nad jiné vážné a smutné. Zastupující říšský protektor

ϟϟ-Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich podlehl dnes ranám. Zločin z 27. května přivodil smrt jednomu z nejzasloužilejších mužů německé nacionálněsocialistické revoluce. Generál Heydrich si oblíbil naši zemi a vážil si českého pracujícího člověka. Byl naším přítelem a přes vojenskou strohost nechával mluvit své srdce, šlo-li o to pomoci potřebným. Těšili jsme se, že tento veliký muž vynikajících vlastností, před kterým byla otevřena slibná budoucnost, bude na český národ rád vzpomínat a jeho příslušníky podporovat. Osud však mínil jinak, když umožnil londýnským zločincům zavraždit zde uprostřed nás nejvýznamnějšího příslušníka Říše.

Plni smutku a zlých předtuch stojíme dnes na rozcestí, z něhož vede jen jeden směr k zítřku. Říše ztratila velikého muže. Je na nás, abychom, co bude v našich silách, tuto ztrátu odčinili. Více než dosud celý český národ musí vypjat své síly, aby výkonem Říši dokázal, že je rozhodnut s ní sdílet nejen dobré a zlé, nýbrž také co nejvíce se zasloužit o její vítězství.

Pan státní president společně s vládou Tě žádají, lide český, abys v budoucnu pečlivě vážil každé své počínání. Je-li k českému národu osud nešetrný, stačí málo, aby z dnešního neštěstí se stala národní katastrofa. Nestačí pro zítřek, abychom zločin odsuzovali a zavražděného německého hrdinu slovy litovali.

Musí Ti být jasné, vlastně ještě jasnější než dosud, že budoucnost českého národa těsně souvisí s osudem Velkoněmecké říše, že její rány jsou ranami našimi a její nepřítel nepřítelem Tvým. Zápas je tuhý, nepřítel lstivý a útočný. Vůdce Velkoněmecké říše Adolf Hitler ztratil znamenitého náčelníka ϟϟ a státníka. Projev na Staroměstském náměstí 2. června ukázal však, že k Vůdci našel cestu celý český národ v tom

okamžiku, kdy se vymkl teroru šeptalů a škodlivému vlivu nepřátelských vysílaček.

Český národ sdílí dnešní smutek pana státního presidenta a vlády Čech a Moravy, jako s námi sdílel rozhořčení nad hanebným atentátem. Den za dnem prohlubuje se propast mezi zločinci, kteří pana Zastupujícího říšského protektora zavraždili a mezi českým národem, který si uvědomil vážnost hodiny. Máme-li o co Prozřetelnost prosit, pak ji prosíme, aby vyhověla naší upřímné touze a zbavila nás od zlého, kterým nás souží a udolává bezohledná zločinná emigrace.

Jsou chvíle, kdy se obracíme na vyšší moc za těžké bídy. Tehdy voláme po spravedlnosti a prosíme, aby trestala a odplatila. V tomto černém týdnu, který nám připravili londýnští kati, často jsme se obraceli k nebesům ve víře, že Vůdce učiní rozdíl mezi českým národem a vrahy a že nám umožní, abychom všemi silami mu byli nápomocni v jeho boji za lepší svět. S odporem znovu odmítáme za Tebe, lide český, každou spoluvinu na zločinu i vraždě a jsme přesvědčeni, že nebude Čecha, který by dopustil, aby Vůdce a Říše byli jen v nejmenším na pochybách o naší věrnosti a oddanosti.

Smutek Říše sdílíme v těžkém pokoření, že zločinci byli naši blízcí po jazyku, i když zcela cizí po krvi a duši. Třeba nás srdce bolí, nepovolujme v práci, neochabujme ve víře, která je spjata s vítězstvím německých zbraní. S Vůdcem za Novou Evropu — s Říší do nové budoucnosti!

*

Nenapravitelní v českém národě ovšem stále ještě si neuvědomovali zoufalou vážnost chvil po smrti Zastupujícího říšského protektora, jehož vrahové se zatím ještě skrývali. Národní politika přinesla tento můj článek:

Konec všeho, nebo přelom?

7. června 1942.

Z projevů pana Zastupujícího říšského protektora SS-Oberstgruppenführera a Generalobersta policie Daluega, pana státního presidenta a vlády Čech a Moravy zní společný tón všem nám srozumitelný: Vláda Čech a Moravy má naposledy možnost, aby všemi prostředky přivedla český národ na pravou cestu, kterou Evropě dláždí nacionálněsocialistická revoluce. Není možné a bylo by protismyslné a pro český národ přímo sebevraždou, kdyby uprostřed Nové Evropy tvořil cizorodé těleso, když ne přímo naježené, tedy tvrdé a nepropustné, těleso, představující ostatky starého vysloužilého řádu.

Poslední přesmutné události ukázaly, že pro český národ zůstává jen dvojí volba: buď jít stoprocentně s Říší a pomáhat jí obětavě v boji za nový svět, anebo se postavit proti Říši a sehrát úlohu britské pevnosti uprostřed nacionálněsocialistické Evropy, pevnosti žalostně vybavené, obklíčené a britským panstvem obětované. V žádném případě, jak poslední tragické události ukázaly, českému národu nezůstala možnost třetí, s kterou počítala řada chytráků, hlavně těch, kteří si ještě před 15. březnem 1939 hověli v přepychu politických postelí s nebesy. V českém národě nemůže býti vrstev a skupin, které se tváří neutrálně a které čekají, jak válka dopadne, které se nechtějí zatěžovat veřejnou příchylností ani k zrádci Benešovi, ani k Velkoněmecké říši. Ve skutečnosti však tito zdánliví neutrálové potají pálí svíčičku Anglii a Sovětskému svazu a těší se z Benešových prognos.

Aby bylo jasno. Velkoněmecká říše je dosti silná, aby během několika dnů zdolala a vyvrátila ve střední Evropě každé hnízdo odporu, ať už jím je kdokoliv,

třeba by šlo o celý národ nebo jeho část. V tom směru nenechal nás pan Zastupující říšský protektor SS-Oberstgruppenführer a Generaloberst policie Daluege v nejmenším na pochybách. Říše jeho ústy promluvila jasně a tím vznikly také pro vládu Čech a Moravy zcela přesné úkoly. Česky řečeno: vládě Čech a Moravy byla nyní dána plná volnost i volba prostředků, jak zachránit český národ před osudem, který by se dal zítra velmi snadno srovnat s osudem Židů a Poláků.

Za války v týlu, třeba hlubokém, stát potřebuje klid a tento klid musí býti obnoven, byl-li porušen, co nejrychleji a nejostřejšími prostředky. Když Alexander Veliký zvítězil nad spojenými vojsky řeckých demokratických republik, byl velkorysý a shovívavý. Tyto republiky vítěze slavnostně uznaly za svého náčelníka. Nebylo represálií. Ale Alexander stal se neúprosným, jakmile se v jeho týlu vyskytla překážka, jež mu mohla ztížit pochod na východ proti perské veleříši. Byly to Théby, které se vzbouřily a tím porušily slib, na základě kterého získaly Alexandrovu shovívavost. Veliký vojevůdce pro výstrahu ostatním řeckým republikám, které thébskému odboji se zlomyslnou zvědavostí přihlížely a činily přípravy, aby se přidaly, ukáže-li se Alexander nerozhodným nebo slabším, nařídil Théby srovnat se zemí až na dům básníka Pindara a obyvatelstvo Théb bez rozdílu prodat do otroctví. Jen tato drastická opatření mu umožnila, aby pak mohl se svými vojsky nastoupit pochod hluboko do Malé Asie, Egypta, až k hranicím Indie. V Řecku po léta byl klid, demokratičtí intrikáni buď zalezli do děr, anebo spáchali sebevraždu jako Demosthenes.

Přirovnání s touto starověkou událostí není snad zcela případné, ukazuje však, že ve válce má stejný význam klid v týlu jako kázeň na frontě. To vědí také

v Anglii, a proto se pokoušejí týl ve vítězné Velkoněmecké říši nejzoufalejšími prostředky nějak zneklidnit.

Kdyby se český národ rozhodl volit tu třetí cestu pasivity, kterou Říše z jeho možností právě tyto dny jasně škrtla, nečekal by jej snad osud Théb ve starověké tvrdosti, ale následky by byly stejné. Český národ byl by jako tvůrčí činitel vyškrtnut v Říši, a tím také prakticky vyobcován z Nové Evropy. Vláda Čech a Moravy musí proto všemi prostředky zamezit, aby zaslepenci nezavedli český národ jako hloupé britské dobytče na politickou a kulturní porážku.

K tomu může vláda Čech a Moravy použíti dvou prostředků: jak už to udělala, národu jasně vylíčit situaci a tam, kde nepomáhá domluva, použít donucení. K d o n e s l y š í, m u s í c í t i t! Dosavad vláda Čech a Moravy se od ledna tohoto roku spokojovala domluvami a varováním. Administrovala a spravovala český národ rozumnými slovy. Od nynějška k těmto otevřeným a jasným výstrahám připojí opatření, která jí umožní hlavně mezi úřednictvem, učitelstvem a zaměstnanci udělat pořádek. V e v r s t v á c h n a s t á t u z á v i s l ý c h a s t á t u o d p o v ě d n ý c h n e b u d e n a p ř í š t ě ž á d n ý c h n e p ř á t e l Ř í š e a ž á d n ý c h s f i n g s e z á h a d n o u t v á ř í, o k t e r ý c h n e n í j a s n é, c o s i m y s l í a s k ý m j d o u. V zájmu Říše říšské orgány potíraly dosud elementy Říši nepřátelské. Dnes, aby český národ žil, musí vláda Čech a Moravy s neúprosnou tvrdostí potřít také živly, které se snad nestaví přímo proti Říši, ale které tím, že se nevyjadřují jasně a jednoznačně, ohrožují existenci českého národa.

V prvé řadě tato čistka se bude týkat státních zaměstnanců, kteří mají přímý vliv na duši národa, myslím tím jeho vychovatele. Jak vyhlížel národ, bý-

valo především zásluhou anebo hříchem učitelstva a kněžstva. A zde třeba vzpomenout slov Písma: „Běda tomu, skrze koho pohoršení vzejde."

*

Bylo vidět, že členové vlády musí mezi lid, že tisk a rozhlas nestačí informovat, poučovat a varovat. Členové vlády se rozhodli mluvit na různých místech. Sám jsem se nejprve vypravil do Brna, kde na Zelném trhu se sešlo na 50 000 občanů. Vrahové Zastupujícího říšského protektora ještě nebyli vypátráni. Obával jsem se toho nejhoršího, a proto jsem hovořil až zoufale vážně:

V Brně.

12. června 1942.

Jsou chvíle v životě, kdy toužíme po samotě, po temném koutu, kde bychom se zalknuli bolestí a třeba zemřeli, aby nikdo o tom nevěděl, aby nikdo nám nepřekážel i slovem soucitu. Mnoho černého táhlo už oblohou nad námi, mnoho zlověstného přinesl nám v posledních letech vítr z oné ciziny, která nám desítiletí nalhávala lásku a při tom nás postupně svlékala z košile.

Tato odporná prostituce, která se u nás tropila s vyvětralými ideály demokracie a humanity, neudělala však český národ moudrým. A proto chvílemi chce být člověk sám. Touží po noci, která by jej přikryla, aby na tu českou hloupost neviděl a aby nikdy nebyl ani svědkem těch strašných následků, které z ní vzejdou.

Často prosím Toho nahoře, který bdí nad osudy národů, aby mi pomohl, aby nás už netrestal, aby od nás odvrátil zlo, které klíčí z české lehkověrnosti a které

zalévá slepota. O českém národě se tvrdí, že je jedním z nejinteligentnějších, že nejblíže stojí k národům západu, že má stejnou kulturu s Němci, že není nakažen východním morem lhostejnosti, lenosti a poživačnosti. A přec se český národ podstatně odlišuje od Němců, i když je tu příbuznost krve a kultury. Český člověk je náchylný k zvláštní lehkomyslnosti. Dovede podléhat laciné dobrodružnosti, kde se přímá statečnost nahrazuje ohebností, kde přetvářka je štítem neplechy a kde představy zcela zaostalé, protismyslné, vydávají se za statky, pro které se pak obětuje i to nejdražší.

Mluvil jsem k českému lidu léta v rozhlase jako vojenský pensista, který dost dobře tušil vývoj a který proto trnul ve starostech o vlastní národ. Mluvil jsem k českému lidu jako ministr. Psal jsem, přesvědčoval. Ale v poslední době mi už chyběla slova, která by dovedla otevřít zámek ve vratech k českému rozumu. Inteligence filosofa, ale charakter pokoutního kramáře. Pracovitost mravence, ale rozhled slimáka. To jsou známky naší nešťastné národní rázovitosti, která vrcholí nechutnou figurou prospěchářského lenocha a titulárního blba Švejka.

Když jsem hovořil 2. června na Staroměstském náměstí v Praze k více než šedesáti tisícům posluchačů, zdálo se mi, že národ se probudil, že české masy poznaly sebe, že Čech pochopil osudovou chvíli. Zdálo se mi, že jsme v této chvíli stanuli na přelomu věků, kdy nezdravé přecitlivění ustupuje mužné sebekázni a poctivému sebezpytování. Zdálo se, že dobrý duch národa ve výstraze postavil se do cesty všem těm pomatencům, všem těm pochybným hvězdářům a ptakopravcům a ti že v bázni couvli. Domníval jsem se, že toho dne mám právo a se mnou všichni ti, co zápasili za českou pobloudilou duši, trochu nabrat dechu a poděkovat Prozřetelnosti.

Tisíce projevů oddanosti Říši, sta a sta telegramů, jásot v ulicích. Ale co je to všechno platné, když dosavad zločinci, kteří provedli atentát na pana Zastupujícího říšského protektora, stále ještě se potulují na našem území. A tu jsem u toho, čím jsem tento rozhovor s vámi právě zahájil. Člověk by se nejraději schoulil do kouta a zemřel dříve, než by ho osud potrestal pohledem na zkázu celého národa.

Co mi byl platný všechen váš potlesk. Co mi pomohou všechna vaše slova uznání, když v naší zemi stále ještě zločinci unikají spravedlnosti. Nebudeme si vykládat pohádky. Pravda je příliš černá a hrůzná. Pamatujte si proto: Dokud nebudou vypátráni vrazi pana Zastupujícího říšského protektora, českému národu nepomohou statisíce přísah věrnosti Říši, miliony slibů oddanosti a stamiliony poklon před říšskými orgány. Ne slova, nýbrž skutky. Nechci vám nalhávat, čeho není. Je mou povinností jako vašeho ministra podat vám pravdu neskreslenou, i když je chmurná.

Jak jste se z tisku a rozhlasu dověděli, byl jsem v Berlinu s panem státním presidentem a s ostatními členy vlády, abych doprovodil na poslední cestě pana generála Reinharda Heydricha, kterého připravil o život zločinec Čech. Víte také, že mě přijal ve slyšení říšský ministr doktor Goebbels a že společně s panem státním presidentem a ostatními členy vlády byli jsme přijati v audienci Vůdcem Adolfem Hitlerem.

Ač Berlin prožíval právě těžký smutek nad ztrátou jednoho z největších synů německého národa a bojovníka revoluce, přesto jsem jasně cítil, že právě v Říši nemá český národ nepřátel. Všechna tvrdá opatření, kterých dosud Říše proti Čechům užila, byla uplatněna teprve tehdy, když už nebylo vyhnutí a kdy hrozilo nebezpečí, že Říši by mohla býti vytýkána slabost. V Berlinu uznávají kvality českého národa, jeho veli-

kou inteligenci a pracovitost, nikdo tam však není na pochybách, co bude třeba učinit, když by se český národ ukázal nespolehlivým a věrolomným.

Aby český národ zmizel z evropských tvůrčích kombinací, stačí několik vrahů, kteří budou unikat spravedlnosti za podpory lehkomyslných českých jednotlivců. A tu stojíme u základní otázky české budoucnosti, která nám dělá nejčernější starosti. Stojíme-li před volbou, kdo má zajít, zda celý český národ anebo pár agentů národního vraha Beneše, pak musíme zachránit národ a padouchy vydat. Zde končí lidskost, poněvadž tu začíná odpovědnost za celý národ. Zločinci nám mohou dělat nepříjemnosti, ale Bože chraň, kdyby dělali naši národní historii. To ovšem platí především o úhlavním nepříteli českého národa, o lotru Benešovi.

Co bych vám skrýval. Jak Vůdce, tak doktor Goebbels, oba mluvili stejnou řečí. A ta byla jasná, pokud běží o český národ. Máte-li už volit — říkají v Berlinu — pak je to cesta spolupráce, kterou znovu nabízíme českému národu. Nepřejeme si boj, který přec musí v několika dnech skončit pro český národ nejkrvavější porážkou, jakou kdy jeho dějiny zaznamenaly. Ale ani státníci v Berlinu, ani já zde v Brně, nemůžeme zabránit, aby český národ nespáchal svou poslední historickou hloupost, proti které by Bílá Hora byla pouhou nehodou. Co by nás zítra potkalo, mohlo by být katastrofou.

Český národ miluje svou zemi, český sedlák zbožňuje své lány, ale dokud se vrahové a agenti zrádce a zaprodance Beneše budou beztrestně potulovat a skrývat právě v našich krajích, dotud nebude zažehnáno hrozné nebezpečí od českých krbů. Nevím, zda je vám známo, jak starý Řím trestal ve své armádě vzpouru, když vzbouřenci se zpěčovali vydat

její strůjce. Tehdy bez ohledu, zda je kdo vinen nebo ne, každý desátý byl pro výstrahu popraven. Jsem přesvědčen, že v okamžiku, kdy Benešem najatí vrazi budou dopadeni, české civilní obyvatelstvo bude vzápětí ušetřeno všeho toho, co dnes výjimečný stav mu s právem uštědřuje.

Obrátíte-li se nyní ke mně s otázkou, co jsem si přivezl z Berlinu tyto dny a co bych vám mohl proto do budoucna slíbit, musím odpovídat poctivě, bez vytáček. Pravda je opravdu trpčí než pelyněk a zeměžluč. Zločin musí stihnout zasloužený trest. Běda českému národu, nenaleznou-li se zločinci, kteří zavraždili pana Zastupujícího říšského protektora generála policie Heydricha. Běda, běda, pravím, třikrát běda. Zde nesmí být těch nejmenších pochyb. Berlin mi teprve ukázal, jak je chvíle vážná a jak pro český národ vyzrála až do zoufalé osudovosti.

Místo desítek tisíců dopisů oddanosti, vděčnosti a lásky potřebuji na záchranu českého národa jen několik slov, která umožní dopadení pachatelů. Zaručuji se, že ten, kdo nás přivede na stopu těch vyvrhelů, třeba by byl vinný, dostane milost. Ručím za něho i jeho rodinu svým slovem i životem. Jste prostě hlavně postaveni před otázku a vaše vláda s vámi, zda se nám podaří zbavit tělo národa vředů a hlíz, jež představují agenti zločince Beneše a jejich přisluhovači. A dokud se tato operace nepodaří, nemohu hovořit s dobrým svědomím o nějakých českých světlých obzorech a o nadějné budoucnosti. Vím dobře, že valná většina českého národa se dávno zřekla zločinných prospěchářů, kteří se shlukli kolem ješitného mužíčka Beneše. Víme dobře, že poslední události strhly český národ a že ještě nebylo takové české jednoty, jaká je tu nyní v posuzování nových skutečností a v odsouzení londýnských a moskevských přisluhovačů. Proto vě-

řím, že až tyto dny těžkého pokoření překonáme, až zločin dojde zasloužené odplaty, budu moci k vám mluvit jinou, radostnější řečí.

Uvažujte jen, kam až dospěl nepřítel českého národa číslo jedna, Beneš krvavý. Vzpomenu na svůj rozhovor s ním 2. října, druhý den po Mnichenu, v roce 1938. Beneš vyhlížel tehdy jako kluk se špatným svědomím, který právě dostal výprask. Lapal kolem sebe, vymlouval se zcela nejapně. To nebyl vedoucí národa, to nebyl silný muž. Ale tato hromádka neštěstí měla tehdy přec jen ještě kousek morálky. Když jsem mu řekl, že nám zbývá pouze dvojí, buď bojovat bez zřetele na to, jak boj dopadne a vypít do dna kalich hořkosti, který nám namíchá, anebo se s celým státem přimknout k Říši, Beneš mi tehdy odpověděl: „Rozkaz k boji nemohu dát, to by znamenalo zkázu poloviny národa." A tehdy, přátelé, Beneš měl pod svým vrchním velením čtyřicet znamenitě vyzbrojených divisí, které zčásti stály v nákladných opevněních. Tehdy se bál dát rozkaz k boji. Dnes je nám jasné, proč. Bál se prostě o svou kůži, o své jmění. Tyto zcela osobní starůstky udělaly z něho nejtrapnější postavu českých dějin. Beneš se nerozhodl, ani se nemohl rozhodnouti k druhému ráznému kroku, který byl hodný muže, jakmile poznal, že chybil. Beneš nehledal dohodu s Říší, Beneš v mnichenských dnech se obíral pouze myšlenkou, jak ze všeho vyváznouti se zdravou kůží. A tak ve chvíli, kdy český národ potřeboval tvrdé a statečné vedení, mužíček Beneš se z pražského hradu vytratil a v nejpřísnější tajnosti se svými miliony nasedl do letadla a národ ponechal osudu a v politické břečce, kterou mu se svými pomahači namíchal.

Proč o tom znovu hovořím? Chci vám jen ukázat, jaký je rozdíl mezi Benešem z roku 1938 a Benešem

dnes. Tehdy to byl slaboch, intrikán, který se bál krve, ač měl po ruce armádu, ač Francie, Anglie, Jugoslavie a Rumunsko měly ještě své armády a na papíře představovaly Benešovy spojence.

A dnes, kdy český národ je včleněn do Říše, kdy Francie kapitulovala, kdy celý Balkán je buď spojencem Říše, nebo okupovaným územím, v této době, kdy český odpor nemá ani tisícinu naděje, jakou měl snad v roce 1938, kdy pan Beneš bojovat nechtěl, tentýž Beneš vykládá českému národu, že právě nyní nastala chvíle, aby se vzchopil k boji a Říši připravoval těžkosti různými zločiny.

Jak už jsem řekl na Staroměstském náměstí před dvěma týdny, Benešovi a jeho Židům naprosto nezáleží na tom, kolik Čechů přečká tuto druhou světovou válku. Beneš se svými Židy štve z dálky, kde, jak se domnívá, je prozatím v bezpečí.

Kolik podlosti a bezcitnosti k českému národu skrývá se v tom, co o nás v poslední době plánoval, ukáži vám na zřetelných číslech. Beneš chce zneklidnit německý týl a tím si získat pochvalu Churchillovu, Rooseveltovu a Stalinovu. Kdyby se býval Beneš v roce 1938 odhodlal k válce s Velkoněmeckou říší, byl by ji při tom připravil dejme tomu o deset tisíc vojáků, na které by Češi doplatili stotisícem padlých v otevřeném boji. Boj zákeřný, ze zálohy, trestá se však zcela jinak než boj vyhlášený. Dnes zločinec Beneš musí počítat, že zajde-li sto tisíc Čechů, škoda, která při tom stihne Říši, bude tisíckrát menší než ta, kterou bychom jí byli způsobili v roce 1938 otevřeným bojem. Ne Němci, nýbrž Beneš chce vyhubit český národ, když Čechy štve do boje, ve kterém na jeden život německý musí doplatit tisíc životů českých. V okamžiku, kdy zajde poslední příslušník českého národa jako hloupá oběť zločince Beneše, německý

národ při svých devadesáti milionech vůbec nepocítí ztráty, které mu česká šílenost způsobí.

Máme případy, kdy i nejstatečnější generál v obležené pevnosti se nemohl dívat na utrpení svých lidí a na hlad obyvatel, a proto kapituloval v okamžiku, kdy na život jednoho nepřítele začínal doplácet více životy vlastních lidí. Nepřítel českého národa číslo jedna, Beneš, nemá však srdce generálské, nemá ani lidské svědomí. Nechť hynou tisíce českých lidí, nechť pluh přejede sta českých vesnic a měst, vyvrácených z trestu za spojenectví s ním. Co je Benešovi do české půdy, na které žije náš národ přes tisíc let. Po nás potopa, říká Beneš, a jeho Židé to po něm opakují. Tyto stvůry jsou odhodlány ke každé podlosti, ke každé oběti, která ovšem nepostihne jejich kapsy a jejich pohodlí, jen aby na okamžik odvrátily od sebe zasloužený osud. Kdyby mezi těmito lidmi byl jediný muž se srdcem, nemohli by tito pustí mluvkové žvanit to, co žvaní dnes. Ucpal by jim ústa. Ze všeho, co dnes benešovci vykládají, mluví zřetelně strach. Proto sami hrozí. Hrozí smrtí těm, kteří zde u nás varují národ před sebevraždou, ale hrozí také samému národu, nepůjde-li za nimi. Pan Beneš je totiž rozhodnut poslat na česká města britská letadla a Čechy, kteří mu vypovídají poslušnost, vraždit jiným způsobem, když to není možné cestou, kterou právě on naznačil českému národu do márnice.

Dnes je mnohé jasné. Stojíme před skutečností, která v této tragické chvíli by nás jinak nutila k upřímnému smíchu. President Hácha, česká zákonná vláda a ti, kteří nás poslouchají a řídí se podle našich pokynů, my všichni dohromady jsme podle Beneše velezrádci. Vývoj nám ovšem dává za pravdu. Poněvadž celý český národ ani nenapadá psát poslední vůli a své životy obětovat Anglii, velezrádci jsou tu v mi-

lionech a v pevném šiku za svou vládou. A tak jsme svědky této skutečnosti. Na jedné straně přes sedm milionů Čechů, velezrádců proto, poněvadž nechtějí zemřít za Anglii a na druhé straně v Anglii několik tisíc Židů česky mluvících, poněvadž je to právě pro ně výhodné, s několika sty českými zaprodanci představují prý ten pravý český národ.

Kdyby opravdu mezi Němci byli lidé, kteří mají zálusk na českou půdu — v Berlinu jsem se s takovými Němci nesetkal — pak by si tito Němci mohli přát pouze jediné, a to, aby doktor Beneš měl v Čechách a na Moravě co nejvíce stoupenců, proti kterým by se dalo tvrdě zakročit. Před dvěma lety benešovci v rozhlase napomínali Čechy k rozumu a hleděli jim namluvit, že prý různé nepřístojnosti v českých zemích tajně osnují vždy Němci, aby prý měli příčinu dokročit nějak proti všemu českému. Dnes zločinec Beneš český národ už nevaruje a neradí mu, aby nedával příčin k represáliím. Anglii je totiž zle a tu přestávají ohledy. A tak se Benešovi agenti utíkají k tvrzení, které má českého člověka povzbudit k pošetilostem a zločinům. Vykládají, že Říše nemá už dnes tolik moci, aby mohla potrestat celý národ. Budou prý trpět jenom jedinci, uposlechne-li se rozkazů nepřítele číslo jedna našeho národa. Říše prý je v posledním tažení. Po Praze dokonce šmejdí pár židovských šeptalů, kteří tvrdí, že k popravám, ohlášeným tiskem, vůbec nedochází, že Němci odsouzené posílají pouze na nucenou práci. Byli prý by blázni, aby se zbavovali pracujících rukou, kterých mají tolik zapotřebí.

A tak jsme dnes svědky právě toho, co si pan Beneš nepřeje a co mnohý hlupák prostě nepochopí. Říše žádá českou vládu, aby přivedla český lid k rozumu, Říše uznává kvality českého národa a slibuje českému národu takovou budoucnost, jakou jeho schopnosti

opravdu zasluhují. Pravda je, že je škoda každé české hlavy a každého páru českých rukou jak pro národ, tak pro Říši. A je dále pravda, že Beneš se svou tlupou ničí dělníky a sedláky v českých zemích a českou inteligenci mnohem krutěji, než to činí britská letadla svými pumami v německých městech s německými příslušníky. Kolik set tun pum je třeba svrhnout na německé město, kolik britských letadel při tom přijde nazmar, aby bylo pobito právě tolik lidí, kolik přišlo o život tyto dny zde u nás jen proto, že se řídili pokyny vraha Beneše. Beneš je pro Anglii prostě člověk k nezaplacení. Že pro český národ je strašným neštěstím, nepřichází při tom v úvahu. Bez letadel, bez pum Beneš vraždí dělníky a sedláky, inteligenci, všechny, kteří by mohli být v tomto boji Říši prospěšní, tím, že je jako had hypnotisuje pochybeným a překonaným šovinismem, v Nové Evropě naprosto nemožným nejen mezi Čechy, nýbrž také mezi ostatními Evropany.

Nic vám neslibuji, ani varovat vás nechci. Dávám vám pouze dnes na vybranou: Buď český národ půjde klidně za svou prací a nechá Beneše Benešem a pak bude žít jako vážená složka Říše a cenný budovatel nového řádu, nebo se český národ vydá Benešovi a zahyne nakonec tak, jako v těchto dnech zahynula řada jedinců a jako byla se země smetena obec Lidice. Beneš se vždy klamal. Tam, kde tvrdil, že je síla, ukázala se slabost. To jsme viděli na Francii a Anglii. A tam, kde tvrdil, že je slabost, ukázala se síla, jak vidíme dnes na Německu, Italii a Japonsku. Tvrdí-li dnes Beneš se svými pochopy, že Německo je slabé, aby mohlo jednou provždy skoncovat s českým národem, nejde už pouze o klam, kterému propadá slepec, nýbrž zde jde o vědomou zločinnou lež. Říše jako dobrý hospodář si však cení schopného pomocníka.

Ale nezbude-li nic jiného, dovede se zbavit velmi rázně škodné, a proto běda tomu, kdo by věřil v slabost Říše.

Jsme v těžkém boji, ke kterému Říše přihlíží; my, česká vláda, zápolíme se samozvanci v Londýně a v Moskvě. Půjde-li národ za námi, pak se Beneš se svými přisluhovači vytratí někam do odlehlého kouta zeměkoule s příslušným teplým zaopatřením. Kdyby se však podařilo Benešovi přec jen český národ přivésti do neštěstí a připravit tomuto skvělému lidu strašnou Kalvarii, my, kteří tu odpovídáme dnes před dějinami, my se tě, národe, nezřekneme a v těžké hodině tě neopustíme. Osud tvůj bude také naším osudem, porážka tvá naší porážkou. Pláčeme s tebou, slzíš-li ty. Ale to všechno neznamená, že polevíme a že zrádcům vyklidíme pole. Společně s panem státním presidentem tě proto, lide český, žádám, abys zúčtoval jednou provždy s minulostí a s jejími stíny, které ruší u nás klid a ohrožují náš osud. Ze zdravého českého těla musí v této době být vyoperováno všechno, čím churavíme, a to s pomocí vás všech, kteří jste pochopili vážnost chvíle. Znovu opakuji: Dbejte zákonů. Nikdo vám pak nezkřiví ani vlas na hlavě a vaše rodiny budou spokojeně hledět vstříc budoucnosti.

Nebijeme se dnes za tuto krásnou zemi s Říší, nýbrž se zrádci ve službách Anglie, kteří se všemi prostředky snaží, aby se splnilo proroctví, že po Karlově mostě jednou pojede kočí s povzdechem, že tady byla Praha. Také dnes, jako vždy, kdy nás obletovala příšera nejistoty, hledejme pomoc jeden u druhého a posilu v pevné víře, že národ je ve svém celku bytostí vedenou geniem života a ne přízrakem smrti, který na nás z Londýna tak přívětivě kývá. Jdete s námi, kteří jsme vám zůstali opravdu věrni, kteří s vámi sdílíme bolest i nejistotu. Slibme si také zde v Brně, že při sobě budeme stát jako vždy jsme stáli, když nás osud

vydal těžké zkoušce. Naše hymna nám buď modlitbou, ve které se k sobě utíkáme.

*

Jako druhé město svého zájezdu jsem zvolil Plzeň. V Brně jsem hovořil o vážnosti hodiny. V Plzni jsem měl před sebou dělnictvo největších českých průmyslových závodů. Dělnictvu třeba podat nějaký zevrubný rozbor obecné situace. Proto jsem se rozhodl mluvit trochu o socialistické budoucnosti. Mnohému posluchači v rozhlase se však zdálo, že nehovořím k věci, ale to jsem si ponechával pro další pouť. Dělník se měl dovědět něco o tom, co ho bolí:

V Plzni.

16. června 1942.

Jako člen české vlády přišel jsem dnes do Plzně k českému dělnictvu, abych navštívil vás, kteří dnes nejvíce trpíte újmami války a kteří z celého českého národa konáte nejodpovědnější práci.

Nepřišel jsem vás zahrnout planými sliby. Nemám také v úmyslu vás přesvědčovat o něčem, co by nevyplývalo z rozumných představ a co jste si sami dobře nepromyslili. Český dělník čte, pozoruje, dovede zdravě uvažovat. Vím, že si nedá jen tak něco namluvit. Český dělník dobře tuší vývoj světa, vývoj, který nezadržitelně musí vrcholit opravdu poctivým socialismem. A o tom bych vám chtěl říci pár slov. Budoucnost je vaše. Je to budoucnost pracujících.

Boural jsem před čtvrt stoletím Rakousko. Netajím se tím a nestydím se za to. Byl jsem šťasten, když český národ získal svobodu po zániku Rakouska. Ale už tehdy po světové válce mi bylo jasné, že ve skutečnosti jde o mnohem větší věci než o to, čemu říkáme

rodný jazyk, národní kultura a národní svébytnost. Rozbití starých, přežilých státních útvarů nebylo cílem, nýbrž začátkem k nové stavbě.

Už tehdy bylo, milí přátelé, jisté, že národní existence je především otázkou sociální, že k novému světovému řádu se dojde jen přes socialistické národy. Co bylo platné, že ten nebo onen národ měl pro jméno jakous takous samostatnost, že měl svou vládu, když tato vláda nemohla dělat nic jiného než to, co jí povolili londýnští, pařížští a newyorští bursiáni. Kolikrát se stalo, že vládcové tak zvaných samostatných národů se musili pěkně po břiše plazit před západním kapitálem, aby zachránili vlastní měnu před pohromou, aby dostali lichvářskou půjčku, aby se prostě celá ta politická samostanost neproměnila v rozbořený domeček z karet.

Bylo jasné, že v dětské touze po samostatném životě neuvědomovali jsme si obtíže, které to s sebou ponese a také jsme slepě věřili různým spojencům a příznivcům, kteří nám nikdy nebyli přáteli a kteří v nás viděli pouze předmět zisku, plantáž, poplatnickou chásku.

Ale v těchto poměrech nebyli jsme sami příkladem pošetilců. Podobně si vedlo mnoho malých národů v Evropě. Podlehli jsme představě, že bezpečnou národní budoucnost může zajistit jen samostatný stát, který si ta neb ona národnost vybuduje a obhájí. Proto se proměnila Evropa v neprostupnou houštinu různých pohraničí, která vadila přímému styku mezi národy, která vadila hospodářskému rozvoji — a to je nejdůležitější — toto pohraniční houští představovalo podstatnou překážku vývoje od peněžního mezinárodního kapitalismu k socialismu.

Samostatné národnostní státy a politická soustava demokratická v nich uplatňovaná představovaly jen přechodné údobí. To bylo jen nádraží, na kterém Evro-

pa dvacet let čekala na pravý vlak do socialistické budoucnosti. My jsme se však domnívali, že pobyt na nádraží je konečným cílem našeho národního úsilí.

Češi jsou národem drobných lidí, závislých na práci. Před světovou válkou jsme neměli žádnou bohatou vedoucí vrstvu, žádnou starou šlechtu. Český národ byl opravdu národem pracujících. Po světové válce se však utvořila u nás z politických živnostníků vrstva boháčů, kteří, poněvadž vyšli z malých poměrů, podlehli půvabům moci peněz a nakonec se stali otroky majetku. Kolik malých sedláků se přes noc stalo přecpanými velkostatkáři a kolik socialistických předáků se stalo milionáři! To pusté přešlapování na nádraží věků demoralisovalo českou vedoucí vrstvu.

Vývoj směřoval k socialismu. Pokud se ovšem socialismus pokládal za věc třídní, bylo nemyslitelné, aby se mohl dostat ke skutečné moci cestou demokracie. Světový kapitalismus, aby mohl nerušeně vládnout a vždy se za někoho schovat, rozjitřoval úmyslně rozpory mezi národy a v národech, aby se nestaly nebezpečnými kapitalistickým zájmům, rozdmychoval rozpory mezi jednotlivými stavy, jak on tvrdil, třídami. Národ stál proti národu, třída proti třídě, všechno ve střehu s noži v zubech. Ale na ohni mezinárodního a třídního záští světový kapitál si klidně opékal své brambory a plival spokojeně do hučících plamenů.

V roce 1917, ještě za světové války, dostal se k moci socialismus, který potíral myšlenku národní a který vyznával jen práva tříd a hlásal třídní boj. V Rusku se dostal k moci komunismus, který blouznil o světové proletářské revoluci. Byl jsem při tom. Lenin tehdy řekl: „Umírá-li jeden člověk, je to tragedie. Umírají-li miliony, jsou to dějiny.“ A v Sovětském svazu umíraly miliony. Přišel hladomor. Ve městech byla nepopsatelná bída. Při tom v Sovětském svazu městské oby-

vatelstvo tvořilo nepatrný zlomek obyvatelstva celého státu. SSSR byl zemí zřejmě zemědělskou. Průmysl tam byl popelkou. A v SSSR bylo při tom na jeden čtvereční kilometr jen 17 obyvatel.

A tak si kladli na západě evropští socialisté otázku, co by zbylo z Evropy, kde je více než 100 obyvatel na čtvereční kilometr, kde je nedostatek potravin a kde městské obyvatelstvo je pomalu četnější než obyvatelstvo venkova. Jak bude třídní socialistická revoluce vypadat v průmyslových státech, odkázaných na dovoz potravin hlavně ze zámoří? Tito socialisté věděli dobře, že v okamžiku, kdy se Evropa stane komunistickou, její jemná hospodářská organisace se zcela potrhá, že vznikne nepopsatelná bída, která musí skončit vymřením snad poloviny obyvatel Evropy. Sovětská bída proti té příští evropské byla proto jen slabým vánkem proti vichřici, která by pak Evropou lomcovala. K o m u n i s m u s v E v r o p ě, t o b y b y l k o n e c E v r o p y. O tom nepochybovali ani ti nejupřímnější socialisté. Ale co tedy dělat? Hledět cestou demokracie bez revoluce nastolit socialismus? Je to proveditelné? Bylo mnoho pochybovačů.

Jisté bylo, že, nebude-li v dohledné době Evropa socialistická, zajde také. Peněžnický kapitalismus ve své krátkozraké ziskuchtivosti hnal Evropu do zkázy.

A tu se našel v německém národě muž, který si vzal za úkol uskutečniti socialistickou myšlenku v poválečném Německu bez toho, aby došlo k třídnímu boji, a bez toho, aby se sáhlo ke krvavé revoluci. Marxisté nevěřili nebo také nechtěli věřit, že lze budovat socialismus bez třídního boje.

Adolf Hitler přišel s myšlenkou, že se socialismus nedá uplatňovat přes třídy třídním bojem, nýbrž přes národy. Z počátku byl pokládán za neškodného snílka. Staří političtí živnostníci nevěřili, že se dá odstranit

uvnitř národa třídní záští a že se dá socialistická moc získat cestou demokratických voleb. Adolf Hitler byl vysmíván, když místo třídního socialismu hlásal socialismus národní. Ale on tušil dobře. A co bylo hlavní, on v ě ř i l. Čtrnáct let trvalo, než se dostal cestou demokratických voleb k moci. Jako socialista a zapřisáhlý nepřítel vykořisťujícího kapitalismu stal se po těžkých volebních bojích říšským kancléřem.

Adolf Hitler byl jedním z vás. Člověk pracující. Neměl čas na manželství, na životní pohodlí. Žil jen svému boji o nové Německo a dnes žije boji o nový svět. Jemu se podařilo to, oč se marně pokoušeli socialisté v minulosti: Postavil kapitál do služeb národa. Adolf Hitler kapitál nezničil. Zkrotil jej a naučil sloužit socialistickému společenství. Mezinárodně-židovský kapitál z Německa vypudil a nežidovský kapitál zesocialisoval. Kapitál v nacionálním socialismu je dnes sluhou socialismu. Bohatí v nacionálním socialismu nejsou neomezenými pány svých majetků, jako byli v demokracii. Také oni v nacionálním socialismu musí sloužit národu jak svými schopnostmi, tak kapitálem.

Adolfu Hitlerovi se podařilo to, co dosud nedokázal žádný z revolucionářů. S j e d n o t i l n á r o d n a i d e j i s o c i a l i s m u, a n i ž p ř i t o m o s l a b i l n á r o d n í s í l y a r o z v r á t i l n á r o d n í h o s p o d á ř s t v í. Oporou při tom byla Adolfu Hitlerovi jeho strana, německá nacionálněsocialistická strana dělnická. Při tom zklamal mnohé, kterým se zdálo, že se s tímto mužem v otázce socialismu dají dělat kompromisy, jako to bylo se socialistickými předáky za demokracie. Zde všechny naděje reakcionářů selhaly.

Adolf Hitler ani o píď neustoupil reakci za celých devět let, co vládne Velkoněmecké říši. Naopak, je tvrdý ve svých socialisačních opatřeních a velmi

opatrný k živlům, které mají snad znamenité, jemné vychování, ale neprobadatelné myšlenky. Adolf Hitler stále opakuje, že jak on, tak jeho strana po válce budou ještě tvrdší nacionální socialisté než dosud.

O tom všem před čtyřmi lety, když Beneš nařídil proti Adolfu Hitlerovi mobilisaci, neměli jsme ani potuchy. U nás vládl názor, že německý nacionální socialismus je hnutí veskrze reakční, že to je hnutí podporované z pozadí kapitálem a že tu o socialismu není ani řeči. Kdo tyto povídačky rozšiřoval? Byli to ti, kterým Adolf Hitler zakázal vstup do strany a příslušnost k německému národu. Byli to Židé. Tehdy nám nebylo podezřelé, že Adolfa Hitlera pomlouvali právě ti, kteří se nejvíce klaněli kapitálu, kteří v penězích viděli svého boha a kteří byli pány většiny peněz na celém světě.

Český člověk, svým klidem a rozvahou hodně příbuzný Němci, měl smysl pro ideje nacionálního socialismu. Měl odpor k internacionálnímu třídnímu vyznání. Proto se některé české socialistické strany prohlásily za národní, české. Ale právě Židé se přičiňovali o to, aby do tohoto českého národního socialismu bylo namícháno pořádně marxistického třídního rozkladu a demokraticko-humanistického zmatku.

Milí přátelé, nebylo samo sebou, že Adolf Hitler získal na svou stranu socialisty všech odstínů v Německu. Nikoho přec nemohl nutit, aby mu dal hlas v době, kdy v Německu byla u vesla vláda jemu nepřátelská. Před deseti lety bylo v Německu na 6 milionů komunistů a zrovna tolik sociálních demokratů. Kde jsou nyní? Drobný německý komunista a sociální demokrat šel nakonec za Adolfem Hitlerem, který to myslel stejně poctivě se socialismem jako s německým národem.

Mnoho zarytých bývalých komunistů a sociálních

demokratů je dnes v německé nacionálněsocialistické straně dělnické vedoucími činovníky a i státními úředníky. Adolf Hitler je prostě přesvědčil, že cesta k pravému socialismu je schůdnější přes nacionální socialismus než přes třídní marxismus.

Před touto válkou byly v Evropě dva socialismy u moci a ve vývoji: komunistický třídní, který si vyžádal hroznych obětí na životech a národním jmění, uplatněný v zemědělském zaostalém Sovětském svazu, a nacionální německý, jenž nic nezničil na životech a národních statcích a jenž odstranil nezaměstnanost a opatřil širokým vrstvám práci.

Víme, že německý nacionální socialismus byl zapřisáhlým nepřítelem komunismu. Velkoněmecká říše nebyla nepřítelem Sovětského svazu. Mezi oběma státy byly dobré hospodářské smlouvy a těsně před touto válkou sjednal Adolf Hitler se Stalinem smlouvu o neútočení, která vynesla Sovětskému svazu po rozdrcení Polska přírůstek území v rozloze 450 000 čtverečních kilometrů. Když však Němci v roce 1940 tak strašně porazili Francouze a vypudili Angličany z Evropy, Angličané přišli s prosíkem do Moskvy a nabízeli Stalinovi celou střední Evropu i s Německem za to, stane-li se jejich spojencem. Zde zasáhlo po boku Anglie světové Židovstvo, které se obávalo, že těsné spojenectví Sovětského svazu s vítěznou Velkoněmeckou říší časem povede k potlačení židovského vlivu také uvnitř Sovětského svazu.

Stalin, kterého Židé drží v pevném zajetí, odmítl spojenectví s německým nacionálním socialismem a podal ruku prohnilému britskému a americkému kapitalismu jen proto, poněvadž židovský milionář z Ameriky měl blíže k židovskému komisaři Sovětského svazu než ruský socialista k socialistovi německému. Stalin se rozhodl zachránit Anglii a obětovat miliony

a miliony životů pro věc odumírajícího protisocialistického kapitalismu.

Co by dnes bylo se středoevropkým obyvatelstvem, kdyby německá branná moc podlehla? Jisté je, že sovětské armády by obsadily všechno evropské území i s Francií a Španělskem. Komunismus by rozbil hospodářskou organisaci Evropy, pokud by nebyla ještě zničena samou válkou. 400 milionů Evropanů by čekalo na smrt hladem. Sovětský svaz nemá čím živit své obyvatele. Kde by vzal výživu pro těchto dalších 400 milionů hladových?

Někdo snad namítne, že by snad Anglie se Spojenými státy začaly ze zámoří dodávat potraviny do Evropy. To je základní omyl. Kapitalisté by přec neživili komunistickou Evropu — lva, který je jednou požere. Kapitalistické demokracie by nesmiřitelně blokovaly Evropu v okamžiku, kdy by se stala komunistickou.

Proč s vámi o tom všem hovořím? Bez zášti, střízlivým rozborem docházíme k jasným skutečnostem, jež nám ukazují, jak bude svět vyhlížet zítra. Zítřek bude socialistický. Vedoucí vrstvou v tomto zítřku budou pracující, čtvrtý stav, který měl dříve jediné právo, aby se nechal pouze vykořisťovat. S touto novou vedoucí vrstvou bojuje vlastně dnes dvojice Roosevelt—Churchill o panství nad světem. Generálové kapitalismu v židovském žoldu používají při tom zrádce socialismu Stalina jako nástroje proti evropskému socialismu. Podíváme-li se zpět na uplynulá tři léta, nic nemůže tak ukázat tvůrčí sílu nacionálního socialismu Adolfa Hitlera, jako právě tato veliká válka. Adolf Hitler si je vědom, že k zničení nepřátel a k zajištění trvalého míru v Evropě nestačí jen porazit v poli armády proti němu vyslané, nýbrž že je třeba také zničit představy, ze kterých vždy klíčily válečné kon-

flikty. A to byly představy židovsko-kapitalistického kramářství, které vydělávalo, když už to nešlo na jiném, v posledním století hlavně na zbrojení. Aby v Evropě vládl mír na dlouhá staletí, musí být Evropou socialistických národů, Evropou, kde bude navzájem soutěžit ušlechtilá práce a ne penězoměnecká hrabivost. Tato válka ukázala dále, že se německý nacionální socialismus nemusí obávat komunismu, ale ukázala také, co by se stalo ze socialismu, kdyby do jeho řad a vedení měli přístup Židé. Ze socialistické Evropy bude proto odstraněn nejen plutokratický internacionální kapitalismus, nýbrž i zvrhlý socialismus komunistický. S plutokratickým kapitalismem a s komunismem odejdou také ti, kteří mají v obou těchto táborech vedoucí slovo, a to jsou Židé.

Češi a Češky! Na Staroměstském náměstí v Praze a na Zelném trhu v Brně jsem v posledních dnech mluvil do duše českému národu. Mluvil jsem o tom, co je dnes kolem nás. Jestliže dnes hovořím trochu o budoucnosti, je to proto, poněvadž toho vidím potřebu. Dnešek může pochopit jen ten, kdo zná cíle budoucnosti, která je a zůstane dělnickou a socialistickou. Toho jsme si dobře vědomi na odpovědných místech, a proto, pokud jde o budoucnost českého pracujícího člověka, nemáme tu nejmenší starost od okamžiku, kdy se stane vyznavačem nacionálního socialismu, který Evropě dal Adolf Hitler. Má-li kde myšlenka nacionálního socialismu nejpevněji zakotvit, pak je to mezi vámi, kterým dává zítra taková práva, jaká v kapitalismu mělo měšťáctvo a za feudalismu šlechta. Je-li dnes česká inteligence zčásti cizí evropskému socialismu Adolfa Hitlera, je to zcela pochopitelné, poněvadž právě tato část české inteligence nebyla nikdy inteligencí pracující, nýbrž inteligencí spekulující a příživnickou. Vy poctivě tvořící dělníci

a sedláci s mozolovitou dlaní jste jádrem a solí národa, ve vašich rukou je také jeho budoucnost. My, vaše vláda, máme s vámi stejný cíl. Bude-li nám osud milostiv a překonáme-li dnešní těžké chvíle, pak bude naší povinností český národ co nejrychleji převychovat v socialisty činu, zbavit jej lenochů, příživníků a bláznů. Nejlépe pomáháme národu, plníme-li každý své povinnosti. Váš i náš výkon, to jsou zbraně, kterými potíráme nepřátelský kapitalismus a komunismus, který se objímá s kapitálem.

Ti, co spáchali atentát, nejsou žádní hrdinové nýbrž prasprostí zlosyni, kteří zcela lehkovážně ukládají o osud národa. Jestliže je nyní v Londýně vynášejí jako mučedníky, nic to nemění na skutečnosti. Kdo ohrozil budoucnost národa, je zločincem a zůstane jím.

Že dnes pan Beneš a jeho londýnská čeládka naříkají nad obětmi, je novou nepoctivostí. Nejprve se tito pánové ve štvaní předháněli a nyní oplakávají ty, které svým štvaním svedli a vystavili trestu.

My chceme žít tu u nás, v zemi, kterou milujeme, o kterou nás chce Beneš připravit jen proto, aby ho Anglie pochválila. Náš cíl je jasný: Jdeme s Říší proti Anglii. Proto, přátelé, zdar vaší práci a především zdar Vůdci všech pracujících v Říši a v Nové Evropě, Adolfu Hitlerovi!

*

Bylo třeba dále pracovat, probouzet, ukazovat následky a varovat. Vláda si zvolila za místo nového velikého projevu město Tábor, kde jsem vedle ostatních členů vlády po přečtení poselství státního presidenta mluvil k Jihočechům:

V Táboře.

20. června 1942.

V uplynulé zimě se nepřítel Říše rozhodl z jara nasadit všechny síly k mocnému úderu, aby dobyl vítězství, které balamuceným národům slibuje po řadu let Židovstvo a jeho přísluhovači Churchill, Roosevelt a Stalin. Současně měla být podniknuta veliká akce uvnitř Německé říše s pomocí žido-britských agentů, která měla ochromit přesnou práci německého týlu. K této akci použil nepřítel Říše zkrachovaných politických existencí, které povýšil na vlády. Tito dobrodruhové, kteří národ zradili a v těžké hodině jej zbaběle opustili, měli se pokusit na evropské půdě, a hlavně v Říši, utvořit a zmobilisovat pátou kolonu k provádění sabotáží, atentátů, po případě vzpour.

Také v našich zemích měla být na pomoc britským a sovětským vojskům vytvořena banda záškodníků bez zřetele na to, kolik české krve to bude stát. Toto hrozné dílo zosnoval Edvard Beneš, ten Beneš, kterého jsme tyto dny vyloučili z českého národa, Beneš, který zahrabal český stát a nezastavil se ani před takovým zločinem, jako je záhuba všech Čechů.

V minulém roce se z Londýna, Moskvy a z Washingtonu nesly do světa sliby, že v roce 1942 plutokratický kapitalismus společně se sovětským komunismem rozdrtí Velkoněmeckou říši. Nyní koncem června jarní kolo zápasu je skončeno velikou porážkou nepřátel naší Říše na všech frontách. Tyto dny stržili nepřátelé Říše také těžkou porážku své páté kolony na našem území. Agenti, které k nám britský žoldnéř Beneš poslal vzduchem, byli zlikvidováni, a výzbroj, kterou si z Anglie přivezli, byla nalezena. K řadě svých porážek a ostud Beneš tyto dny připsal další, největší.

Zklamal svého chlebodárce, kterého ujišťoval, že český národ za ním stojí a že postačí, aby několika letadly poslal do naší země vycvičené vrahy, žháře a záškodníky s příslušnou výzbrojí, a český národ povstane proti Říši. Jako vždy, tak i tentokráte Beneš trefil kozla. Hlavní chybou tohoto domýšlivého muže, který ze zkrachovaného politika klesl na sprostého zločince, je, že nezná českou duši, že nemá sluch pro to, jak vlastně tepe srdce českého národa. Domníval se, že hanebným atentátem na vysokou říšskou osobnost, která českému lidu rozuměla lépe než on, podnítí národ k zhoubné pošetilosti.

Opak se stal pravdou. Smrt Obergruppenführera Reinharda Heydricha zatřásla českým národem a otevřela mu oči. Benešovi se nepodařilo získat českého člověka, aby zahynul pro britskou říši. Český člověk, jakmile si uvědomil, kam Beneš se svými záškodníky míří, volil tak, jak to národní budoucnost žádá. Ještě nikdy nebyl český národ tak jednotný, jako je dnes, jak v odporu proti Benešovi, tak proti vnějším i vnitřním nepřátelům naší Velkoněmecké říše. Každému Čechu je dnes jasno, že bude mít po starostech a že bude žít spokojeně, ponechá-li politiku své zákonné vládě a bude-li poslouchat svého státního presidenta dra Háchu.

Právě na tomto místě v Táboře před čtyřmi lety hovořil k českému lidu politický bankrotář Beneš. Jako vždy povýšeně, bohorovně, vševědoucně. Vzpomenul svého vánočního poselství z roku 1937, ve kterém on, politický vědec, tvrdil, že rok 1938 bude rokem vyjednávání a uklidnění. Zde na tomto místě tento politický slepec český národ před čtyřmi roky ujišťoval, že francouzsko-britská dohoda, která byla sjednána na jaře v roce 1938, způsobila prý stabilisaci evropských poměrů. Tím chtěl českému národu na-

mluvit, že nám nehrozí žádné nebezpečí a že se můžeme spolehnout na Francii a Anglii. Tvrdil, že poměry v Evropě se upravují velmi nadějně. Při tom ten ubožák nevěděl, že dohoda francouzsko-britská, kterou tak velebil, byla na jaře roku 1938 sjednána právě za cenu existence bývalé republiky. Anglie tehdy totiž nabídla Francii spojenectví, když se Francie vyvlékne ze spojenecké povinnosti vůči Česko-Slovensku. To Beneš nevěděl, jako nevěděl mnoho jiných věcí. Tyto dny se postavil opět v Londýně před mikrofon, aby velebil novou britsko-sovětskou smlouvu, podobně jako zde v Táboře před čtyřmi lety velebil smlouvu francouzsko-britskou. Před čtyřmi lety nevěděl, že smlouva britsko-francouzská znamenala ortel vynesený nad Česko-Slovenskem. Také dnes neví anebo nechce vědět, že Churchill ve smlouvě britsko-sovětské Beneše i s jeho trabanty prodal do sovětské zoologické zahrady. V jednom směru je Beneš hodný politování. Trpí chorobou, která by se mohla nazvat paktomanií. Slovo pakt jej vzrušuje tak jako alkoholika slovo špiritus. Bývalá republika zašla na pakty, které Beneš vášnivě na všechny strany sjednával, které proplétal a kombinoval a skládal vedle sebe, aby z nich čas od času jako kartářka vykládal národu falešnou politickou budoucnost.

Po zkušenostech, které máme s tímto vtíravým tvorem, můžeme s klidným svědomím tvrdit, že národu sloužíme a jeho budoucnost pevně podezdíváme, děláme-li právě to, co pan Beneš „sociologicky a vědecko-politicky“ pokládá za nevhodné a špatné. Je ubohý ve svých proroctvích, ale zcela odporným se stává, začne-li se vydávat za hrdinu. Tyto dny totiž tvrdil, že kdyby on byl býval 15. března roku 1939 jel do Berlinu jako český president, byl prý by řekl Vůdci ne. Proč se tak chvástá? On přec měl příležitost

říci své ne za zcela jiných podmínek, strategicky i politicky lepších, než jaké zanechal presidentu Háchovi. 30. září roku 1938 se v Münchenu jednalo o nás bez nás. Tehdy se však pan Beneš nikde neprojevil, seděl skrčen ve svých komnatách, místo aby letěl do Münchenu, místo aby skoncoval se zrádnými spojenci, kterým měl tehdy říci do očí své ne. Tehdy byl pan Beneš ještě menší, než jak ho od přírody známe. Národ jím tehdy opovrhoval a nebylo člověka, který by jej litoval, když se z pražského hradu vytratil. To nebyl poražený státník, to byl pouze ošálený intrikán, který se cpal na místo, na něž nikdy nedorostl.

Tento chvastoun z Londýna vyzýval nyní opět český národ, aby nehledal spolupráci s Říší, to znamená, aby se připravil o to poslední, co mu ještě zbylo a co se nepodařilo Benešovi ještě u nás zničit. Hrozí všem, kteří jdou s Říší, těžkými tresty, až prý se vrátí. Mohu ho ujistit, že tato vláda se svým presidentem nikam neuteče a že zůstane v naší zemi. Ať se děje co děje, nebojíme se budoucnosti ani vašich hrozeb, pane Beneši! Až Říše zvítězí, jak pevně věříme, o vás se nikdo nebude starat, my nebudeme žádat vaše vydání od poražené Anglie. Byla by to pro vás veliká čest. Utečete-li z Anglie někam na kraj světa, půjdete vstříc trestu, který je horší smrti. Budete odsouzen k tomu, abyste se díval na vítězství nacionálněsocialistické revoluce, abyste sledoval stavbu Nové Evropy, abyste byl svědkem zániku všeho toho, čemu jste sloužil a čemu jste se ve své ctižádostivé slepotě zaprodal.

Na jedno bych tě rád, český lide, upozornil. Britští zaprodanci z Londýna i z Moskvy vyzývají kdejaký evropský národ k vzpouře proti Němcům, jen k jedinému národu takto nemluví. A to je ten jediný, který

s Velkoněmeckou říší a s Adolfem Hitlerem válčí na život a na smrt. Nemluví tak k národu židovskému. Ze žádného mikrofonu na straně nepřítele se ještě neozvalo: „Židé, bouřete se, páchejte atentáty a sabotáž, ničte Němce!“ Také mezi atentátníky a zločinci, které k nám Beneš poslal v britských letadlech, nebyl ani jediný Žid. Pro takové hloupé pošetilosti je totiž Židů škoda. Žid je přece k tomu, aby vládl, vyssával, tyl z lidské hlouposti a posílal na smrt jiné. Bude dobré, když se také nad touto skutečností trochu zamyslíme.

Beneš prohrál tyto dny nadobro u českého národa, ale ani tam v zahraničí dobrodružná cháska, utvořená z politických živnostníků, za ním nestojí tak pevně, jak to vznešeně světu namlouvá. Víme dobře, že samozvaný ministr zahraničí Jan Masaryk v mnohém s panem Benešem nesouhlasí, jak konečně také 9. května v Novém Yorku ukázal. Jan Masaryk totiž řekl zcela prostoduše, že naděje na nějakou druhou frontu v Evropě jsou nesmyslem a že popichování národů v obsazeném území proti Velkoněmecké říši je věcí pochybenou, která nedá výsledku. Víme také, že pan Hodža dávno už si vaří vlastní emigrantskou polévku s různými reakcionáři, kteří mu umožňují pohodlný život, na jaký byl vždycky zvyklý. Hodža odsuzuje Benešovu sovětskou politiku. Víme také, jak se páter Šrámek dnes v Londýně hádá se sociálními demokraty, a víme, že kolem Beneše dnes zbyli pouze Židé a pár bývalých žurnalistů, kteří odjakživa v politice představovali jen barvoslepé nadutce.

Jaro končí tedy letos velikou porážkou našich nepřátel a velikou blamáží emigrace. Vrazi Obergruppenführera Reinharda Heydricha byli dopadeni, jejich pomocníci pochytáni. Toto vítězství na vnitřní frontě naplňuje český národ radostí. Oddechli jsme si zhlu-

boka, ale bylo by chybou, kdybychom z toho odvozovali nějaké zvlášť příznivé důsledky. Hanbou pro nás je a zůstane, že Benešovi zločinci, které k nám dopravil letadly, byli Češi a že našli v českém národě pomocníky, kteří jim umožnili na naší půdě žít a skrývat se. Toto vítězství na vnitřní frontě musí být proto ve všech směrech využito a poražený nepřítel pronásledován zde až do plného zničení, aby se už nikdy nevzchopil. To znamená, že tu u nás, na naší půdě, musíme spojenými silami potřít všechno, co ještě zapáchá benešovinou a co má sklon k politické dobrodružnosti a k různým záludům, které by mohly zkalit dobrý poměr českého národa k Velkoněmecké říši, o který se všemi silami nyní snažíme a který bohdá opět obnovíme.

Uplynulé tři týdny těžkého napětí, naplněné upřímnou starostí o osud českého národa, jsou pro nás všechny zaslouženou školou. Ukázaly nám, že pouze ve svorném odmítnutí všech nepřátel Říše je síla a že kázeň je naším největším kapitálem ve válce, kterou za nás a za Evropu vede německý národ. Viděli jste, že jsme tu ve vládě udělali vše, abychom národ přivedli na správnou cestu a abychom Říši přesvědčili, že Češi nejsou zbojníci, kteří porušují dané slovo. Znovu opakuji: Není ještě všechno vyhráno. Pan president dr. Hácha s celou vládou od vás očekává, že nám pomůžete splnit slib, který jsme dali Vůdci Adolfu Hitlerovi, slib, že z českého národa všemi prostředky odstraníme nežádoucí živly, spolčené s nepřítelem a lhostejné k osudu národa a jeho společným cílům s Velkoněmeckou říší.

Vláda splnila v těchto pohnutých dnech svou povinnost k národu a je tedy dnes, národe, na tobě, abys také splnil poctivě všechny své povinnosti k sobě.

Nelekej se proto nejtvrdších opatření proti těm, kteří ohrožují tvou budoucnost. V naší zemi musí být mír a musíme z ní vyplenit všechno, co ruší mír. Pamatuj si, že v bitvě u Lipan proti Táborům bojoval mladý Jiří Poděbradský a že týž Jiří jako král musil v roce 1452 nakonec vytrhnouti proti tomuto městu, proti Táboru, kde se stále ještě rotily fanatické živly, nechápající dobu, nepřípustné jakékoliv rozumné myšlence. Právě Tábor je pro nás varováním. Český národ vždy doplácel, když jeho část se postavila proti vývoji doby a když doktrinářství, podnícené vášní, obětovalo národ, který byl fanatikům jen prostředkem a nástrojem. Cíl měli tito slepci zcela jiný, osobní, jak to vidíme ostatně také dnes.

Starejme se o sebe, pomáhejme Velkoněmecké říši, aby porazila Anglii a Sovětský svaz, stůjme při sobě svorně a potírejme odrodilce, kteří jsou hotovi přibít národ na kříž utrpení jen proto, aby jejich ctižádost byla ukojena.

V této veliké válce čeká nás ještě několik těžkých zkoušek, a proto učiňme vše, abychom po vítězství se mohli hrdě hlásit o svůj podíl na právech nacionálněsocialistické revoluce. Jděte s námi svorně za Adolfem Hitlerem, který je také n a š í m Vůdcem, a buďte poslušni nového státního presidenta, který se k vám dnes opět jako starostlivý ochránce národa obrátil.

Spoléhejte na skvělou brannou moc naší Říše a věnujte svou lásku německému vojáku, který se statečně bije také za to, abyste vy mohli v klidu pracovat a aby naše drahá domovina byla uchráněna válečné zhouby.

Zde v památném Táboře opět si slibme všichni, že nikdo z nás nevybočí z řady a že tento boj po boku Velkoněmecké říše dovedeme pevně k vítěznému konci.

Zvolil jsem za další místo projevu Hradec Králové a podle toho také upravil svůj výklad. Hradec si vždy potrpěl na intelektuálštinu. Bylo nevýslovné vedro, ale desetitisícihlavý dav trpělivě vyslechl mé levity a připojil se k závěru, který znamenal přiznání k Říši.

V Hradci Králové.

23. června 1942.

Když jsem se letos v lednu ujal úřadu pro lidovou osvětu, ocitl jsem se na bojovém stanovišti. Český národ, dvacet let vychovávaný v názorech, které už vývoji neodpovídaly, Mnichenem omráčený, octl se v březnu roku 1939 ve Velkoněmecké říši, která ideologicky byla budována na zcela jiných základech než demokracie na západě a demokratické kolonie ve střední Evropě, k nimž náležela zašlá republika.

Český národ, zrazený Francií, Anglií i Sovětským svazem, nebyl prostě duševně připraven na německou nacionálněsocialistickou revoluci, když státní president dr. Hácha stát Benešem zničený a rozklížený v českém zbytku dal do ochrany Vůdce. Přesto by se bylo bývalo vše dále vyvíjelo dobře, kdyby zatím na západě Židovsto nebylo připravovalo zvýšeným tempem válku. Vidělo totiž, že hrozí nebezpečí několika milionům jeho soukmenovců v Polsku, jakmile by se Polsko vyrovnalo s Německem a sblížilo se s ideologií německé nacionálněsocialistické revoluce. V té době začala sbírat nepřátelská propaganda různé české ztracené existence, které prchly do ciziny hlavně z obav, že přijdou na světlo boží nejen jejich černé politické šmejdy, nýbrž také některé skutky, jež jinak označujeme jako zločiny a jež byly velmi příbuzné tomu, co spáchal Beneš na Obergruppenführerovi Reinhardu Heydrichovi. Jakmile Benešovi v roce 1937

a 1938 začaly selhávat jeho kombinace ve střední Evropě, a hlavně v Malé dohodě, sáhl k prostředkům zcela ohavným, aby odklidil své protivníky. V atentátech nejsou totiž pan Beneš a jeho několik vyšinutých žurnalistů, připoutaných k Židům, žádnými nováčky. Tito emigranti, pokud protizákonně neodvlekli od nás peníze, hlavně státní, byli by zašli v cizině hlady, kdyby je nebyly začaly financovat nepřátelská zpravodajská služba a služba propagační. A tak těsně před vzplanutím války, kterou Anglie s Francií vyhlásily Velkoněmecké říši, začalo z Paříže a z Londýna zhoubné dílo nepřátelské propagandy, která se snažila český národ popudit proti Velkoněmecké říši a tím ulehčit Anglii, Francii a Polsku.

Tehdejší vláda Čech a Moravy nechala řádit tyto politické ztracence a nijak se nesnažila potírat jejich vliv na českou duši. Nejen to. Ta vláda se nepostarala ani, aby se česká veřejnost, a hlavně český pracující člověk seznámil se základními myšlenkami německé nacionálněsocialistické revoluce, která je dnes stejně velikým hnutím světodějným jako byly kdysi reformace nebo revoluce francouzská. Český národ cítil se proto uprostřed německé nacionálněsocialistické revoluce nejistý a v ž í v a l s e zvolna, pod vlivem nepřátelské propagandy česky mluvící a vinou své netečné vlády, d o ú l o h y r a b a a i d e o v é h o p o h a n a.

Řekl jsem, že 19. ledna jsem se cítil na bojovém stanovišti a že jsem svou úlohu chápal především vojensky. Šlo o boj s nepřátelskou propagandou, která otravovala českou duši a která ohrožovala, jak jsme v posledním měsíci jasně viděli, zločinně budoucnost celého národa. Tento boj o českou duši se zdál mnohým pohodlným duchům málo nadějným. Tvrdili na příklad, a nebyli to právě lidé v podružném postavení,

že prý se musí počítat s tak zvanou „mentalitou" českého národa. Na to jsem odpovídal, že kdyby učitel byl podobného názoru a počítal s mentalitou školáčka, který si chce spíše hrát než sedět v lavici, měli bychom národ naprosto negramotný. Jisté je, že se tu po tři roky nic nedělalo ani se strany vlády, ani se strany mamutí politické organisace, která byla čilá nejvýš v tom, jak vybírala příspěvky.

Když jsem se ujal úřadu lidové osvěty a tím začal boj s nepřátelskou propagandou, spoléhal jsem především na hlubokou soudnost českého člověka, která dovedla zachránit národ vždy v okamžiku, kdy jeho pohlaváři ztroskotali. Kdyby nebylo tohoto dobrého genia českého národa, který dříme v duších malých lidí, nebyli bychom se zachovali v posledních tisíci letech uprostřed národa německého a nebyli bychom nejinteligentnějším a nejvýkonnějším národem slovanským. Tak, jak jsem pevně spoléhal a spoléhám na rozum českého člověka, který dovede rozeznat bílé od černého a klam od skutečnosti, tak jsem také počítal pevně s velikým spojencem, který mi v tomto boji s nepřátelskou lží a s londýnskými odrodilci přispěchá na pomoc. A to jsou nová vítězství skvělé německé branné moci.

Když jsem hovořil do mikrofonu v minulých letech, několikrát jsem při tom zdůraznil, že Churchill je neštěstím Anglie jako Beneš byl neštěstím českého národa. Podívejte se dnes, jak to vyhlíží s Anglií, a jak lži, s kterými živí celý svět, se rozcházejí se skutečností! Jak to s Anglií spěje od pěti k jedné, ukázaly ostatně úspěchy Japonců ve Východní Asii. Veliká britská pevnost Hongkong padla během týdne a Singapur, který byl oslavován jako nedobytný Gibraltar Východu, padl rovněž v nečekaně krátké době. Slovy

se totiž bojovat nedá, jakmile skutky za nimi pokulhávají. Propaganda je znamenitá zbraň, zbraň nebezpečná, ale jenom tak dlouho, dokud skutečnosti její úvěr nepodlomí.

Opakuji: věřil jsem v český rozum a v to, že mi včas přijde na pomoc spojenec v podobě nových německých vítězství, která zatlačí všechny londýnské a moskevské žvásty do příslušného přítmí. Tak jako po prvé světové válce přeceňoval Churchill a jeho kamarádi z tehdejší britské vlády všemohoucnost Anglie, tak si počínají také dnes. Anglie po světové válce nebyla schopna dobře reorganisovat Evropu, neměla dosti sil, aby ji hospodářsky zkonsolidovala a chyběla jí moudrost, aby v Evropě také politicky zjednala klid a mír. Po prvé světové válce přec nikdo nepřekážel londýnským, pařížským a novoyorským peněžoměneckým politikům, aby z Evropy neudělali spokojenou, šťastnou pevninu. Německo bylo odzbrojeno, Rusko bylo zachváceno komunistickou revolucí a v celé ostatní Evropě se nezachvěl ani list bez vůle těchto mocných demokratických bonzů. A čeho jsme byli svědky? Hospodářského zmatku, provázeného katastrofální nezaměstnaností, sociální krutosti, kde práce, hlavně ta, která žádá pot, byla placena úplně pod lidskou důstojnost a kde nebylo vyhlídky na nějaký lepší hospodářský zítřek. Tehdy plutokratický kapitalismus sáhl k poslednímu prostředku, jak by do tohoto úplně překonaného hospodářského organismu nalil novou krev, a zde se našla cesta v podobě nesvědomitých půjček, z nichž se začalo financovat nesmyslné zbrojení.

Přemýšlejte trochu! Připusťme, že by Anglie se Sovětským svazem a se Spojenými státy tuto válku vyhrály. A připusťme ještě, že by Sovětský svaz neobsadil celou střední Evropu, nýbrž spokojil se jenom s tím, co mu bylo ve střední Evropě, na Balkáně a ve

Skandinavii přepuštěno tajnou smlouvou z posledních týdnů.*) Evropa západní a část střední Evropy by se proměnily v americko-britskou kolonii, kde by ubohým Evropanům nepatřilo nic, ať už by šlo o průmysl nebo o suroviny. Evropané by měli pouze právo desítiletí se dřít na své tak zvané osvoboditele a platit po celé století obrovskou daň za osvobození, mnohem větší, než jakou evropští národové platili po světové válce. Vy přece víte, že šlechetná Francie společně s Anglií, když nás po světové válce osvobodily, vyhradily si na všech průmyslových podnicích v bývalém Česko-Slovensku zcela nestydaté podíly. Většina akcií Škodovky, Vítkovic atd., co prostě jen trochu neslo peníze, to všechno západní kapitalisté u nás koupili za babku, a když náhodou takový podnik nějakým způsobem přišel o dobré jméno a jeho akcie začaly klesat, bezohledně hájili práva svých akcionářů. Tak na příklad jedna půjčka ve výši ¾ miliardy korun, poskytnutá Francií bývalé republice, vůbec republiku neuviděla, poněvadž ty ¾ miliardy si Francie nechala na sanaci akcií českého zbrojařského podniku, který při tom vlastnili francouzští kapitalisté.

Už dnes stojí tato válka Anglii i Spojené státy mnohem více, než celá prvá válka světová. Představme si jen, jak by u nás řádili Židé a západní plutokraté, kdyby nám vládli. Je jisté, že celé vedení Evropy, která by představovala americko-britskou kolonii, převzalo by Židovstvo jako naprosto privilegovaná kasta v mnohem větší míře, než je tomu dnes v Anglii a ve Spojených státech. A konec všeho by byl anarchie a zmatek, spojený s těžkou bídou a vymíráním celých národů. To, co dělá Anglie s Indií, čekalo by Evropu.

*) To bylo v červnu 1942. Nyní na jaře roku 1943 Angličané už ponechali celou Evropu bolševismu, a proto, co jsem řekl dále, v roce 1943 už neplatí.

Ozývají-li se ovšem hlasy z pohodlných českých lenošek, že české hospodářství je začleněno do německého, k tomu bych rád podotkl: Právě v této hospodářské jednotě je naše naděje v budoucnosti. Ne peníze a zlato, nýbrž práce je v nacionálním socialismu kapitálem a po té stránce je český národ majitelem hodnot, jaké se nedají vyjádřit americkými a britskými miliardami. Jsem přesvědčen, že ve Velkoněmecké říši český člověk může dosáhnouti svou prací i svým geniem takových postavení, o jakých se mu vůbec nesnilo, poněvadž prostorem, na kterém se česká práce může uplatnit a česká vynalézavost zasáhnout, nejsou pouze Čechy a Morava, nýbrž celá Velkoněmecká říše a země, které pod vlivem Velkoněmecké říše už jsou a ještě budou. Ve Velkoněmecké říši vysoko stojí práce dělníka, ale stejně také vysoko je hodnocena a odměňována práce sedláka. A tu jsme u nebezpečí, které by postihlo českého sedláka v případě, že by Anglie a její spojenci zvítězili. Co českému sedláku z východu hrozí od soustavy kolchozů, to mu ze západu a z Ameriky hrozí z chicagské obilní bursy. Kdyby připadly české země Sovětskému svazu, český sedlák přijde o svůj majetek, a kdyby připadly Americe, zničí českého sedláka americké a kanadské obilí.

Všechno prostě ukazuje, že osud k nám byl velmi laskavý, když umožnil, aby se české země pod vedením státního presidenta dra Háchy bezbolestně, cestou úmluvy, včlenily do Velkoněmecké říše a tím se staly bezprostředními podílníky všech sociálních a hospodářských vymožeností německé nacionálněsocialistické revoluce. Přemýšlejte jen trochu. Bylo by vůbec možné, že by tak veliký národ, jako je německý, po třech letech války a mobilisace mohl stát tak nádherně pevný a jednotný, kdyby mu německá nacionálněsocialistická revoluce nedala nic než těžké povin-

nosti? Právě na Velkoněmecké říši vidíte, jaké to byly podlé a hloupé žvásty, které šířila židovsko-demokratická agitace o Vůdci Adolfu Hitlerovi, jeho straně, jeho plánech a možnostech. Myslím, že se ještě pamatujete, jak před čtyřmi lety u nás se všechno dívalo svrchu na německou brannou moc a válečné možnosti Říše. Francouzští odborníci se pohrdlivě ušklíbali a také u nás jsme měli naprosto falešné informace od našich politických činitelů, kteří byli obětí svého velikášství a demokratické nabubřelosti ve Francii a v Anglii. Před čtyřmi roky se u nás přece vykládalo, že německý národ tak nenávidí Vůdce Adolfa Hitlera, že prostě v Berlinu si nemohou dovolit noční letecké cvičení se zatemněním, poněvadž by to znamenalo vydat Berlin všanc revoluci.

A kdo to všechno vymýšlel a dodnes vymýšlí? To jsou prostě ti, kterým historie odzvonila, to jsou lidé, kteří ne z ideje, nýbrž z naprosto kapesních zájmů srostli s přežilým peněžoměneckým demokratismem, kteří stejně hanebně spekulovali s důvěřivostí českého lidu jako s akciemi různých podniků a kteří stejně horlivě se obkládali vysokými politickými funkcemi i dobře placenými funkcemi v různých správních radách. Dělat politiku bylo prostě nejvýnosnější, co zapadající starý svět zná. A tito lidé, kterým nacionálněsocialistická revoluce ukázala dveře a které vyprovodila od nás s pořádným kopancem, ovšem nemohou býti spokojeni se svým odchodem, a proto nedbají ničeho, ani osudu národa, ani toho, jak jednou vejdou do historie. Marně se pokoušejí jejich stoupenci, kterým nacionálněsocialistická revoluce zde u nás vzala možnosti blahobytného lenošení, dokazovat, že v této světové válce český národ musí jít podobnými cestami jako ve světové válce prvé. Na něco bych upozornil, aby se nezapomínalo: V prvé světové válce existoval

manifest českých spisovatelů, obrácený proti Rakousku, odsouzenému k zániku. V této válce tyto dny Národní rada česká odevzdala panu státnímu presidentu slavnostní manifest, podepsaný všemi korporacemi, které představují naši národní kulturu, obrácený proti emigraci a schvalující politiku, kterou státní president dr. Hácha začal 15. března 1939. Vidíme, jaký je zde rozdíl mezi prvou a druhou světovou válkou, pokud jde o stanovisko representantů české kultury.

Svítá. A svítá právě v hlavách těch, kteří byli nejtvrdošíjnější k německé nacionálněsocialistické revoluci. Byli zatvrdlí tak dlouho, dokud jim poslední události neotevřely oči. Včera jste četli a viděli jste fotografie, kdo byli vrazi Obergruppenführera Reinharda Heydricha, jak vyhlížejí a jak byli dopadeni. Tím dostal opět ránu emigrantský rozhlas, který se pokoušel v posledních dnech českému lidu namluvit, že vrahy se nepodařilo vypátrat a že český lid je bude do konce války skrývat, aby pak mohli od pana Beneše dostat nejvyšší vyznamenání. Všechno se prostě vyvíjí jinak, než si to odrodilci a političtí zpustlíci v Londýně představují. Uvidíte, že jejich pokřik z Londýna, plný falešného sebevědomí, zmlkne zrovna tak, jako před dvěma lety zmlkl v Paříži, odkud bylo přece ohlašováno, že Beneš přijede už v roce 1940 v létě do Prahy se všemi svými Židy. Nepřišel v roce 1940, nepřišel v roce 1941, nepřijde také letos, a buďte jisti, nepřijde vůbec.

Něco prostě je ve vzduchu, co jako černá můra tlačí nejen Churchilla, Roosevelta a jejich spojence, nýbrž také ty, kteří se jim zaprodali. Beneš se svými několika zkrachovanými žurnalisty ovšem touto můrou zatím netrpí. Osud je k němu po této stránce milosrdný, poněvadž dal mu vlastnost, jež je pro něho

pancéřovou vestou. On i jeho žurnalisté nechápou vůbec situaci, a tím také neví nic o nebezpečí, které Churchill, Roosevelt, i konečně Stalin dnes dobře znají a které jim ubírá klidného spánku.

Slíbil jsem kdysi v rozhlase, že jednou vydám všechny řeči, které Beneš pronesl od té doby, co byl presidentem, to, co vykládal v londýnském rozhlase jako židovský agent a přidám k tomu také to, co vykládá dnes jako národní zločinec. Soubor těchto všech jeho projevů ukáže nejlépe českému člověku, co za nešťastníka se to protlačilo v českém národě na vedoucí místo. Každý jeho projev doprovodím tím, co se ve skutečnosti opravdu stalo a co on zpravidla ani zdaleka netušil. S odporem se ještě zabýváme touto trapnou figurou. Před námi jsou totiž jiné, mnohem důležitější věci. Dnes jasně vidíme, že český národ dobře překonal červnovou krisi, že našel cestu k sobě, že si objasnil ve skutečnosti to, co mu z emigrace úmyslně chtěli zatemňovat a skreslovat. Dnes celý český národ je na nejlepší cestě, aby zvedl hrdě hlavu, zbavil se představy, že je ve Velkoněmecké říši něčím méněcenným, jak mu to Beneš se svou čeládkou chtějí namluvit. Český národ bude, půjde klidně za svou prací a bude se starat pouze o to, aby příští jeho pokolení dala světu nejen vynikající pracovníky, nýbrž také nové nádherné přínosy české kultury, která už dnes je ozdobou kultury středoevropské. V době, kdy my, tak zvaní velezrádci, budeme šířit slávu českého jména, ti tak zvaní „praví vlastenci“ v zapadlé emigraci budou mít děti odnárodněné v britských a amerických školách.

Od okamžiku, kdy jsme hlubokou otrockou poklonu vyměnili za hrdý pozdrav vztyčenou paží, začal také zde u nás zcela nový chod dějin. Tříletý spánek, do kterého Benešův pomocník Eliáš nutil český národ,

přestal být pro nás nebezpečím, že to bude spánek věčný. Vidím, jak všechno oživuje, jak si kdekdo protírá oči a jak mnohý z vás dýchá nyní lehce, poněvadž se v sobě vyrovnal s tím, co mu nebylo jasné, co však bylo naléhavé a pro český národ osudové.

Každý z vás vidí, že od chvíle, kdy v českých zemích bude klid a kdy odtud zmizí zrada na Říši, nemáme se čeho obávat. Velkoněmecká říše nebude pak nemilosrdná k těm, kteří svou chybu poznali a příště se jí vystříhají.

Když kdysi kníže Bořivoj se dal pokřtít, pohanští vlastenci mu doma také spílali velezrádců, ale historie dala Bořivojovi za pravdu. Tam, kde zvítězilo krátkozraké pohanské vlastenčení, tam zanikl národ, jak jsme viděli u Polabských Slovanů. Národy totiž žijí jenom tehdy životem věčným, když se včas přizpůsobují novým ideám a když včas dovedou vyměnit svou vedoucí vrstvu za nové zdravé rody. Proto klade také nacionálněsocialistická revoluce takový důraz na dělníka a sedláka, kteří, jak jsem už v Plzni řekl, převezmou vedení věcí národa od neschopné, vědomostmi přetížené inteligence, jíž schází vůle k činu a která nemá ani odvahu smířit se se skutečností, že to, več věřila a v čem byla vychovávána, mizí opravdu v propadlišti. Čím dříve český člověk přijme víru nacionálněsocialistické revoluce, tím bezpečnější bude budoucnost celého našeho národa. Vraťte se proto každý ke své práci, ke svým rodinám, poněvadž v práci a v dětech je život našeho národa zajištěn. Také vy, Hradečtí, přemýšlejte, i ty, lide východních Čech, o těžkých chvílích, které jsme v posledních týdnech prožili, zopakujte si znovu slova pana státního presidenta, vlády a jejích členů. Budete-li poslušni zákonů, váš je život i štěstí vašich rodin. Větší oběti od vás nikdo nežádá. Také ne náš Vůdce Adolf Hitler,

kterému v jeho těžkém boji za lepší zítřek Evropy i světa budeme svorně pomáhat. Není daleká doba, kdy vývoj nám dá za pravdu a kdy budete hrdi na to, že jste se v pravý čas odpoutali od minulosti, jež hrozila celému národu zkázou.

Připojte se se mnou k hlasům statisíců Čechů, které jsem už slyšel a k myslím milionů, kteří jsou dnes s námi, provoláním zdaru Vůdci Adolfu Hitlerovi a naší drahé vlasti!

*

Český národ se začal probouzet. Volala jej do houfu tíha zlých chvil. Také všichni zástupci českého divadelnictví se rozhodli k společnému projevu, který se konal v Národním divadle a kde jsem po řediteli Národního divadla a po zasloužilém umělci a Mistru Deylovi promluvil:

K českým divadelním umělcům.

24. června 1942.

Dámy a pánové! Sešli jsme se, abychom projevili své rozhořčení nad podlým atentátem na Obergruppenführera Reinharda Heydricha, který byl u nás nejvyšším představitelem Říše. Tragicky zesnulý pan Zastupující říšský protektor měl v plánu všemi prostředky pomoci, aby český národ mohl jak v práci, tak v umění a kultuře svobodně se rozvinout podle svých schopností. Pamatuji se, jak živě se zajímal o české umění a jak rozprávěl hlavně o české hudbě, kterou si vysoce cenil. Jeho přání, navštívit Národní divadlo, které projevil krátce, než byl naň spáchán atentát, bohužel, se nesplnilo. Věrný spolupracovník zesnulého pana říšského protektora pan státní sekretář Karl Hermann Frank nás ujistil, že program Ober-

gruppenführera Reinharda Heydricha v Čechách a na Moravě bude dodržen tak, jak on si to představoval, což také zdůraznil nový pan Zastupující říšský protektor ϟϟ-Oberstgruppenführer a Generaloberst policie Kurt Daluege. To znamená jak pro český národ, tak pro českou kulturu záruku velikých možností.

Vyslechli jste zde slova pana ředitele Národního divadla a zasloužilého národního umělce Mistra Rudolfa Deyla. Oba mluvili stejně jasně, oba vám ukázali na skutečnost, kterou se cizí propaganda a česká krátkozrakost snažily popřít, na skutečnost, že česká kultura a české umění je rodnou mladší sestrou kultury a umění německého. Kdyby nebylo německého národa, nebylo by také národa českého, alespoň ne v té kvalitě a ryzosti genia, jaký tu od věků byl a bohdá také bude. Je pravda, že historie zaznamenala mezi oběma národy léta bojů a přechodných nedorozumění, ale vedle toho jsou tu celá staletí plodné spolupráce a velikých společných historických a uměleckých výkonů. Červen roku 1942, jak už se to dnes jeví, bude představovat veliký mezník v českém životě, mezník české sebezáchovy, sebezpytování a sebepoznání. Sdílím s vámi váš smutek a vaše rozhořčení, pokud jde o zločin a ztrátu, kterou Říše a s ní český národ utrpěly v státníku a vojáku Reinhardu Heydrichovi. Dnešek je zároveň zvláštní hrou osudu také prvou příležitostí, kdy jako člen vlády a ministr lidové osvěty mám před sebou představitele českého divadelního umění a české hudby. Jsem voják. Vojákův život je boj. Smyslem boje je vítězství. Toužím po tom, aby český národ vyšel z této druhé světové války silný, zdravý a slavný. Sama Prozřetelnost zařídila chod českých věcí tak, že vedla kroky našeho státního presidenta dra Emila Háchy před třemi lety do Berlinu a tím český národ včlenila do skupiny národů, které

jdou vstříc nové veliké budoucnosti pod prapory nacionálněsocialistické revoluce. Máme prozatím dnes jen dva prostředky, jak přispět Vůdci Říše a Nové Evropy k vítězství. Je to práce a je to víra, která práci násobí a dává křídlům národního genia nové, nečekané síly. Opakuji, jsem voják. Je-li česká práce mou armádou, pak české umění představuje moje těžké zbraně, které práci klestí cestu. Budu se snažit, aby tyto mé těžké zbraně byly co nejmocnější a jejich obsluha nejdokonalejší. Dobudeme si Říše, Evropy i světa českým uměním, v němž podstatnou částí je naše hudba, jejíž vítězné tóny k nám už denně doléhají ze všech končin Říše, kde zdomácněla jako ještě nikdy. Jako v českou hudbu věřím také v dramatickou tvorbu českého umění a jsem si jist, že ve vás naleznu ty pravé, poctivé pracovníky na poli české kultury, v ušlechtilém boji za slávu českého národa. Jsem-li tázán, kdo zastupuje české zájmy v Říši, odpovídám, že tam není náš vyslanec sám. Máme tam vedle něho ještě dva velvyslance, a těmi jsou Smetana a Dvořák.

Jsem přesvědčen, že není daleka doba, kdy české umění překročí hranice naší země a bude přátelsky uvítáno nejen německým národem, který je nám po krvi nejbližší, nýbrž také celým novým přerozeným světem, Evropou, kterou zachránila k novému životu a k nové slávě, stejně jako nás, veliká německá nacionálněsocialistická revoluce. Ve třech hymnách, které nyní vyslechneme, je hluboká vnitřní jednota. Síla Říše, vášeň víry v nový svět a krása naší země.

*

Nebezpečí nebylo ještě zažehnáno. Proto se musilo dál za českým lidem. Vydal jsem se na Moravu a hovořil k Olomouci na stadionu. Svou řeč jsem zaměřil

spíše na požehnaný klid v českých krajích, na problémy pracující inteligence, na zločinnou práci emigrace a na hospodářské možnosti, které nám dala příslušnost k Říši:

V Olomouci.

27. června 1942.

Moravané! Hodiny jel jsem z Prahy k vám uprostřed polí s požehnanou úrodou, vesnicemi, které dýchají klidem a mírem. Nikde jsem neviděl, že máme tři roky válku. Mužové jsou doma u své práce. Jak jinak je v zemích, které pošetilé a zrádné vlády zaprodaly Anglii, v Polsku, v Holandsku, Belgii, ve Francii, v Srbsku, Řecku a na nedohledných stepních pláních Ukrajiny a západního Ruska! Mužové jsou většinou v zajetí, padlí nebo zmrzačení, města pobořená, mnoho hospodářství zničených a opuštěných. Tam nám závidějí naši spokojenost a klid u nás. Závidějí nám, jak jsme se dovedli obratně a šťastně zbavit zrádných spojenců a jak bezbolestně se naše země začlenily do Velkoněmecké říše, která dnes vede Evropu jako socialistickou pevninu, ve všech směrech samostatnou, kde práce sedláka i dělníka bude právě tak ceněna, jako se kdysi cenila práce inteligenta.

A byli bychom opravdu šťastnou a nejspokojenější zemí v celé Evropě, kdyby sem k nám nestrkal nepřítel prsty a kdybychom tu mezi námi neměli blázny a zločince, které pálí dobré bydlo a kteří se snaží vší mocí, aby v těchto požehnaných a klidných končinách tekla krev, abychom přec jen ochutnali hrůzy války, kterých nás náš moudrý státní president dr. Hácha ušetřil, když v březnu roku 1939 poprosil Vůdce Adolfa Hitlera, aby se ujal českých zemí, zrazených západními demokraciemi a Sovětským svazem, a aby je vzal pod ochranu Velkoněmecké říše.

Mám-li to říci prostě, opravdu tedy určité skupiny českého lidu u nás a emigraci v cizině mrzelo, že tu nemáme mobilisaci, že se tu nestřílí, že žijeme v hlubokém míru, že máme každý práci, která nás těší, že jsme u svých žen a že se denně vidíme se svými dětmi.

Tito zloduchové u nás a v cizině, kteří svolávali svými zrádnými činy na naši domovinu boj a zhoubu, nijak se nestarali o to, co bude zítra s národem. Jim šlo a jde jedině o to, aby se měli opět tak dobře jako kdysi za demokracie, aby byli velikými hodnostáři, senátory, poslanci, aby mohli národ vyssávat, aby měli opět milionové částky na své hýření, na hromadění velkostatků, zámků a nákladných vil, aby měli prostě opět to své přepychové pohodlíčko, které jim dnes ovšem nemůžeme trpět.

Chápeme dobře, proč dnes Beneš chce opět presidentovat. Dva miliony ročně a několik dalších vedle nejsou přece k zahození. Podobné je to s pány bývalými senátory a poslanci, kteří se dnes v Londýně kolem zrádce Beneše kupí a denně oplakávají své roční statisícové a milionové příjmy za staré republiky. Co bude s národem, na tom jim nezáleží. Dnes je živí Anglie a za to, že jim platí a umožňuje pohodlný život, musí jí přec něčím sloužit. Zatím co vy se dřete na polích, horník v dolech, dělník v továrně a řemeslník ve své dílně, emigranti v Anglii nedělají nic. Berou od Anglie peníze a čekají, až tuto válku vyhraje a až jim umožní, aby se vrátili do našich krajů, mohli nás opět balamutit a vykrádat. Co prosím vás dělá po celý boží týden tak zvaná česká vláda v Londýně? Všichni se tam musí nudou kousat, když právě neflámují anebo s něčím pokoutně nečachrují. Komu vládnou? Ale v Anglii vědí, co dělají. Nikomu tam nedávají peníze zadarmo. V Anglii chtějí, aby tu u nás nebyl mír, abychom se s Němci prali, aby Velko-

německá říše měla uvnitř nepořádek. Za to platí Angličané české zrádce tam u sebe. Beneš se svými pomocníky dostávají peníze za to, že slíbili vyvolat v českých zemích povstání proti Němcům. Proto mluví tato cháska denně v Londýně do rozhlasu, proto k nám poslala letadly řadu banditů a vrahů, když tu u nás nikdo podle jejích přání se nechtěl odhodlat k zločinu.

Kdyby nebylo těchto vyvrhelů, kteří zhanobili české jméno, kteří svou vlast chtějí proměnit v poušť a české lidi vydat smrti a hladu, kdyby nebylo Beneše a jeho pomahačů, nemáme u nás stanné právo, naše divadla klidně hrají dál, nebylo by poprav a zatýkání. Velkoněmecká říše se přec musí bránit proti zločinu, který ohrožuje její klid. Velkoněmecká říše vede těžkou válku, o které český národ nemá tušení, poněvadž velkomyslný Vůdce Adolf Hitler od Čechů nežádá, aby narukovali a bojovali po boku Němců.

Uličníci a banditi, kteří se zaprodali Anglii, tvrdí, že Němci nás zotročují, že nás poněmčují, že nás ožebračují. Proto prý se proti nim máme bouřit. Nevím, co je to za otroctví, když Čech v Říši není povinný vojenskou službou, zatím co v Anglii každého Čecha už Beneš zmobilisoval a poslal někam do horoucích pekel. Beneš ovšem se svými Židy nešel na frontu umírat pro Anglii, ale poslal tam každého českého mrzáka, na kterého v cizině dosáhl. Není pravda, že Němci nás zotročují, nýbrž pravda je, že je to právě Anglie, která vybíjí české lidi a posílá je na jistou smrt, kde se jen k tomu naskytne příležitost.

A jak je to s poněmčováním? Jsem už pomalu půl roku ministrem školství, a proto vám o tom jako nejpovolanější mohu podat zprávu, jak se vlastně věci opravdu mají. Ano, bylo zavřeno několik českých středních škol, ale stalo se to proto, poněvadž jejich žactvo poslouchalo nepřítele a věnovalo se protiříš-

ským rejdům. Není pravda, že zavíráme střední školy, aby prý český člověk přišel o svou kulturu. Co prosím vás z té kultury měl, když absolvoval střední školu a po léta jako nezaměstnaný inteligent visel rodičům na krku a vyjídal je? Místo středních škol, které nemohou připravit pro praktický život, otevíráme celou řadu škol odborných, jejichž absolventi ihned jdou do praktického života a tím svým rodičům ulehčují. To, že jsme na školách zavedli povinné vyučování němčině, přijde českému člověku vhod, poněvadž mu otevře cestu nejen k dobrému postavení v Říši, nýbrž i v celé Evropě, kterou dnes Říše řídí. Umí-li někdo německy, neznamená to, že zradil národ, zůstává-li při tom upřímným Čechem.

A jak je to s hospodářským vyssáváním českého národa? Když jsme se připojili v roce 1939 k Velkoněmecké říši, byla tu nezaměstnanost a dělník byl placen tak hanebně, že si nemohl koupit ani nejnutnější obživu, ač všeho bylo dost a v nadbytku. Dnes dobře placené tisíce a tisíce českých dělníků posílají domů z Říše svým rodinám ročně celé stovky milionů. Také platy českého dělnictva doma značně stouply v porovnání s tím, co se platilo za republiky. Dělník, který své práci rozumí, vydělává dnes více než mnohý úředník. Není nezaměstnaných, všude vidíme hlad po pracovních silách. Také v zemědělství se pomohlo hospodáři, i když nyní přechodně vázané válečné hospodářství nedává sedláku to, co měl v míru v Německu a co také, jakmile tu bude mír, opravdu dostane.

Odjakživa měřítkem blahobytu národa nebylo několik desítek milionářských rodin, které se skvěly nad národní bídou, nýbrž byla to obecně vysoká životní úroveň širokých pracujících vrstev bez zřetele na to, zda má národ milionáře nebo ne. Oč stouply celonárodní příjmy od té doby, co jsme včleněni do Velko-

německé říše, nejlépe ukazují výkazy našich spořitelen a bank. Nikdy se u nás tak nespořilo a nikdy drobný český člověk neměl tolik na knížce jako právě dnes.

Říká se ovšem, že peněz je dost, ale není za ně co koupit. Ani to neodpovídá pravdě. Peněz je dost, a kdo dnes nekupuje zbytečnosti a šetří, ten po válce, až se nebude vyrábět jen pro frontu, bude si moci opravdu koupit, co se mu zlíbí. Vyhraje-li tuto válku Velkoněmecká říše, jako že ji vyhraje, pak také naše měna, která je součástí měny říšské, bude mít velikou hodnotu, mnohem větší než měny ostatních evropských států a mnohem a mnohem větší cenu než měny států poražených.

Všechno to, co v Londýně a v Moskvě říkají různí uličníci o nebezpečích, která hrozí se strany Velkoněmecké říše českému národu, jsou ničemné výmysly. Český národ může zahynouti jenom tehdy, když si sám vykope hrob a sám se do toho hrobu položí. Nejlepší cesta k tomu ovšem vede, když bychom poslouchali britské zaprodance z Londýna a pár bláznů z Moskvy.

Uvažujte jen trochu! Žijeme uprostřed Němců už přes tisíc let. Kde je, prosím vás, psáno, že právě dnes nám má být toto německé sousedství smrtelným? Vždyť Říše od nás nežádá, abychom zradili svůj jazyk a odřekli se svého češství.

Říše si jenom přeje, abychom šli za svou denní prací, abychom politiku přenechali své zákonné české vládě zde u nás a abychom jako příslušníci Říše nebrali podíl na zrádných činech, nýbrž abychom takové činy co nejostřeji potírali. A žádá nás o to Říše jen v našem zájmu. Zaručila nám totiž kulturní českou autonomii v mnohem větším měřítku, než jsme ji měli kdysi za Rakouska, ale neskrývá, že by musila sáhnout k přísným opatřením, kdyby český člověk přišel

o rozum a nepříčetně se hnal na porážku pro blaho Anglie. Na blázny se musí přísně, a zešílí-li celý národ, musí se s ním zacházet přísně jako s nebezpečným šílencem a včas jej zneškodnit.

A nikde, myslím, nebylo tolik zdravého poměru k životu a skutečnostem, jako právě zde na Moravě, kde oba národové se těsně prolínají, kde Němci bydlí společně s Čechy a Češi s Němci. Nikde není tolik rozvahy jako právě zde na požehnané Hané, kde hospodář dvakrát měří než řízne a kde se váží každé slovo.

Něco bych vám ještě řekl. Jak víte, celá vláda s panem státním presidentem byla nedávno v Berlinu, kde nás přijal Vůdce Adolf Hitler. Viděl jsem tohoto velikého muže, státníka a vojevůdce po prvé v životě, na krok a díval jsem se mu do očí. Musím vám říci, že je to člověk prostý, upřímně mluvící, dojemně lidský. Vidíte na něm, že mnoho prožil v těžkém životě, že mnoho ve starostech prožívá ještě dnes a že mu také osud českého národa není lhostejný. Adolf Hitler mluvil o českém národě, zná nás dobře. Ví, v čem jsou naše přednosti před ostatními národy, hlavně těmi, kteří žijí na východ od Velkoněmecké říše. Zná však také naše chyby. Tu nás zcela otcovsky a patrně naposled varoval před krátkozrakostí.

Ne. V Říši a ani tu u nás není myslícího Němce, který by českému národu chtěl bez příčiny ublížit. Ale v Říši jsou Němci přísní sami k sobě, a proto u nás nemohou dělat výjimku, když jde o zřejmé darebáctví. Budeme prostě spát tak, jak si usteleme, a necháme-li, aby nám ustlali ti uličníci a zaprodanci v Londýně nebo blázni v Moskvě, pak to bude stlaní jen k poslednímu spánku, z něhož se už český národ neprobudí.

My však chceme žít, chceme být Říši i světu užiteční, chceme, aby se české jméno zítra proslavilo, chceme být národem váženým. A k této veliké budouc-

nosti vede jen jediná cesta, a to je cesta věrnosti Říši, věrnosti národu, cesta, kterou jde dnes celá rozumná Evropa. Je pro nás štěstím, že jsme dnes příslušníky nejmocnější říše světa, že budeme mít podíl na jejím vítězství, splníme-li své povinnosti, jak jsme se v březnu roku 1939 zavázali.

V práci a ve věrnosti Říši je naše spása. Věřte Vůdci Adolfu Hitlerovi, který je dnes také naším Vůdcem, věřte státnímu presidentu dru Háchovi, který je naším starostlivým otcem a věřte své vládě, která je vaší krve a která dnes vynakládá vše, aby zachránila, co zrada, šílenství a pošetilost u nás pokazily a rozvrátily. Buďte přesvědčeni, že čím více se zasloužíme o vítězství naší Velkoněmecké říše, tím výše budou vlát naše prapory, tím více budeme znamenat ve světě, který se dnes rodí a který nahradí umírající demokracie, vedené Židy, krvelačnými zbrojaři a bezcitnými bankéři. Zítřejší svět bude světem pracujících. Bude to náš svět, ve kterém každý národ dostane jen to, co si zasloužil, a kde bude spravedlivě měřeno podle výkonu.

Buďme vděčni Prozřetelnosti, že nás uchránila běd války. Poděkujme jí za požehnání, kterým mluví k nám vaše krásné lány. Vy všichni, co tu jste, připojte se k holdu největšímu muži dnešní doby, k holdu našemu ochránci Adolfu Hitlerovi a naší drahé vlasti.

*

Zajel jsem na Moravské Slovácko, které zcela prostě a upřímně dělá už delší dobu nejlepší říšskou politiku, aniž při tom ztratilo to nejmenší na svém místním půvabu národním a uměleckém. Na známé pouti u svatého Antonínka jsem promluvil k shromážděnému zástupu v pestrých krojích:

U sv. Antonínka nad Blatnicí.

28. června 1942.

Vyhověl jsem přání vedoucích mužů Moravského Slovácka, abych se přišel podívat do vašeho krásného kraje a abych při vaší letní slavnosti na tomto známém poutním místě promluvil k vám jako člen vaší vlády o tom, co by vás nejen zajímalo, nýbrž co by vám také ukázalo, jak se máte dívat na různé události, kterých jsme dnes svědky, a hlavně abych vám řekl, co čeká náš národ, který máte na Moravském Slovácku zajisté stejně rádi jako my v Praze.

Zajisté chcete slyšet, jak se v Praze díváme na vaši dosavadní práci v jihovýchodní části naší krásné Moravy, jejíž lid si zachoval staré kroje, jejíž lid dbá pečlivě odkazu svých předků, kteří si zakládali hlavně na přísné morálce svých rodů, na mužném postoji, na věrnosti zákonům a na starobylém srdečném pohostinství.

Mohu vám říci, že pokud jde o Moravské Slovácko, pan státní president dr. Emil Hácha i my, členové jeho vlády, můžeme se přiznat, že Moravské Slovácko dovedlo lépe než některé české kraje najít správný postoj k naší Velkoněmecké říši, kterého vyžaduje dnešní pohnutá doba, postoj hrdého, sebevědomého kmene, který se za své dědictví po otcích nestydí, ale ví, čím je povinen Velkoněmecké říši, do jejíž ochrany se dobrovolně uchýlil. Víme dobře, jak pěkně zde vycházíte s příslušníky velikého národa německého nejen jako dobří hostitelé, nýbrž také jako upřímní a oddaní přátelé národa, který nás zachránil před hrůzami války a který bdí dnes nad klidem Evropy a stojí jako nerozborná stěna daleko na východě, aby naše kraje chránil před morem bolševismu. Přáli bychom si jen v Praze, abyste pokračovali v tom, co

už vám zdravý rozum poradil v době, kdy jsme v Praze měli vládu, která nečinně přihlížela k vývoji a jejíhož předsedu právě v těchto dnech stihl zasloužený trest za zradu na naší Velkoněmecké říši. Mohu vás ujistit, že vláda, ke které náležím, sleduje s obzvláštní pozorností i radostí, jak si zde vedete, a že se vynasnaží, aby vám poskytla pomoc všude tam, kde jde o záchranu drahých statků národních i kulturních, zděděných po otcích, a kde potřebujete posily v tvořivé práci, která prospívá nejen národu a Říši, nýbrž také národní kultuře, kterou se můžeme pochlubit před celou Evropou.

Jinak ovšem budu mluvit, jakmile vám mám zodpovědět otázku, co přináší dnešek českému národu a tím také vám, moravským Slovákům. Zločin a zrada přinesly do našich krajů těžké tresty a jejich lidu mnoho bolesti a obav. Řada politických dobrodruhů, kteří z našich krajů v roce 1938 s hanbou utíkali, vstoupila do služeb nepřítele Velkoněmecké říše, aby tropila ty nejhnusnější rejdy zde u nás a zneužívala neznalosti a lásky k národu českého člověka, který nepochopil dobu a neujasnil si, že právě připojením Čech a Moravy k Říši český národ dosáhl nakonec existenční jistoty, která mu hlavně po světové válce naprosto chyběla, i když měl domněle tak zvaný samostatný stát. Hrozná vražda, která byla spáchána agenty, jež k nám zločinec Beneš poslal letadly, na panu Zastupujícím říšském protektoru Reinhardu Heydrichovi, otřásla nejen celým národem, nýbrž, a to je hlavní, postavila na ostří nože otázku českého národního bytí. V posledních osudových týdnech šlo především o to, abychom my, kteří odpovídáme za český národ před Velkoněmeckou říší, před historií a před svým svědomím, zjistili nakonec přesně, jak se věc má a jak dalece český národ je spoluúčasten na hrozném zločinu a na rejdech proti Velkoněmecké říši. Čtyři týdny

členové vlády jezdí nyní po celé zemi českomoravské, aby varovali a zřetelně ukázali lidu vážnost chvíle, ve které bude rozhodnuto, co se v budoucnu stane s českým národem. A na cestě českými kraji mohu říci už zcela jasně, že se ukázalo a stále ukazuje, že je veliký rozdíl mezi celkem českého národa a odrodilci, kteří jsou v Londýně a v Moskvě ve službách nepřítele, a mezi těmi, kteří jsou tu u nás s nimi ve spojení. Jsem povinen vám zcela otevřeně říci, že český národ bude žít jen tehdy tak, jak bychom si to z duše přáli, v míru a pokoji uprostřed Velkoněmecké říše, když naprosto jasně a příkře se zřekne všech zločinců a zrádců, kteří nejen v cizině zneužívají svého češství k hanebnostem a podlostem, nýbrž také zde u nás trpí neplechu a napomáhají zločinům.

Jednou provždy si musíme slíbit, že budeme naprosto tvrdí a bezohlední k lidem, kteří ukládají o osud našeho národa, a že je nejen nebudeme krýt, nýbrž že k nim budeme ještě nemilosrdnější než k ostatním našim nepřátelům jako jsou Angličané a všichni jejich spojenci, které nezrodila česká země. Vlastní člověk, který zradil národ, není obyčejným nepřítelem, to je divá zvěř, kterou nutno pobíjet na potkání. Je zcela správné a v zájmu národa, zahyne-li třeba sedm tisíc zrádců, aby sedm milionů mohlo dále spokojeně žít a naše národní statky kulturní předat nedotčené a rozmnožené dalším generacím.

Musím vám prohlásit, že v posledních čtyřech týdnech celý náš národ značně ztvrdl a prozřel. Ani Milota z Dědic, který zradil krále Přemysla Otakara, nebyl u prostého lidu v takovém opovržení jako je dnes všude, kam se mezi Čechy podíváme, politický dobrodruh Beneš, který slouží Angličanům a Židům a je ochoten ke každému, i tomu nejsmrtelnějšímu hříchu na svém národě, bude-li to ku prospěchu Anglii

a světovému Židovstvu. Řada tvrdých opatření, k nimž Říše musila přikročiti, aby splatila zradu a zločin, je bolestná, ale je i v našem zájmu. Byly s povrchu země smeteny dvě vesnice, které podporovaly nepřátelské agenty, zločince a vrahy. Denně čteme v tisku, kolik nenapravitelných bláznů, zločinců a jejich napomahačů zaplatilo životem, že nedbali zákonů naší země a Říše. Musíme zatnout zuby a v duchu si přát, aby toto čištění Říše provedla tentokrát důkladně, i když jde při tom o naši krev, poněvadž je to v podstatě krev zkažená, která mohla do českého zdravého těla přinést nejhorší choroby a ohrozit dokonce celý národ na životě.

Má-li to, co před českým národem leží jako budoucnost, představovat nové jaro národního života, musíme jako dobří zahradníci z národního kmene po těžké zimě, kterou máme za sebou, odřezat všechno, co uschlo a co hnije.

Že členové vlády se rozjeli v červnu po zemi českomoravské, že mluví s lidem, že jej poučují a varují, tím není skončena všechna naše práce pro budoucno. Má-li náš národ opravdu ve Velkoněmecké říši a v Evropě zítra něco znamenat, jedenkaždý z vás musí zde být apoštolem. Musí vyzývat důrazně své okolí, aby každý byl poslušen své zákonné vlády, musí upřímně a čestně vystupovat všude tam, kde se ještě skrývá něco shnilého a zrádného, aby bezohledně pomohl zákonu k právu a naší drahé zemi nakonec ke klidu, který si po všech strastech uplynulých dvaceti let opravdu zaslouží.

Jak už jsem vám řekl, my ve vládě víme, že Moravské Slovácko nepotřebuje, aby se mu jeho povinnosti zvlášť zdůrazňovaly. Bude však dobré, aby dále kráčelo na cestě, kterou tak správně nastoupilo a kterou Moravské Slovácko ukázalo také mnohým opoz-

dilcům, poněvadž je to cesta rozumu, cesta opravdu vlastenecká.

Ačkoliv stále ještě není všechno napraveno a zažehnáno všechno nebezpečí, které se vznáší nad naším národem, přece, budeme-li se všichni upřímně snažit a neohroženě stát za naší poctivou věcí, můžeme doufat, že i poslední mraky zmizí, zasadíme-li se o to společným úsilím.

Přeji vašemu kraji, který je tak krásný a utěšený, aby dále se těšil klidu, aby jeho lid ve své národní ryzosti šel vstříc jen tomu nejlepšímu. Prosím vás současně, abyste zůstali věrni všemu, co vám nadání vašich otců a matek odkázalo a co v lidovém umění představuje poklad celého národa, na nějž jsme hrdi a který nám cizina závidí. Musím přiznat, že se národní umění Moravského Slovácka ukázalo jednou z půvabných cest, kterou se naše kultura dostala velmi blízko k srdci německého národa.

Nestačí ovšem, abychom zachovávali jen klid a přátelství k velikému národu německému. To by bylo velmi málo v této pohnuté době, kdy se řeší osud Evropy a snad i celého světa. Máme-li v budoucnosti něco znamenat, musíme přidat také ze svých hodnot, ze svého potu a mozků k tomu, aby Říše nad svými a našimi nepřáteli co nejdříve a plně zvítězila. Náš sedlák na poli se musí snažit a napomoci přírodě, aby sklidil úrodu co největší, dělník se musí snažit, aby výsledek jeho práce překonal každé očekávání, a povinností těch, kteří spravují veřejné věci, zůstává, aby bez zřetele na pracovní a úřední hodiny vykonali všechno, aby práce rolníka a dělníka byla shora co nejvíce usnadněna. Odpočívat budeme, až když na frontách bude odtroubeno boji, až zvony v celé Evropě oznámí všem, že nastal konečně mír, mír vytoužený a zajištěný na dlouhá staletí.

Prozřetelnost, ke které jste se právě utíkali ve svých modlitbách, zajisté už rozhodla o našem osudu podle našich zásluh i hříchů. Právě svěřila vedení německého národa, národa našeho i věcí Evropy muži práce, muži činu i odříkání. Svěřila je Adolfu Hitlerovi, kterému jsme proto povinni poslušností a kterému zde upřímně za sebe i za vás provolávám zdar!

*

Z moravského Slovácka zamířil jsem do Moravské Ostravy, kde se na prostranství za městským divadlem shromáždilo na 80000 horníků, dělníků a jiných pracujících. Vrátil jsem se ve své řeči opět k otázkám sociálním a poukázal na základní rozdíl mezi dnešním zápasem a prvou válkou světovou:

V Moravské Ostravě.

29. června 1942.

Ostraváci! Verše Petra Bezruče a těžké oblaky kouře, to je Ostravsko, česká končina, kde práce je velmi těžkým údělem a kde je málo úsměvů a mnoho starostí. Když jsem byl nedávno v Plzni, stály přede mnou tisíce a tisíce pracujících, většinou kováci. Zde mám před sebou muže práce ještě těžší, horníky, kteří dnes za složitých poměrů válečných musí ještě více obětovat, a proto ještě více přemýšlet.

Myslím, že dobře tuším, co putuje za práce a ve volné chvíli vašimi hlavami. Každý máte snad děti a tu zkoumáte, zda všechno vaše lopocení bude mít nějaký vliv na jejich budoucnost a zda budoucnost vašich dětí bude lepší, než byla u vašich otců a než je dnes úděl váš, kterým osud přiřkl v druhé světové válce boj na frontě práce hluboko pod zemí.

Po prvé světové válce byl pracující člověk oklamán. Politikové s dělnickými předáky mnoho napovídali, jak bude postaráno o dělníka po porážce Německa, ale nakonec skutek utek a stará bída vystřídala jen bídu novou, která byla ještě citelnější, poněvadž byla spojena s ponižující nezaměstnaností.

Také v této veliké válce se o něco bojuje a je přirozeným právem pracujícího člověka, aby se ptal, co mu tato válka přináší, co dostane zítra po vítězství, co bude pak zajištěno jeho rodině.

O přízeň pracujících se ucházel v těžkých dobách kdekdo. Byly chvíle, kdy angličtí lordi lichotili předákům dělníků. Ostatně dnes poskakují kolem bolševických diplomatů se stejnou vnější podlízavostí a se stejnou vnitřní záští. Jsou ochotni ke každé podlosti, když jde o jejich přepychový blahobyt.

Víte, že jsme dnes příslušníky Velkoněmecké říše a že se její řád stává postupně řádem naším a její víra také naší vírou. A co Velkoněmecká říše a co nacionálněsocialistická víra z Německa přináší našemu pracujícímu člověku? To je otázka, na kterou jsem vám povinen odpovědět jako člen vlády Čech a Moravy a jako člověk vaší krve. Také jsem o tom přemýšlel, poněvadž německý nacionální socialismus u nás velmi hanebně pomlouvali především všichni učení a prohnaní Židé, kteří měli vliv a moc.

Byl bych rád, kdybyste si především uvědomili toto: Žid Marx, který napsal Kapitál a dal základ sociální demokracii a komunismu, byl učený otupělý Žid, který nakonec nerozeznával pravou ruku od levé bez naučného slovníku. Socialismus, který hlásal, byl neživý, poněvadž Žid nemá cit pro národní duši. Adolf Hitler a Benito Mussolini, to byli dělníci, muži práce, a ne knižní židovští červotoči, kteří se vždy na hony štítili práce, potu a mozolů.

Ne mrtvá věda, nýbrž cit ukázal těmto mužům, jak se socialismus dá vyřešit opravdu ku prospěchu dělníka. Cit však byl násoben potřebou doby, která nemůže otálet, když miliony duší jsou v nebezpečí. Zde jedinec vyvolený osudem ukazuje směr. Velkoněmecká říše je dnes v boji proti Anglii, Americe a Sovětskému svazu proto tak pevná, poněvadž i poslední Němec ví, že nebojuje pro Adolfa Hitlera, nýbrž pro jeho veliké socialistické ideje, které on uskutečňoval a jejichž uskutečňování musil prozatím přerušit, poněvadž západní kapitalismus mu vnutil válku. Dnes se rádo zapomíná, že mezi prvou válkou světovou a druhou je podstatný rozdíl. V prvé vyhlásilo válku Francii Německo, ale teď Francie společně s Anglií vyhlásily válku Velkoněmecké říši.

Proč s vámi takto začínám hovořit? Poněvadž vím, jaká těžká omezení vám předpisuje tato válka skoro už tříletá. Jsou to především omezení vyživovací. Ale tu nejsme sami. Také ostatní národové mají přisouzena tato omezení a mezi nimi i národ německý. Při tom je právě v Německu přísně dbáno, aby tělesně těžce pracující dostali větší příděl než dělníci hlav a lidé zaměstnaní lehčí prací. Tak tomu není ani v Anglii, ani tomu tak nebylo v prvé světové válce.

Nikdy ještě, co dějiny jsou dějinami, nepřiznávala se tak otevřeně a upřímně důležitost práce dělníka a sedláka, jak je tomu nyní. Tentokrát však je zaručeno, že plody vítězství bude sklízet konečně jednou dělník a sedlák. Zárukou toho je prvý dělník a prvý řadový voják Velkoněmecké říše Adolf Hitler.

V tom není žádná nekritická láska, zde nařizuje výpočet. Má-li mír, který bude následovat po této vítězné válce, být trvalý a plodný, má-li upevnit na staletí Velkoněmeckou říši, musí tento mír nejvíce dát pracujícím, kteří se oň především zasloužili. Co by

dělal průmysl bez uhlí a bez rudy? Co by bylo s vedením války, kdyby sedlák nesklízel? Páni intelektuálové, pokud se zabývají různými vědeckými problémy, které nesouvisí s vedením války, mohou vykládat a požadovat, co je napadne. To jsou veličiny podružné. Všechno je však dělník společně se sedlákem. Literatura může zahálet, umění může za války vyspávat, ale doly, pole, vysoké pece a obráběcí stroje musí plně pracovat, jinak je vítězství otázkou, jinak mřou vojáci na frontách zbytečně.

Je proto jasné a zkušenosti prvé světové války potvrzují, že trvalý může být jen takový mír, který slouží zájmům pracujících vrstev a ne pouze zájmům několika desítek tisíc boháčů a spekulantů. Nepochybuji vůbec, jak tato válka skončí a co bude po ní. Zvítězí nacionální socialismus a ten pomůže pracujícím k větším právům, než jaká měli měšťáci za demokratického liberalismu.

Tohleto jsem vám chtěl říci úvodem, než přikročím k ostatním otázkám, které vás tolik zajímají. Především musím vám říci: Zvítězí-li v této válce Velkoněmecká říše, jako že zvítězí, nemusíte mít starost o své děti. Nebudou hladovět, i kdyby byly jako vy horníky a továrními dělníky.

Máte starost o osud českého národa, jste přece Češi a Češky. Zde vám musím říci zcela otevřeně, že ani já, ani pan státní president nemáme dosud ještě plné záruky naší budoucnosti. Všechno závisí na tom, zda se nám podaří z českých krajů vyhladit nepřátele Říše. Pouze národ klidný, pracující, přátelský Říši, bude mít na našem území zaručenou budoucnost. Je otázka, zda dílo zhouby, které zde začal Beneš, opravdu ukončí všechno naše soužení zničením vrahů a jejich pomahačů a zda ještě nějaký zloduch nezasáhne novým zločinem do osudu celého národa. Pak opravdu bychom

byli bez naděje. To by byl den tragický a pro náš osud rozhodující.

V případě, že zločinem v Praze-Libni byl konec všech zásahů nepřítele do českých věcí a do české budoucnosti, pak bychom se mohli pustiti s celou silou a upřímně k postavení toho, oč se dosud nestarala bývalá Eliášova vláda v Čechách a na Moravě. Musíme se seznámit s německou nacionálněsocialistickou revolucí, poněvadž ta přináší všem národům socialismus činu a ne pouze líbivá slova.

Musíme si uvědomit, že nejsme otroky Velkoněmecké říše, jak se nám snaží namluvit emigrace, placená odumírající Anglií. V okamžiku, kdy český národ se postaví jako jeden muž za Velkoněmeckou říši, české jméno bude mít nejskvělejší zvuk ve Velkoněmecké říši, a tím také v celé Evropě.

Co si máme dnes jediné přát? Je to především plné vítězství naší Velkoněmecké říše nad nepřítelem, nad Anglií a nad Sovětským svazem, kteří nás před čtyřmi lety hanebně zradili a zaprodali. Od Anglie, Spojených států a od Sovětského svazu nemůžeme čekat nic než novou zradu a nový podvod. Demokratický kapitalismus je před zhroucením. Kdyby mu byl před rokem nepřišel na pomoc sovětský komunismus, bylo dnes už dávno po válce.

Z Anglie a z Moskvy různí lháři namlouvají jiným i sobě pro marnou útěchu, že se tato druhá světová válka podobá docela prvé válce světové z let 1914 až 1918, a proto prý i v této druhé válce musí vyhrát Anglie se svými spojenci. Už když se podíváme na rozdělení sil a na dosavadní průběh operací, vidíme, že druhá válka světová se podobá prvé asi tak jako oblaky dudám. V prvé světové válce proti Německu stály vedle Anglie, Francie, Ruska a Spojených států také Japonsko a Italie. Dnes Japonsko s Italií stojí

po boku Německa a Francie už dva roky neválčí. Nepřátelská propaganda tvrdí, že čtyři pětiny obyvatel světa jdou proti jedné pětině, kterou představují Velkoněmecká říše, Italie, Japonsko a jejich spojenci Rumunsko, Maďarsko, Finsko, Slovensko a Charvátsko. Ve skutečnosti ze dvou miliard obyvatel zeměkoule jen ta menší polovina může dát Anglii a jejím spojencům vojáky. Indie stojí proti Anglii a jen v Indii žije pětina všeho lidstva. Druhá pětina je v Evropě, ovládané Německem a Italií, a třetí pětina ve Východní Asii, která je pod kontrolou veleříše japonské.

Přímo zoufalé jsou podmínky, za kterých Anglie a její spojenci válčí na moři. Za prvé světové války proti válečnému loďstvu německému a několika jednotkám rakouským bylo pět mocných válečných loďstev: britské, americké, japonské, francouzské a italské. Německé ponorky měly velmi nevýhodné základny jen na německém pobřeží a v obsazené Belgii. Dnes v evropských vodách proti britskému loďstvu stojí spojené loďstvo německo-italské. Proti válečnému loďstvu Spojených států velmi obratně manévruje válečné loďstvo japonské, které Američanům zasazuje ránu za ranou. V prvé světové válce německé ponorky potopily Anglii a jejím spojencům 12 a ½ milionu tun lodního dopravního prostoru. V této válce, která netrvá ještě ani tři roky, loďstvo, ponorky a letectvo Německa, Italie a Japonska potopily už více než 21 milionů tun nepřátelského lodního prostoru, tedy o 8% milionu tun více než v prvé válce světové.

Vidíte, jak je to se Sovětským svazem. Pokusil se o větší ofensivu na Krymu a pod Charkovem. Když při tom přišel o 6 armád, čítajících na 50 divisí pěších a jezdeckých a více než 20 tankových brigád, nyní je tam celkem pokoj. Na východě se prostě pokračuje

v posiční válce. Na Ukrajině, které se rudý maršál Timošenko marně pokusil dobýti od Němců zpět, zraje pěkně prvá úroda, na kterou čeká hlavně německá východní armáda a kus Evropy, kde se nedostává potravin. Kdo prožil prvou světovou válku, pamatuje se dobře, že na konci třetího roku války byl nadbytek různých potravinových lístků, ale nic se na ně nedostalo. Dnes při omezeném kontrolovaném zásobování každý na své lístky dostane to, co je na nich vytištěno. V prvé světové válce Německo nebylo poraženo v poli. Zhroutilo se hlady a zradou ve vysíleném týlu. V této válce nemůže Anglie počítat v Evropě s hladem a se zradou jako se svými hlavními spojenci. Nejen ve Velkoněmecké říši, nýbrž i v ostatní Evropě, která je pod dohledem Německa a Italie, hospodaří zemědělství jinak než za prvé války světové. Tehdy také Německo obsadilo Ukrajinu, ale teprve ve čtvrtém roce války, a tak nemělo možnosti její sklizně využít. Tentokráte se Ukrajina dostala pod kontrolu Říše již koncem druhého roku války a s ní rozlehlé končiny západního Sovětského svazu, které měří daleko přes 1 milion čtverečních kilometrů. Také letos, jak se ukazuje, můžeme počítat u nás i v celé ostatní Evropě s dobrou úrodou.

A tak uprostřed léta není ani řeči o druhé frontě, kterou Anglie slibovala Stalinovi ještě na konci zimy. Pokud Židy známe, ti budou válčit do posledního Rusa, do posledního komunisty a do posledních svedených. Ale nejen se Sovětským svazem a s Anglií, nýbrž také se Židovstvem bude řádně v této válce zúčtováno. Tato zlověstná rasa má tuto válku na svědomí, a proto musí počítat s odplatou Evropy a všeho ostatního světa, který do ní zavlekla.

Na počátku léta (1942) vidíme v budoucnu jen dobré. Představme si jen, jaké možnosti nastanou pro

českou práci a pro český um, když Říše vítězně skoncuje tuto válku. Právě tento ostravský kraj, který představuje průmyslové srdce Moravy, může počítat s velikými možnostmi úspěchu a blahobytu. Z Ostravska v proudech poputují stroje do jihovýchodní a východní Evropy a odtud opět na Ostravsko a do celého Protektorátu zemědělské výrobky a průmyslové suroviny nerostné, rostlinné i živočišné.

Při tom se bude dbát nejen toho, aby platy dělnictva byly přiměřené lidské důstojnosti, nýbrž také toho, aby český sedlák netrpěl východní zemědělskou výrobou. Německo se mnoho naučilo ze své porážky hladem v roce 1918, ale ještě více mu dala nacionálněsocialistická revoluce do příštího budovatelského života.

Českému národu vítězství Říše nepřináší nebezpečí, nýbrž jen a jen blahobyt a posilu do budoucna. Zkázu a zubožení mohou nám přivodit jen ti, co jdou s Anglií. Zničit se můžeme pouze sami svou vlastní hloupostí. Velkoněmecká říše, jak jsem se přesvědčil naposled v Berlinu, cení si neobyčejně nadaného českého národa, pokud je jejím spojencem. Kdyby se však chtěl postavit na stranu nepřítele, je rozhodnuta český národ nemilosrdně rozdrtit, jak rozdrtila nelítostně dosud každou zradu a každý nevděčný úskok.

Po poučení, kterého se nám dostalo tragickou smrtí Obergruppenführera generála Heydricha, doufám, že nebude Čecha, který by zítra volil cestu národní zkázy. Myslím, že letos v červnu jsme zúčtovali už nadobro se zrádnou a zaslepenou emigrací, s národním nepřítelem Benešem, když jsme ji vyloučili z národa a poslali tam, kam patří city, totiž do smutné minulosti, která byla a bude z Evropy vyhnána také s posledním Židem.

Za dva měsíce budou tomu tři roky, co jsem vám začal v českém rozhlase vykládat o válečných událostech, o žalostných perspektivách nepřátel Říše a o tom, jak se má chovat český národ v této největší revoluci dějin, aby nezašel jako marná oběť Anglie předurčené k porážce. Nemusím se za tu práci stydět. Události mi daly prozatím za pravdu.

Se stejně pevnou vírou hledím do budoucna, kde nejen Velkoněmeckou říši, naši širokou vlast, nýbrž také náš drahý český národ čeká jen dobré. Jsem přesvědčen, že my ve vládě to děláme dobře a že jsme vás nezklamali v této pohnuté době. Věříme totiž v rozum českého člověka, a proto se za něho bijeme, dokud nám dech a síly stačí. Víme, že nyní už pochopil své pravé dějinné poslání v rámci Velkoněmecké říše, které nyní bude celým svým úsilím pomáhat, aby co nejdříve zvítězila nad nepřítelem, který se ukázal znovu naším největším národním škůdcem. Pomáháte-li prací Velkoněmecké říši k vítězství, pomáháte také českému národu, zajišťujete jeho budoucnost a našim dětem štěstí míru a jistotu chleba, které naše generace nepoznala.

Proto všechno pro vítězství naší Velkoněmecké říše a všechno pro náš drahý český národ! Ať žije náš Vůdce Adolf Hitler!

*

Dobrý boj byl pomalu dobojován, atentátníci zneškodněni, jejich pomahači potrestáni a inteligence, která při tom držela palec nepříteli, dostala pořádně za vyučenou. Vláda svolala na Václavské náměstí vrcholný projev, kterému byl přítomen státní president s celou vládou. Tam jsem podal bilanci z těžkého střetnutí s nepřátelskou emigrací:

Na Václavském náměstí.

3. července 1942.

Pane státní presidente, národe český, Pražané! Před malou chvílí zvon hodin nám oznámil hodinu devatenáctou, hodinu významnou. Země Čechy a Morava se právě vrátily zpět k svému starému klidnému životu, jejž vyplňuje práce. Pan Zastupující říšský protektor zrušil touto hodinou výjimečný stav, který byl vyhlášen 28. května. Vím, co každý z vás v těchto okamžicích cítí a musím se přiznat, že také sám nemohu se ubránit pohnutí. Byly to černé dny a ještě černější týdny, měsíc úzkosti. Po pět týdnů nebylo jasno, co čeká český národ a jak se utváří jeho budoucnost.

Naše práce nebyla snadná. Na jedné straně nepřítel Říše, kterému, aby dosáhl svého cíle, je dobrá každá podlost, nepřítel, který používá národních zrádců, naprosto bezcitných k osudu českého národa, nepřítel, jenž dobře ví, co jej čeká, a proto se za nic nestydí, stejně jako jeho pomahači. A na druhé straně jsme my, vaše vláda, v čele s panem státním presidentem, kteří tvrdíme, že známe svůj národ, a kterým zůstala jen krátká lhůta k tomu, aby opravdu dokázali, že Čech dbá svého slova, že Čech se jednou provždy rozešel s britskými, sovětskými a americkými lháři a že Čech zde u nás uprostřed druhé světové války nemá nic společného s emigranty, kteří si v Londýně hrají na českou vládu jen proto, aby si zasloužili třicet stříbrných za to, že národ prodali.

V uplynulých dnech jsem několikrát opakoval, že spoléhám na střízlivý rozum českého člověka, českého pracujícího, který byl vždy záchranou národa v dobách, kdy urození a učení páni zajeli s českou fůrou do příkopu. Dále jsem tvrdil, že mám jednoho mocného spojence, který přijde na pomoc českému rozumu

v jeho boji s nepřátelským podvodem. A tímto spojencem, jak jsem pevně věřil, budou nové znamenité úspěchy naší skvělé německé branné moci. Dnes mohu říci, že ani malý český člověk, ani naše branná moc mě nezklamali. Marně se pokoušejí londýnští zaprodanci vykládat, že český národ je ochoten obětovat svou krev za zájmy Anglie, jejích spojenců a světového Židovstva.

Výjimečný stav byl zrušen v okamžiku, kdy byla odklizena poslední větší skupina záškodníků, kteří v naší domovině byli ve spojení s nepřítelem a podporovali jeho agenty, poslané k nám vzduchem. Před několika dny londýnští zrádci otevřeně přiznali, proč potřebují, aby se český lid zde u nás pokoušel o nějaké hlouposti, proč potřebují, aby zde tekla krev. Londýnský Jidáš řekl dne 25. června doslovně: „Jedině vaše chování, nepřátelské k Říši, nám tu v Londýně umožňuje, abychom mohli vystupovat jako orgán bojujícího národa a abychom na mezinárodním foru získali příznivé podmínky pro český národ ve chvíli vítězství.“ Uvažujte trochu o této troufalosti. Z Londýna se totiž českému národu zřetelně hrozí, nebude-li poslouchat Beneše a jeho pochopy, že nedostane samostatnost i v případě, kdyby Anglie vyhrála. Prostě, nebude-li Čech pro Anglii umírat, Anglie s ním nebude počítat. Ale co nejvíce leží na srdci londýnským zrádcům je, že od okamžiku, kdy Anglie přestane počítat s českým národem jako se svým spojencem, tito páni zkrachovaní čeští politikové, kteří od nás utíkali do Anglie, přijdou v Londýně o své vladařské příjmy. Páni „ministři“, „státní sekretáři“ i se svým skvělým „panem presidentem“ dostanou prostě od Churchilla kopanec.

Ztrácet slova a debatovat s touto společností, která natropila v posledních pěti týdnech v českých řadách

takovou zkázu a která nás ze zahraničí čtyři roky sužuje, je ovšem marné, v nich se neozve žádné svědomí, oni nepřestanou. Proto je třeba říci pár upřímných slov jejich chlebodárci, který dobře váží své peníze, než je vydá za špinavou práci.

Pane Churchille, jménem vlády Protektorátu Čech a Moravy Vás žádám, nařiďte některému ze svých podřízených, aby prohlédl sbírku not, pamětních spisů a politických posudků i situačních zpráv, které Vám v posledních třech letech předložili Beneš a spol. Myslím, že zde dojdete k zajímavým závěrům, porovnáte-li to, co Vám tvrdili, s tím, co se opravdu stalo. Nemusil byste ostatně jít ani tak daleko, postačí, když Váš pověřenec prozkoumá „sociologická a vědecko-politická" pojednání Benešova podniku jen z posledních několika měsíců. Beneš Vám přece slíbil, že letos v květnu, nejpozději v červnu, Vám předvede ve střední Evropě znamenité české povstání, které otřese Velkoněmeckou říší. Dal jste souhlas k tomu, aby britská letadla dopravila jeho agenty na naše území, kde se povedla těmto zločincům a žhářům pouze jediná politická vražda, která prozatím stála český národ mnoho set životů.

Uvažujte trochu, pane Churchille, o tom, co Vám Beneš vykládá, a o tom, co skutečně zde u nás je. Kdyby v naší zemi byla opravdu revoluce na spadnutí, nemohla by se přec, pane Churchille, vláda Čech a Moravy vůbec objevit před českými zástupy. Kdyby bylo pravda, pane Churchille, že český národ jde za Benešem a že president Hácha a jeho vláda jsou pouze německými agenty, které chrání německá státní policie, jak by se, prosím Vás, tento president a tato vláda mohli odvážit postavit před nepřehledné davy, jaké zde právě vidíme na Václavském náměstí, před

více než sto tisíc českých lidí, aniž je tyto zástupy roztrhaly na kusy?*)

Pane Churchille, projel jsem Čechy a Moravu od západu k východu, od Plzně až do Ostravy, od Hradecka až po Moravské Slovácko, kolem půl milionu Čechů a Češek stálo přede mnou, ale nikde jsem se nesetkal s nepřátelstvím. Viděl jsem pouze lid plný obav, který dobře věděl, že několik set uličníků a bláznů v jeho řadách ukládá právě nyní o národní existenci. Tento lid byl ve starostech, zda se podaří Říši a vládě Čech a Moravy opravdu dopadnout a po zásluze ztrestat tuto škodnou v našich řadách. V Brně jsem se obrátil k českému lidu s prosbou, aby vydal zločince a k zločincům samým, aby se přihlásili a pomohli zneškodnit vrahy pana Zastupujícího říšského protektora, mají-li jen trochu citu s českým národem, jehož budoucnost byla v sázce. Tato výzva se setkala s účinkem. Londýn si může vykládat co chce a může tvrdit, že vrazi pana Zastupujícího říšského protektora dopadeni nebyli, může si vymýšlet nejnemožnější báchorky. Jisté je, že atentátníci byli zastřeleni a že Benešovi pomahači byli na našem území odměněni po zásluze.

Pane Churchille, také Beneš potvrdil pravidlo, které jste v této válce uplatnil při volbě svých spolupracovníků. Také Beneš, kterého jste povýšil na presidenta neexistujícího státu, dobře se řadí k vašim poraženým generálům. Zatím co vaši lidé selhali v Evropě, v Africe a v Asii, Beneš Vás zklamal na celé čáře na vnitřní frontě. Pátá kolona, kterou, jak tvrdil, měl vybudovánu na našem území, tato pátá kolona jako vše, co dosud Beneš dělal, existovala ve skutečnosti pouze v jeho hlášeních. Zrušení výjimečného stavu

*) Jak se později zjistilo, na Václavském náměstí 3. VII. 1942 bylo na 200 000 osob.

v Čechách a na Moravě, o kterém jste se zajisté dnes s překvapením dověděl, ukazuje, jak si Vás Beneš dovolil neuctivě vodit za nos.

Vím také, pane Churchille, proč Židáčkové z Londýna v české řeči tvrdí, že vrazi pana Zastupujícího říšského protektora nebyli dopadeni a že u nás jde většinou o popravy zcela nevinných lidí. Pan Beneš totiž má v Anglii připravenu ještě garnituru dalších padákových agentů a byl by velmi nerad, kdyby těmto chlapcům přešla chuť se vypravit do našich končin a kdyby je napadlo to, co už několik z Benešových padákových agentů udělalo, aby se totiž přihlásili u protektorátních úřadů, které společně s úřady říšskými takovýmto ubohým dobrodruhům, často jen svedeným a přelhaným, zaručují zatím beztrestnost.

Jidáši z Londýna tvrdí, že žádný český člověk neučinil hlášení, která vedla k dopadení vrahů a jejich pomahačů. Ale v samém Londýně vědí velmi dobře, poněvadž si tam zajisté uschovali seznamy osob, které k nám poslali, že se tyto dny zhroutil celý jejich plán a síť agentů, na které byl budován. V Londýně vědí dobře, které tajné vysílačky zde u nás se odmlčely prostě proto, poněvadž jejich obsluha byla zneškodněna. My zde víme také přesně, v čí hlavě se zrodil plán atentátu proti nepohodlným říšským i protektorátním činitelům. Pamatujeme se, kdo osnoval ještě za republiky atentát na jednoho balkánského státníka, který byl Benešovi asi tak nepohodlný, jako je dnes ve Francii Churchillovi nepohodlný Laval. Je stará politická pathologie, že tam, kde se v diplomatickém zápasu nevystačí s duchem, pomáhá si ješitný trpaslík zločinem, vraždou. I tato historie se bude psát a bude to historie českých politických odpadků, které železný smeták nacionálněsocialistické revoluce uklidil z Evropy na anglické smetiště.

Z Londýna si mohou pokřikovat jak chtějí. Poraženi byli zde u nás, byli rozbiti v Sevastopolu, a tvrdí-li, že tento rok je posledním rokem války, nebudeme je z toho vyvádět. Pak to bude tedy rok, kdy se opět budou někde balit kufry, kdy se zas bude utíkat od mikrofonů a kdy se zas v samém spěchu zapomene na místě celý kompromitující archiv. Ano, letos se mnohé ještě stane, z čeho nás zde ve vlasti ovšem hlava bolet nebude, ale co připraví Benešovi i jeho smečce nejednu hodinu studeného potu. Nic jim nepomohou opakované hrozby, že bude potrestán ten, kdo jde s Velkoněmeckou říší, a stále opakované prosby, aby se pořizovaly seznamy Čechů, kteří neuznávají pana Beneše. Tyto seznamy vyžádaly by si ovšem dnes značnou spoustu papíru. Lépe bude, když si povede seznam svých lidí, kterých je dnes mnohem méně, než jak si namlouvá.

Podíváme-li se zpět na uplynulý měsíc, členové vlády Čech a Moravy hovořili sami nejméně k jednomu milionu Čechů a Češek. Četné korporace, odborové organisace, spolky, osazenstva a instituce svolaly několik set apelů, kterých se zúčastnilo daleko přes půl milionu občanů. Můžeme klidně říci, že přímo, tváří v tvář, od úst k ústům a od srdce k srdci polovina odrostlých obyvatel Protektorátu Čechy a Morava měla příležitost vyslechnout své odpovědné činitele a rozhodnout se, jak v budoucnu zařídí svou práci, jaké stanovisko zaujme k dějům, kterých jsme svědky. Tisíce a tisíce dopisů souhlasu, hromadných podpisů na prohlášeních, které došly panu státnímu presidentovi a členům vlády, svědčí o tom, že v českém lidu nastal přelom, že mnoho netečnosti končilo zdravým procitnutím a že Beneš se svými ztracenými společníky nikdy nebyl tak vzdálen duši celého českého národa jako nyní na počátku druhé poloviny roku 1942.

Ale jediný přelom a zdravé představy nám do budoucna nestačí. Obnovuje-li se dnes normální život v Čechách a na Moravě, znamená to pro český národ řadu závazků, jež přejímá tentokráte národ sám k sobě. O závazcích k Říši jsme se nahovořili v tomto měsíci dost a dost, a je proto těžké, aby se ještě někdo našel, kdo při dobré vůli nemůže pochopit.

Je to už stará věc, že vždy dobrý osud změnil to, co Beneš mínil. A naší povinností nyní je dobře zajistit tuto změnu a zde u nás opět vykročit dopředu. Říšské úřady se spravily se zrádci Říše a my se zrádci národa. Má-li však náš lid kulturně obsadit posice, které mu příslušejí po právu jeho nevšedního nadání, nestačí pouze, aby se zbavil zrádců, musí také vyklidit ze svých řad všechno, v čem zastydla přemožená minulost. Z českého kulturního a osvětového života musí pryč všichni lidé, kteří se kdysi živili politikou, ať už to byli aktivní nebo pasivní političtí profesionálové. Stále ještě narážíme ve veřejném životě na osobnosti, o nichž je nám známo, že nacionálněsocialistická revoluce a řád, který buduje, učinily tlustý škrt přes jejich blahobytné životní plány. Tito lidé navenek poslouchají, podřizují se, ale běda tomu, kdo jim věří a spolehne se na ně v kritické chvíli. Každý z těchto činitelů starého pořádku, který dodnes nezaujal veřejně a mužně naprosto kladný postoj k nacionálněsocialistické revoluci a k Velkoněmecké říši, bude považován za člověka nespolehlivého, a proto musí zmizet z vedoucích míst a z důležitých úřadů. Po Židech, zednářích, přichází dnes na řadu otázka starých politických profesionálů, kterou budeme musit v nejbližší době vyřešit velmi radikálně, abychom jednou provždy měli pokoj s tímto rozkladným odkazem minulosti, který náš národ nejen přivedl na okraj záhuby, nýbrž i dnes těžce ohrožuje jeho zdraví.

Byl by veliký omyl, kdyby se někdo domníval, že nyní, kdy pan říšský protektor zrušil stanné právo, nastává doba, ve které obnovíme starou ledabylost a zlopověstné české lajdáctví. V prvé řadě to bude mládež, která v nejbližší době vyrazí ke startu za Novou Evropu a k vášnivé, obětavé práci pro Říši. Českou mládež do roku nikdo nepozná. Ta bude vzpruhou loudavým, ale také postrachem všech potměšilých chytráků. Je naší společnou povinností, abychom české šiky udrželi v kázni a v jednotném kroku revoluce. Nikdy už se nesmí vrátit smutné doby, které jsme prožili na podzim minulého roku a které se opakovaly ještě truchlivěji v měsíci právě uplynulém. Zde je třeba, aby si každý z nás nejen uvědomil, jak dalece může v dobrém i zlém působit na budoucnost svého národa, nýbrž také, aby převzal odpovědnost za každého Čecha bez rozdílu pohlaví a věku, který je svěřen jeho vedení. Rodiče za své děti, představení za své podřízené, právě tak jako vaše vláda s panem presidentem převzala a přejímá odpovědnost za celý národ. Dobře víte, že naše úloha není lehká. A proto také pochopíte, že budeme tvrdí ke každému, kdo na odpovědném místě trpí pod sebou nepořádek, nejasnost nebo klam. Vláda Čech a Moravy proto zřetelně prohlašuje, že od nynějška v zájmu spásy národa bude s každým provinilcem stíhán současně i jeho bezprostřední představený.

Bylo by zlé a vedlo by to postupně ke katastrofě, kdyby český člověk se po této těžké zkoušce z posledního měsíce opět otřepal a pokračoval v mudrování nad problémy, které problémy být přestaly, anebo dokonce aby řada jedinců bezohledných k národním zájmům, pokračovala v rozšiřování nesmyslů snad z jediného důvodu, že chce býti zajímavá. Pro tento

druh lidí, kteří snad nejsou přímými zrádci, ale přece jen národní neřestí, opatříme už přiměřené zaměstnání, které bude tak upraveno, aby je chuť na klepy a povídačky opravdu přešla.

Před jedenácti dny francouzský státník Laval prohlásil jako předseda francouzské vlády, že naše generace se nesmí spokojit s tím, že by chtěla být generací poražených. Laval řekl, že si přeje vítězství Německa, poněvadž jinak by všude pronikl bolševismus a to by znamenalo zánik civilisace. Laval mužně přiznal, že Francie nemůže nečinně přihlížet k tomu, jak Německo přináší oběti, aby postavilo na nohy Evropu.

Stejně hovoří také náš pan státní president. Svolává-li sbor londýnských Židáků nejstrašnější tresty jen na mne a na ministra Hrubého, jde o veliké vyznamenání, kterého si nezasloužíme. Za panem státním presidentem Háchou stojí pevně celá vláda, jak jste dnes ostatně také mohli cítit z energického projevu jejího předsedy dra Krejčího.

Jeden za všechny a všichni za jednoho. To neplatí jen v naší vládě, nýbrž to je také poměr této vlády k celému národu. A vláda Čech a Moravy je jednotnější a pevnější než kdykoli v minulosti. Přispívají k tomu na příklad také takové výroky, jaké tyto dny učinil v Londýně operetní státní ministr Žid Stránský, který mezi jiným prohlásil, že tam v Londýně nepřestanou s bojem a že se nelekají žádných obětí. Známe pana Stránského dobře. Dovedl se za prvé světové války pěkně daleko za frontou schovat a dnes se za druhé světové války opět povaluje v Londýně. Ale to mu nevadí, aby neštval a nehnal českého Vaška na porážku za židovské zájmy. Žid Stránský chce najednou bojovat. Neleká prý se ničeho prostě proto, že v londýnských barech ještě nalévají a že v Anglii pochybné dívky nejsou ještě na lístky. Z Londýna se

tyto dny ozval také pan Maxa, který tam předvádí předsedu operetní státní rady. Ten ne právě normální Maxa povýšeným hlasem nám dával na vědomí, že vaše oběti prý potvrzují jejich národní statečnost. To znamená, čím více krve zde poteče, tím více s námi bude pan Maxa spokojen a s panem Maxou opět jeho šéf pan Churchill.

Na jednu zlomyslnost bych vás zde chtěl upozornit. Když jsem mluvil v Brně, prohlásil jsem, že svým slovem a životem zaručuji milost tomu ze zločinců, který se dobrovolně přihlásí a pomůže zneškodnit vrahy, ale nikdy jsem neřekl, že v okamžiku, kdy budou dopadeni vrahové, přestane tvrdé válečné účtování se zradou. Dopadení vrahů bylo podmínkou, abychom s úspěchem mohli bojovat o lepší osud českého národa. Dopadení vrahů neznamenalo však, že se přestane s tresty proti vyloženým nepřátelům Velkoněmecké říše, že zrada bude promíjena.

V jednom však nikdo z vás nesmí býti na pochybách. Zrušení výjimečného stavu neznamená, že Říše by zítra zde u nás přihlížela k novým rejdům zrádců a Benešových agentů. Kdyby došlo u nás ještě jednou k nějakým šíleným podnikům proti Říši, znamenalo by to neodvratný konec českého národa. Velkoněmecká říše má dosti sil, aby se spravila s národem, který v jejím týlu tropí přes všechna vážná varování neplechu a je nenapravitelný.

Češi a Češky! Pan státní president, jemuž máme tolik co děkovat, že můžeme být zemí dokonalého míru, svolal vás sem před pomník sv. Václava úmyslně ve chvíli, kdy se mu společně s námi, kteří tvoříme jeho vládu, podařilo přesvědčit Vůdce, že český národ vcelku nemá nic společného s Benešovými vrahy a jejich ojedinělými pomahači. S Benešem zúčtovala česká

kultura, když Národní rada česká za souhlasu 57 našich nejvýznačnějších národních kulturních institucí vyloučila tohoto zaprodance z českého národa.

Povedlo se to, več jsme už jen slabě doufali. Rozejdete se z Václavského náměstí do naší Prahy, která se tuto hodinu vrací k starému klidnému životu. Pan státní president s vládou vás však prosí, abyste zůstali pevni ve svém rozhodnutí a nechali nezdravého politisování, vystříhali se lidí nejasných a podezřelých a abyste hleděli zvýšenou výkonností pomoci naší Velkoněmecké říši v jejím velikém boji za Němce, Čechy a za ostatní Evropu.

Zde vám opakujeme otevřeně, pan státní president a my, jeho vláda, že nebudeme moci pro český národ už nic učinit, kdyby si dnes odsud neodnesl poučení, jaké potřebuje pro další život a růst. Ještě jednou nějaké pletky s Benešovými agenty a nezbude nám než odejít, poněvadž jsme se za vás zavázali slibem. Co přijde po nás, po vašem státním presidentu a po vaší vládě, můžete si spočítat na prstech.

Konali jsme svou povinnost, když národu hrozila od nepřítele zkáza. Říše uznala naši snahu, a proto ti, národe český, vrátila starý klid a poskytla možnost další plodné práce. Zde pod pomníkem českého patrona, který dobře viděl vývoj, který začal nejsprávnější českou politiku před tisíciletím, zde si všichni slibme věrnost, zde si slibme, že jedenkaždý z nás při každém kroku bude napříště stále myslit na osud svého národa a na sílu Velkoněmecké říše, jejíž pevná ruka nám byla znovu podána. Stiskněme tu tvrdou ruku chlapsky a držme slovo, které za vás dal váš státní president.

V poměru českého národa k Velkoněmecké říši se nic nezměnilo za celých tisíc let, která nás dělí od

doby svatováclavské. Vždy, když jsme šli věrně s Říší, byli jsme silným a slavným národem. Postavili-li jsme se však proti Říši, české země upadaly a měnily se ve válečnou poušť. Dbejme už jednou toho, čemu učí české dějiny! Slyšte, co vám radí váš moudrý státní president a věřte nám, své vládě, která může dnes hrdě prohlásit, že zachránila v uplynulých smutných týdnech národu více, než si můžete pomyslit a než vám smíme prozradit.

Jděte ke svým rodinám a ke své práci s dobrým vědomím, že dokud nás budete poslouchat, dotud také ručíme za váš klid a za vaši spokojenost. Buďte vděčni našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi, který uvěřil našemu ujištění, že český národ nemá a nikdy už nebude mít nic společného s dobrodruhem Benešem a že český lid svorně bude stát za svou zákonnou vládou a že bude poslouchat svého stařičkého presidenta, kterému v jeho politice byl vzorem a posilou sv. Václav.

Do nového zítřku, který je českému národu zaručen jedině věrností Říši, můžeme vstupovat plni důvěry. Zítřek je náš! Zítřek patří Nové Evropě! Zítřek pochoduje svorně pod prapory nacionálněsocialistické revoluce.

Zdar našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi! Zdar naší nádherné německé branné moci! Zdar našemu státnímu presidentu dru Háchovi! Zdar české budoucnosti!

*

Devátý den po památném 3. červenci 1942 byly tu sedmdesáté narozeniny státního presidenta dra Emila Háchy. Uveřejnil jsem proto v českých listech článek, který jsem nazval „President Budovatel". Dnes jsem jej přejmenoval takto:

President Zachránce.

12. července 1942.

Příroda nechce, aby člověk trpěl zbytečně. Proto se zařídila tak, že mnohem rychleji zapomínáme na události nepříjemné, než na to, co nás potěšilo. A čím dále jsme odrostli zlému, tím pěknější je pohled zpět, tím jasnější je dějová souvislost ve všem minulém, tím méně zůstává jako sklizeň nevyzpytatelnému hospodáři — Náhodě.

Před čtyřmi lety britští královští manželé navštívili Francii. U nás jsme měli za sebou prvou mobilisaci, kterou dobrodruh Beneš nařídil proti Velkoněmecké říši — jak tvrdil — na popud Anglie. A uplynulo jen několik neděl a táž Anglie za návštěvy svého panovnického páru v Paříži nás prodala. Slíbila a zaručila se Francii spojenectvím, když Francie rozváže svou spojeneckou smlouvu s naší bývalou republikou.

Přišel München a z pražského hradu odešel člověk, kterého česká historie předurčila za naše neštěstí. Bylo otázkou, kdo na jeho místo? Kdo se ujme velení na lodi bez kotev, bez kormidla a bez ukázněné posádky? Všichni političtí živnostníci se tehdy krčili. Stát byl bez presidenta. Staré politické chytračení se octlo v koncích. Český lid nenáviděl své pochybné demokratické předáky, plival před nimi. A v této osudové chvíli už klíčilo, co neodvratně musilo přijít. Český národ i s územím, na kterém žil, musil se nyní co nejrychleji včlenit zeměpisně do prostoru, jehož byl po tisíc let nedílnou součástí politickou, a ideově se musil rozejít se lžidemokracií a přilnout k nové víře, která z Velkoněmecké říše se nabízela Evropě, vyssáté demokratickým kuplířstvím a beznadějně zlomené.

Tehdy přišla na pomoc dějinám nevídaná zbabělost českých politických bankrotářů. Postavit se v čelo

státu, který už samostatným nebyl, který nebyl schopen jiného života než jako součást velkoněmeckého politického a hospodářského prostoru, to nebylo už tedy nic pro pány politické živnostníky. A tak presidentem okleštěné, politicky zchromené republiky se stal za souhlasu celého českého národa president nejvyššího soudu — právník, který se nikdy politikou nezabýval, člověk, jehož potěšením ve volných chvílích byly literatura a umění.

Co někdy povrchně nazýváme náhodou, to ve skutečnosti mívá pravidelně v sobě pořádný kus železné logiky. Osud českého národa a jeho zemí octl se v rukou právníka. Veliký kovář dějin se dále rozháněl svým perlíkem. Nacionálněsocialistická revoluce rozžhavila evropské politické železo do běla. Marně se pokoušel muž s druhým B začachrovat münchenskou republiku Polsku jako ochotného spojence proti Říši.*) Nebylo to nic platné. Přišel 15. březen 1939. Slovensko se nezaleklo generálského křiku a volilo samostatnou státní cestu v dohodě s Velkoněmeckou říší. Po odchodu Sudet a Slovenska starý stát se 140 000 km² a s 15½ miliony obyvatel se nyní scvrkl na 49 000 km² s něco více než 7 miliony obyvatel. Štěstím národa v té chvíli bylo, že v čele zbylých českých zemí jako státní president byl muž, jemuž nezáleželo na mínění strany a na politických protivnících, poněvadž to ani ono pro něho neexistovalo. Státní president dr. Emil Hácha viděl, že české země, po odchodu Slovenska vklíněné dokonale do území Velkoněmecké říše, která se stala slovenským spojencem, musí se navždy rozejít s demokracií a tím také s tou částí Evropy, která se vydávala za demokratickou a jež nás zradila už před

*) Po záhadném odchodu Antonína Švehly z politiky a života snažila se české osudy řídit t r o j i c e B, kterou představovali Beneš, Bechyně a Beran.

Münchenem. Dru Emilu Háchovi jako vynikajícímu právníku bylo v té chvíli jasné, že spor o střední Evropu, který v posledních letech vedla plutokratická demokracie s nacionálněsocialistickou německou revolucí, byl neodvratně rozhodnut ve prospěch německé nacionálněsocialistické revoluce. Ta byla v právu a tomuto právu se říkalo ž i v o t. Vynikající právník se postavil na stranu práv života, toho života, po kterém nyní v úzkosti volal ošizený a zrazený český národ.

Dr. Emil Hácha se v kritické chvíli českých dějin rozhodl hledat záchranu českého národa tam, kde podle dvacetiletého učení české demokratické politiky prý mu hrozila zhouba. Dr. Emil Hácha viděl, že politika uplynulých dvaceti let přivedla Čechy i s jejich zeměmi na pokraj zkázy. Byla to tedy politika špatná, politika bankrotářská. Se špatnou politikou souviselo také její mylné a trestuhodné učení o tom, kdo jsou přátelé a nepřátelé českého národa. Přátelé ve Francii, v Anglii, v Sovětském svazu i v Jugoslavii se ukázali zrádci. Zato prononcovaní „nepřátelé" nám najednou nabídli pomocnou ruku a autonomní postavení v rámci Velkoněmecké říše s vlastní českou vládou a s vlastním státním presidentem. Velkoněmecká říše se stala protektorem nad českým národem a českými zeměmi, když dr. Emil Hácha v Berlinu 15. března 1939 požádal o to Adolfa Hitlera.

Ale staří škůdcové českých zemí a českého národa se neuklidnili, když se české země staly autonomní součástí Velkoněmecké říše. Z českých zemí, odkud emigrovala řada zkrachovaných demokratických politiků, nezmizelo, bohužel, vše, co zaváněl demokracií. Co bylo demokratické, to bylo také současně protiněmecké, poněvadž, co bylo německé, to bylo také nacionálněsocialistické, revoluční.

Po 15. březnu 1939 český národ viděl, že to, co de-

mokracie označovala jako černé, bylo ve skutečnosti bílé. Straníci odumírající demokracie, a tím také nepřátelé Velkoněmecké říše a nacionálněsocialistické revoluce ztratili v českém lidu poslední sympatie. Ale na podzim roku 1939 přišla válka. Byli jsme součástí Říše teprve necelého půl roku. Anglie a její spojenci potřebovali dělat co největší potíže Velkoněmecké říši, které vyhlásili válku. K tomu se ukázala dobrou česká demokratická emigrace a s ní její přisluhovači na českém území.

Znovu se začaly nad českým osudem stahovat zlověstné mraky. Nepřátelští agenti, kterým židovská demokracie byla víc než národ, štvali českého člověka do revoluce proti Velkoněmecké říši, jež nám po zradě západních demokracií velkomyslně poskytla ochranu. V roce 1938 připravila nás Anglie o samostatný stát a od té doby svými agenty pracovala soustavně o tom, aby český národ přišel také o svá autonomní práva v rámci Velkoněmecké říše, která nám byla 15. března 1939 zaručena za slib věrnosti.

Dr. Emil Hácha musil proto ještě jednou zasáhnout v osudové hodině, aby po druhé zachránil český národ a jeho země. Bylo to 30. května letošního roku, kdy po atentátu na pana Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Heydricha ostře a tvrdě vystoupil proti Benešovi a jeho pomahačům v zahraničí i tu u nás. Václavské náměstí 3. července ukázalo, co pro český národ znamená dr. Emil Hácha, který vždy v poslední minutě nalézá právě řešení v situaci, která se zdá už naprosto beznadějnou. Hácha nás zachránil po druhé právě tyto dny, kdy se celý český národ schází, aby mu blahopřál k sedmdesátým narozeninám. Zítřek ukáže bezpečně, že nová veliká doba českého národa začala okamžikem, kdy osud v jeho čelo postavil tohoto velikého muže.

*

Narozenin státního presidenta jsem užil k tomu, abych rozdal národní ceny českým umělcům. Udílení národních cen jsem rozšířil na zasloužilé průkopníky novináře. Dříve se tyto ceny udílely v kanceláři. Tentokrát jsem to provedl před veřejností ve Smetanově sále Obecního domu. Přede mnou promluvili profesoři Hýsek, Sekanina a Talich.

Národ vyznamenává své umělce a průkopníky.

12. července 1942.

Dámy a pánové! Slyšeli jste slova profesorů Hýska, Sekaniny a Talicha. Nejde tu o myšlenky mužů, kterým mladá krev kalí kritické představy. Všichni tři jsou zralými pracovníky, kteří za svým slovem a názorem stojí celou plodnou a záslužnou minulostí, které náš národ je zavázán velikým díkem a upřímnou úctou.

Český národ po přesmutném červnu prozřel a pochopil, co za neštěstí pro něho znamená Beneš a jeho pekla zplozenci. Dnes je třeba, aby český národ pochopil i druhou skutečnost, kterou mu dosud nepřítel náš i nepřítel Říše hleděl zastřít a učinit nesrozumitelnou.

Nedávno jsem rozevřel Mánesovy malby květin a tu vidím, že náš veliký mistr tyto archy opatřoval německými poznámkami. Karel Hynek Mácha přece z počátku psal německy, rovněž tak bylo s Nerudou. Tehdy byl mezi českými a německými umělci a mysliteli pěkný lidský poměr. Nestyďme se za to, že veliká německá kultura byla buditelkou naší kultury české, a bylo to — dámy a pánové — proto, poněvadž každá kultura je zjevem prostorovým. Němci s Čechy žijí už po tisíc let ve stejném duchovním prostoru, který oplodňuje společná pokrevní příbuznost. V legendární

době se tento srůst započal a tam, kde se politika postavila proti tomuto přirozenému rozvoji, náš národ vždy ztrácel na významu a jeho kultura zvučela jalovostí.

Jako jsme si v nedávných dnech jasně uvědomili záhubu, která nám hrozí od Anglie, Spojených států a Sovětského svazu, tak je v českém zítřku třeba, abychom vždy počítali s tím, že český národ nemá žádnou samostatnou misi ve střední Evropě, jak se mu pokoušeli někteří političtí slepci a dobrodruzi namluvit. Český národ může být velkým národem evropským jedině v rámci Velkoněmecké říše za upřímné spolupráce s velikou německou kulturou ve věrném přátelství se stomilionovým národem německým.

Máme-li žít, máme-li růst, musíme navázat na odkaz Dobrovského a Jungmanna, Máchy a Smetany, kteří dělali v podstatě největší českou politiku, jež může být jedině kulturní a říšskou.

Naše dnešní slavnostní shromáždění k poctě pana státního presidenta je zvratným bodem v dalším vývoji české kultury. Proto ho používám jako příležitosti k udělení národních cen, kterými chci vědomě takto vyznamenati ty české kulturní pracovníky, o nichž věřím, že jako čeští umělci sloužili a budou sloužit také říšské myšlence.

Uděluji národní cenu za umění slovesné spisovateli Karlu Dvořáčkovi za román „Pole kráčí do hor", spisovateli dr. Františku Kožíkovi za román „Prstýnek z vlasů", spisovateli dr. Václavu Fialovi za knihu „Země fjordů a ság" a spisovateli Františku Hrubínovi za sbírku básní „Země sudička".

Národní cenu za umění hudební uděluji virtuosu na housle Vášovi Příhodovi za vynikající umění reprodukční, hudebnímu skladateli dr. Celestinu Ryplovi za

skladbu „Symphonia ruris“ s přihlédnutím k dosavadní tvorbě, a hudebnímu skladateli Václavu Trojanovi za operu „Kolotoč“.

V umění dramatickém uděluji národní cenu Vlastovi Burianovi za vynikající výkony herecké v posledním období s přihlédnutím k filmové činnosti, člence činohry Národního divadla paní Marii Glázrové za vynikající herecké výkony na scéně Národního divadla v Praze, šéfrežiséru divadla Uranie v Praze Antonínu Klimešovi za vynikající výkony režijní v posledním období v divadle Uranii s přihlédnutím i k dřívější režisérské činnosti a opernímu pěvci profesoru Pavlu Ludikarovi za vynikající překlady českých operních libret do jazyka německého a za dosavadní režijní činnost; za umění dramaticko-hudební člence opery Národního divadla paní Marii Budíkové-Jeremiášové za vynikající výkon ve Smetanově opeře „Hubička“ a členu opery Národního divadla Janu Konstantinovi za vynikající výkony na scéně opery Národního divadla.

Národní cenu v umění výtvarném uděluji Adolfu J. Alexovi, akademickému malíři, za poslední grafické práce, akademickému sochaři Janu Laudovi za plastickou portrétní tvorbu v poslední době, akademickému malíři a grafiku Karlu Svolinskému za poslední knižní ilustrace, zejména k Legendě o sv. Kateřině.

Za průkopnickou činnost publicistickou uděluji národní cenu Mohamedu Abdullahu Brikciusovi, vedoucímu redaktoru časopisu „Vlajka“, Antonínu J. Kožíškovi, šéfredaktoru „Moravské orlice“ a „Moravských novin“ v Brně, a Karlu Wernerovi, šéfredaktoru „Poledního listu“, a v umění filmovém slečně Adině Mandlové, filmové herečce, za dosavadní výkony v českém filmu, zejména v „Nočním motýlu“, filmovému herci Gustavu Nezvalovi za výkon v hlavní úloze filmu

„Jan Cimbura“ a Otakaru Vávrovi, filmovému režiséru za průbojnou režijní tvorbu.

Současně s tímto aktem spojuji závazek ostatních kulturních pracovníků, že nesetrvají zítra v rozkladné lhostejnosti, jak ji známe z doby úpadku, nýbrž že si uvědomí, každý z nich na svém pracovním poli, smysl doby a že pomůže při uskutečňování velkých myšlenek, jež hýbají dneškem a jejichž nositelem je Velkoněmecká říše. Naši národní vlasteneckou povinností pro příště je zbavit českou kulturu všeho, co není čistě naše, co nepatří do tohoto duchovního prostoru, který sdílíme s velikou kulturou německou. Čím budeme poctivěji češtější, tím pevněji vrosteme národními kořeny do tohoto prostoru, kde už po celé tisíciletí žijeme uprostřed velikého německého národa.

Nebojím se o českou budoucnost. Moudrost státníka, jehož 70. narozenin dnes vzpomínáme, provedla český národ nejnebezpečnějším úskalím, jaké mu kdy do cesty postavily dějiny přičiněním neschopných předchůdců. Z bouře vpluli jsme do tichého přístavu, kde začínáme nový život národní i kulturní. Dnes je každému z nás jasné, že kdo jde s Říší, poroste, zmohutní, a kdo se postaví proti Říši, že zakrní a nakonec zahyne, poněvadž Velkoněmecká říše je dnes nositelkou vývoje a nového života.

Je nám zřejmé, že národ, který se postavil pod vedení největšího muže dějin, Adolfa Hitlera, nemá se zítra čeho obávat. Tomu kyne v budoucnosti jen dobré. Proto přejeme-li dnes české kultuře nový rozmach, musíme především přát vítězství našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi a s vděčností vzpomenout státního presidenta dr. Emila Háchy, který naše země opět vrátil k Velkoněmecké říši.

*

Ačkoli šuškalové tvrdili, že český národ zůstává věrný starým odbytým bohům, udělali jsme pokus. 18. května 1942 zahájila vláda třetí sbírku na Německý Červený kříž. Její výsledek potvrdil náš odhad politické vyspělosti českého národa. O tom jsem promluvil v rozhlase:

Pro německého hrdinu.

17. července 1942.

Národe český! Ne slova — nýbrž činy upevňují naši národní budoucnost. S tím se k tobě obrátili pan státní president i tvá vláda ve chvíli, kdy šlo o mnohé, co je nám všem drahé.

Dnes se obracím k tobě jménem pana státního presidenta a celé vlády, abych ti, lide český, poděkoval za pochopení úkolů, které nám doba uložila jako věrným občanům naší Velkoněmecké říše. Opět malý člověk nezklamal. Znovu se potvrdilo to, co se ukázalo v posledních týdnech jasnou pravdou. V Londýně lokajové britské propagandy dnes už dobře vidí, že přepjali luk, z něhož chtěli proti Říši vyslat jedovatý šíp. Český národ se rozhodl po hrozných zkušenostech s politickými karbaníky v Londýně a v Moskvě, že už jednou provždy půjde svou vlastní cestou, že bude poslouchat svého zákonného presidenta a že bude důvěřovat své zákonné vládě.

Víte, že vláda před časem vás vyzvala, abyste ukázali svou příchylnost k naší Velkoněmecké říši skutkem a abyste činem podepřeli svou lásku k statečnému německému vojáku, který na východě i v Africe se bije také za nás a za klid v naší drahé domovině. Vláda vás požádala, abyste dary na Německý Červený kříž ukázali, jaký je poměr rozumného českého vlastence k naší Velkoněmecké říši. Letos šlo už o třetí

sbírku na Německý Červený kříž, která byla podniknuta z popudu pana státního presidenta mezi českým lidem.

Prvá sbírka na Německý Červený kříž v roce 1940 vynesla celkem 31 002 218 korun. Druhá sbírka v roce 1941 celkem 43 512 627 korun. Druhá sbírka dala tedy o 40% vyšší výtěžek než sbírka v roce 1940.

S napětím a s pochopitelnou zvědavostí jsme čekali výsledek letošní sbírky na Německý Červený kříž, která byla vládou zahájena 18. května. Londýn přec světu namlouval, že český národ jde proti Říši. Proto bylo příležitostí nad jiné vhodnou, aby právě při této sbírce projevil své smýšlení, které mu připisují Londýn s Moskvou, a tím co nejvíce kompromitoval svou vládu, o které se z Londýna a z Moskvy vykládá tolik špatného.

Opakuji: Čekali jsme s napětím, jak se zachová český člověk k statečnému německému vojáku. Věděli jsme dobře, že i zde utrpí Londýn s Moskvou porážku. Šlo nám však o to, jak veliká bude nakonec tato porážka, oč překročí čísla letošní sbírky na Německý Červený kříž číslice sbírky loňské.

Poštovní spořitelna vládě oznámila, že na šekové konto číslo 63 000 bylo dnes do dvanácté hodiny polední složeno celkem 100 349 082 korun 95 haléřů, to jest téměř o 70 milionů korun více než v roce 1940 a téměř o 57 milionů korun více než v roce 1941.

Český člověk dal letos na Německý Červený kříž o 225% více než v roce 1940 a o 135% více než v roce loňském. Třikrát tolik co v roce 1940 a pomalu dvaapůlkrát tolik co v roce loňském.

Česká třetí sbírka na Německý Červený kříž ukázala činem a skutkem, že český národ stojí za svou zákonnou vládou a že londýnské a moskevské tlachy

přestaly zde v naší domovině už být předmětem úvah rozumných lidí.

Lide český! Jménem pana státního presidenta a z pověření tvé zákonné vlády tlumočím ti upřímný dík. To, co jsi dal statečnému německému vojáku, dal jsi současně i své budoucnosti. K sanitnímu vlaku, který vláda Čech a Moravy věnovala Vůdci k jeho letošním narozeninám, druží se dnes sto milionů korun celého českého národa jako malý projev díků a jako projev hluboké úcty k německému hrdinovi, který chrání Evropu i naši Velkoněmeckou říši.

Tyto dny bývalý britský ministr války Žid Hore Belisha prohlásil, že ještě nikdy nebyla situace Anglie tak ponurá, jako právě nyní na sklonku třetího roku války. Všechny naděje, skládané ve tvrzení emigrantů, že německý týl se dá propagandou a padákovými agenty rozklížit, ukázaly se stejně klamné jako naděje, spjaté s prázdnými sliby Molotova a Roosevelta.

V Londýně i v Moskvě se zklamali ve všem. Selhaly naděje ve slabost naší Velkoněmecké říše. Zklamal je také český národ, který Beneš se svými politickými překupníky chtěl zašantročit do britské umrlčí komory.

Vše jde tak, jak tomu chtějí dějiny, jak to předpisuje vývoj veliké nacionálněsocialistické revoluce proti všem plánům Anglie a proti všem touhám zaprodaných emigrantů.

Češi jdou svorně za svou prací, aby zajistili vítězství Říše. Češi poznali, že z Londýna a z Moskvy jim hrozí smrt. Češi věří našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi, který nikdy neodplatil upřímnou věrnost nevděkem. Češi jdou oddaně za svým státním presidentem doktorem Háchou.

*

Zatím co jsme po osudovém atentátu z 27. května bojovali s nepřátelskou propagandou o českého člověka a budoucnost našeho národa, začala současně pracovat nová organisace české mládeže tvořená Kuratoriem pro povinnou službu mládeže. Pan president mě jmenoval předsedou Kuratoria. V této funkci jsem promluvil k příslušníkům prvého cvičného tábora instruktorů:

V prvém cvičném táboře české mládeže.

17. července 1942.

Kamarádi! Pro českou veřejnost bude překvapením, že jsme zde v tichu provedli kus dobré práce pro národ i pro Říši. Většina z vás se za mne postavila otevřeně a věrně v době, kdy jsme neměli více než svou víru a vůli přistoupiti od přání k činům. Zvlášť červen byl dobou plnou starostí, i když jsme už zákon o povinné službě české mládeže měli pod střechou a kdy Kuratorium, kterému byla svěřena organisace povinné výchovy mládeže, začínalo svou práci.

To, co nikdo nevěřil, je tedy skutkem. Mám před sebou prvou skupinu šedesáti českých mladých mužů, kteří prodělali výcvik podle zásad, jaké dnes budou platiti pro mládež Nové Evropy, podle zásad, jimiž se také v hlavních rysech řídí výchova mládeže velikého bratrského národa německého.

Vím, že se ozvou opět různí rozumbradové, kteří začnou pochybovat o české budoucnosti, jakmile zjistí, že mezi mládeží českou a německou je srdečná shoda a že česká mládež hoří touhou, aby se vyrovnala ve výkonu a obětavosti mládeži německé.

Sami jste se přesvědčili, jaký poměr má německá mládež k těm poctivým českým hochům, kteří svůj národ milují a přitom věrně stojí za naší Velko-

německou říší. Toto českoněmecké přátelství mladých duší není něčím přechodným, něčím umělým, jako byl neblahé paměti český poměr k reakcionářské židovsko-demokratické Anglii a Francii. Mezi Čechy a Němci se přihlásily k slovu v mládeži příbuznost krve a tisíciletá jednota kulturní. Jsem hrdý na to, že právě v české mládeži se tyto dny potvrdilo, co hlásám už po tři léta, že jde o prastaré bratrství velikého národa s malým, které krátkozraké a zločinné rejdy politické se pokoušely proměnit v nesmyslné nepřátelství, jež musilo český národ ohrozit na životě.

Kamarádi! Vidím ve vás prvé apoštoly upřímné českoněmecké spolupráce a nového politického zaměření, jemuž dal základ svým státnickým činem náš zasloužilý president doktor Emil Hácha. Náš veliký Vůdce Adolf Hitler se musí co nejdříve přesvědčit, že také u Čecha věrnost je největší mužnou ctností. Při pohledu na vás znovu ve mně roste víra, že českou mládež, jak jsem to řekl 3. července na Václavském náměstí, nikdo do roka nepozná. Česká mládež hladověla po práci za velikou myšlenku, mrzla v pravém slova smyslu v ovzduší starého reakčního světa, který propadl nejodpornějšímu egoismu a povinnostem národního společenství sloužil jen nabubřelými slovy bez skutků.

Česká mládež v budoucnu si postaví před oči tři hlavní přikázání na zachování našeho národa: Věrnost k Velkoněmecké říši s láskou k Vůdci Adolfu Hitlerovi a přátelskou spolupráci s velikým bratrským národem německým. Věrnost, láska a bratrská spolupráce se však musí především projevit činy, dílem organisovaným, účelným, dobře postaveným.

Česká mládež, věrná Říši a svému národu, bude se nyní vychovávat v různých sportovních a kulturních spolcích, jejichž funkcionáře budeme školit podle jed-

notných zásad názorových a tělovýchovných. Pro tyto zásady, pro tuto víru musíme získat všechny lidi dobré vůle až po posledního příslušníka české mládeže. O to se postará Kuratorium pro povinnou službu mládeže svými orgány a cvičnými tábory, které bude organisovat. Na české spolky, kterým bude svěřena výchova mládeže, bude dozírat síť inspekčních orgánů, Kuratoriem jmenovaných a doplňovaných.

Sami většinou víte, jak den ze dne roste práce Kuratoria, které je rozděleno na čtyři pracovní skupiny. Prvá se stará o organisaci. Tam se zkoumají žádosti spolků o zápis do rejstříku kuratoria. Zde znovu musím zdůraznit, že do rejstříku nebudou přijaty politické spolky nebo strany bez zřetele na program. Každý příslušník české mládeže zavazuje se bezpodmínečnou poslušností pouze těm představeným, které mu určuje předseda Kuratoria. V okamžiku, kdy český mladík a české děvče byli začleněni do povinné služby mládeže, není přípustné, aby zůstávali členy politických organisací. Trpí se pouze členství v organisacích stavovských, pokud nejsou závadné po jiné stránce. Proto organisační skupina Kuratoria mládeže dbá velmi bedlivě, aby se do vychovatelského sboru nedostaly osoby, které ve smyslu kázně a opravdovosti v plnění povinností nejsou nám zcela jasné.

Druhá pracovní skupina Kuratoria se stará o duchovní vedení mládeže tiskem, rozhlasem, přednáškami a dobrým příkladem.

Třetí pracovní skupina Kuratoria obstarává sportovní výchovu spolkových funkcionářů a hledí, aby se všude, kde se v mládeži dostává ke slovu sport, postupovalo ve všech sportovních odvětvích podle jednotných zásad.

Ve čtvrté pracovní skupině Kuratoria jde především

o sociální péči pro český dorost a mládež, která se obstarává prakticky spoluprací se zaměstnaneckými organisacemi, odborným školením v povolání, usměrňováním povolání a starostí o sociálně slabé.

Jsme nyní v prvním údobí veliké stavby. Budujeme kostru povinné služby mládeže, kterou jsou funkcionáři, pověřenci a cvičitelé, kostru, kterou je mládež připojena na ústředí, na Kuratorium, jednotnou ideovou náplní, naprostou kázní a oddaností.

Jste první, kterým se dostalo cti, aby odpovídali zítra za výchovu české mládeže, a tím aby také zajistili budoucnost našeho národa, který milujeme. Slyšel jsem o vás jen to nejlepší a byl jsem svědkem vašich výkonů. Prosím vás, nepolevujte v tvrdosti k sobě, nepolevujte v zápalu pro velikou věc nacionálněsocialistické revoluce, která před českým národem rozprostřela možnosti nového plného života. Vytvořte mezi sebou krásné kamarádství, bez kterého nejsou možné veliké činy. Nechválím vás. Pevnému chlapu stačí, slyší-li, že jeho velitel je s ním spokojen. Ano, jsem s vámi spokojen. A proto je pro mne radostí, že zde mohu mluvit o odměně za vaši krásnou snahu, kterou jste ukázali při práci v prvém památném českém táboře nové mládeže. Přišel jsem se na vás nejen podívat, nýbrž mám vám také vyřídit, že v odměnu za mimořádné výkony bylo vám všem povoleno, abyste po tři týdny v naší Velkoněmecké říši studovali na různých místech všechny složky výchovy mládeže velikého bratrského národa německého. Před vámi je tedy zajímavá cesta, spojená s řadou nových dojmů a s příležitostí nahromadit cenné zkušenosti.

Žádám vás, abyste chránili české jméno za pobytu v naší Velkoněmecké říši, abyste ukázali všem příslušníkům velikého národa německého, s nimiž přijdete do styku, že naše věrnost i víra v Říši nejsou

prázdným slovem a že Čech chce být a bude poctivým příslušníkem Říše, na kterého se může náš Vůdce Adolf Hitler spolehnout v dobrém i ve zlém.

Přeji vám do další práce mnoho úspěchu a vítám vás mezi bojovníky za nový lepší svět. Zdar našemu velikému Vůdci Adolfu Hitlerovi! Zdar naší Velkoněmecké říši! Zdar našemu národu a naší drahé domovině!

*

V létě se musí připravovat práce pro podzim. To platilo hlavně u mládeže, kde bylo třeba přestavět zcela české střední školství. Poněvadž šuškanda vykládala o středoškolské reformě a o povinné službě mládeže nejdivočejší povídačky, svolal jsem si jako ministr po třetí zástupce tisku a promluvil jsem zevrubně k těmto otázkám:

O nové mládeži a novém školství.

21. července 1942.

Vláda z 19. ledna má za sebou půl roku práce. Bude dobré, když ji podle svého zcela střízlivě zhodnotíte. Myslím, že se za naši práci nemusíme stydět. Země Čechy a Morava po těžkých týdnech, jež nám připravila úkladná vražda na panu Zastupujícím říšském protektoru Obergruppenführerovi Heydrichovi, s celým poučeným a probuzeným národem vstupují nyní do nového plodného a slibného údobí českých dějin. Mám dojem, že přelom, o kterém nyní tolik píšete, je skutečností bezpečnou a neochvějnou. Český národ se dnes stává dobrovolně a v radosti významnou složkou celoříšského života. Prostě se nám ulevilo, když jsme v našich zemích porazili na hlavu nepřátelskou propagandu i s jejími emigrantskými pomahači. Boj o čes-

kou duši prozatím probíhá pro nás příznivě. Nepřítel je na plném ústupu a jen na nás záleží, abychom využili vítězství a zbytky nepřátelských nadháněčů pronásledovali až do plného zničení.

Přihlásili jsme se otevřeně k velikému kulturnímu celku říšskému, z něhož se nás pokoušela vyrvat západnická intrika reakce. Mluvím-li o kultuře, která jde nyní u nás po nových cestách, musím se vám zmínit také o otázce stejně důležité a stejně naléhavé. Už v únoru tohoto roku jsem české veřejnosti oznámil, že bude třeba výchovu české mládeže jinak organisovat, jinak rozdělit a především stoprocentně přizpůsobit době. Přizpůsobení době znamená však začlenění do velikého díla nacionálněsocialistické revoluce, která přestavuje Evropu od základu.

Poněvadž se dlouho neukázala žádná zpráva o mých slibech, týkajících se mládeže, začalo se pochybovat, že tato otázka se vůbec hne s místa. Žijeme v Říši, a proto ji také rádi v dobrém napodobíme. Málo věnujeme povídání o plánech a raději v tichu dáme něco dohromady. Pan státní president 28. května podepsal zákon o povinné službě mládeže, k němuž jsem jako předseda Kuratoria pro výchovu mládeže vydal již 30. května dvě prováděcí nařízení.

Jak je vám známo, naše mládež mimo školu nebyla vychovávána jednotně. Ujímaly se jí různé tělovýchovné organisace s příznačným politickým a často slepě šovinistickým zabarvením. Za republiky každá politická strana měla svou organisaci mládeže a nakonec všechny politické strany svou mládež předaly Národnímu souručenství, kde se za uplynulé tři roky s mládeží neudělalo zcela nic, ač tu byly zřejmé tři základní povinnosti k české budoucnosti: výchova k říšské myšlence, bratrský poměr k německému národu a osvojení ideálů veliké nacionálněsocialistické

revoluce. Vedení mládeže Národního souručenství se omezovalo pouze na dýchánky, na kterých se podněcoval nejvýš český šovinismus, který se stavěl slepým k evropskému vývoji a zavedl nás na pokraj zkázy.

Vláda se rozhodla jednou provždy skoncovat s těmito nemožnými poměry v mládeži, které mládeži hrozily velmi nebezpečnou budoucností. Prosím vás proto, abyste si pozorně pročtli jak zákon o povinné službě mládeže, tak obě prováděcí nařízení, o nichž jsem se zmínil. Bude dobré, když českému čtenářstvu velmi zevrubně tato opatření vyložíte. Zabráníte tím mnohým nemožným dohadům, jež zlovolná nepřátelská podkopná práce u nás rozšiřuje o povinné službě mládeže.

Mládež patří celému národu. Nemůže ji proto zpachtovat jen pro sebe nějaký politický, kulturní nebo jiný ideový směr a nemůže být také připravována pouze na své budoucí povolání. Patří-li mládež národu a nemá-li být porušena různorodost kulturních, odborových a sportovních organisací, musí její výchova být řízena jednotně vládou, jež je před národem odpovědna. Proto se vláda Čech a Moravy rozhodla českou mládež už od raného věku připravovat mimo školu a rodinu na veřejné úkoly, které čekají novou generaci i generace příští.

Vyhlášená povinná služba české mládeže má s povinnou službou mládeže Hitler-Jugend v Říši společné jediné jméno. Zde i tam jde o povinnost, které se nikdo nebude moci vymknout. U nás jsme se vzhledem k jiným poměrům rozhodli jít zcela jinou cestou než v Říši, kde výchovu mládeže obstarává německá nacionálněsocialistická strana dělnická. Také u nás musíme připravovat mládež k občanským povinnostem jednotně už proto, poněvadž země Čechy a Morava jsou součástí Velkoněmecké říše a poněvadž Adolf Hitler

není jako hlava Velkoněmecké říše jen Vůdcem národa německého, nýbrž také Vůdcem nás Čechů, kteří jsme se dobrovolně utekli pod jeho ochranu.

Tato příprava mládeže mimo rodinu a školu zahrnuje výchovu tělesnou, duchovní a mravní. Nebude se však u nás provádět tak, jako je tomu v Hitler-Jugend, nýbrž přímo v organisacích, které zde už jsou a které se obírají mládeží. Aby se usměrnila výchova mládeže mimo školu a rodinu v těchto organisacích, bylo třeba zřídit nový protektorátní úřad. Vedení povinné služby mládeže přísluší dnes Kuratoriu pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě, jehož předsedu jmenuje pan státní president a jímž jsem z rozhodnutí pana státního presidenta nyní já. Kuratorium začalo svou práci v červnu. Pro vaši informaci sděluji, že nový úřad má už asi 80 zaměstnanců, nadšených a výlučně mladých pracovníků. Je přirozené, že v novém úřadě budou sloučeny kompetence ostatních centrálních úřadů, které se obírají tělesnou, duchovní a mravní výchovou mimo školu a rodinu a kterým také připadá odborná výchova v rámci povinné služby mládeže. Jako předseda Kuratoria odpovídám pouze panu státnímu presidentu.

Jak bude upravena povinná služba mládeže, vysvětlují vám obě prováděcí nařízení z 30. května, která jsem vyhlásil na základě plných mocí, jež mi byly zákonem uděleny. Podle těchto prováděcích nařízení Kuratorium může pověřit praktickým výkonem povinné služby mládeže různé nepolitické spolky, které se výhradně nebo částečně věnují výchově mládeže, jako jsou svazy sportovní, svazy pro tělesnou výchovu, spolky turistické, odborářské, kulturní, vlastenecké, ochotnické atd. V tom je právě základní rozdíl od povinné služby mládeže v Říši. Poněvadž neexistuje u nás vyhovující veliká organisace české mládeže, která by

se hodila k sjednocení české mládeže, musilo Kuratorium navázat na útvary, které existují. Plánovitá výchova mládeže však vyžaduje, aby u každého takového útvaru, který byl pověřen výchovou mládeže, byla také záruka, že tento útvar dostojí povinnostem, které převzal vůči Kuratoriu i mládeži. Kuratorium proto uděluje těmto útvarům právo na povinnou výchovu mládeže podle určitých směrnic jen v tom případě, bude-li příslušný útvar uznán za vychovatelsky schopný. Proto instituce a spolky, které se chtějí o výchovu mládeže ucházet, musí se u Kuratoria hlásit do 1. září a ke své žádosti přiložit stanovy spolku a splnit předpisy o přihlášce, jež Kuratorium vydalo. Kuratorium může zasahovat do spolkového života tím, že samo vyškolí funkcionáře spolku k provádění povinné služby mládeže anebo tím, že samo přidělí spolku vlastní vyškolené funkcionáře. Ty spolky, které se proviní proti nařízením a rozkazům Kuratoria, mohou být zbaveny práva na výchovu mládeže. V takovém případě musí mládež z toho spolku vystoupit a přihlásit se k plnění povinné služby ve spolku jiném. Dalekosáhlá oprávnění Kuratoria jsou patrna také z toho, že Kuratorium může činnost spolků, jež se zabývají výchovou mládeže, nejen zastavit, nýbrž také příslušný spolek rozpustit a sloučit s jiným nebo s jinými. Kuratorium může přímo přidělit mládež určitým spolkům. Na druhé straně spolky, které se zabývají povinnou výchovou mládeže, mohou získat řadu výhod, jako snížení cestovného, různé veřejné příplatky atd. Kuratorium může spolkům povoliti příspěvky ke krytí výdajů, jež jsou spojeny s prováděním povinné služby mládeže. Také odborná výchova a spolupráce s ní bude upravena Kuratoriem v rámci povinné výchovy mládeže. Povinné službě mládeže podléhá všechna česká mládež Protektorátu arijského původu od

10 do 18 let. Provádění této služby je zajištěno proti každému rušivému zákroku trestními předpisy. Prvé přihlášky k povinné službě mládeže mají být odevzdány k 1. únoru 1943. Tím je ukázána nová cesta, kterou české mládeži naznačil zesnulý pan Zastupující říšský protektor SS-Obergruppenführer Heydrich, když schválil příslušný vládní návrh.

Kuratorium již v minulém měsíci pořídilo soupis mladých mužů, kteří přicházejí v úvahu jako instruktoři mládeže a po pečlivém výběru povolalo do výcvikového střediska prvou skupinu v počtu 45, jež 17. července ukončila svůj výcvik a která se nyní chystá na třínedělní studijní cestu do Říše jako odměnu za mimořádné výkony a chvályhodnou obětavost, kterou všichni účastníci bez výjimky ukázali. Mohu vám prozradit, že jsem měl z těch prvních pionýrů nové české mládeže v minulém týdnu upřímnou radost. Z obrázků, které dostane tisk, budete moci sami posoudit, co se v tomto prvém táboře vykonalo dobrého pro český národ, pro naši Velkoněmeckou říši a pro upevnění bratrského soužití českého národa s velikým národem německým.

Při této příležitosti bych se rád krátce zmínil ještě o reformách, jež jsou v chodu v našem vyšším středním školství. Je vám známo, že výnosem ministerstva školství z 27. května ve vyšších třídách bylo nařízeno snížení počtu žáků středních škol v rozsahu od 15 do 40%. Toto opatření není nového data. Již v minulém roce za mého předchůdce tento plán byl rozpracován a šlo pouze o to, aby se co nejméně dotkl národních zájmů. Omezení studujících na středních školách neodborných stalo se v zájmu české inteligence i širokých vrstev. Tisk již před časem ukázal na to, že během dvaceti let za republiky se často hovořilo o nebezpečném přebytku inteligence, ale chyběla odvaha

české školství podle potřeby upravit. Vláda Čech a Moravy se rozhodla kousnout i do tohoto kyselého jablka a převzít odpovědnost za opatření, jež se dotýkají zajisté citelně mnohých rodičů a žáků, ale jež jsou nezbytná v zájmu zdravé budoucnosti národa. Podobná opatření musila být provedena také v Říši, když se ujal vlády Adolf Hitler. Jak už jsem vám před časem sdělil, ve skutečnosti jde tu o přesun studia středoškolského na pole praktické ze všeobecných škol středních na speciální školy odborné a do povolání, jež byla dosud velmi zanedbávána a jež vyžadují obzvláštní inteligence a schopností v praktickém životě.

Zhuštění středního školství povede také k zvýšení úrovně těchto škol. Česká veřejnost měla by se nyní méně rozčilovat nad těmito přechodně nepopulárními opatřeními a spíše se starat o to, aby tato opatření podle zásad nacionálněsocialistické revoluce vedla k přestavbě a k novému rozvrstvení národa, které dá mnohem větší výkon celku.

Jako ministr školství budu přísně dbát, aby za těchto opatření nedošlo k přehmatům, aby se zde neujala protekce, která by pomáhala do středních škol dětem jedinců finačně silných z tak zvaných lepších vrstev. Předem upozorňuji, že za provádění reformy středního školství jsou všechny intervence u mne i v ministerstvu školství naprosto bezpředmětné, poněvadž to, co se nyní provádí, děje se v zájmu celého národa, a i těch, kteří si mylně namlouvají, že byli neprávem postiženi a že budoucnost jejich dětí je nějak ohrožena. Rovněž škodí národu, když v rozčilení někteří jedinci zavrhují uzavření škol jen proto, že jejich vlastní dítě, méně schopné, nehodí se pro povolání, označované zcela mylně jako inteligentní. K mnohému řemeslu je často třeba veliké inteligence

a velikého uměleckého citu, a proto mnohé řemeslo stojí, pokud jde o inteligenci práce, často mnohem výše než bezduché sčítání čísel v kanceláři a šíbování a zapisování aktů. K vládním povinnostem patří důslednost i v provádění opatření zcela nepopulárních, jsou-li tato opatření předpisována zájmem celého národa. Dovedl jsem odolávat nejrůznějším výtkám v minulosti. Nebojím se proto, budu-li dnes zahrnován výčitkami rodičů, jejichž děti prostě schopnostmi neodpovídají požadavkům nového, přísně výběrového školství.

Nakonec bych vám, pánové, chtěl vytyčit něco pro naši příští společnou práci. Především nedejte českému člověku znovu zpohodlnět! Nesmí se u nás rozhostit mínění, že máme už všechno vyhrané a že si můžeme dovolit staré lajdáctví a starou zálibu v nerozhodnosti a vyčkávání. Tak jako jsme přivedli národ blíže k Říši, jako jsme vyřešili otázku české mládeže, tak také doufám, že se nám na podzim podaří vyřešit otázku českého veřejného života, který trpí stále ještě odkazem překonané minulosti a chytračícího rozvaleného bezvládí, o něž se neblaze zasloužil se svými přisluhovači zrádce Eliáš.

Do prostoru, který spravuje vláda Čech a Moravy, musí být nakonec zavedena naprostá kázeň a obětavá pracovní svornost. V budoucnu nestačí být aktivistou. Bude třeba český aktivismus zbavit chorobného kverulantství, nesnášenlivosti a nemístné náročnosti. Aktivista, který neposlouchá svou vládu, který podrývá její autoritu, slouží nepříteli, i když se při tom desetkrát denně dušuje svým nacionálněsocialistickým přesvědčením. I po této stránce vláda udělá jasno proto, abychom se mohli napříště v plné národní jednotě a kázni věnovat největší úloze, kterou nám tato slavná

doba ukládá — svaté povinnosti dopomoci všemi silami naší Velkoněmecké říši k vítězství.

*

Když začala tato válka, napsal jsem do Europäische Revue článek o Češích a Říši. V roce 1941 před operacemi na Balkáně jsem napsal do Europäische Revue článek o Češích a Nové Evropě. Když jsem se stal ministrem, redakce se přihlásila a žádala mne o úvahu, kde bych zhodnotil nové poměry u nás. Odkládal jsem s psaním, poněvadž do toho přišel černý červen. V létě jsem našel nějakou chvilku a tak v září 1942 vyšel v Europäische Revue článek o Češích a této válce, v němž jsem se vyrovnal s řadou politických otázek našeho prostoru.

Tento článek vyvolal veliké pobouření doma v kruzích, které si stále ještě myslí, že se dá dělat nějaká česká „mocenská politika", že se dá s Říší chytračit, smlouvat a handrkovat. Nejvíce se na mne zlobili za to, co jsem řekl o Národním souručenství. To se čepýřili staří. Ale i mladí se hněvali, když jsem napsal, že nejde dnes o utvoření české nacionálněsocialistické strany, nýbrž v prvé řadě o převýchovu k říšské myšlence a o sblížení s velikým národem německým. Sjednotitel Spojených států amerických Lincoln jednou řekl: „Jsi-li vydán útokům s obou stran, je to důkaz, že jsi na správné cestě."

Češi a tato válka.

10. srpna 1942.

Vývoj pokračuje mílovými kroky. To ukáže nejlépe, listujeme-li trochu ve vlastních poznámkách z nedávné minulosti.*) Co se zdálo před třemi lety pouze záležitostí Velkoněmecké říše, před dvěma lety se změnilo ve věc středoevropskou. Před rokem jsme stáli před problémy celoevropskými a dnes se už zřetelně rýsují kontury nového světového řádu, jímž se vyřeší budoucnost lidstva na celá staletí.

Když jsem v březnu 1941 psal o poměrech v Čechách a na Moravě, Velkoněmecká říše čelila jediné Anglii. Na Balkáně se stahovala politická mračna a Sovětský svaz byl už na scestí. Od té doby za 16 měsíců se událo velmi mnoho. Starý odumírající svět vyklidil řadu velmi důležitých posic a jeho ústup trvá. Anglie byla vypuzena z Balkánu, sovětské milionové armády byly již v minulém roce zatlačeny na více než 1000 km do hloubi Sovětského svazu. Do války vstoupilo Japonsko, zlomilo válečné loďstvo Spojených států, obsadilo všechny americké a holandské kolonie v západní části Tichého oceánu, vypudilo Angličany z Malajska a z Burmy a odřízlo Čankajškovu Čínu od britských spojů. Anglie se Spojenými státy vidí, jak bitva o Atlantik pro ně od týdne k týdnu nabývá hrozivějšího rázu. Na dně moří a oceánů byla od 1. srpna 1942 celá tonáž britského dopravního loďstva, s nímž Anglie vstupovala do této války, t. j. 19,5 mil. lodního prostoru. Válka vzrostla nyní na druhou válku světo-

*) „Die Tschechen und das Reich" — Europäische Revue, říjnové číslo 1939 str. 305—315 a „Die Tschechen und das Neue Europa" — Europäische Revue, březnové číslo 1941, str. 149 až 154.

vou daleko převyšující prvou světovou válku v rozsahu a operativních manévrech na souši, ve vzduchu a na moři.

Tento prudký vývoj spojený se stále rostoucím prostorem, na kterém se odehrává osudový zápas dvou světů, měl přirozeně za následek také jisté změny poměrů jak v rámci Velkoněmecké říše, která stojí před velikými a zcela novými úkoly, tak ve střední Evropě. České země, které tvoří nedělitelnou součást Velkoněmecké říše, octly se těmito změnami před novými možnostmi a také před novými povinnostmi.

Dokud v minulém roce Balkán byl ještě rejdištěm britské politiky a sovětská hranice probíhala jen 350 km na východ od Moravy, Protektorát představoval vlastně jen část operativního pásma za německou východní hranicí. Dnes se východní hranice německá posunula až na řeky Volchov a Don. Balkánské státy se staly spojenci Osy nebo jsou jejími vojsky obsazeny. To znamená, že za uplynulých 16 měsíců Anglie a její spojenec Sovětský svaz ztratily ve střední a východní Evropě celkem 2 a ½ milionu km² se 130 miliony obyvatel, z nichž 45 milionů Rumunů, Slováků, Maďarů, Bulharů a Charvátů se stalo vojenskými spojenci Německa a Italie, tedy právě tolik, kolik obyvatel čítá Anglie na Ostrovech. Tím se ovšem podstatně změnily poměry ve východní části Velkoněmecké říše, která přiléhá k těmto končinám získaným pro Novou Evropu. České země přestaly být frontovým týlem a jako jihovýchodní součást Velkoněmecké říše tvoří nyní opravdový střed sjednocené Nové Evropy.*)

*) Abychom si trochu uvědomili geograficky, jak se postupně měnil prostor, na který působí německá politika a kde vede německé hospodářství, je dobré, když si připomeneme, že

K nám do Protektorátu nedoléhá pomalu zvuk války. To ovšem neznamená, že se zde nebojuje. Po tři roky vedeme zde těžký boj s nepřátelskou agitací, jež používá služeb zrádců národa, kteří z naší země prchli. Jde tu o politické bankrotáře bývalého demokratickožidovského režimu, kteří jsou placeni Anglií. Vždy když jsou v chodu válečné operace, ve kterých německá branná moc vítězí, nepřátelská propaganda je velmi malá a skromná. Za to je živá a drzá v zimních měsících. Tehdy slibuje hory doly a snaží se českého člověka zviklat ve víře v Říši a v Novou Evropu.

V roce 1941 prožil český národ dobu nad jiné pohnutou. Když v prvé půli roku 1942 se staly poměry ještě napjatější, hrozila přímo národní katastrofa. Nepřítel prostě vynaložil všechny síly, aby vnesl do Protektorátu neklid, páchal sabotáže a přivodil atentáty. Na jaře 1941 se britští agenti společně se sovětskými snažili v českém lidu probudit zájem o myšlenku všeslovanskou. Ukazovali na zdánlivou příbuznost

---

na počátku této války Německo čelilo nepřátelům samo bez spojenců, čítajíc 85 milionů obyvatel na ploše 620 000 km².

Do konce roku 1939 po připojení bývalého polského území Velkoněmecká říše vzrostla na 830 000 km² se 110 miliony obyvatel (počítáme-li v to spojenecké Slovensko). V roce 1940 po porážce Norska, Holandska, Belgie a Francie a po vstupu Italie do války ovlivňovala Velkoněmecká říše společně s Italií v Evropě už 2 600 000 km² s 240 miliony obyvatel, počítáme-li také spřátelené Španělsko. — Během roku 1941 Nová Evropa na Balkáně, na Východě a ve Skandinavii vzrostla o další 3 000 000 km² s více než 130 miliony obyvatel, počítáme-li Finsko.

Na počátku roku 1942 Nová Evropa měřila tedy 5 600 000 km² s 370 miliony obyvatel.

Od počátku války získalo Německo na spojencích v Evropě 100 milionů a v Asii 160 milionů (Italie, Rumunsko, Maďarsko, Bulharsko, Charvátsko, Finsko, Slovensko, Japonsko, Mandžusko a Thai).

Čechů se Srby na jihu a s Rusy na východě, ač Čech kulturně i rasově je jižním a východním Slovanům nekonečně dalek.

Rychlá porážka srbských vojsk a později sovětských armád na německé východní hranici velmi ztlumila vliv této nepřátelské propagandy. Balkánští Slované po zániku Jugoslavie se stali z valné většiny upřímnými spojenci Německa a Italie, myslím při tom především na Charváty a Bulhary. Ale i v obsazeném Srbsku vláda Nědičova zaujala ostře odmítavý postoj vůči Anglii a Sovětskému svazu. Na východě osvobozená Ukrajina i Bílá Rus staví se dnes zřetelně proti sovětskému státu. Londýn s Moskvou neměly tedy se svou panslávskou propagandou veliký úspěch. Teprve když německá branná moc po zimě, jaká nebyla už sto let, přešla na východní frontě do obrany, nepřátelská propaganda mezi obyvatelstvem Protektorátu opět zesílila svou činnost. Poněvadž nepřátelský rozhlas sám měl malé výsledky, agenti Anglie rozhodli se poslat do českých zemí vzdušnou cestou své důvěrníky a najaté subjekty, aby podněcovali povstání, podnítili atentáty a sabotážní činy. Český lid se totiž neměl k akci ve prospěch Anglie a Sovětského svazu. Už na sklonku roku 1941 se objevila nad českým územím britská letadla, která vysadila na padácích takováto individua. Když letos v lednu v Čechách a na Moravě byla sestavena nová česká vláda, která se ve svém prohlášení jasně a jednoznačně postavila za Říši, sáhl nepřítel po nejzoufalejších prostředcích, aby Churchillovi, Stalinovi a Rooseveltovi namluvil, že český národ jde proti Říši a že je zjevným spojencem západních židovských velmocí. Končilo to atentátem na pana Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Heydricha, který 27. května 1942 spáchali dva zločinci vyslaní k nám z Anglie letadly.

Od tohoto strašného neštěstí — smrt ϟϟ-Obergruppenführera Heydricha znamenala těžký útok proti české budoucnosti — nastala s českým národem pronikavá změna. Do května letošního roku se český národ mohl dělit na tři skupiny: Prvá, hlavně mladí, stále na půdě Říše, druhá, nenapravitelní staří, ale celkem nepočetní, stáli za českými emigranty zaprodanými Anglii, a třetí velmi četná skupina, která nebyla pro ani proti, prostě vyčkávala. Po atentátu každý Čech si pojednou uvědomil, že jde o českou budoucnost a že Říše si nedá líbit rejdy britských agentů a jejich pomahačů v Protektorátě. Vláda doktora Krejčího napjala v těchto těžkých hodinách všechny síly, aby českého člověka přivedla k rozumu a ukázala mu konce, k nimž nevyhnutelně musí dojít, kdyby ponechával dále volné pole britským zaprodancům v českých zemích. Vláda pořádala schůze, na které se dostavily četné desetitisíce, které projevily s ní souhlas a otevřeně se obrátily proti Anglii a Sovětskému svazu. V Praze se konaly dvě veliké schůze: 2. června na Staroměstském náměstí, kam se dostavilo přes 60 000 osob a 3. července na Václavském náměstí, kde bylo přes 200 000 lidí. V Brně se sešlo na 50 000, v Plzni na 60 000 a v Moravské Ostravě na 80 000 posluchačů.

Německé policii se podařilo dopadnout vrahy ϟϟ-Obergruppenführera Heydricha a český národ s ulehčením uvítal záchrannou práci své vlády. Nyní v českém lidu jsou jen dvě skupiny. Nepatrná skupina zarytých zpozdilců, kteří jdou ještě s nepřítelem, poněvadž jako političtí profesionálové v Říši mnoho ztratili, a pak jsou tu miliony českého lidu, který se otevřeně postavil se vztyčenou pravicí za svou vládu, která je věrna Vůdci a Říši. Zmizela prostě veliká skupina čekajících, která nešla s Říší, ale také se nestavěla proti ní.

Jestliže s jedné strany proti nepřátelské propagandě šla ostře dnešní vláda Protektorátu, která ukázala českému národu nesmyslnost a zavržitelnost nepřátelských intrik, s druhé strany pomáhala však české vládě potírat nepřátelské lži hospodářská skutečnost, jež v našich zemích nastala po připojení k Říši a nyní za války, která Čechy a Moravu zasadila doprostřed Nové Evropy s bezmála 400 miliony obyvatel. Pro český národ, který je nyní příslušníkem Říše, veliká vítězství německé branné moci na jihu a na východě znamenají totiž v budoucnosti nikdy nečekané možnosti.

Za Beneše bylo Čechům namlouváno, že jejich země tvoří střed Evropy střední a že Praha zatlačuje před ženevským forem do pozadí Berlin a Řím. Dnes je zřejmé, že české země představují veliké jihovýchodní nádraží Velkoněmecké říše pro provoz směrem k jihovýchodu a východu, jak to nedávno řekl německý žurnalista Max Karg.

České země budou jako vynikající průmyslová oblast po této válce obstarávat průmyslové dodávky na Balkán, který je v tomto směru zanedbán, a do zničených zemí východních, které utrpěly jak bolševickým režimem, tak válečnými operacemi. Češi jako věrní a oddaní příslušníci Říše budou se moci věnovat výměně zboží mezi drobnými slovanskými spotřebiteli a rozsáhlým německým průmyslem.

Pro tuto úlohu se území Čech a Moravy záměrně připravuje už nyní. Českému člověku je dnes zcela jasné, jaký je rozdíl mezi britskými sliby a německou prací, která zasáhla blahodárně také ve prospěch českého národa. Právě výhodná poloha českých zemí, jak nedávno v „Die Wirtschaft“ vyložil protektorátní ministr hospodářství a práce SS-Oberführer dr. Bertsch, způsobila v této válce, že do prostoru Čech a Moravy

čím dále tím více proudí objednávky. Náš průmysl proto nabyl neobyčejného rozmachu. Dnes na příklad v Protektorátu, který má něco přes 7 milionů obyvatel, ve výrobě bylo odpracováno více hodin než v roce 1935 v celé bývalé Česko-Slovenské republice, která měla přes 15 milionů obyvatel. Již v roce 1941 se z Protektorátu vyvezlo do ostatní Říše za 1500 milionů průmyslových výrobků. Jen průmysl zpracující železo a kovy dodal od nás do Říše za 750 milionů RM výrobků. V roce 1941 vedle vývozu do Říše protektorátní průmysl prodal do ciziny za 400 milionů RM. Také v zemědělství Čech a Moravy nastal znatelný pokrok. Zanedbané mléčné hospodářství bylo zlepšeno tak, že se výroba másla zdvojnásobila, stoupla sklizeň zeleniny, cukrovky a olejnatých plodin, byla zvýšena osevná plocha chlebovin, stav vepřového a skopového dobytka se zvětšil proti stavu předválečnému. V Čechách a na Moravě české dělnictvo vyrábí značnou část výzbroje pro vítěznou německou brannou moc.

Než se české země staly součástí Velkoněmecké říše, uvykla česká mládež představě, že nejideálnějším zaměstnáním je státní a samosprávná kariéra úřednická. Do soukromého podnikání se nikomu nechtělo. Zčásti to bylo pochopitelné, poněvadž se pomalu ztrácela důvěra v demokraticko-židovský kapitalismus. V této chřadnoucí hospodářské soustavě si nebyli jisti budoucností ani úředník, ani dělník.

Nynější česká vláda Protektorátu energickými zásahy se postavila proti výrobě nadbytečné inteligence pro správní službu, inteligence jinak neupotřebitelné ve výrobě a v technice vůbec. Nyní se přestavělo české školství tak, aby bylo Říši k disposici co nejvíce dorostu vzdělaného technicky a obchodně pro nové veliké úkoly jak doma, tak také v jihovýchodní a východní Evropě. Protektorát bude zemí průmyslovou,

a proto potřebuje především vedoucí i výkonný průmyslový dorost. V tom směru nastala zde značná změna.

Už v minulé úvaze jsem upozornil, jak rychle prostor Čech a Moravy nad všechna očekávání bez větších otřesů hospodářsky splynul s Říší. To neslo s sebou ovšem různé sociální následky. Zdejší výroba musila přijmout řadu sociálních opatření platných v Říši, jež zajišťovala prostému dělníku minimum odměny a chránila jeho lidskou důstojnost. Dělník v Protektorátě předhonil v posledních dvou letech v příjmech českého úředníka. Před zřízením Protektorátu průměrný plat nekvalifikovaného dělníka měl se k průměrnému platu nekvalifikovaného úředníka jako 1:3. Dnes je tu rovnost 1:1.

To mělo ten blahodárný následek, že pracující vrstvy mnohem rychleji přivykaly novým poměrům a začaly si cenit příslušnost českých zemí k Říši. Kvalifikovaní dělníci mají u nás větší platy než průměr středoškolské inteligence ve správní službě. S novými hospodářskými poměry souvisela přirozeně také přestavba celého odborářského života českých pracujících, kteří původně byli organisováni ve svazech starých politických stran demokracie. Tyto organisace se zlikvidovaly a všechno dělnictvo se včlenilo do české Národní ústředny zaměstnanecké.

Bylo přirozené, že se nejprve utvořila dobrá hospodářská základna a podle ní se organisoval pracovní život národa. Se sociální otázkou ovšem těsně souvisí také otázka světového nazírání, tedy život politický. Se změnami hospodářskými musily souviset změny politické už proto, že Protektorát tvoří nedělitelnou součást Velkoněmecké říše. Česká ideologie se musila přizpůsobit ideologii německé, jako se kdysi před tisíci lety předkové našeho národa přizpůsobili nové ideo-

logii křesťanské, kterou k nám přinesla stará Říše římská národa německého.

Před čtyřmi lety český lid žil pod tlakem nepřátelské propagandy, která se všemi způsoby snažila vyhloubit největší propast mezi národem českým a německým. Češi se prostě Němců báli, poněvadž Židé mezi Čechy tvrdili, že německá nacionálněsocialistická revoluce má za cíl zotročení všech národů a že osud národa židovského čeká všechny národy, které se dostanou pod správu Velkoněmecké říše. Anglie společně se starou demokratickou Francií potřebovaly k svému boji proti Velkoněmecké říši české divise. Proto u nás jejich propaganda pracovala stejným lživým způsobem jako v Norsku, Holandsku, Belgii a Řecku, jak se ostatně také pokoušela zvrátit běh věcí v Rumunsku, Maďarsku, Bulharsku a Charvátsku.

V bývalé Česko-Slovenské republice bylo na 20 politických stran, z šesti velkých českých stran byly tři socialistické a tři zemědělsko-měšťácké. Po zrušení komunistické strany před vyhlášením Protektorátu zůstaly na českém území jen dvě strany demokratické, jedna socialistická a jedna zemědělsko-měšťácká. Po 15. březnu 1939 obě tyto strany splynuly v jednu celonárodní stranu pod názvem Národního souručenství. Tato politická celonárodní strana nebyla schopna ideového přerodu v tom smyslu, jak toho vyžadovala dynamika nacionálněsocialistické revoluce v Evropě. Proto se zde nenašla morální pomoc, kterou by byl český národ v této válce z vlastních řad potřeboval. Jednotná česká politická strana ztrácela stále více a více na významu a její osud byl zpečetěn, když předseda prvé vlády Protektorátu Eliáš byl na podzim 1941 zatčen a pro velezrádné rejdy odsouzen k smrti. Ukázalo se, že on i jeho pomocníci hleděli především co nejvíce zpomalit revoluční vývoj v českých zemích,

který byl na postupu. Do jednotné české strany se totiž vplížilo velmi mnoho živlů ze starých politických stran, které tajně podnikaly všechno, aby český člověk nepoznal výhody a sílu německé nacionálněsocialistické revoluce.

To všechno bylo známo českým vlastencům, které však vláda Eliášova nechtěla pustiti k slovu; to bylo také známo panu Zastupujícímu říšskému protektorovi ᛋᛋ-Obergruppenführerovi Reinhardu Heydrichovi, který vycházel ze zásady, že česká autonomie může být zachována jen tehdy, bude-li v čele českého lidu vláda zcela oddaná Velkoněmecké říši. Jen taková vláda mohla střežit poctivě zájmy českého národa před škodlivými vlivy nepřátelské propagandy. Jen taková vláda mohla českému národu zajistiti významné postavení v rámci naší Velkoněmecké říše.

Vláda dra Jaroslava Krejčího, která se ujala českých věcí 19. ledna 1942, znamenala pro český národ jasné a nesmlouvavé stanovisko k Říši, a tím také oporu pro ty, kteří se jednou provždy rozešli s demokratickou minulostí: Českému národu svitlo, že se přes Národní souručenství, které bylo politicky mrtvo, nemůže včlenit do dynamiky evropské nacionálněsocialistické revoluce. Proto tu začala řada hnutí, jimž sloužil za vzor nacionální socialismus německý. Tato hnutí jsme si zvykli nazývat „českým aktivismem"; byla obrácena především proti staré vládě zrádce Eliáše. V čele při tom šli čeští novináři jako poctiví Češi a při tom věrní příslušníci Velkoněmecké říše. A tak se došlo k otázce, zda český národ může vybudovat svou vlastní nacionálněsocialistickou stranu po vzoru NSDAP.

Při řešení této politické otázky bylo třeba vzít v úvahu naše geopolitické začlenění do Velkoněmecké říše, jež je přece naším státem, kde podle zákona

je přípustna jen jediná politická strana, která stojí nad národem i státem, a to Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP). Český národ se 15. března 1939 vzdal svého státu a včlenil se přijetím protektorátu Říše do státního celku vyššího složení, v němž vedoucí postavení má národ německý a v tomto velikém národě sotva desetina jeho příslušníků je členy vedoucí politické strany, která bdí nad národem i státem.

Jisté je, že si český národ potřebuje trochu odpočinout od starého politického života, který často vyznával ve slepý národní šovinismus. Prostor Čech a Moravy musí být odpolitisován a nová ideologie nacionálněsocialistické revoluce se musí do tohoto prostoru a do českého národa dostat nejzdravějšími cestami, aby z toho vzešlo blaho jak pro český národ, tak dobro pro Velkoněmeckou říši, jež převzala ochranu českého národa.

Podle rozhodnutí Vůdce český národ není povinen vojenskou službou, která je nejtěžší a nejčestnější občanskou povinností, a která proto dává veliká politická práva. Český národ pomáhá Velkoněmecké říši k vítězství svědomitou prací ve válečné výrobě i ve výrobě zemědělské, kterou slouží především sobě. Starý politický život zanechal u nás zcela klamné představy o tom, co je vnitřní politika a co je politická strana. U nás není ještě všude známo, že politická strana v novém smyslu má býti výběrem z nejlepších, nejschopnějších a nejvěrnějších státních příslušníků. Její hodnota a síla není v počtu členů, nýbrž v jejich jakosti, která je rozhodující. Nestačí se k nějakému ideovému hnutí hlásit. Je třeba pro ně přinášet oběti, snášet odříkání a jít bezpodmínečně za ideou, kterou vyznáváme.

Po všech těchto úvahách nynější vláda Čech a Mo-

ravy přišla k názoru, že české budoucnosti nebude pomoženo, kdyby se dnešní jednotná česká strana představovaná Národním souručenstvím přejmenovala v Českou nacionálněsocialistickou stranu dělnickou. Jak už jsem uvedl, politická strana se stará o politiku, která je dvojí, totiž zahraniční a vnitřní. Tu obojí politiku obstarává, zmocněn stranou, podle svého uvážení Vůdce. Za Čechy zahraniční politiku vede Říše. To na druhé straně neznamená, že by Češi v rámci Velkoněmecké říše byli odsouzeni k národní nečinnosti. Bylo by to tím protismyslnější, když mají přec svou autonomní vládu, vlastní školy, bohatý tisk, neobyčejně vyspělou literaturu, hodnotné umění a značné hodnoty hospodářské.

Český národ má dnes velikou autonomii samosprávní. Posledním činem zesnulého Zastupujícího říšského protektora Obergruppenführera Reinharda Heydricha bylo posílení pravomoci autonomních protektorátních úřadů, které podléhají přímo protektorátní vládě, a tato protektorátní vláda má dnes důvěru Zastupujícího říšského protektora, a tím také důvěru Říše. Je současně vychovatelkou českého národa a strážkyní jeho národních hodnot kulturních.

Český národ kulturně podléhá své autonomní vládě, politicky je řízen Říší. A v tom je právě výhoda českého národa nad všemi ostatními národy evropskými, že má společné politické vedení s národem německým, poněvadž žije společně s německým národem v jediném státě. U jiných evropských národů tomu tak není.

Náš státní president zastupuje pouze českou autonomii v rámci Velkoněmecké říše. Dr. Emil Hácha je representantem českého národa, jeho kulturní svébytnosti a ryzosti před národem německým a Velkoněmeckou říší.

Vláda Čech a Moravy nestojí proto před složitými otázkami politickými. Její povinností je především vychovat český národ v duchu nacionálněsocialistické revoluce. To není otázka politická, nýbrž výchovná. Proto ve vládě doktora Krejčího bylo zřízeno za souhlasu Zastupujícího říšského protektora nové ministerstvo lidové osvěty, v jehož čelo jsem byl postaven. Aby výchova českého národa byla vedena jednotně, je ministr lidové osvěty také ministrem školství.

Mluví-li se o převýchově, je to z 80% otázka mladých. Proto jako svou prvou vychovatelskou povinnost spatřuje dnešní protektorátní vláda v tom, že se ujala energicky české mládeže, která byla za minulého režimu velmi zanedbávána a kterou je třeba v prvé řadě získat pro ideje nacionálněsocialistické revoluce, jež přetvořuje celou Evropu. Hlavní péče je při tom věnována mládeži dělnické a rolnické. Česká mládež mimo školy bude podrobena, podobně jako je tomu u mládeže německé, povinné službě, kde se otuží tělesně a převychová ideově. Český dorost v budoucnosti projde v době od 10 do 18 let povinnou službou mládeže, aby vyrostl v jadrné a věrné příslušníky. Česká mládež bude vidět v Adolfu Hitlerovi svého Vůdce podobně jako mládež německá; ideály mladého Němce budou ideály mladého Čecha, pouze v kultuře a jazyku bude rozdíl, ale v myslích a citech zato pevné bratrství.

Koncem června 1942 bylo v Protektorátě zřízeno Kuratorium pro výchovu mládeže, jejímž předsedou jmenoval státní president dr. Emil Hácha ministra lidové osvěty a ministra školství proto, aby celá výchova národa byla sloučena v jedněch rukou. Kuratorium zahájilo práci a prvé výcvikové tábory českých instruktorů byly už otevřeny. Výsledky jsou prozatím velmi dobré. Česká mládež je nadšena tím, co poznala u mládeže německé, která je dnes upřímným rádcem

českých instruktorů. Už dnes vidíme, že propast mezi českým a německým národem uměle kopali cizí intrikáni. V české mládeži se rodí náklonnost a úcta k velikému národu německému. Zvednutá paže je dnes obecným českým pozdravem a Vůdce také vzorem mladých Čechů. Česká mládež na této cestě vede. Převychová nenapravitelné starce, bude získávati z kulturních pokladů německého národa, jako naši předkové před sto lety, zpřístupní českou kulturu velikému národu německému.

Takto je otázka české politické převýchovy především otázkou české mládeže. Praha bude opět jedním z nejvýznačnějších měst Velkoněmecké říše a český národ, jak tomu bylo v naší tisícileté minulosti, bude opět velmi cenným pomocníkem národa německého při dokončení velikého díla, které čeká nacionálněsocialistickou revoluci v Evropě. Na rozvalinách starého demokraticko-plutokratického světa bude velmi mnoho práce také pro Čechy.

Nakonec bych ještě chtěl podtrhnout významný postoj, který zaujala česká kultura a její představitelé právě v poslední době. Bylo to o 70. narozeninách státního presidenta doktora Emila Háchy, kdy se sešly všechny české kulturní instituce, aby mu vzdaly hold. Slova díků, která pronesli nejvýznačnější čeští kulturní pracovníci na adresu státního presidenta za jeho veliký státnický čin z 15. března 1939, byla při tom provázena otevřeným a mužným přiznáním české kultury k plodné závislosti na veliké kultuře německé, která podporovala české kulturní obrození v uplynulém století stejně upřímně, jako dnes veliká německá revoluce podporuje české obrození politické.

Bude to tři a půl roku, co české země tvoří jednotu s Velkoněmeckou říší. Za tu dobu z prastaré geopolitické jednoty vyrostl velmi pevný celek hospodářský,

který dnes doplňuje upřímná jednota kulturní a jenž je na nejlepší cestě, aby se stal nerozbornou jednotou ideovou — celkem, který má jediného Vůdce.

*

Začal nový školní rok, a tak se ministr školství v rozhlase obrátil k české školní mládeži, která tentokrát, hlavně o prázdninách, velmi se přičiňovala a kterou bylo třeba pochválit:

Do nového školního roku.

12. září 1942.

Milí přátelé! Jste opět ve školních lavicích a před vámi leží nový rok práce. Pro mnohé z vás, hlavně pro ty starší, poslední léta přinesla mnoho změn. Mám-li tyto změny nějak označit a odlišiti od starých dob, pak jsme svědky nových časů, ve kterých před poctivou prací všechno ostatní ustupuje do pozadí.

Práce je dnes v popředí všeho zájmu, práce těší se dnes nebývalé úctě. Kdo pracuje, slouží především ostatním. Kdo pracuje, nežije pouze pro sebe. Ten přispívá k zajištění budoucnosti národa a Říše. Ten dnes pomáhá Evropě vybojovat těžký zápas se zlým nepřítelem.

Byly doby, kdy mládí nebylo v práci bráno vážně a kdy se málo počítalo s jeho výkonem ve prospěch celku. Mládež se učila, mládež si hrála. Dnes na rozdíl od těch dob mládež pracuje a snaží se být užitečná národnímu a říšskému celku.

Mnozí z vás se pod vedením svých profesorů a učitelů účastnili pilně zemědělských prací a tím přispěli k tomu, aby náš národ v příštím roce měl dostatek výživy. Jiní z vás sbírali léčivé byliny a rostliny, které průmysl dovede zpracovat v užitečné věci. Zasáhli jste

prostě tam, kde vzrostlí už nestačí, poněvadž práce je zavolala na jiná pole.

Školní mládež zasáhla účinně po vzoru dospělých prací do dnešního velikého válečného zápasu, pokud to její síly dovolovaly. Za to vám zde děkuji. Těším se, že neochabnete. Čím budete pevnější, odhodlanější a opravdovější, tím lépe pro náš národ. Zítra je jisté: Lenochům se povede zle.

Zatím co jste se na polích činili, podíval jsem se na několik dnů do Říše, abych porovnal život tam s životem před válkou a u nás. Musím se přiznat, že jsem žasl. Německý národ v tomto zápase bezpečně zvítězí, musí zvítězit a nepodlehne proto, poněvadž má znamenitou mládež, pevné, odhodlané matky a nejvytrvalejší a nejstatečnější vojáky.

Tři roky se válčí, ale v Říši všude ve všech vrstvách viděl jsem skromnost a hrdou ohleduplnost. Nikde jsem se nesetkal s omrzelostí a malomyslností. Od dětí až po starce každý drží hrdě hlavu a každý pracuje, seč mu síly stačí.

Bylo by opravdu hříchem, kdybychom chtěli úděl českého národa v této válce porovnávat s válečnými povinnostmi národa německého. Je přirozené, že veliké oběti, které německý národ přináší společné evropské věci, dávají mu také veliká práva.

Vím, že tu a tam zaslechnete různé poznámky zbloudilých lidí, kteří neporozuměli době a smyslu této války. Pamatujte si, že tento druh lidí byl svízelí svých bližních už před sto tisíci lety. Když byly železnice v počátcích, tvrdili podobní duchové, že lokomotiva je dílem samého satanáše. Tito lidé pomalu myslící se vysmívali vedoucím, kteří tvrdili, že člověk bude jednou létat. Dnes stejný druh tupých lidí tvrdí, že náš národ je odsouzen k zániku, jakmile bude přítelem národa německého.

Milí přátelé, každý je svého osudu strůjcem, ať už jde o jedince anebo o celý národ. Osud českého národa je především v rukou jeho mládeže, jeho budoucnost je vaší budoucností. Vašim rodičům jsem před časem zřetelně řekl, že by český národ zanikl, kdyby se postavil proti naší Velkoněmecké říši. Bude dobré, když i vy, třeba jste ještě mladí, tuto skutečnost si pevně vštípíte v paměť.

Také vy máte povinnosti k národu, který je nám všem drahý. Až dorostete, pochopíte i bez mého výkladu velikou službu, kterou prokázal našim zemím německý voják, když nepřítele porazil a zahnal daleko k východu od našich hranic.

U nás ještě nikdo nestrádal proto, že miloval svůj národ. Mít rád svůj národ, to není hřích. To každý Němec ctí a chápe. U nás byli trestáni lidé za to, že sloužili nepříteli. Takoví lidé, kteří byli ochotni národ obětovat, jen když je třeba v Anglii pochválí.

Tihle lidé nikdy neměli národ rádi. Kdo má národ rád, ten mu neškodí, ten ho nežene do záhuby. Kdo si přeje, aby náš národ zůstal uchráněn, ten mu pomáhá do budoucnosti prací, přičinlivostí a pílí. Proto je velmi důležité, abyste své povinnosti ve škole brali velmi vážně. V Nové Evropě se dostanou dopředu jen ti nejzdatnější. Jen práce a opět práce bude odměňována. Jmění a vlivní příbuzní, to všechno dnes není nic platné. Každý si musí pomoci sám, každý se musí vlastními silami propracovat dopředu.

V Nové Evropě, o které často dnes slyšíte a kterou pomáháme dnes prací budovat, význam národa nebude v počtu jeho příslušníků, nýbrž v jeho výkonu. Tento výkon závisí jedině na vynikajících schopnostech nadaných a pracovitých příslušníků každého národa. Jen to, co každý z nás dovede dát světu, svět mu opět vrátí v úctě k jeho národu.

Jedno však nezapomínejte. Také český národ se všemi svými silami účastní zápasu o budoucnost evropské pevniny. Dvě armády čelí tu nepříteli. Jedna stojí na frontách se zbraní v ruce a druhá je armádou pracujících, která frontě dodává prostředky k vítěznému zápasu.

My Češi jsme zařaděni do armády práce. Je věcí našeho svědomí, abychom v této armádě práce plnili své povinnosti čestně a opravdově. Také vy přispíváte svou hřivnou k velikému dílu, jež se rodí a které hlavně vám přinese jednou štěstí, spokojenost a plné využití nových netušených hodnot, které z tohoto zápasu vzejdou národu, naší Velkoněmecké říši a celému lidstvu.

V tomto školním roce budete povoláni k povinné službě v různých spolcích a sdruženích, které pověřím vaším výcvikem. Tam se otužíte, seznámíte se s různými sporty, naučíte se poctivému a upřímnému kamarádství, a co je hlavní, v povinné službě poznáte také myšlenky našeho Vůdce Adolfa Hitlera, který vede dnes za nás všechny těžkou válku s nepřátelskými státy, jimž vládnou prospěcháři, zbožňující zlato a pohrdající prací.

Čekám od vás, že splníte své povinnosti. Věřím ve vás, jako věří ve vás také naše vlast.

•

Mezi Čechy se vždy přepepřovalo. Proto, kde se chválilo, bylo chvály zbytečně mnoho, a kde se odsuzovalo, přešlo se až k haně a hanebnosti. Vrchlický nebyl toho příkladem jen za svého života. Také nyní nad jeho hrobem i jeho dílem se přesolovalo a křivdilo. Z počátku se v Protektorátě rozšířila pomluva, že Vrchlický nebyl čistým arijcem. Proto aniž to kdo

vyšetřoval, jeho hry se přestaly hrát a nad jeho dílem se měla zavřít propast zapomenutí.

Použil jsem 30. výročí smrti Vrchlického, abych promluvil zástupcům české kultury trochu do svědomí, když už se sešli ve Smetanově síni:

Vrchlický a Šalda-Ptáčník.

13. září 1942.

Ponechám literátu, aby znovu zhodnotil muže, k jehož vzpomínce jsme se zde sešli. Za Jaroslava Vrchlického hovoří, co zanechal národu. Sám chci se zmínit o tom, jaký úděl měl básník uprostřed svých lidí, poněvadž zde lze čerpat mnohé poučení. To nám osvětlí některé rysy české povahy, jež nás často po špatné stránce odlišují od národů ostatních.

Jaroslavu Vrchlickému za živa se dostalo velikých poct, ale neméně veliké byly křivdy, kterými byl zahrnut od vlastních lidí. V českém světě, který si žije svůj život vedle zdravého sukovitého národa, bylo vždy dusno až k padnutí. Českým světem rozumím vrstvy, které si přisvojily právo na vedení a zastupování českého kulturního a veřejného života vůči národu a vůči národům jiným, vůči jiným kulturám a vůči době, ve které právě žijeme.

A tento český svět, kterému se jednou říkalo Kocourkov a jindy zase Hulvátov, představuje také dnes naši kletbu. V tomto světě, který si hrdě říká český, žije se proto sluhům národa tak těžko, poněvadž především nerozeznáte přítele od nepřítele. Dvojí tvář, která připravila českému národu už tolik těžkých okamžiků, dvojí tvář české tak zvané lepší, kulturní vrstvy, to je naše stará nemoc. Nemoc, za kterou se musíme před ostatními národy hluboce stydět.

Kulturní život, národní růst, to všechno musí projít výhní doby. V ušlechtilém zápolení, kde se rozdávají rány a jiné přijímají, zrají nové národní hodnoty. Je však veliký rozdíl mezi soupeřstvím v soutěži, kdo výš a mezi prapodlým útočením zezadu a podrážením nohou.

Nelíbí-li se nám tvář českého světa dnes, toho světa nezřetelného, poťouchlého, rosolovitého, myslím, že jde o staré dědictví národa, který měl a má skvělého malého člověka, sedláka a dělníka, řemeslníka a drobného obchodníka. Něco nedorostlého, při tom velmi domýšlivého a zlého bylo však vždy v českých kruzích, které se vydávaly za strážce české kultury a za representanty českého světa. Kdo vůbec z rukou těchto lidí vyšel kdy se zdravou kůží, když se před tím pokusil udělat něco dobrého, co by nám ostatní záviděli?

Dvojí tvář, jidášské polibky, které zrazovaly syna člověka, zbabělost a chámství, toho se český inteligent nemohl zbavit, a ani se o to nijak nepokoušel. My čtyřicátníci a padesátníci vzpomínáme ještě dobře na boje českých literátů, v nichž hlavní úlohu hrály anonymní dopisy. Je v tom něco symbolicky truchlivého, když i domýšlivý a zajisté velmi vzdělaný Šalda měl svou dvojí tvář. A to ukázal právě v nejhnusnější formě na Jaroslavu Vrchlickém, kterého tento vznešený kritik pod vlastním jménem chválil do nebes a v tomtéž čísle svého literárního listu pod krycím jménem Ptáčník zle pral a pomlouval. A kolik takových Šaldů-Ptáčníků ujídalo jako tlusté ponravy kořeny české kulturní velikosti. V žádném národě nechodilo a nechodí tolik povýšených kulturních bonzů s rákoskou jako právě v národě našem. Výsledky známe. Zatím co řada malých národů, jako Dánové, Norové, Švédové, Finové a jiní a jiní mají bohatou hodnotnou soudobou literaturu vysokých kvalit, u nás v českých

zemích jsme měli úrodu pouze na pomazané, všechno nevrle rozrývající kritiky.

Česká velikost byla a zůstala v negování všeho, na co jsme ještě nedorostli a čemu jsme dobře nerozuměli, a v úslužném opičáctví tam, kde se nám zdálo, že jde o oblíbenou módu. Málokterý národ ničil tak lehkomyslně své poklady, málokterý národ plival tak vášnivě na své nejlepší syny a málokterý národ štval se tak do úpadu za posledním slovem současného tatrmanství, jako právě my Češi.

Jdeme-li však k podstatě tohoto smutného zjevu, vždy se srazíme s nedostatkem charakteru, s neschopností celou duší milovat i třeba nenávidět otevřeně, čestně, chlapsky. Vedle tohoto charakterového nedostatku, který nám znemožňuje se vyžít, zazářit a třeba shořet a jenž nám dovoluje jen doutnat s velikým čmoudem, vedle této smutné polovičatosti, zlobné rozpačitosti a váhavosti, je tu ještě druhá vlastnost, která charakterisuje český svět, českou kulturní současnost, odkojenou nevalnou minulostí. Je to sklon k pohodlí a s ním souvisící povrchnost. Tato pohodlná povrchnost, poháněná ctižádostivostí, šplhá jen po mírných srázech, ale zato volí směry, kde to hýří divočinou, kde to prostě řve. Pohodlná povrchnost je jarmareční, dryáčnická. To jsme viděli v literatuře i v umění výtvarném. Manýra nahrazovala talent, nakladatel, obchodník a prodavači obrazů udávali v národní kultuře tón, vytyčovali jí cesty ne vzhůru, nýbrž do prázdna pouště. Tím, že jsme rozřeďovali cizí odlehlé vzory, domnívali jsme se, že přerůstáme vlastní národní kulturu, která nám byla všední. Často jsme se za ni zcela neslušně styděli.

Zapomínali jsme, že výpravy do cizích světů podnikáme jen proto, abychom se plni nových dojmů vraceli na vlastní líchu, k nové, ještě plnější vlastní tvorbě

národní. V tom je právě vysoké poslání národních kultur, že se navzájem oplodňují. A to cítil Jaroslav Vrchlický, když s takovým zápalem nám přebásňoval všechny hodnotné cizí klasiky. Otevíral nám vrata do Evropy, ukazoval nám, odkud jsme brali v probuzenecké době prvé plodné síly. Vrchlický vedl nás zpět k německé kultuře, která nám byla ze všech evropských kultur nejbližší. A to všechno mu český kulturní snob nemohl odpustit. Mluvil o zradě na národě tam, kde se nabízely možnosti vytvořit národu nové hodnoty, přidat národu na plném životě.

Znalost cizích kultur umožňuje nám, abychom ve vlastní kultuře dobře třídili plevel od zdravého zrna. Nikde není méně o tolik více jako v národní kultuře. A to platí zejména pro doby, kdy jde o přehodnocování hodnot, kdy světem lomcuje revoluce.

Nebyli jsme připraveni před čtyřmi lety na těžkou porážku politickou. Dnes jsme stejně málo připraveni na nový pevný růst za jiných slibnějších podmínek. Až tento veliký boj o Evropu bude skončen, voják odloží těžkou tornu a podívá se opět k hvězdám. V té chvíli budeme svědky velikého závodění nejlepších duchů mezi evropskými národy, kteří se obrodili v nacionálněsocialistické revoluci. V okamžiku, kdy nový řád dá člověku právo na práci a jistotu budoucnosti, probudí se v národech netušené tvůrčí síly a radost z plného života.

Proto je veliká chyba a známka malodušnosti a pohodlné proklaté povrchnosti, když určité české vrstvy, za českou kulturu zítra odpovědné, snaží se používat rukou k tomu, aby si jimi ucpávaly uši. Říkají tomu návrat k vlastnímu národu. Vidí v tom dokonce jakousi renesanci českého kulturního vlastenectví. V pozadí se však opět rýsuje obchodník, nakladatel a handlíř s obrazy a plastikami. Vydělává se nestoudně

na této laciné sentimentalitě, která rozřeďuje už dávno rozředěné české kulturní polovýrobky. Na poli literatury chrání dnes národ před brakem opravdu nedostatek papíru. Kdyby tohoto anděla strážce nebylo, nevíte, co všechno by se u nás tisklo, a to jen proto, poněvadž sentimentalita je odjakživa drahý špás.

Dobu nezastavíme a neproměníme v páry, když se k ní obrátíme zády, její hlas se nepřestane rozléhat, když si ucpeme uši. A zde stojíme jako malý národ před velikým nebezpečím. Nehrozí nám odnárodnění, jak kolem vykládá česká pohodlná povrchnost. Nám hrozí národní úpadek kulturní a hrozí nám od chvíle, kdy ve jménu národa různí Šaldové-Ptáčníci o své vůli pěstují tanec se dvěma svícemi. Nepracují však — čekají pouze, podlamují v národě sebedůvěru, straší slabé a silným míchají jed a podrážejí nohy.

A tak se nám může stát, když budou dále tito lidé vést, že do nové doby přijde český Honza s prázdným rancem, že v nové veliké době nastoupíme s kulturou prorostlou jalovostí a s národem, který objeví, že se právě probudil z těžkého mravního podroušení.

A v této chvíli se zítra právem bude česká mládež ptát, kdo je vinen tím, že český národ vstoupil do nové doby tak chudý a zahanbený. Bude se ptát, kdo byl za to odpovědný, a právem bude spílat mužům, kteří odpovídali za českou kulturu a nic neučinili pro to, aby těžila z doby, aby se nechala oplodnit velikými ideami evropské revoluce, revoluce nacionálněsocialistické.

Právem se bude mnoho vytýkat těm, kteří měli v tomto prostoru moc, kteří vládli, a mohli proto dobré podpořit a škodnou odklidit. Jsem si dobře vědom odpovědnosti, která na mě v tomto směru spočívá. Letos na jaře jsem ohlásil, že vyřeším otázku české mládeže.

Nesliboval jsem naplano. Mnoho se stalo, ale mnohem více je v mládeži před námi.

Dnešního památného dne používám k tomu, abych vyhlásil boj všem Šaldům-Ptáčníkům, všem tlustým ponravám, které ohlodávají kořeny české zdravé kultury. Přestavím český kulturní život a přestavím jej proto, aby se český národ v rozhodné chvíli neodvracel od národní kulturní tvorby jako od něčeho nedorostlého, zmrzačeného. Aby český národ nesáhl z hladu po síle po kultuře jiné, která se dovedla vyžít všemi nervy ve veliké tvůrčí době.

Pokládám za čestnou povinnost svého úřadu poctivé podezdění české kultury tak, aby byla schopna konkurence s velikou kulturou bratrského národa německého, aby zítra v Evropě vše, co bude české, bylo také posvěceno domácím tvůrčím geniem. Provedu mobilisaci českých kulturních hodnot a českých kulturních pracovníků, kteří dovedou sloužit. Musíme vybudovat veliké české kulturní ústředí a na toto ústředí připojit celý český národ. Ne plané politisování, nýbrž práce a tvorba jsou osnovou české budoucnosti. Ideje se musí promítat v tvorbě, jinak meleme naprázdno. Tvorba se musí oplodňovat ideami, jinak je to obcování s mrtvou minulostí, ztrácení času rozhovorem se stíny.

Je málo platné, když se někdo hlásí k novým ideálům, a při tom je mu cizí duše vlastního národa, nedovede-li ocelí ideje z národního kamene vykřesat veliké jiskry. Národu je málo platné nadání jedince, které se zahrabe hluboko pod zem anebo vystoupí do takových výšek, aby k němu nedolehl hlas doby.

Národ žije jen tehdy jasně a plně, dovede-li se vypořádat se vším, co dějiny lidstvu přisoudily. Zde je třeba jako u jedince otužilosti, nebojácnosti, odvahy a znovu odvahy. Bylo třeba odvahy k tomu, abychom

chybnou minulost nazvali jejím pravým jménem. Nové odvahy je třeba při stavbě národní budoucnosti. A do té se pustíme nyní bezohledně, ať se to nelíbí komukoli. Moji soudcové nejsou tu mezi vámi. Ti teprve přijdou a těm chci složit účty z toho, jak jsem se bil za bytí svého národa.

*

Bylo svatého Václava, který v životě našeho národa zůstane přec jen politicky nejvýznamnější postavou. Promluvil jsem proto v rozhlase a znovu varoval před potměšilými agenty nepřítele. Je zajímavé, že zcela podle přání a potřeb odpůrců Říše a nacionálního socialismu měnilo se u nás v určitých kruzích nazírání na naše historické osobnosti. Za republiky si u nás místy stěžovali, že památka českého starého světce není dosti uctívána a že zcela neprávem je na příklad zastiňován Janem Husem. A právě v době, kdy jsme se k moudré politice svatého Václava vrátili a kdy státní president dr. Emil Hácha jeho politickou tradici oživil svým historickým rozhodnutím z 15. března 1939, zapomenula rychle velkého světce právě ona skupina nespokojenců, kteří za republiky památku knížete Václava všemi způsoby hleděli s větší slávou oživit. Nyní po straně mnohá učená ústa rázem začala tvrdit, že doba Václavova je tak nejasná, historicky nedoložená, že lze stěží prý oddělit v ní dějinnou skutečnost od náboženského mythu. Tito agenti nepřítele, jak víme, dovedou nám popřít nos mezi očima. Proč by tedy nedokázali, když to Židé v Americe potřebují, že kníže Václav vlastně nikdy neexistoval? Těmto historickým hyenám bylo třeba dát trochu za vyučenou.

Na den svatého Václava.

28. září 1942.

Lide český! Kníže Václav byl pro náš národ kusem české osudovosti. Byl to příklad, výstraha, a hlavně to byla a zůstává naše útěcha. Knížete Václava vzpomínali naši předkové vždy ve chvílích, kdy česká politika vnitřní a zahraniční šla po bludných cestách, kdy čeští pohlaváři vyvolávali u nás vnitřní rozbroje nebo když svou krátkozrakostí zavazovali český národ k politickým povinnostem, které neodpovídaly poměrům končiny, kam nás osud začlenil.

Chorál svatováclavský zpívaly české zástupy vždy, když se žilo v nejistotě a kdy jsme měli slabou, neschopnou vládu. Byla to modlitba o českou sílu. Byla to prosba, aby český lid byl uchráněn před nebezpečnými politickými dobrodruhy. Tam, kde se dělala špatná politika, kde se hrálo o budoucnost národa a blaho našich zemí, z chorálu ustaraného českého lidu mluvila touha po vedoucím, který by byl tak moudrý a obětavý jak kníže Václav.

Tradice svatováclavská je především tradicí politickou. Chorál Václavův byl státním vyznáním. Teprve na druhém místě šlo tu o píseň církevní. V dobách nouze a zmatků zpívali chorál stejně katolíci jako husité. Když šlo o obnovení pořádku v zemi a o návrat českých zemí do svazku Říše, volali naši předkové „Kníže náš!“.

Prosili Boha, aby osvítil ty, kteří za český osud odpovídali, aby je osvítil tak, jako kdysi knížete Václava, který byl prohlášen světcem a stal se patronem zemí Čech a Moravy.

Bylo to před bitvou u Lipan, kdy šlo o vrácení klidu našim zemím a o potření fanatiků Táborů, kterým nezáleželo na osudu národa. Bylo to při volbě krále Ji-

řího, který měl zachránit naše země před vnitřním zmatkem a najít cestu k Říši a ostatní Evropě. Naposledy jsme vzpomínali na chorál před čtyřmi lety, kdy zločinecká politika českého vedení hrozila zemi bědou války a národu záhubou.

Dnes mluvíme o svatováclavské tradici, k níž se vrátil náš pan státní president dr. Emil Hácha, když se vinou politiky, pro kterou chybí výraz odsouzení, země svatováclavské staly v roce 1938 mrzáky, neschopnými zdravého života, neschopnými i živoření. V březnu třicet devět jsme proto prosby k Bohu nahradili jasným činem a našemu lidu dali onu politickou jistotu a ochranu, kterou potřebuje k životu a rozvoji.

Jak jsme vystřízlivěli, když jsme se podívali na mapu s hranicemi druhé republiky, které jsme musili přijati jako vyúčtování za dvě desítiletí protiněmecké vnitřní a pochybené vnější politiky! A co zbylo z toho všeho, když se v březnu roku třicátého devátého Slovensko rozhodlo, že půjde svou cestou a že se nedá Anglií přivést do záhuby, poněvadž se u nás i po Mnichenu našli lidé živící se politikou, na politice zbohatlí a při tom politicky slepí, kteří znovu potají paktovali s Anglií a se Židy proti Velkoněmecké říši. Tito intrikáni, kterým šlo především o dobré bydlo a kteří se o národ vůbec nestarali, klaněli se hluboce těm, kdož zřejmě český národ obětovali a pansky odkopli. Tito zločinci, vydávající se za české politiky, opět prosebničili v Londýně a nabízeli své pokorné služby polskému panstvu ve Warschau. Slováci na počátku března 1939 to všechno znali, a proto jednou pro vždy chtěli zúčtovat s českou politikou protiříšskou, která byla v podstatě také politikou protičeskou, protiváclavskou.

Než se náš pan president dr. Emil Hácha rozhodl odejet do Berlinu a požádat Vůdce, aby převzal ochranu českých zemí a českého národa, několik desítek

hodin po osamostatnění Slovenska představovali jsme politicky něco tak hrozného a zbědovaného, že to prostě nelze popsat. Jako stát jsme byli cárem a jako národ bludnou záhadou Evropy. Zásluhou politiky českých demokratů, zásluhou našich vznešených spojenců v Londýně, Paříži a Moskvě, z honosné Česko-Slovenské republiky, kterou ve Versailles zaokrouhlili na 140 000 km² a která měla před Mnichenem přes 15 milionů obyvatel, zbyly Čechy s Moravou, měřící necelých 50 000 km² s dobrými sedmi miliony obyvatel. To byly konce české demokratické politiky a lásky k britské politické prostitutce.

Ze čtyř pětin obklíčeni územím Velkoněmecké říše, hospodářsky svými spojenci vyssáti a zruinováni, vrátili jsme se k politice, jež vždy dávala našim předkům životnost a sílu. Pan státní president dr. Emil Hácha než odjel do Berlinu, navštívil hrob svatého Václava a políbil světcovu lebku. Vůdce Adolf Hitler prosbě našeho pana státního presidenta vyhověl. Připojil opuštěné české země k Velkoněmecké říši a obdařil je širokou samosprávní a kulturní autonomií.

Vůdce nemusil prosbě pana státního presidenta vyhovět a naší zemi ponechat její českou vládu i s českou správou. Čeští demokratičtí politikové totiž do poslední chvíle i ve zmrzačené druhé republice intrikovali proti Říši. Hrozili jsme přec Říši válkou, mobilisovali jsme proti ní, v německých krajích jsme vyhlásili stanné právo. Vůdce mohl zbytek republiky na jaře 1939 klidně vojensky obsadit a nikdo mu v tom nemohl překážet a také by byl nepřekážel. Vůdce mohl české hnízdo politického neklidu ve střední Evropě připojit k Říši bez jakýchkoli politických ústupků. A to s právem po všech zkušenostech s českými politiky za posledních dvacet let.

Přes noc jsme se stali příslušníky nejmocnějšího

evropského státu, kde se nám nabízely neobyčejné hospodářské možnosti, kde český národ mohl opět klidně dýchat. Včera jsme byli ještě života neschopným státním odpadkem a den poté, 16. března 1939, náš nový stát, naše Velkoněmecká říše, do níž jsme byli jako autonomní celek přijati, měla 87 milionů obyvatel. Náš osud nebyl už osudem opuštěného státečku, který byl míčkem v evropské politice. Náš osud byl od nynějška osudem evropské veleříše, která, jak se zakrátko ukázalo, byla předurčena k tomu, aby řídila osud Nové Evropy a aby zlikvidovala světové panství židovské demokracie, kde zájmy peněžníků vždy stály nad zájmy národů a jejich kultur.

Vůdce čekal, že český národ pochopí jeho šlechetné gesto a že bude hledat ve Velkoněmecké říši pro sebe veliké možnosti, které se mu tak z čista jasna po hrozném soužení a po západní zradě s německé strany nabízely. Ale tu bylo zbrojení nepřátel Velkoněmecké říše už v proudu. V té době zahájili Židé na celém světě mobilisaci proti německé nacionálněsocialistické revoluci. Polsko mobilisovalo a stalo se vyzývavým. A to byla opět příležitost, aby se přihlásili o odměnu čeští demokratičtí dobrodruhové, kteří se celá dvě desítiletí živili u nás politikou a bohatli z ní.

Špatné pojetí českých dějin ukazovalo českému lidu zcela nesprávně poměr Čech a Moravy k Říši. Chorál svatováclavský se v posledním století vykládal tak, že kníže Václav nás má chránit před Říší. Skutečnost byla však právě opačná. Kníže Václav se zasloužil o český národ tím, že Čechy smířil s Němci a že české země včlenil do Říše, která jim poskytovala ochranu a české země vyzvedla k netušenému rozkvětu a moci.

A tak jsme začali vzpomínat na svatého Václava na počátku druhé světové války, kdy političtí dobrodruhové, kteří prošustrovali prvou republiku a roz-

lomili a zbědovali druhou republiku, nasadili všechny páky, aby český národ v Říši udělali nespokojeným, aby jej opět proměnili v žoldnéře židovské demokracie, která dobře platila různým lumpům za to, že hleděli v Říši vyvolat neklid.

Všemi prostředky se snažili tito zločinci o to, aby se český národ choval k naší Velkoněmecké říši nevděčně a aby ta byla pak nucena uvažovat, zda český národ je politicky jako celek tak vyzrálý, aby si vůbec zasloužil autonomní správu v rámci Říše. Proto tito zločinci, od nepřítele placení a nepřítelem vydržovaní, pomlouvají našeho pana státního presidenta, proto štvou nerozumné české lidi proti jejich vlastní zákonné vládě, a hlavně proti naší Velkoněmecké říši.

Zde by bylo dobré, abys, český lide, trochu uvažoval. Zamysli se, kde jsme mohli být jako příslušníci naší Velkoněmecké říše, kdy nebylo štvaní židovsko-demokratických dobrodruhů. Jak znamenitý poměr mohl být mezi Čechy a Němci před třemi lety, kdyby zahraniční propaganda nebyla měla v českém národě spojence a intrikány, kteří nás hleděli připravit o důvěru Vůdce a kteří vynakládali největší úsilí, aby Říše pokládala Čecha za svého nepřítele a celý český národ za živel v nitru Říše nežádoucí, Říši nebezpečný a škodlivý.

Proto se i my musíme odhodlat k takovým opatřením, jako byly Lipany v dávné minulosti. Musíme stisknout zuby a s chorálem svatého Václava na rtech vytrhnout proti těm českým živlům, které v naší zemi pěstují nesvár, které tu chtějí vyvolat neklid, kterým nejde o národ, nýbrž o osud Anglie a Ameriky, kterým jde více o osud Židů než nás Čechů. Jak už jsem jednou vzpomenul: U Lipan bojoval proti Táborům také mladý Jiřík Poděbradský, který dovedl najít cestu

k českým katolíkům, když šlo o osud národa a státu, o který nedbali zatvrzelí Táboři.

My, kteří máme svůj národ rádi a jimž jde o to, aby Čech zítra v Říši a v Evropě byl opět něčím, vzpomínáme svatého Václava a prosíme jej, aby stál při nás v těžkém boji s národními zrádci. Nepřítel největší, kterého kdy český národ měl, nebyl na našem pomezí, nýbrž vždy přímo v nás, ve středu našeho národa.

Český národ bude slabý a nakonec zahyne, když se nám jej nepodaří sjednotit v nové víře nacionálněsocialistické a když nebude, jako kdysi v dobách naší největší slávy, upřímným bratrem a spojencem velikého národa německého.

Není jiné cesty do české budoucnosti, než jakou nám před více než tisíci lety ukázal kníže Václav. Stále si musíme uvědomovat, že nejsme sousedy německého národa, jako jsou jimi Francouzi nebo Maďaři, nýbrž že nás osud umístil uprostřed velikého národa německého, desetkráte početnějšího. V tom je naše štěstí jako příslušníků Velkoněmecké říše, která nás chrání.

Věrnost svatému Václavu je věrností Říši, ke které kníže Václav měl nejlepší poměr. Jeho politika je politikou Háchovou. Politika svatého Václava je, Češi a Češky, také politikou vaší zákonné vlády.

Prosíme-li dnes, v druhé světové válce, aby nedal zahynouti nám ni budoucím, pak tato vroucí slova starého chorálu jsou plna starostí, aby nás osud nepotrestal a opět nás neučinil hříčkou v rukou nepřátel naší Velkoněmecké říše. Kníže Václav nás má chránit před smrtí, kterou nám hrozí Anglie, a před hrobaři, kteří česky hovoří, ale židovsky myslí.

Věříme ve spravedlnost, která dá světu nový řád, která pomůže Vůdci Adolfu Hitlerovi v jeho velikém díle budování Nové Evropy. Věříme v zdravý rozum

českého lidu, který zvítězí nad nepřátelskou lží. Budeme-li svorni a jednotni, budeme-li se opravdu upřímně a pevně řídit politikou knížete Václava, tedy nezahyneme. Chorál svatováclavský nebude už pro nás modlitbou v nouzi, nýbrž slavnou připomínkou slibů, jež jsme dali Říši, které věříme a které pomáháme, co nám síly stačí, v jejím velikém boji za lepší svět.

*

V budování nové organisace mládeže se pokračovalo. Její zástupci účastnili se ve Wien kongresu evropské mládeže. Zatím v Praze vyšlo prvé číslo nového časopisu pro mládež, který jsme nazvali „Zteč" a který se stal současně orgánem Kuratoria pro výchovu mládeže. Musil jsem přirozeně do prvého čísla napsat něco úvodem:

„Zteč".

1. října 1942.

Mladí přátelé — kamarádi a kamarádky! V životě jedince i v životě národa jde nakonec jen o to, co vykonáme pro jiné. Náš život je hlavně obětováním. V tom je jeho krása a velikost. Čistému hrdinství je egoismus cizí. Kdo žije jen pro sebe, nic nevykonal. To platí také o národě. A nade vším, co život nese k novým zítřkům, je láska k těm, kteří přijdou po nás. Proto také mladý bojovník dovede tak prostě umírat, proto matka je schopna dát vše pro své drahé.

Ne výpočet, ne rozumová kombinace šachových tahů, ne politika — nýbrž vědomí, že konáme něco velkého, co příštím generacím přinese lepší úděl a co nás jako poctivé borce představí těmto budoucím, to je vlastně smyslem plného a úctyhodného života. Jen ten život je krásný a v podvečer stáří na-

plněn ušlechtilou spokojeností, zůstává-li po nás hluboká brázda na lánu lidské budoucnosti.

Vím, že vás v posledních letech mnohé tížilo. Touha být hrdinou, snaha vykonat něco velikého, vyznamenat se, vzbudit obdiv a úctu, to patří ke zdravému mládí. Otázka je, na kterém místě máme nasadit páku našeho svatého zápalu, co máme zdolat, kam se máme drát. Jde především o smysl boje, po kterém mládí touží a ve kterém se chce vyznamenat.

Tyto dny končil ve Wien kongres evropské mládeže. Vím, co vám budou vyprávět vaši kamarádi, kteří se ho zúčastnili. Znám dobře ovzduší evropských srazů, které se v této světové válce konaly už v jiných otázkách, než je program mládeže naší pevniny. Chci-li toto ovzduší nějak označit, pak jsou pro to dvě slova: upřímnost a prostota. Ruka se podává opravdově a tiskne se upřímně každému, kdo konečně přišel na to, kde je jeho místo, každému kdo jde prostě a bez okolků a otálení s sebou za velikým cílem.

Už před dvěma lety jsem českému člověku připomínal, že Čechy s Moravou jsou naše drahá domovina, ale že Velkoněmecká říše je náš mohutný a silný stát a naše nová krásná vlast. Bude dobré, když i vy, přátelé, si tato má slova vštípíte v paměť. Egoismus jedince je nízký, neplodný. Egoismus národa je vedle toho ještě nebezpečný, sebevražedný. Také národ musí žít pro něco většího, nosnějšího, než je pouhá myšlenka vlastní svébytnosti, vlastního národního pohodlí.

Věřte mi, že veliké oběti, které v této válce přináší hlavně mládež bratrského národa německého, musily by volat o pomstu, kdyby z toho všeho nevzniklo něco skvělého, co přetrvá věky a co především zachrání a zvelebí Evropu jako velikou obec sbratřených národů. Ano, stavíme novou Evropu, kterou v celé slávě a štěstí spatříte právě vy. A v této práci gigantů,

které září na cestu ideály nacionálněsocialistické revoluce, čeká nás všechny jako věrné příslušníky naší Velkoněmecké říše mnoho čestných a těžkých úkolů.

Nebyla doba nad jiné slavná, která by mládeži kdy nabídla více příležitosti k ušlechtilému zápolení a k velikým činům. Jsem přesvědčen, že česká mládež se probojuje k čestnému místu v pamětech, které jednou vylíčí boje za svobodu a práci na její stavbě. Věrnost bude odměněna věrností!

Vpřed, moji přátelé! Jste předvojem našeho národa! Říše vám otvírá cestu k slávě! Ať žije náš veliký Vůdce Adolf Hitler!

*

Otázka českého dělníka a českého sedláka byla především otázkou sociální, hospodářskou. Zde nám vydatně pomáhal pokrok nacionálněsocialistické revoluce. Složitější byla otázka české inteligence, lépe české vzdělanecké vrstvy, která v každé době představovala r e a k c i, jakmile nešlo zřejmě o mládež. S těmito lidmi jsem se rozhodl hovořit znovu a opět řečí nezvratné skutečnosti. I když se člověku zdá, že přelévá vodu sítem, je přec jen povinností k národu neopominout žádnou příležitost, která se nabízí k domluvě. Proto jsem obnovil starou inteligentskou revui „Přítomnost", abych na starém nádobí nabídl novou krmi, jež má české tělo vzpružit a posílit k novému životu. Do prvého čísla nové „Přítomnosti" jsem napsal tento článek:

Od inteligenta k inteligenci.

1. října 1942.

Český národ se octl v postavení, kdy každý jednotlivec má povinnosti a kdy nejdůležitější, řekl bych

přímo osudovou úlohu hraje jeho vzdělaná vrstva. Vytýká se mi, že jsem zlý na inteligenci, že jí křivdím a že prý vylévám dítě s vaničkou.

Rád bych upozornil na omyl, který jsem snad nepřesným vyjadřováním zavinil. Musí se dělat přesný rozdíl mezi inteligencí a inteligenty, mezi nadáním a vzděláním. Inteligent může být zcela neinteligentní. Člověk vysoké inteligence nemusí mít ani veliké vzdělání.

Vzdělání je vláhou. Inteligence je půdou, v níž klíčí ideje a kde koření každé veliké dílo. Na skále, kterou vydatně zaléváme, nikdy nic nevzroste. Školomet, kterému není shůry dáno, ještě nikdy prach nevynalezl. Bylo proto základním omylem starého řádu, že kladl v prvé řadě důraz na vysvědčení, na vědomosti a nic se nestaral o charakter a opravdové nadání, tedy o tvůrčí schopnosti. Na to také nyní náš nepřítel doplácí a na to, myslím, že také zajde.

Nechci zneužívat podobenství, poněvadž žádné není zcela přesné, ale i nepřesné podobenství nám často ušetří dlouhé výklady. Vzdělání se mohlo porovnat se školením, kterého se dostává jediné mořeplavci pro zábavné plavby na klidném moři. Jakmile však zaburácí bouře, takový sváteční námořník je s rozumem v koncích. Všechno dosavadní naše vzdělání bylo zkrátka velmi málo uspořádáno, aby neslo užitek hlavně v dobách bouře, za časů veliké revoluce nacionálněsociální, kterou právě prožíváme a jejíž ozvěna se bude rozléhat Evropou a celým světem ještě po dlouhé věky.

Nebezpečím každého vzdělání je, že v sobě chová prvky zaostalosti a předsudku. Co nazýváme vědou, to jsou hodnoty lidského poznání velmi přezkoušeného ve světě nerostném, dosti spolehlivého ve světě živočišném, ale zcela vratkého, pokud se zabývá člověkem,

životem zástupů, národů a dob. Tvrdili-li často velcí myslitelé, že historie je druhem poesie, pak totéž můžeme říci o mladých vědách, které se zabývají životem lidské společnosti. Je přímo výstražné, kolik puncovaných psychologů, sociologů, historiků a filosofů selhalo jako státníci. A selhali z toho prostého důvodu, že nedbali lidového pořekadla: Dělají-li dva totéž, není to totéž. Věda svádí ke kopírování, k aplikování obyčejně právě tam, kde je to nejméně vhodné. Historické aplikace nebo kopie jsou nejnebezpečnější právě v době, kdy jako stráže se střídají nejen základní ideje, nýbrž také vedoucí vrstvy.

Nebylo větší blamáže, než jakou utržili muži vědy před sto padesáti lety s francouzskou revolucí a nyní opět s německým nacionálním socialismem. Základní chybou všech těchto zajisté duchaplných mudrlantů bylo, že podceňovali sílu a vulkanickou tvořivost idejí, které jim byly cizí, nové a kterými pohrdali z toho malicherného důvodu, že otcem těchto idejí nebyl uznaný hodnostář, člen nějaké vědecké instituce. To jsou totiž ostatky názorů minulého století, které se snažilo víru zatlačit vědou. Byl to pokus, který selhal, jak ukazuje velmi drasticky dnešek a vše, co právě prožíváme v Evropě a co otřásá celým světem. Studená věda s šedou theorií nemůže nastoupit na místo planoucí víry, kterou provází záře citu. Mezi ušněrovanou vědou a nespoutanou vírou je asi takový rozdíl jako mezi násobilkou a básní.

Nyní ovšem má zástupce vědy právo se mne tázat, zda pokládám vědění vůbec za věc zbytečnou, překonanou. Otázka je odůvodněná a musí být zodpovědna. Mezi vědou a vírou je takový poměr, jako mezi brzdou a motorem, je-li už pokrok vozidlem, které nás má dopravit do budoucnosti. Motor bez brzdy znamená mnohdy cestu do propasti, ale brzda sama, to je stání

na místě, nehybnost. To je smrt, ať už jde o život myši anebo o život celých národů.

Co je tedy nutné, aby život byl sytě vyžit, aby doba šla nutnou cestou vývoje? Zde je na místě, aby brzda s motorem tvořily celek, aby poznání se dalo oddaně a obětavě do služeb víry, která nás nese k novým cílům, která zachraňuje život před zánikem. Musí tu být souhra vědy s vírou, ale nikdy nesmí dojít k tomu, aby víra byla podřízeným vědy, aby pak motor v zabrzděném vozidle doby běžel naprázdno.

Promiňte, prosím, tento široký úvod, který pokládám za nutný, abych mohl vymezit místo vzdělání a vzdělanců v této veliké době. Vzpomínám na slova jedné významné německé osobnosti, když jsem byl před časem v Berlinu. Zmíněný pán mi řekl: „Rád bych, abyste jedno měli na paměti. Vůdce není diplomat. To, co pravil, to si opravdu myslil, a řekl-li, že to nebo ono musí vypadat tak nebo onak, můžete býti přesvědčeni, že provede vše, jak řekl."

A tu jsme u otázky inteligence, jež vrcholí genialitou. Genialita není věděním, nýbrž jasnozřivostí, předtuchou vývoje. Ve starých dobách se vysoké inteligenci, oplodněné vírou a vrcholící v tvůrčí genialitě, říkalo všelijak. Mluvilo se o prorocích, věrozvěstech, zakladatelích náboženství a reformátorech. Tito velikáni se objevovali v popředí dějin obyčejně ve chvíli, kdy šlo o život národů, které nevěděly kudy kam, kdy staré ideje zacházely na skrčeninu, kdy stará vedoucí vrstva zradila své poslání a propadla egoismu a pohodlí.

Veliký vojenský myslitel Clausewitz na počátku minulého století nazval frikcemi součet imponderabilií, které se vymykají poutům nějaké konstrukce a které se proto nedají vědecky definovat. Frikce, to je

podle Clausewitze mystické šero, kterým dovede proniknout jen zrak genia, šero pro prostou vědu neprůhledné. Tam, kde věda selhává, vede genia bezpečně instinkt, tušení. Genius není proto diplomat, poněvadž z něho hovoří život sám, z něho mluví zítřek právě tak zřetelně a jasně, jako z vědy se ozývá včerejšek.

Sokrates si velmi cenil vnitřní božský hlas — daimonion, který nám ukazuje cestu i tehdy, kdy jsme v koncích se vší vědou a naučenou moudrostí. V životě průměrného člověka vnitřním božským hlasem je morální imperativ. V životě genia je to tvůrčí potřeba, jsou to činy pro obyčejného smrtelníka nepochopitelné, zdánlivě protismyslné, ale činy, kterými se zachraňuje život národů a jež dávají směr osudům celých pevnin.

Co byly platny Demosthenovi jeho skvělá výřečnost a veliké vzdělání, když nerozuměl své době, která do popředí postavila Filipa s Alexandrem na vzdory všem řeckým inteligentům. Demosthenes hájil demokracii, která se zvrhla a nebyla už schopna přerodu a vylepšení. Řecká demokracie ani po smrti Alexandrově nepovstala z hrobu, který jí inteligenti vykopali. Čteme-li dnes, jak sprosté klepy a pomluvy vykládal Demosthenes o Filipovi a Alexandrovi, zdá se nám, že nejde o povídačky staré dvacet tři století. Co šířil Demosthenes se svými spřeženci o vynikajících Makedoňanech, to ještě nedávno vykládal Churchill se svými židovskými trabanty o vynikajících mužích nacionálněsocialistického Německa.

O Filipu Makedonském Demosthenes bez uzardění tvrdil, že vlastně není ani Řek, že není ani barbar z pořádné země. Filip je prý jen takový ztracený otrapa z Makedonie, odkud Řek nikdy nedostal ani kloudného otroka. Ve skutečnosti Filip byl jedním z největších panovníků, jakého kdy dějiny znaly. Fili-

povým přítelem byl největší filosof starověku Aristoteles, kterému svěřil výchovu svého syna Alexandra. Jiný řecký filosof vlastenec Isokrates viděl ve Filipovi jediného zachránce Řecka před východní barbarskou říší perskou a jediného zachránce řecké kultury. Podle Isokrata pouze Filip mohl vnést nějaký rozumný řád do zmatků a intrik řeckého politického života.

Demosthenes zachraňoval demokracii a při tom pohřbíval vlastní národ. Raději dal Řecko v plen Persii, než by se smířil s ideami nové doby, které nutně musily vystřídat zprofanované a neživé ideje demokratické. Demosthenes byl typem sebevědomého, nadutého vzdělance s nevšedním nadáním řečnickým, inteligenta, který se zapsal době dávno odkvetlé a který proto nakonec sešel se světa jako sebevrah, když byly posléze přebity všechny karty, s kterými šel do hry s Alexandrem. Společnost, o kterou se Demosthenes opíral, byla prohnilá, zbankrotělá, vyžilá. Demosthenes byl představitelem inteligentské reakce řecké, která bojovala marný boj s mladou inteligencí řeckou, s makedonskou revolucí.

Známe, jaký marný boj vedli straníci Demosthenovi, aby Demosthenes byl vyznamenán nejvyšší řeckou občanskou poctou — zlatým věncem. A totéž Řecko nakonec zlatý věnec přisoudilo Alexandrovi, když dobyl Egypta. V dějinách starého Řecka za boje dvou světů odcházející reakce se rozhodla, že strhne s sebou do propasti národ v prapodivné blouznivé představě a mstě, že národ v okamžiku, kdy přišel o demokracii, musí zajít tak jako tak. Před dvaceti třemi stoletími se řeckému lidu mluvilo o demokracii a skupina boháčů, která Řecku vládla, mluvila mezi sebou o obchodě. A právě tito boháči věnovali Alexandrovi zlatý věnec, pověsili demokracii rázem na hřebík, když se těmto pytlům peněz zdálo, že Alexan-

der porazil dva mocné konkurenty athénských kupců: Egypt a semitský Tyros. I tehdy byl obchod obchodem. Zvětralá idea demokracie byla mu jen fíkovým listem.

Prvým znakem zapadajícího světa je, že podceňuje nepřátele, a druhým, že věří v uměle zkonstruované historické obdoby. V demokratickém Řecku za Demosthena nikdo zprvu nevěřil, že by Makedonie mohla býti kandidátem na světové panství. Řečtí inteligenti nevěřili, že by Makedonie „barbara" Filipa mohla ohrožovat řeckou demokratickou anarchii. Ale co bylo neuvěřitelné, stalo se skutkem. Alexander podrobil si všechny řecké republiky, porazil Persii, dobyl semitského obchodního střediska Tyru a stal se pánem Egypta. Celý starověký svět ležel u nohou makedonské revoluce. Alexander došel vítězně až do Indie.

Přes všechna proroctví a ujišťování řeckých inteligentů Alexandrova vítězství měla ráz konečného historického úklidu na dlouhou dobu. Zlikvidovala demokracii a upravila poměry ve středomořském prostoru až do příchodu Římanů, tedy na plných tři sta let. Když Athény, obávajíce se Řeka Filipa, varovaly perskou říši před „sjednoceným" silným Řeckem pod vedením Filipovým, zrazovaly Řecko i Athény od Marathonu. V podstatě šlo pouze o moc a ne o ideu. Athénští kupci chtěli volně čachrovat s Persií, místo aby pod slavným vojevůdcem v jednotném řeckém šiku vystoupili proti Persii, věrni veliké historii. Není tu něco podobného s tím, co právě prožíváme? Stačí, když místo Řecko řekneme Evropa a místo Persie Sovětský svaz.

Nynější Demosthenes Churchill se paktuje se záhadným bolševickým Východem, kterému ještě včera nemohl přijít na jméno. Churchill varuje Stalina před silnou sjednocenou Evropou pod vedením Adolfa Hit-

lera. Evropan varuje před Evropanem, jako před dvaceti třemi stoletími kupčík Řek varoval největšího nepřítele Řecka před Řekem vlastencem a státníkem. Churchillovi nejde o Evropu, nýbrž o výdělky. Je dobré, když o Demosthenově Řecku trochu více přemýšlíme.

Chybou zapadajících světů bylo, že podceňovaly nepřítele a že věřily v nepřirozené historické obdoby. Dnes do omrzení slyšíme z úst nepřítele, že Anglie odjakživa prohrávala všechny bitvy, až na tu rozhodnou poslední a že druhá světová válka je přesnou kopií prvé. Rok 1942 podobá prý se navlas roku 1917.

Podívejme se na to blíže. V roce 1917 proti Německu a jeho spojencům stálo šest velmocí. Dnes má Velkoněmecká říše proti sobě jen velmoci tři (Anglii, Spojené státy a Sovětský svaz). Francie už od roku 1940 neválčí a Italie s Japonskem jsou spojenci Velkoněmecké říše.

V roce 1917 kontrolovalo Německo se svými spojenci na evropské pevnině území v rozloze 1 800 000 km² se 160 miliony obyvatel. Z toho bylo ½ milionu km² s 35 miliony obyvatel území bojem obsazené.

V roce 1942 kontroluje Velkoněmecká říše se svými spojenci na evropské pevnině území v rozloze 6 000 000 km², na kterých žije na 400 000 000 obyvatel. Z toho území obsazené bojem měří 3 200 000 km² se 160 miliony obyvatel.

V roce 1917 mělo Německo v Asii jako spojence Turecko s 20 miliony obyvatel.

V roce 1942 má Velkoněmecká říše v Asii za spojence Japonsko, Mandžusko, Vančinvejovu Čínu a stát Thai. Tito spojenci kontrolují ve východní Asii území v rozloze 8 000 000 km² s více než 550 miliony obyvatel. Z toho bylo na 3 miliony km² se 150 miliony obyvatel dobyto Japonskem na Anglii a jejich spo-

jencích od prosince 1941, kdy Japonsko vstoupilo do války.

V roce 1917 Německo se svými spojenci v Evropě a v Asii kontrolovalo území v rozloze 3 milionů km² se 180 miliony obyvatel. To byla 2% světových pevnin a 10% obyvatelstva zeměkoule.

V roce 1942 Velkoněmecká říše se svými spojenci kontroluje v Evropě a Asii rozlohu 14 milionů km² s 950 000 000 obyvatel, což je 11% světových pevnin a přes 40% obyvatel zeměkoule.

V roce 1917 Irové, Indové a Arabové nebyli nepřátelští britskému imperiu. V roce 1942 Anglie s těmito národy, které čítají přes 400 milionů, nemůže jako se spojenci nebo dodavateli lidských záloh počítat.

Tato čísla hovoří, myslím, zřetelnou řečí. Ukazují veliký rozdíl mezi poměry v roce 1917 a nyní v roce 1942. Kdo není oslepen záštím a kdo má jen trochu soudnosti, tomu tyto číslice ukazují především úpadek Anglie a vší židovsko-peněžnické politiky, která vyhlásila německé nacionálněsocialistické revoluci boj na život a na smrt.

Proč tento zavilý boj proti Říši neměl dosud úspěchu? Poněvadž v Anglii a v celém židovském světě nepočítali s tak obrovskými tvůrčími a bojovými silami, jaké dovedla mobilisovat německá nacionálněsocialistická revoluce. V Anglii nikdo nečekal, že Polsko podlehne v sedmnácti dnech. V Anglii nevěřili, že by se německé vrchní velení odvážilo výpravy přes moře do Norska. V Anglii nepočítali, že Francie i se slavnými opevněními podlehne během šesti týdnů. V Anglii nečekali, že Jugoslavie s Řeckem budou vyřízeny ve dvou týdnech a že Sovětský svaz přijde o 1 200 000 km² území se 65 miliony obyvatel, o většinu svého evropského průmyslu, o největší ložiska uhlí a železné rudy. V Anglii nečekali, že se Ukrajina

stane obilnicí sjednocené Evropy, a tím že bude jednou provždy odvráceno od Evropy nebezpečí vyhladovění blokádou.

V roce 1917 v létě Německo se svými spojenci v Evropě bylo obklíčeno čtyřmi frontami: západní, italskou, balkánskou a ruskou. Pátou frontu mělo Německo s Tureckem v Přední Asii. Zatím co na východě čelilo Německo 235 divisím ruským a rumunským, mělo na západě v severní Francii proti sobě 180 divisí francouzských a britských, na jihu pod Alpami 65 divisí italských a na Balkáně 25 divisí francouzských, britských, srbských a řeckých.

Zkrátka v roce 1917 tak zvaná „druhá fronta" protiněmecká v severní Francii, v severní Italii a na Balkáně čítala 270 divisí francouzských, britských, italských a jiných. Této rozlehlé „druhé frontě" na západě a na jihu Evropy čelilo Německo se spojenci většinou sil. Z 296 divisí německých a spojeneckých poutala na sebe 172 divise „druhá fronta", táhnoucí se od Kanálu až k Soluni. V létě 1917 Německo se svými spojenci mohlo proti Rusku a Rumunsku postavit jen 124 divise, to jest pouze 40% operačních sil. V létě 1917 mělo Německo se spojenci v Evropě a v Přední Asii proti sobě 525 nepřátelských divisí, proti kterým mohlo postavit 360 divisí vlastních a spojeneckých. V roce 1917 Ústřední mocnosti pod vedením Německa byly opravdu obklíčeny značnou přesilou.

V roce 1942 Velkoněmecká říše se svými spojenci má v Evropě pouze frontu protisovětskou a v Africe protibritskou. Tato východní fronta mocností Osy představuje „druhou frontu" pro Anglii, zatím co ve Východní Asii má Anglie se svými spojenci proti sobě velmi nebezpečnou prvou frontu japonskou.

V roce 1942 se totiž úlohy obrátily, porovnáváme-li to s rokem 1917. Tehdy Německo se svými spojenci bylo v podobném postavení jako dnes Anglie. V roce 1917 Ústřední mocnosti byly sevřeny západní frontou francouzsko-britskou, jižní italsko-balkánskou a východní ruskou. Dnes je Anglie se svými spojenci sevřena v Asii od západu frontou německo-italskou a od východu frontou japonskou. „Ten křičí, komu chata hoří." O druhé frontě mluví tam, kde je právě „druhá fronta" tísní. Na počátku této války od nejvýchodnějšího bodu německých hranic ve Slezsku k nejzápadnější posici japonské na ostrově Honanu v Tonkinském zálivu bylo 9000 km. Po třech letech války postoupila německá branná moc o 1000 km k východu, japonská branná moc o 2000 km k západu (až k hranicím Indie).

Jak to vypadá na oceánech a mořích? V roce 1917 Německo válčilo s Anglií na moři ponorkami. Anglie měla k disposici vedle loďstva amerického také loďstvo francouzské, italské a japonské. Dnes japonské a italské loďstvo stojí po boku loďstva německého.

Do léta 1917 se podařilo Němcům potopit něco přes 8 milionů tun nepřátelského lodního prostoru. Do léta roku 1942 síly německé, italské a japonské potopily na 25 milionů tun nepřátelského lodního prostoru, tedy třikráte tolik. Anglie přišla v této válce o vládu nad moři Severním a Středozemním. V roce 1917 německé ponorky operovaly jen kolem Anglie. V roce 1942 operují u pobřeží amerického, v Severním Ledovém moři, v jižním Atlantiku.

V roce 1917 na území kontrolovaném Ústředními mocnostmi řádil už hlad. Na lístky se nic nedostalo. V létě 1942 zvyšuje Říše příděl potravin hlavně pro těžce pracující. V roce 1917 nejplodnější země střední Evropy, Rumunsko, bylo na straně nepřítele. V roce

1942 Evropa má k disposici úrodnou Ukrajinu. Jak už jsem řekl, Evropa hladovět nebude.

V roce 1917 Ústřední mocnosti trpěly nejen nedostatkem potravin, nýbrž i nedostatkem materiálu nutného pro válku. Proti německému a slabému průmyslu rakouskému stál průmysl britský, francouzský, americký, japonský, italský a slabý průmysl ruský. Německu chyběla nafta, poněvadž naftová pole rumunská byla zničena Angličany. Jejich těžba stoupala velmi zvolna.

V roce 1942 Velkoněmecká říše má k disposici veškerý evropský průmysl a evropské suroviny od poloostrova Pyrenejského až po Azovské moře. Proti nedostatku paliv se Říše včas zajistila stavbou obrovských továren na synthetický benzin. Pro Anglii a její spojence je nenahraditelná ztráta středoukrajinské a donecké průmyslové oblasti, která představuje na východě to, čím jsou na západě dohromady Poruří, Lotrinsko a Belgie. V roce 1942 přišla Anglie se svými spojenci na Dalekém Východě o ohromná bohatství strategicky důležitých surovin, která získalo Japonsko. Jde tu o 96% světové výroby kaučuku a 60% světové výroby cínu. Vedle toho jsou to všechny naftové oblasti Holandské Indie a Burmy, které dají ročně na 10 milionů tun nafty.

V roce 1942 Velkoněmecká říše na západě a Japonsko na východě začaly s organisací velikých surovinových a průmyslových oblastí, kterými jako kleštěmi se dvou stran svírají britské panství v Jižní a Přední Asii.

V roce 1917 měla Anglie na evropské půdě 68 divisí. Letos se pokusila vylodit jednu kombinovanou divisi u Dieppe, která se na evropské půdě neudržela ani jediný den. Do konce prvé světové války postavila Anglie do pole na 90 divisí. Dnes můžeme britské síly odhadovat na 100 divisí. Ale situace Anglie je od

základu jiná než roku 1917. Anglie měla tehdy pouze dvě fronty: evropskou a v Blízkém Orientu proti Turecku. V roce 1942 potřebuje však velikou posádku na Britských ostrovech z obavy před německým vpádem, značné síly v severní Africe, za třetí armádu v Syrii, Iráku a Iránu, za čtvrté armády na východních hranicích Indie proti Japonsku a za páté zvláštní síly na obranu Australie proti japonskému vpádu. Podobné je to s vojsky americkými. V roce 1917 Spojené státy měly na evropské půdě pouze jednu divisi. Dnes tam nemají žádnou, ale za to musí posílat vojska na všech pět britských mimoevropských front, tedy na Britské ostrovy, do Afriky, do Iránu, do Východní Indie a do Australie. Aniž v Evropě zasáhla, utrpěla vojska Spojených států v bojích proti Japonsku větší ztráty, než utržila za celou prvou světovou válku v Evropě.

Jedna z nejodpornějších povídaček této války s britské strany je povídačka o zřízení „druhé fronty" v Evropě proti Velkoněmecké říši. Především se musíme ptát, z jakých jednotek by tato fronta mohla býti vybudována. Připusťme, že nyní má Anglie k disposici 100 divisí vlastních a 30 divisí severoamerických. Více totiž Spojené státy dosud do pole postavit nemohly. Jak je dnes těchto 130 divisí umístěno? V Egyptě a v Habeši je 35 britských divisí, v Syrii, Iráku a Iránu 15. Blízký Východ tedy sám spotřeboval nyní na 50 britsko-amerických divisí. Rovněž 50 divisí potřebuje na ochranu Britských ostrovů. Na hranicích Východní Indie je vedle čínských jednotek také asi 20 divisí britských a na Nové Guinei a v Australii zbývajících 10 britsko-amerických divisí je málo. Poněvadž na východě končí parné léto, které zastavilo japonské operace, budou jak Anglie, tak Spojené státy nuceny posílat svá volná vojska hlavně na Daleký Východ

proti Japonsku do Indie a do Australie. Anglie nemůže ani o krok ustoupit na východní frontě proti Japonsku. To znamená vzpouru v Indii a konec imperia.

Anglii zbyl pouze jediný prostředek, jak o sobě dát vědět, a i ten je pochybený. Churchill stále věří emigrantům, kteří tvrdí, že lze otřást morálkou německého národa, a proto používá Britských ostrovů jako letadlové lodi, zakotvené při evropském pobřeží, aby nálety na obytné čtvrti německých, francouzských a jiných měst dal vědět, že Anglie ještě existuje. Jak se k těmto teroristickým náletům chová německé vrchní velitelství? V dobrodružství Britů u Dieppe bylo jasně vidět, jak neobyčejně silné je německé letectvo, obrácené proti Anglii, a přec se toto letectvo omezuje jen na nejnutnější nálety proti vojenským cílům v Anglii. Také nečteme, že by na východě německé letectvo podnikalo nějaké daleké nálety proti sovětským městům. Příčina je jasná. Německé letectvo nepotřebuje podlamovat nepřátelskou morálku nepříčetnými nálety proti obytným čtvrtím, poněvadž morálka obyvatelstva u nepřítele je soustavně podlamována německými vítězstvími na frontách.

Německé vrchní velení hospodaří dnes s živými silami i materiálem vzorně. Zachovává starou taktickou zásadu: soustředit hlavní síly v rozhodné chvíli na rozhodném místě a o podružné otázky se nestarat. Ale Churchillovi nejde o pevné operační kombinace. Je starý vojenský improvisátor a příštipkář. Jestliže Angličané při jediném nočním náletu na německá města ztratili 37 bombardovacích letadel, znamená to, že přišli o více než 200 mužů leteckého personálu vedle letadel, z nichž každé má hodnotu asi deseti činžáků.

Anglie klame Sovětský svaz, Anglie se pouští do

nejnemožnějších operačních dobrodružství ne proto, že chce zvítězit, nýbrž proto, že nemůže čekat. Logika britských operací je logikou člověka, kterému se všechny plány zhatily a který ví pouze jedno, že, když nebude o sobě dávat známky života, prohlásí jej svět za odbytého.

Síly jsou už s konečnou platností rozděleny. Žádná velmoc nestojí stranou, a proto nedojde po politické stránce už k žádným překvapením většího rázu. Největší slabinou anglo-americké strategie je, že z výrobních i zálohových základen Anglie a Spojených států je spojení s frontami Osy a Japonska přes oceány. Válečná výroba Sovětského svazu se ukázala nedostačující. Lodi anglo-americké, obstarávající spojení výrobních a zálohových základen Anglie a Ameriky s frontami na staré pevnině, jsou vydány těžkým útokům ponorek a letadel Osy a Japonska. Válečný materiál anglo-americký je z poloviny zničen na cestě přes oceány, a tak výzbroj pro celé armády, ještě než spatřila frontu, ocítá se na dně mořském. Jedna ponorka zničí rázem tolik tanků, s kolika má na frontě práci často několik dnů celá armáda. Ponorky společně s letadly Trojdohody lámou velmi účinně výrobní možnosti Spojených států, britských kolonií a dominií. Na straně Osy a Japonska válečný materiál na cestě od výroben k frontě není skoro vůbec vydán nebezpečí.

Ještě k té americké pomoci a americkému zásahu ve „druhé frontě“ na evropské pevnině! Roosevelt dělá základní strategickou chybu. Mobilisuje obě americké pevniny proti Trojspolku a tím si hromadí těžké defensivní povinnosti na celém západním i východním americkém pobřeží. Tak jako Anglie nemůže nechat bez veliké posádky Britské ostrovy z obavy před německým vpádem, tak také Spojené státy musí doma

ponechávat silnou armádu jak při pobřeží západním proti Japonsku, tak také něco na východě. Japonci mají z Aleut na Aljašku jen skok. Vidíme, že rok 1917 se neopakoval a také se opakovat nebude.

Tolik jsem chtěl pouze od srdce k srdci říci českému člověku, který ještě neoslepl z chybných představ, který dovede soudit a rozeznat bílé od černého. Churchill dělá Demosthena umírající demokracii dvacátého století. Jeho strategicko-politické kombinace jsou stejně pošetilé a neživé jako kdysi kombinace Demosthenovy. Svět se přestavuje, prožíváme veliké historické gruntování, které, jak dnes zřetelně vidíme, vyžádá si trochu času. Odcházející demokratický řád vybudovali Židé. Podíváme-li se dále do historie, pak nás musí překvapit, že všechny říše a řády, které Židé a Semité založili, nakonec zašly právě ve chvíli, kdy se pozvedly tak říkajíc až k hvězdám. Vzpomenul jsem zániku přebohatého fenického Tyru, který vyvrátil Alexander. Co se z Tyru zachránilo, založilo Kartago, které opět vyvrátil po dlouhém zápasu Řím.

Co je zbudováno na prospěchářství a zištnosti nemůže žít. Nemůže věky přetrvat společenská a hospodářská soustava, opřená pouze o zbabělou kupčickou kastu. V Kartagu zavedli brannou povinnost, až když nepřítel přistal v Africe. Do té doby bojovali karthaginští Semité jen s pomocí žoldnéřů. S chytrostí a lstí se těžce zápasí, ale nakonec přece vítězem zůstává statečnost.

V této válce německý voják překonal starého Římana. Z německého národa pod vedením Adolfa Hitlera sálá síla přímo hrůzná. Ano, je to válka nervů, ale nervy německé jsou jinak cvičené. Německá škola byla tvrdší než školy jiných národů. O to se postarali, nevědouce o tom ovšem, tak zvaní „vítězové“ ze svě-

tové války. Versailleský diktát byl výchovou k novému vzepětí. Poctivá práce si šla pro odměnu. Přetopený parní kotel německé zdravé energie vyletěl prostě do vzduchu. A to byl začátek konce veliké soustavy lží, které se kryly humanitou a demokracií.

Dostává-li český čtenář opět do ruky časopis „Přítomnost", děje se to po dobrém uvážení. Za hříchy je se třeba kát. Také list musí sdílet úděl, který mu doba připravila. Stará „Přítomnost" učila mnohému, co se ukázalo nesprávným. Vědomě i ve vleku jiných natropila v českém veřejném i kulturním životě mnoho neplechy. Jejím údělem nyní proto bude pobořené postavit, zmrzačené napřímit a bez vytáček a kraječek vždy jít přímo proti světlu, vždy pravdu nazvat jejím jménem a neustupovat. Stará „Přítomnost" se bála na dvě strany. Na jedné stál židovský vydavatel a na druhé zhýčkané, náladové čtenářstvo, které se bouřilo a odříkalo list, jakmile nepsal podle jeho přání.

Tato „Přítomnost", znovu přivedená k životu v nacionálněsocialistické revoluci, chce hovořit s českou inteligencí. Nezáleží jí na tom, zda ji čeští „inteligenti" budou ignorovat. Možná, že to právě listu prospěje. O jednom jsme přesvědčeni. Naše Velkoněmecká říše a její statečná armáda zlomí nepřítele. Vyhrajeme! A pak přijdou páni „inteligenti" ke křížku, pak budou odprošovat českou inteligenci. Někteří z nich budou dokonce i drzí. Pokusí se dokazovat, že všechno dobře předvídali a začnou nás vinit i z revoluční vlažnosti. To tak už bývá.

Na všechno jsme připraveni proto, poněvadž všemu rozumíme. Dovedeme i odpustit omyl, ale lest a poťouchlost budeme potírat tvrdě. To žádá čest národa, to přikazují i veliké myšlenky nacionálněsocialistické revoluce, která je nám vzorem v práci.

Člověk musí být důsledný a v programu nepolevovat, i když tu a tam je třeba počítat s časem. Není dobře načínat mnoho věcí rázem. Lépe jednu dokončit a zcela se na ni soustředit. Nešťastný červen vrhl nás jako odliv daleko zpět od břehů původního budovatelského programu. Mládež byla nakonec, jak říkáme, na suchu. Pracovalo se o kulturním přebudování našeho života. Ale tam, kde se dívá bída do oken, nedá se dobře mluvit ani o kultuře, ani o mobilisaci mládí.

Učili jsme se mnoho od německé nacionálněsocialistické revoluce. Proto jsem pokládal za nutné, než přikročím k dalším etapám svého programu, pořádně přestavět všechna sociální opatření v českém národě. „Národní pomoc", organisovaná po zřízení Protektorátu, pracovala podle starých zásad. Proto se tu musila zjednat náprava a její příjem zvětšit novými cestami a prostředky. Vláda se rozhodla „Národní pomoc" přebudovat na širší „Sociální pomoc pro Čechy a Moravu" po vzoru německé Winterhilfe. Získávala-li „Národní pomoc" ročně 30—40 milionů K, nově zřízená „Sociální pomoc pro Čechy a Moravu" musila nashromáždit mnohem více. To ovšem znamenalo přilepšení všem potřebným v českém národě. Důležitým požadavkem bylo, aby funkce v nové „Sociální pomoci" byly veskrze čestné a aby se tím co nejvíce zmenšila režie. Když vše bylo připraveno, promluvil jsem o této otázce do rozhlasu:

Mobilisujeme proti bídě v českém národě.

3. října 1942.

Přede dveřmi je zima, čtvrtá v této válce, která znamená v mnohém omezení. Největší oběti ponese v ní voják a za ním přijde pracující, dělník, a s ním ti, co se bijí s přírodou o úrodu příštího léta.

Český člověk není bez citu, ale v otázkách, kde klepe na svědomí bída našich bližších, je stále ještě rozpačitý a málo rozhodný. Mnohý z vás se zajisté ptal, proč nacionálněsocialistická revoluce dovedla nakonec získat i své největší protivníky, hlavně v řadách dělnictva. Odpověď je snadná. Tato světodějná revoluce agitovala pro svůj program činy. Pomáhala kamarádům a rozšířila svou pomoc hlavně v řadách dělnictva a těch, kterým demokracie hlad a bídu zaháněla planě jen krásnými slovy.

Jedním z největších činů nacionálněsocialistické revoluce německé byl W i n t e r h i l f s w e r k (WHW). Z počátku, než se nacionální socialismus dostal k moci a než se ujal řízení státu, ve WHW chudák pomáhal chudáku, ten, kdo měl málo, pomáhal tomu, kdo neměl nic. V době hrozné nezaměstnanosti v Říši v zimě rodiny pracujících hladověly a mrzly. A tu dovedla zasáhnout Hitlerova WHW. Dávala chléb, dávala otop, a když to šlo, také nějaký teplý oděv.

Žádný národ v sociálních akcích, které se obracely k morálním citům jedinců, nevykonal tolik jako národ německý, hlavně v letech této války. Jiní národové mu musí závidět. A po pravdě z našeho českého koutku závidíme nakonec i my.

Ve všem je skromnost ctností, ale neřestí je tam, kde jde o potírání bídy. Kde je hlad s nouzí, musí být dobrodiní drzé. Dá-li někdo bídě málo, nedal ve skutečnosti nic. Proto u nás sociální podniky národního a veřejného rázu trpí nyní velikými nedostatky. Stát se nemůže o všechno starat a je ostatně veliká výchovná věc, že se o všechno nestará. Lidem by ztvrdla srdce.

Nacionálněsocialistické Německo mohlo daněmi vybudovat veliké sociální dílo, a přec od toho Vůdce upustil z toho prostého důvodu, poněvadž nechtěl vzíti

poctivému německému revolucionáři radost z osobní oběti, radost z daru pro soukmenovce, radost z dobrého skutku.

U nás není něco podobného, a to je chyba. Před nedávnem jsem řekl, že musíme přebudovat a také přebudujeme náš kulturní život. Ale co jsou platna slova básníka, co jsou platny velebné akordy skladatele, když pro dílo básníka a skladatele lidská bída nemá sluchu. Proto je dobré si uvědomit, že bída ochuzuje národ v jeho příslušnících. Koho dělá hluchým, ten je nakonec také pro národ ztracen.

Nestačí tedy budovat národní kulturu, podezdívat její svaté hodnoty. Vedle toho je třeba starat se o nejpotřebnější, kteří patří k naší národní pospolitosti a mají právo nám vyčítat a naklepat naše lajdácké svědomí tvrdou pěstí.

Vedle kulturního díla musíme postavit druhý sloup naší národní životnosti, a tím je veliké dílo sociální. Žádá to nejen zdravý cit a láska k soukmenovcům. Jde tu o více. Jde o příští pokolení. Jde o naše děti.

Tři roky trvá válka. Vstupujeme do čtvrtého. Na frontě práce děláme, co je v našich silách, aby náš německý voják a jeho spojenci měli to, co potřebují k potření nepřítele. Naším bojovníkem je dělník, který má svou těžkou frontu výroby, jeho věrným druhem je sedlák, který opatřuje nám všem výživu. Máme-li se proto dnes rozhodnout, komu máme dát, komu obětovat v prvé řadě, pak je to našim pracujícím, kteří zajišťují vítězství a opatřují našemu dorostu lepší život zítra.

U nás máme mnoho sociálních institucí na potírání bídy a bolesti. Ale valná část z nich se omezovala na krásná slova v přepychově zařízených kancelářích nebo prováděla starou stranickou politiku a připravila tak mnohé dobré pomocníky sociálního díla o smysl

jejich často namáhavé práce. Je proto naší povinností, hledíme-li k těžké zimě a vážné budoucnosti, do které vstupuje boj Evropy za její bytí, aby sociální pomoc pro náš lid byla lepší, upřímnější, lépe vybudovaná, tak aby se stala společnou a nedílnou věcí nás všech. Je vedlejší jak nazveme tuto akci, kterou hodláme uskutečnit při současném přetvoření „Národní pomoci". Hlavní je, že tu musí být a že musí být ušlechtilým konkurentem WHW bratrského národa německého.

Vláda Čech a Moravy pokládá proto za svou svatou povinnost, aby udělala v našich sociálních institucích pořádek a aby všemi prostředky českého člověka přivedla k větší obětavosti. Musí se zamezit, aby obětí dobročinnosti nebylo užíváno k investicím a k vydržování personálu, který se vydává za sociální a při tom pouze spotřebovává sociální peníze. Sociální práce napříště musí být čestná, neplacená. Sociální práci musí vybudovat hlavně česká žena, která obětuje volný čas po práci pro své bližní a bratry.

Vláda se rozhodla poskytnout našemu lidu možnost, aby v sociální obětavosti soutěžil s bratrským národem německým. Přes všechno sýčkování různých politických kouzelníků, kteří mnoho dali na Londýn a jeho tlachy, největší obtíže této války jsou už za námi. Evropa má výživu zajištěnu. Britská blokáda je zlomenou zbraní. Zůstala jen zcela přechodnou obtíží, která bude tím dříve zdolána, čím rychleji se Evropa semkne v jedno obrovité společenství, kde jeden se bije za všechny a všichni za jednoho.

Je vám známo, že nedávno říšský maršál Göring ohlásil v Říši zvýšení přídělu potravin. I vy jste právě vyslechli radostné sdělení říšského protektora, že toto opatření se nyní rozšiřuje i na naše území. Zde vidíte hmatatelně porážku nepřítele na frontě, kterou po-

kládal za rozhodující, na frontě výživy. V prvé válce světové Ústřední mocnosti, ke kterým náleželo Německo s Rakousko-Uherskem, snižovaly rok od roku dávky potravin. Nakonec zbyly lístky, na které nikdo příděl nedostal. V druhé světové válce Říše na počátku čtvrtého roku bojů zvyšuje příděl potravin. Sovětskému svazu se letos nepodařilo získat zpět Ukrajinu. V prvé světové válce Německo kapitulovalo v pravém smyslu z hladu. Dnes už můžeme prozradit, že nejkritičtější údobí vyživovací bylo právě to, co máme už za sebou, bylo to údobí od prosince 1941 do července 1942.

Zatím co se v Anglii a ve Spojených státech omezuje příděl potravin, bylo v Říši a také u nás obyvatelstvo radostně překvapeno tím, že od příštího zásobovacího údobí bude mít více chlebovin a masa. Vidíme v tom v prvé řadě dík dělníkům a sedlákům. Musím vám říci, že český sedlák konal letos svou povinnost a že na svůj národ nezapomněl. Dobře se urodilo a ještě lépe se sklidilo. Byl bych rád, kdybyste si při té příležitosti vzpomenuli také na svou vládu, která koná svou povinnost a která využívá opravdu každé možnosti, aby vám pomohla.

A nyní bych se ještě jednou vrátil k sociálním povinnostem, o kterých jsem se šířil z počátku. Výživu máme zajištěnu. Ale to neznamená, že je konec bídy a nouze u nás mezi slabými a potřebnými. Tyto dny vás vyzvala vláda, abyste ve prospěch našich dělníků odevzdali všechny tkaniny a šatstvo, které můžete postrádati. Po pěkné zprávě, kterou jste právě slyšeli, buďte ještě štědřejší. Prohledejte znovu všechny kouty a skříně a odevzdejte kdejaký kus tkaniny a šatstva, který neupotřeben zahálí a po případě slouží za potravu molům.

Žijte nakonec velikou myšlenkou evropské pospoli-

tosti, která dělá každou oběť radostnou a světlou. Přemozte v sobě vlastní hltavé já. Chceme pečovati o rodiny pracujících a o nemocné, o poškozence z minulé války a o ty, kteří v této válce utrpěli škody nebo je ještě utrpí, o každého, kdo upadl bez své viny do neštěstí.

Aby se vědělo, jak se hospodaří se sebranými penězi pro naše sociální účely, budou ve výboru nově zřízené sociální instituce zástupci všech vrstev českého lidu. Vyúčtování bude veřejné, každým kontrolovatelné. Nebudou se hromadit kapitály, nebudou se tvořit záhadné fondy. Co bylo dáno lidu, musí lid zítra nejkratší cestou dostat.

Obětavost usnadníme každému z nás tím, že si uložíme dobrovolné srážky z platů, že si vymíníme podíl ze všech zisků. Všechny vrstvy obyvatelstva budou zapojeny tak, aby nejvíce dával ten, kdo nejvíce má. O podrobnostech budete ještě včas zpraveni tiskem i rozhlasem.

Náš program pro budoucnost je jasný. Věříme ve vítězství Říše, která společné věci Evropy přináší největší oběti. Podle svých sil jí budeme věrně a upřímně pomáhat. Získali jsme v roce 1940 největší ložiska železné rudy na světě ve Francii a ve Skandinavii. V roce 1941 jsme získali nejúrodnější lány světa v jižní části SSSR. Co nám přibylo, ubylo současně nepříteli nejen ve východní Evropě, nýbrž také ve Východní Asii, kde Japonci získali na Angličanech a Američanech přebohatá ložiska strategicky důležitých surovin a největší rýžové oblasti světa. Indočína a Burma jsou v rýži tím, čím je v pšenici a obilí Ukrajina.

Válečná theorie učí, že v zápase zbraní nakonec rozhodují zálohy surovin. Po té stránce můžeme býti klidni. Naše německá branná moc operuje nyní tak, aby za nejmenších vlastních ztrát připravila nepřítele

o nejvíce strategických surovin a potravin. Jak náš ministr zahraničních věcí von Ribbentrop nedávno prohlásil, dojde také na britskou letadlovou loď u evropského pobřeží. I Vůdce zdůraznil, že Anglie bezpečně sklidí odplatu za své nálety proti bezbrannému civilnímu obyvatelstvu.

Vládne-li mezi spojenci Paktu tří největší shoda a nejtěsnější strategická spolupráce, na straně nepřátel vidíme vzájemnou nedůvěru, vzájemné podezřívání a výčitky. Stalin vytýká Churchillovi a Rooseveltovi, že jej nechávají na holičkách, a Churchill s Rooseveltem připomíná opět Stalinovi, že jen jeho vinou byla poražena Francie, že jeho vinou ztratila Anglie své posice na Balkáně. Přes dvacet měsíců prý Stalin váhal, než se odhodlal pomoci Anglii.

Sovětský svaz se objevil na válečné scéně teprve, když v Evropě byli poraženi všichni britští spojenci i s britskými expedičními sbory. Podobné to bude také se Spojenými státy, které společně s Anglií čekají na porážku Sovětského svazu, jako ten čekal na porážku Polska a Francie. Na straně nepřítele je proto taková strategická malátnost, poněvadž za pěknými slovy se u nich skrývá vzájemná závist a nedůvěra. Anglie nevěří Sovětskému svazu a Spojeným státům, Sovětský svaz nevěří Anglii a Spojeným státům a Spojené státy chtějí ošidit jak Anglii, tak Sovětský svaz. S takovou strategií vzájemného napalování se ovšem daleko nedojde. V ní je bacil porážky od samého počátku, a proto naše je vítězství, proto zvítězí nacionálněsocialistická revoluce, proto, přátelé, zahyne ten starý špatný svět, který také nás napálil, ale, bohudík, nezničil a už nezničí. Víme, kde je naše místo, víme, kde zraje lepší budoucnost. Jdeme za Adolfem Hitlerem, který je také naším Vůdcem. Pomáháme našemu statečnému německému vojáku, který se bije také za nás.

Na západní zradu a nové svody my Češi odpovídáme sevřenou pěstí. Nikdy už neporušíme věčný mír, který jsme sjednali s velikým národem německým. Zůstaneme věrni Vůdci. Budeme žít pro sebe, pro Říši a pro Novou Evropu. Dočkáme se stejně bezpečně svého velikého zítřka jako se dočkáme pádu Anglie a rozkladu Sovětského svazu.

U nás musíme mnohé dohánět nejen v kulturní obrodě, nýbrž zejména na poli sociálním, kde jsme mnohé zanedbali. Zářným vzorem musí být pro nás proto veliké dílo Winterhilfe bratrského národa německého, k jehož zahájení v tyto dny promluvil náš Vůdce.

Dnes jsou rozhodující skutky. Našemu lidu bude proto dána příležitost, aby ukázal, jak jsme vrostli do nové doby nacionálněsocialistické revoluce také srdcem. Dnes být poctivým synem národa znamená především být upřímným socialistou obětavého činu.

*

V září navštívila skupina českých žurnalistů obsazená území Sovětského svazu. Na počátku října se vypravila do těchto krajů skupina českých dělníků a sedláků, kterou jsem se rozhodl osobně vést. Znamenalo to pro mne ztrátu tří týdnů práce doma, ale možnost vidět kraje, jež jsem dobře znal z prvé války světové, byla tak svůdná, že jsem neodolal. Vyjeli jsme z Prahy 6. října a vrátili se 24. října. Škoda, že jiná práce mi brání, abych mohl v klidu popsat tuto cestu, jež vedla přes Kyjev na Charkov, z Charkova na Krym, zpět na Dněpropetrovsk a přes Oděsu, Bukurešť a Wien domů.

Východ odpověděl mlčky na smysl této války, která je zápasem o nový typ člověka socialismu činu, Evro-

pana se statečným čelem a důstojnou duší. Novinářům, kteří se na mne obrátili s otázkami, jsem po návratu odpověděl:

Rozmluva o dojmech z Východu.

1. listopadu 1942.

Jak došlo, pane ministře, k Vaší cestě na Východ?

Zesnulý pan Zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich přislíbil českému sedláku a dělníku, že jim umožní cestu do krajů, které byly přes dvacet let pod sovětskou správou, jež tvrdila, že hájí především zájmy dělníků a sedláků. Náš pracující člověk se měl na vlastní oči přesvědčit, co pro jeho kamaráda po pravdě udělala komunistická vláda.

Výprava českých sedláků a dělníků na Východ, umožněná laskavostí vrchního velitelství branné moci, nebyla úmyslně připojena k výpravě českých novinářů, poněvadž český pracující z továren i polí zajímal se více o svou speciálnost. Převzal jsem vedení výpravy českých pracujících, poněvadž ruské prostory znám. Byl jsem tam před 25 roky. Naskytla se mi tedy možnost časového srovnání v tamějším zemědělství a průmyslu.

Co tam udělalo na Vás největší dojem?

Předně to byl neobyčejný pořádek, který vládne na tomto obsazeném území 1000 km hlubokém, jak po stránce hospodářské, tak bezpečnostní a provozní. Překvapilo mě, v jakém pořádku jsou na Ukrajině vcelku pole, jak pravidelně podle jízdního řádu jezdí vlaky a jak rychle rostou novostavby důležitých objektů, jež bolševici plánovitě ničili. Překvapilo mě množství hospodářských strojů zbrusu nových, které byly na cestě do východních krajů a také stroje ně-

meckého původu, pracující na polích. To vzbudilo největší zájem našich zemědělců, kteří nevěřili očím, že by byli v kraji, kde ještě před rokem anebo před několika měsíci, jako tomu bylo kolem Charkova, zuřily boje. Za druhé mě nejvíce překvapila bezpečnost v krajích, kde vlaky jezdí v noci a kde trati při velikých vzdálenostech nemohou býti tak chráněny, jak to našim západním představám odpovídá. Udiví vás, že na celé osmnáctidenní cestě jsme zažili pouze dvojí letecký poplach, a obojí v Čechách. Jeden při odjezdu z Kolína a druhý po návratu, když jsme byli doma. Po partizánech a sovětských letadlech nebylo nikde vidu ani slechu.

Východní kraje pod vedením německých zemědělských odborníků jsou připraveny vydat mírovou úrodu, nepřítel je neznepokojuje ze vzduchu, jen slabě z nitra. Bolševičtí agitátoři odtáhli s armádou a židovský prvek byl z měst a vesnic odstraněn.

Jak jste nalezli lid a kraj v porovnání s tím, co jste viděl před 25 lety?

Ukrajinská vesnice bývala veselá. Večer po práci se tam na návsi gulalo (procházelo za zpěvů a žertů). Také v městech si tehdy potrpěli na procházky po hlavních ulicích a na večerní život. Dnešní město i vesnice na Východě jsou zamlklé, lidé si odvykli mnoho mluvit, poněvadž každé slovo mohlo být špatně vykládáno a ohrozit mluvčího. Zmizelo přátelství a rodinná důvěra. Tento stav nepřivodila válka, jak mi bylo s mnoha stran zdůrazněno, to je už součást přirozenosti řadového sovětského člověka. Každý hleděl být co nejméně nápadný, jakoby jen stínem. Ale pod lhostejností doutnalo pokrytectví a něco z cikánského života. Kradlo se, kramařilo se v míře mnohem větší než kdysi. Sovětský člověk cestoval se svými pytli a

hadry pěšky, na střechách a náraznících vagonů. Jeho domovem byly kouty ulic a dvorů. Hůře nemohli vyhlížet otroci faraonů, kteří budovali pyramidy. Bída sovětského člověka byla tím strašnější, že už do ní vrostl za uplynulých dvacet let a že ji nepokládá za trest, nýbrž za přirozenost.

Ukrajinská vesnice, která měla pestré zahrádky a vždy pěkně obílené, někdy i malované stěny doškových domků, stala se za sovětského režimu něčím naprosto ošumělým, trhanským. U všech stavení byly vylámány ploty, poněvadž z plotů se platila daň. Slyšeli jsme, že kdo obílil svůj domek, byl pokládán za výstředníka, který se chce odlišovat, a stal se proto podezřelým z kontrarevoluce. Podobně bylo v městech, kde se jasně dal rozeznat nepořádek, způsobený válkou, od čtvrt století starého nepořádku, který zavinil nezájem o udržování čehokoliv na jakés takés důstojné úrovni. Přímo nás ohromily dělnické byty v kyjevském předměstí v domech, ve kterých by u nás policie dávno zakázala bydlení, poněvadž hrozí zřícením. Hlavně dřevěné domy jsou nakřivené, s vyšinutými dveřními a okenními rámy. Kuchyně olepené černou špínou; není tam místečka, kam by se dala postavit čistá nádoba. Postele s pokrývkou, které by se u nás štítil poslední pobuda. Tak ve starém carském Rusku nežil ani poslední černorabočij, jak v Sovětském svazu žije kvalifikovaný dělník. Komunistická republika, která se hrdě zvala selskou a dělnickou, neudělala pro malého člověka za čtvrt století nic, zvýšila však jeho povinnosti a neobyčejně omezila jeho potřeby. To jsme nejlépe viděli na bazarech (tržištích), kde byly nabízeny k prodeji předměty, které u nás volně leží na smetišti. A to nemá nic společného s válkou, poněvadž také v tak zvaných obchodech se starožitnostmi setkali jsme se s žalostným brakem, jaký si snad ještě cenil ztrosko-

tanec. Carské Rusko bylo pověstné nouzí pracujících vrstev. V obsazeném území nouze je přepych. Přirozený stav je bída, vysvětlitelná v městech zčásti válkou, ale zcela nepochopitelná na vesnicích, kterých se válečné operace nedotkly.

Režim definují skutečnosti a ne krásná slova a sliby. Kraje, které jsme navštívili, celé čtvrtstoletí byly pod absolutistickou vládou, která si říkala selská a dělnická a která vcelku udělala pro pracující, jak jsme se na vlastní oči přesvědčili, méně než pověstně ledabylá vláda carská. Lidu ubylo na důstojnosti, na potřebách a výživě. Za ztracený majetek přibylo povinností a hlavně tížila nejistota, kdy a kde sovětský občan bude zítra. S kým jsme hovořili, každý pomalu si v prvé řadě stěžoval, hlavně ženy, že neví už po léta, kde jsou jejich mužové, děti, příbuzní. Se sovětským lidem se zacházelo asi tak, jako před tisíci lety v Číně s poddanými, kdy císař budoval nekonečnou zeď na severní hranici své říše.

Jaké dojmy si odnesl náš zemědělec?

Myslím, že určitou závist se smutkem. Připadal si jako chudák uprostřed pokladů, s kterými se bohaprázdně zachází. Pohled českého sedláka na sametovou černou půdu bez jediného kamene v nekonečných lánech na tisíci kilometrech od Charkova k Oděse a odtud celým Rumunskem byl pohledem touhy. U nás, když se chtělo něco nazvat nepořádným a zaostalým, mluvilo se o balkánském a tureckém nepořádku. Náš zemědělec měl výjimečnou možnost porovnat balkánskou, podle našeho mínění tedy zaostalou vesnici, s vesnicí sovětskou, ve které po čtvrt století měla slovo komunistická kultura. Je-li balkánská vesnice ve vývoji půl století za vesnicí německou a českou, pak vesnice sovětská v požehnané Ukrajině je opět

půl století za vesnicí balkánskou. Nejen vzhledem, nýbrž také obděláváním. Naši zemědělci na kolchozu v žírné zemi kolem Charkova viděli pšenici, sklizenou podle starých sovětských method, o které prohlásili, že kdyby ji přivezli k českému mlynáři, že by je s ní vyhodil, jak byla nečistá; zrno zakrslé a nevyvinuté. Podle úsudku našeho sedláka sovětské zemědělské methody získávaly z půdy čtvrtinu a nejvýš třetinu toho, co by opravdu dala, kdyby byla obsloužena tak, jak obdělává sedlák mnohem chudší půdu naši.

Ačkoliv valná většina orné půdy na Ukrajině je obdělána a oseta, našeho zemědělce přímo bolelo, jak trpný a studený poměr má sovětský sedlák ke svým lánům. S uspokojením zjistil na místě, jakou hybnou silou jsou na Ukrajině němečtí zemědělci, hlavně německá mládež, jež provádí dozor nad kolchozy a sovchozy a jež všude sovětského sedláka probouzí a povzbuzuje radou i přiložením ruky k dílu. Viděli jsme statistiky německých dohlédacích úřadů o místním zemědělství, o plánování setby a o potřebách hospodářských strojů a potahů. Všude, kde něco vázne nebo upadá, okamžitě se napravuje. U Charkova na kolchoze jsme se setkali s plemenným dobytkem, který byl dodán až z Říše. Zemědělský odborník žasl nad stavem sovětského dobytkářství, které, pravda, utrpělo trochu válkou, ale podle starých statistik bylo v tak strašném stavu jako u nás snad před sto lety. Náš zemědělec na místě vypočítal, že podle poměrů u nás chov dobytka na Ukrajině by se dal zdesaterónásobit, aniž tím utrpěla plocha obdělávaných polí, určených pro výživu obyvatelstva. Pouze v jediném zemědělském odvětví se mohl zjistit nepatrný pokrok vůči dobám carským, a to v ovocnářství, kde patrně náhoda postavila v sovětském režimu na tomto poli v čelo dobrého odborníka.

O hrozném bydlení sovětského dělníka jsem se už zmínil. Zde nebylo co závidět. Rád bych při této příležitosti zdůraznil, že čirou náhodou naše výprava jela přesně po trati, které kdysi používala sovětská cestovní kancelář Inturist, když chtěla cizincům ukázat pokroky a úspěchy sovětského režimu. Tato cesta vedla přes Kyjev na Charkov, kde se bolševici chlubili svým gigantismem ve stavbě správních budov a obrovskou továrnou na traktory, vybudovanou podle amerického vzoru. Z Charkova sovětská cestovní kancelář vozila hosty na Krym, kde se chlubila sociálními opatřeními ve prospěch pracujících v době dovolené. Měli jsme příležitost prohlédnout si továrnu na traktory v Charkově, kde bylo před válkou zaměstnáno 15 000 dělníků a kde byla možnost zařídit pro ně to nejlepší, pokud šlo o společné stravování a různá hygienická opatření. Jídelny a kuchyně v tomto mamutím závodě vyhlížely však pod obraz boží. Vynikaly nejvýš svým nedostatečným prostorem. Nenalezli jsme žádné sprchy, pořádné oblékárny a prostory, s odpuštěním, pro lidskou potřebu byly tak směšně malé a nečisté, že prostě nebylo pro to vysvětlení. Na dotaz bylo nám řečeno, že v této přemoderní továrně dělník zůstával u pradávných zvyků, znečišťoval dvory a kouty, jak ho právě napadlo. Podle úsudku německého inženýra před válkou výroba na moderních amerických strojích v tomto podniku vyžadovala trojnásob dělnictva, než jaký žádal stejný výkon v poměrech našich. Podobná továrna v Německu vyrobila týž počet traktorů jen s 5000 dělníky.

Spousta známek svědčila, že sovětský dělník nedorostl na techniku, před kterou byl postaven v amerikanisovaném traktorovém podniku. Obrovské mon-

tážní haly si proto různí dílovedoucí přehražovali stěnami, příčkami a měnili je v soubor nejpodivnějších děr, kam neproniklo světlo ani vzduch, s jedinou snahou, aby se ztratili z dozoru a mohli se nějakým způsobem odloučit od spřeženého pracovního procesu. Přímo odpudivě působilo, jak nelidsky bylo využíváno sil sovětské dělnice k nádenickým pracím nejhoršího druhu.

Náš dělník viděl, s jakou nepochopitelnou rychlostí němečtí odborníci dávají pobořené továrny do pořádku a jak ihned zavádějí sociální opatření ve prospěch dělnictva, pokud to ovšem válečné poměry dovolují. Starají se o společná stravování, umožňují dělnictvu širší uplatnění schopností a odstraňují bezduchou mechanisaci práce jednotlivce, omezenou často jen na několik pohybů, odůvodněných spíše jednoduchostí kontroly než potřebou výkonu. Šťastnou náhodou při této přestavbě sovětského průmyslu na náš západní způsob bylo, že celý sovětský správní a kontrolní aparát ze všech závodů uprchl, poněvadž byl komunistický. Poměr sovětského úřednictva k počtu dělnictva byl neúměrně veliký. Ačkoliv výkon dělníka odpovídal jen třetině výkonu u nás, úřednictva bylo co do počtu třikrát až pětkrát více. Náš dělník se závistí pozoroval, jaké možnosti má kvalifikovaný pracovník na přestavbě sovětského průmyslu, když viděl v čele skupiny dvou set padesáti dělníků mladého Ukrajince-montéra. Jak v zemědělství je třeba na východě instruktorů, tak také v průmyslu jsou tam veliké možnosti pro kvalifikované síly, kterým nestojí v tvořivé cestě žádná stará ztrnulá byrokracie.

Český dělník viděl také na Krymu ty pověstné dělnické ozdravovny. Jsou to jen staré paláce carské šlechty a buržoasie, určené v prvé řadě k „odpočinku" sovětské byrokracie a funkcionářů strany. Sovětský

režim prostě soustřeďoval všechnu svoji péči na potřeby armády, na zbrojení a na podporu rozkladné propagandy v cizině. V tom směru jsme se měli čemu podivovat. Co chybělo na vesnicích a v dělnických domácnostech, o to měla více rudá armáda. Ani ne tak ve výživě, jako ve válečném materiálu, ve kterém se člověk v těchto končinách přímo brodí. Všude železo a jen železo, střelivo, zničené vagony a vlaky. Válečnému stroji sloužil člověk a s tímto strojem hynul, válečnému stroji sloužil sedlák i dělník. Sovětský člověk neumíral, ztrácel se nějak. Nikde jsme neviděli hřbitovy sovětských vojáků, nikde jsme neviděli hřbitov dělnický nebo selský. Neúcta k člověku pracujícímu a bojujícímu byla všude tak nepříjemně výmluvná, že se nám zdálo, jako bychom byli v obrovské mamutí pohodnici, kde člověk má právo na jednu rovnost, a to je rovnost v likvidaci s němou tváří zvířat.

Jako starý publicista a voják vím, že pravdě se neslouží, přepepřujeme-li v kritice určité zjevy. Naopak mám pocit, že nejhroznější slova ještě zdaleka nevystihují tísnivost bídy a prázdnoty, kterou zanechal nad východním krajem režim, jemuž nikdo nebránil po plných dvacet let, aby prováděl pravý ušlechtilý socialismus, jenž je ideálem lidstva a také ideálem naším jako lidu práce.

Jak se díváte na poměr východních krajů k Říši a k Nové Evropě?

Východní kraje představují nahého žebráka, vysíleného a hladového, který však má znamenitou kostru i svalstvo a který, jakmile se mu dostane náležitého ošetření, stane se vděčným pracovníkem na společné věci Evropy. Obnovení sil, oblečení a ošetření může tomuto primitivnímu obru dát jedině Říše. Čím rych-

leji bude ozdravení východních prostorů provedeno, tím spíše se dostaví odtud vděk a výkon. Z toho, co jsem viděl, soudím, že ozdravovací proces na východě pokračuje mnohem rychleji, než jsme zde u nás čekali. Jisté však je, že pro počátek tyto prostory budou požadovat značný počet odborníků všeho druhu, organisátorů a hlavně správních orgánů. Nikde snad v celé Evropě není podle mého soudu tak živná půda pro ideály nacionálněsocialistické revoluce jako právě tam, kde obyvatelstvo je zbaveno vedoucí vrstvy komunistické a kde panuje nevídaná rovnost obecné bídy. Tam také každý krok poctivého socialismu bude oplácen velikou vděčností. Nikde není tak dobrá půda pro to, aby opravdové skutky utloukly šalebná slova, jako právě v těch dálkách, kde nyní zahájili němečtí nacionální socialisté pionýrskou práci veliké evropské revoluce.

Náš německý voják rozbil hradby, které vybudovala sovětská správa proti Evropě, otevřel té Nové Evropě cestu do východních přebohatých krajů, které zastiňují Ameriku minulého století. Těmto krajům, jež šílená fantasie pseudokomunismu vyssála, umožnil čerpat život a nové naděje od nás z Evropy. Za naší německou brannou mocí se musí hnout na Východ také všichni Evropané, jimž jsou naše prostory úzké a kteří cítí v sobě sílu k budování a tvoření. To platí také o nás jako o příslušnících Říše, která tyto východní kraje bude organisovat a zvelebí je.

*

Redaktor „Přítomnosti“ si také přišel pro příspěvek. Chtěl něco vědět hlavně o hlubších dojmech, které ve mně zanechala cesta osvobozeným Východem. Co bych k tomu dodával? Čtěte, co jsem napsal do 2. čísla „Přítomnosti“:

Po stopách babylonského přízraku.

1. listopadu 1942.

Údery kol o koleje odbíjejí svůj takt dálav. Z Prahy do Charkova je v přímce přes 1500 km. To máme vzdálenost v opačném směru z Prahy do Bilbaa v severním Španělsku nebo z Prahy dolů do Tunisu v severní Africe. A od Charkova k Voroněži, kde teprve stojí proti sobě fronty, je ještě dalších 250 km. Východ dýchá zhluboka dálkou.

Przemysl, Lemberg, Žmerinka, Kyjev, Poltava a Charkov mluví k nám klidem hlubokého týlu. Nad Charkovem po sedm týdnů nespatřili jediné sovětské letadlo. Podél trati celé dny sledujeme stopy bojů v podobě železa zničených tanků, děl a vlaků. Ale ku podivu, vesnice jsou většinou nedotčené, pole zoraná. Na nádražích vlaky se zcela novými hospodářskými stroji. Stavějí se topírny, nové vodní nádrže. Všude pořádek, umeteno. A všude ten šedivý člověk sovětského odkazu s očima, které se netáží po zítřku. Nikde stopa po jásavých ukrajinských krojích, jak jsem je znal před dvaceti pěti lety. Chybějí jak bílé košile, tak bílé duše, kde dovede hřát víra. Člověka nerozeznáte od okolí jako zajíce nebo myš. A pochopíte proč, když u Charkova na kolchozu vidíte, jak pochovávali své mrtvé. Kde jsou dojemné a upravené hřbitovy našich vesniček! V kolchozu mrazily dva hřbitovy. Jeden, kam odklizovali tvory lidské, a druhý, kde se ponechávaly na pospas nepohodě hospodářské stroje. Člověk i stroj neměli prostě cenu, nedoplňovali se, nenásobili. Chyběl smysl pro to.

Dálky jsou za námi a ještě větší dálky volají. Náš sedlák hladí očima černou zemi, která volá po pevném hospodáři. Ukrajinec pracuje. Orá jedním koněm. Pra-

cuje dobře, ale pomalu. Člověku ruských dálav zůstal krok východního netečného fatalisty. Dovede odporovat pobídkám času. Nespěchá, nevěří, nečeká. Nad celým krajem leží jakási historická zima přelomu. Cítíme, že po této zimě musí zde přijít jaro. Jaro nejkrásnější opojné práce.

Jsme v hlubokém týlu a při tom 1500 km na východ od Prahy. Vlaky jezdí přesně podle jízdního řádu. Jezdí za noci po tratích zcela slabě chráněných. Není band, není sabotáže. Německé vrchní velení, německá civilní správa zvládly otázky, které přinesl s sebou obrovský prostor zde na východě.

Liberalistická filosofie s liberalistickým právem hájily individuum proti státu. Stát a společenství měly sloužit jedinci, který postupem času vyrostl v nepříjemného egoistu, hladovějícího po právech a uhýbajícího povinnostem.

Nacionálněsocialistická revoluce postavila zájmy pospolitosti nad zájmy jedince. Stát, aby mohl sloužit všem, musí se hájit proti zvůli individuálního egoismu. Nacionálněsocialistický stát ví, že svou úlohu zdolá jedině, když se opře o spokojeného, sebevědomého sedláka a dělníka. Síly nacionálněsocialistického státu stoupají se sociálním pokrokem pracujících vrstev. Prostě, co jedinec dal státu a pospolitosti, to se mu s úroky vrací. Proto všude, kde potkáváme Němce, ať železničáře nebo vojáka, ať zemědělského organisátora nebo inženýra, vždy je to skromný muž pevného postoje a nevyčerpatelné energie. Za ním stojí největší stát Evropy i síla všech jeho milionů, se kterou se pečlivě hospodaří. Nacionální socialismus je především socialismem r a c i o n á l n í m, násobícím.

Bolševická revoluce se vydávala za revoluci socialistickou. Za cíl si postavila komunismus, který nezná majetku, staré rodiny a nerovnosti vrstev. Bolševický

komunismus čelil také egoismu individua. Ale rozdíl mezi revolucí nacionálněsocialistickou a sovětskokomunistickou byl v tom, že sovětský stát nebyl akumulátorem individuální obětavosti, akumulátorem znásobených sil ukázněné pospolitosti. Sovětský stát byl pouze nástrojem. To nebyl cíl. Sovětský stát nesloužil pospolitosti svých příslušníků. Sloužil tupě přízraku světové komunistické revoluce. Zde se pracovalo na stavbě záhadné věže babylonské. Veletok národní energie se ztrácel v písku pouště nejasného přízraku. Sovětský stát byl otrokem revoluce. Proto nemohl jako otrok nic učinit pro své pracující podotroky. Bolševický komunismus nebyl socialismem racionálním, násobícím, nýbrž socialismem zrůdným, který dělí, který život nedává, který pouze jako moloch spotřebovává tvory, energie a kovy. Sovětský režim vysušil člověka. Předepsal mu přísné živoření ve jménu příštích revolučních věků.

V charkovské oblasti je celkem přes 2 000 000 ha půdy. V charkovské oblasti je také 60 kolchozů s 28 000 příslušníků. A těmto 60 kolchozům patří jen 45 000 ha. Ostatek do dvou milionů je půda sovchozů — státních statků, kde zemědělec je jen nádeníkem a nikoli podílníkem. V kolchozu, který jsme navštívili, bylo sloučeno několik vesnic s více než 100 dvory a tento kolchoz, který čítal na 500 duší, měl pouze něco přes 400 ha obdělávané půdy. V sousedství byl však sovchoz, utvořený z bývalého šlechtického velkostatku, který čítal přes 10 000 ha. Sovětská správa prostě staré bojarské velkostatky postátnila a drobnému sedláku z toho nedala nic. Přinutila ho pouze, aby vytvořil kolektiv, kde půdy bylo málo, a z ní musil platit státu veliké daně v podobě zemědělských plodin. Proto po odvedení předepsaných dodávek lidé v kolchozech před

novou sklizní často umírali hlady. A nikdo neměl slitování. Člověk člověku se stal postupem času vlkem.

Tato vlčina z venkova se přenesla do měst. Možná, že to bylo obráceně, když ve městech odumřela rodina, láska manželů, láska rodičů k dětem a dětí k rodičům. V Charkově známý německý literární kritik, nyní důstojník, vyprávěl mi věci, na které už nestačila otrlost starého vojáka. Protokolárně bylo zjištěno mnoho případů lidojedství. Není to snad následek nouze této války. Je v tom kus strašné tradice z dob hladu před dvaceti, deseti a pěty lety. V Oděse totéž. Bandy, které se tam po řadu neděl ukrývaly v podzemních kamenolomných štolách, živily se nakonec masem žen a slabých kamarádů, než se odhodlaly k složení zbraní. Co s takovými lidmi? Jaký to byl vývoj a pokrok, co to bylo za socialismus, který během čtvrt století „vychoval" z lidí vlčí tvory-lidojedy? Co mohl pro podotroka udělat stát, který sám otročil? Byli jsme v zemi slepých, v zemi, kde se život nevidí očima, kde jej pouze ohmatávají a škrtí rukama.

Víme, že v Sovětském svazu bylo také umění, že sověty věnovaly veliké peníze na divadelnictví. Pamatujeme před lety sovětské filmy, které měly dokonce své přednosti. Sovětská vláda, věrna tradici carské politiky a carských slabostí, velmi se zasloužila o balet. Byli jsme proto žádostivi, když jsme se dověděli, že v Charkově hraje několik divadel, mezi nimi také opera a balet. Hrají poctivě, upřímně. Ale je vám nějak divně, když předvádějí Lehára. Hrají s vervou, tančí do zapomnění, zpívají a hlasy svou sytostí vás ohromují. Něco však tomu všemu chybí, a to je o s o b n o s t. Když se hlas rozezvučí, když tanečnice se vydá ze sil, náhle cítíte, že se hlas i pohyb dávají na ústup a mizejí v celkovém průměru. Výprava velmi dobrá, režie, můžeme říci, nad očekávání, jedinci sami o sobě

nad průměr, ale celek je nezřetelný, opatrný, a co více, nějak nehmatatelný. Je to koule, do které citově nemůžete vniknout. Také vás neuchvátí. Před desíti lety sovětské umění něčím imponovalo, a to byla ještě podzemní síla národních výbuchů, která se prodírala na povrch a kterou sovětská soustava nakonec musila utlumit. A zde jsme u tragedie a historické pomsty života nad sovětskou revolucí. Ve chvíli, kdy Stalin a jeho okolí poznali, že už nevystačí s rekvisitami internacionalismu a že je třeba mobilisovat nacionalismus, že je třeba oprášit Suvorova, Petra Velikého, veliké klasiky a národní svéráz, v té chvíli se už v národech Sovětského svazu národní život jen imitoval. Byla to přehlídka duchů z „Mlynáře a jeho dítěte". Vytvořil se nacionalismus bez nacionalistů. Proto ta prázdnota, alespoň tam, kde je oficiální režie. Ale kde mluví duše za sebe, kde se objeví národní ukrajinské kroje a staré předsovětské písně, náhle cítíme sílu, teplo a mládí, třeba umlčené a rozdrásané.

Problém Ukrajiny není problémem řeči — to je více. Jako problém chorvatštiny a srbštiny není problémem Chorvatů a Srbů. Rus — to je les. Ukrajina — to je step. Člověk stepi bije se s člověkem lesa, oráč s dřevorubcem. To je otázka Ukrajiny a ruské nadvlády. Ukrajinci hovoří rusky, ale cítí protirusky, ukrajinsky. Proto přijali lidsky německá vojska, proto mají dnes vlastní policii a samosprávu, proto se bijí znamenitě s bandami v severních lesích. Proto ostatně ukrajinský balet je slabý, naučený, jak jsme viděli v Oděse. Ruský balet, to je odkaz harémový, tatarský. Ukrajinské národní tance nejsou balet. To je doprovod živé písně. Ukrajina se budí. Je jednodušší než Rusko, je životnější, teplejší a nám bližší. Ukrajina se postavila proti záhadám pralesa, proti záhadám světové revoluce. Je praktická jako my a Němci. Totéž je

s Krymem, kde vedou Tataři s pevnou mohamedánskou kulturou.

Ano, jaro se hlásí po sovětské zimě. Krev a země jdou proti železné vidině komunistické revoluce. Pouze tím si můžeme vysvětlit, s jak směšně malými silami německá správa na východě udržuje pořádek v týlu tisícikilometrové fronty. Ze zjevných i zastřených vlků je třeba dělat lidi tím, že jim vrátíme víru v tvořivé dílo a ve vlastní malý svět štěstí. Sovětský svaz není pouze zemí, kde neznali pomeranč. Tam zapomenuli už dávno, že člověk má právo na své city. Tam zmizel úsměv i s dětské tváře, která je rozumářsky zarytá, tvrdá a studená.

Kde si nepřítel zaslouží obdivu, bylo by nemužné jej skrývat. Sovětský svaz dovedl zbrojit, dovedl z člověka udělat naprosto povolný nástroj boje, výroby i boření. Na ústupu bolševici byli nedostižní v ničení všeho, co mohlo sloužit postupujícímu vítězi a životu vlastního lidu, který zůstal na místě. S nikým nebylo slitování. Muži byli odvezeni k východu. A tak projdete vesnicí, kde je 80 mužů a 170 žen vedle dětí. V Oděse, která má z 800 000 obyvatel jen 340 000, je pouze asi 60 000 mužů.

Nikde v Evropě jsme neviděli ženu tak těžce pracovat jako zde. Dláždí ulice, vleče na nádražích koleje. Sovětský režim úmyslně nedělal rozdílu mezi výkonem muže a ženy. Mluvil o rovnoprávnosti a myslil tím otročinu slabého pohlaví v nejsmutnějším smyslu. Máme dojem, že tu šlo o vytvoření nějakého bezútěšného třetího pohlaví, jaké známe u včel a mravenců.

Chceme-li však tento svět, jehož zbytky jsme potkali, nějak nazvat, pak je to svět nedostižné karabáčnické kontroly nad výsledky lidské práce a nad soukromým životem. V Kyjevě jsme viděli doky, kde za sovětského režimu pracovalo 1200 dělníků, nad kte-

rými při tom bdělo 250 různých úředníků. Kontrolor kontroloval kontrolora. Proto rumunští zemědělští odborníci v Transnistrii přiznávali, že s hlediska státu sovětský kontrolní systém je nepřekonatelný. Kdyby šlo jen o to zemi využít, vyždímat, pak stačí osvojit si metody sovětů, s nimiž vedl zdánlivě nerovný boj Ukrajinec i Rus tím, že ve výkonu polevoval. Každý pracující sovětských končin bojoval s vydřidušským státem pasivní resistencí, která postupně zvítězila nad režimem.

Nacionální socialisté, kteří se ujali reorganisace výroby v průmyslu a v zemědělství obsazených území, vycházeli z prostého lidského výpočtu, že hladový nepracuje a že pracujícímu je třeba opatřit především stravu. V kyjevských docích byl za bolševiků generální ředitel a ten měl pomocníka a tento pomocník podpomocníka. Dnes v čele kyjevských doků je prostě pan Schmidt, všudypřítomný, vždy k nalezení, který svým dělníkům opatřil vlastní kuchyň, otop a který získal v okolí celý statek, ze kterého zásobuje dělnictvo. Přišli jsme právě ke konci práce. Z vrat továrny vycházeli dělníci a dělnice s pytli a otýpkami dřev na zádech. Pan Schmidt to dřevo dal dopravit vlastní lodí odkudsi z lesa, ležícího proti toku Dněpru. Člověk se prostě musí k člověku přiblížit, aby tu bylo teplo společného zájmu. A v tom směru pracují všude němečtí odborníci nad očekávání dobře. Nejhorší má dnes tento kraj za sebou, než úroda této sklizně byla pod střechou.

Jisté je, že z počátku otupělý lid Ukrajiny, Krymu a jižní Rusi se domníval, že jeden pán vystřídal druhého, že místo sovětského otrokáře přišel německý. Poslouchat se naučili všichni velmi dobře. Šlo jen o důvěru, a tu, jak se zdá, získává krok za krokem německý odborník, který ze sebe nic nedělá, sám se

neštítí práce a rozumí lidským bolestem. V závodě, který má 1500 zaměstnanců, najdeme pouze jediného Němce, který už zná každého druhého zaměstnance jménem i všechny jeho rodinné starosti.

Všude vidíme, že tyto daleké kraje se proměňují postupně v novou rozsáhlou a přebohatou základnu, nutnou pro další boj s nepřítelem a pro život Evropy, která po mnohém hladoví. I zde vítězí v boji s mylnými představami daleko za frontami německá nacionálněsocialistická revoluce.

Ale nic vás tak nerozehřeje, jako energie a víra německých zemědělských, vinařských a průmyslových odborníků, s nimiž jsme hovořili v kolchozech, na vinicích a v továrnách. Ti lidé nespí, ti žijí jen své práci. Sálá z nich nadšení a víra. Ruský člověk pod jejich vedením roztává. Zde je východisko. Evropa prostě volá východní kraje do společného svazku. Otupělý ruský člověk Evropu nedůvěřivě ohmatává a obrací v dlaních. Náhle je nám jasno, že tyto nedohledné kraje jsou vlastně nedílnou součástí končin, které vyhlašujeme za svou domovinu. A požehnaná černá zem se táhne od Charkova přes Dněpropetrovsk do Bessarabie, celým Rumunskem až do Uherské nížiny. Všude je zoráno, všude se potkáváme s německými traktory a s německými hospodářskými stroji. Plánovité sovětské ničení je nahrazováno plánovitou nacionálněsocialistickou stavbou. Všude se otvírají brány nového života. Otroci, pracující včera na zbytečné babylonské věži, vracejí se k starému poslání. Všude tu začíná, třeba za trpkých podmínek, které přinesla válka a sovětská nesvědomitost, život člověka, jenž vystřídává smutného sovětského tvora. Ozývá se v nás touha spojená se závistí. Budeme se moci tohoto velikého díla na východě také účastnit?

*

Pověděli jsme si o dojmech ze sovětských osvobozených oblastí, ale na podzim 1942 se mnoho spekulovalo o dalších možnostech války. Napsal jsem proto pro 2. číslo „Přítomnosti" ještě druhý článek, v němž se se situací vypořádal starý voják:

Čtvrtý válečný podzimek.

Ve válečných možnostech se fantasii nikdy nekladou meze. Jezdívá pravidelně na potrhlém koni a nejvíce je zpocena vždy na podzim, kdy v mírném severním pásmu operace usínají a v horkém se probouzejí. Víme dobře, že v létě byla v pohybu východní fronta, ale současně stály „letujíce" fronty severoafrická a východoindická. Souvisí zcela s roční dobou, že současně začaly letecké operace v severní Africe a proti východní Indii. S příchodem operačně příznivého počasí souvisí také nová veliká námořní bitva japonsko-americká v jižním Tichomoří, která se odehrála 26. října.

Poněvadž do vedení války dovede mluvit kdekdo, dohady jsou vždy pestré. Tak po likvidaci Polska se německému vrchnímu velení vytýkalo, že při válce na dvě fronty si počínalo špatně, že se mělo vrhnout nejprve na Francii a Polsko nechat běžet, poněvadž, zatím co německé armády byly zaměstnány na východě, Francie prý mohla nejen v klidu domobilisovat a důkladně obsadit svá opevnění, mohla dovézt mnoho jednotek koloniálních, a co bylo to nejpovážlivější — velikou britskou motorisovanou expediční armádu. Strategičtí amatéři tehdy dokazovali, že německé otálení s ofensivou proti Francii je už samo o sobě svědectvím německé porážky.

Ale německé vrchní velení si hledělo svého. Po Polsku likvidovalo ještě Norsko a ač mělo okupační armádu v Polsku a ve Skandinavii, vyrazilo až v de-

vátém měsíci války proti Francii a jejím spojencům Anglii, Belgii a Holandsku. Ačkoliv tyto čtyři státy měly pomalu devět měsíců k důkladným válečným přípravám, nic jim to nepomohlo. Západní fronta byla v šesti týdnech zlikvidována. Na podzim roku 1940 Německo nemělo vojensky žádné nepřátele v Evropě a získalo nového spojence v Italii, která poutala část leteckých, námořních i pozemních sil britských v severní Africe.

Samozvaní vojevůdci se opět čepýřili, proč prý Němci nenapadnou ihned Anglii, ta že získává zbytečně čas k dalšímu zbrojení a násobení svých sil. Ač se německé vrchní velení ukázalo mistrem v tažení roku 1939 a také v tažení roku 1940, nervosní nedočkavci nebyli s ním spokojeni. Německé zahraniční politice bylo však v té době velmi dobře známo, co Angličané se Severoameričany kutí na Balkáně a v Sovětském svazu. Amatérům se zdálo, že válka stojí, když není pozemních front. Zapomínali na protibritskou frontu oceánskou, na které Anglie ztrácela s pravidelností hodinového stroje denně 20 až 25 tisíc tun lodního prostoru, na jehož znovupostavení však potřebovala týden.

V roce 1941 německá branná moc nevyrazila tedy proti Britským ostrovům, jak jí strategičtí amatéři radili, nýbrž proti novým britským spojencům v Evropě na Balkáně a na Východě. Balkán byl obsazen a sovětská vojska zlomena a zatlačena 1000 km k východu. V roce 1941 reorganisovalo Německo současně celou Evropu hospodářsky pro další vedení války, ale to všechno vojenští vykladači ovšem nevěděli nebo to nedocenili.

Na podzim 1941 se opět mnoho kombinovalo. V severní Africe podnikli Angličané velikou ofensivu, kterou Churchill předčasně oslavoval jako velmi vítěz-

nou. Nebývalý mráz se postavil na stranu nepřítele a zachránil před pádem Moskvu. Tehdy jsme prožívali kulminační a kritický okamžik celé války. Německé armády se však na Východě šťastně přeskupily do obranné sestavy a v severní Africe maršál Rommel připravil Angličanům drtivou porážku. Po boku Osy vstoupil do války spojenec, Japonsko, druhá námořní velmoc světa. Na oceánské frontě protibritské zuřil po celý rok sveřepý boj. Britská tonáž tála. Této dopravní krve v žilách britského imperia dále nezadržitelně ubývalo. A opět se ozvali operační nespokojenci. Proč prý Japonsko se nevrhne na Sovětský svaz? Japonsko však táhlo, aby obsadilo naleziště nejcennějších britských surovin cínu a kaučuku, šlo si pro rýži do Burmy, jako Německo šlo za pšenicí před půl rokem na Ukrajinu. Operace branných sil Paktu tří v roce 1942 nesměřovaly jako v letech minulých proti branným silám nepřítele, nýbrž proti jeho průmyslovým a surovinovým oblastem. Šlo o to zbavit nepřítele převahy ve válečné výrobě, a to se podařilo na západě Ose a na Východě Japonsku. V roce 1942 německé vrchní velení neobyčejně spořilo operačními silami, ale zato do krajnosti napínalo síly organisační a výrobní. Rozlehlá území na Východě získaná v minulém roce mobilisovala se produkčně. Zajistila se jednou provždy výživa. Zmenšil se znovu lodní prostor nepřítele a spojené válečné loďstvo britsko-severoamerické bylo Japonskem neobyčejně oslabeno. Jestliže léta 1939, 1940 a 1941 představovala citelné porážky nepřítele na souši, rok 1942 je rokem katastrofálních porážek nepřítele na moři. V tomto roce nepřítel nejvíce ztratil na lodním prostoru. Severoameričané pro reklamu poslali vojska do

Egypta, do západní Afriky a do Indie, ale jejich postavení bylo v jižním Tichomoří neobyčejně otřeseno v Austrálii a na Novém Zélandě. Doba dešťů v Indii a v tichomořských tropech právě skončila. Japonsko stojí před druhým údobím operací. Kde tentokrát budou Angličanům a Severoameričanům chybět vojska, která nasadili do ofensivy v Egyptě?

Opět se ozývají sýčkové. Proč prý německé vrchní velení letos neprovedlo na celé frontě ofensivu proti Sovětskému svazu, proč jeho vojska nezahnalo za Ural? K tomu třeba odpovědět, že je škoda obětovat síly za prostor, kde nejsou žádné strategicky významné oblasti hospodářské a operační. Obrovské zisky na strategických surovinách umožňují německému vrchnímu velení, aby využilo převahy materiálu k úspoře živých sil.

Ale co je to platné, když se v Severní Americe nyní vyrábí neobyčejné množství válečných strojů, vykládají operační amatéři a opět mají na sta rad a výtek pro německé vrchní velení. Severoamerický materiál byl by opravdu nebezpečný, kdyby se vyráběl někde v Evropě nebo na Blízkém Východě a v Africe. Ale, bohudík, musí se dovážet přes oceán, na kterém Anglie se Spojenými státy jsou den ode dne slabší jak v tonáži, tak ve válečných eskádrách. Aby severoamerický válečný materiál mohl stát Německu a Japonsku nebezpečným, potřebovali by nepřátelé nejprve zlikvidovat ponorkové nebezpečí a porazit japonské válečné loďstvo na hlavu.

V roce 1940 se ukázaly planými obavy před válečnou mocí francouzsko-britskou, v roce 1941 před válečnou mocí sovětskou, v roce 1942 před válečnou mocí sovětsko-severoamericko-britskou. V roce 1943 nepřítel už nemůže získat žádného spojence. Možnosti

dopravy severoamerického materiálu přes oceán do Evropy a na Blízký Východ jsou den ze dne menší a zmenší se ještě více během nastávající zimy.

Není prý poražen Sovětský svaz. Japonsko také ještě nezdolalo Čankajškovu Čínu, a přece čínská fronta Japoncům nebrání, aby neohrožovali od východu Indii, aby nepostupovali na Nové Guinei a aby neútočili tam, kde se jim to právě zdá vhodným.

Němci se už nedají lákat hloubkou sovětského prostoru, nebudou také prodlužovat své zásobovací spoje. Ponechají toto potěšení nadutým Severoameričanům, kteří se mermomocí cpou do Indie, Afriky a Malé Asie. Severoameričané budou poraženi společně s Angličany na staré pevnině hned poté, až budou na oceánech odříznuti od svých mateřských zemí.

Samozvaní stratégové mohou býti klidni. Operace pro příští rok a tuto zimu jsou v říšském hlavním štábu pečlivě propočítány tak, aby si nepřítel přišel na své, aby neušel zasloužené porážce. Hlad nás už nenutí k spěchu, jako v prvé světové válce. Kolik severoamerických transportů zahyne při cestě přes oceány, kolik severoamerického materiálu ještě klesne k mořskému dnu! Pro zbytky, jež snad cestu mořem přečkají, jsou v plném chodu přípravy k náležitému uvítání.

*

Politik, který sledoval válku, ví, že operace vojenské se střídají s operacemi propagačními. Hlavně to platí o Anglii, která prozatím nechala krvácet jen své spojence. V zimě 1942—43 se dalo čekat, že nepřítel bude stupňovat propagační akce v době, kdy se německá branná moc spokojí s obranou.

Kdesi v kostech jsem cítil, že nastupující zima bude opět zimou balamucení českého národa. Proto jsem se

rozhodl obnovit své rozhlasové výklady k situaci. Nešlo o přednášky každý týden. Ponechal jsem si v každém týdnu podle potřeby určitý den a hodinu k projevu. Začal jsem takto:

Revoluce se nezdržuje převýchovou nepřátel.

6. listopadu 1942.

Rozhodl jsem se, že v budoucnu čas od času v určitý den v týdnu a ve stejnou hodinu vám podám stručný výklad o událostech, jež soustřeďují k sobě náš zájem. Nepřítel se ovšem snaží, aby mnohé věci pro něho nepříjemné vykládal jinak a některé tajil. Je přirozené, že německá branná moc, německá politika a naši spojenci, kde se dá, kříží plány osudových starců: Churchilla, který zosobňuje britskou pokaženou aristokracii, Roosevelta, který dělá politického hastroše Židovstvu, a Stalina, jenž zradil stíny socialistické revoluce, pokud se vůbec dá v Sovětském svazu o socialismu mluvit, tím, že se spojil s lordy v Anglii a s bursovními stvůrami v Americe. Stalin už poznal, co stáří ostatně už dávno mělo vědět, že totiž panská láska po zajících skáče.

Jak víte, vrátil jsem se před nedávnem z delší orientační cesty nedohlednými prostory, které chrabrý německý voják osvobodil od sovětské správy. Z dálky se mnohé nezdá tak zlým. Tím poučnější byl pohled zblízka. Nám Evropanům je už přes rok zcela jasné, že anglo-americkému kapitalismu bylo odzvoněno a že v této válce nejde o to, zda v Evropě povládne znovu Anglie. Dnes se rozhoduje jedině, zda Evropa bude nacionálněsocialistická nebo bolševická. Třetí řešení není. Evropa má jedině společnou hranici se Sovětským svazem, a tu

dnes tvoří fronta. Jinak s žádným jiným státem. Moře, které je mezi Evropou a Anglií stejně jako oceán mezi Evropou a Amerikou, nejsou hranicí, nýbrž hlubokou propastí, která se den za dnem rozšiřuje a prohlubuje ponorkami.

V prvé světové válce Německo trpělo tlakem britsko-amerického zámoří dvojím způsobem. Předně to byla blokáda, která vyvolala v Německu hlad a tím morálně oslabila týl jinak pevné fronty. Za druhé to byla západní fronta, kterou Anglie s Amerikou živila materiálem, a hlavně vojsky. V této světové válce Velkoněmecká říše oba tlaky z prvé války odstranila. Zlikvidovala jednou provždy tlak blokády, poněvadž zažehnala hlad lepším zemědělským hospodařením v celé Evropě a zásobami, jež dodá úrodná půda dobytého Východu. Není a nebude také druhé fronty v západní Evropě. Tvrdí-li dnes Angličané, že německé vrchní velení je nuceno ponechat 40 divisí v severní Francii a v Norsku, jež mají čelit britsko-americkým pokusům o druhou frontu, tedy se tím britsko-americké možnosti velmi snižují. Na počátku čtvrtého roku za prvé války světové Němci měli na západě proti Francouzům, Angličanům, Američanům a Italům celkem 200 divisí, připočítáme-li k tomu soluňskou frontu, která byla také v Evropě a souvisela Středomořím s frontou západní.

To znamená, držíme-li se britských údajů, že na západě má dnes Velkoněmecká říše pouhou pětinu sil, které tam měla v prvé válce světové. Vrchní velení Paktu tří v tomto roce šetřilo pozemními silami. Naše strategie soustředila letos své úsilí hlavně na operace námořní, na další vybudování válečného průmyslu v sjednocené Evropě a v obsazených územích a na vybudování nových nástu-

pových prostorů pro zítřek. Jsme svědky osudového souboje na moři, kde Anglii a jejím spojencům se dosud nepodařilo potopit tolik ponorek, kolik staví německé doky, zatím co Němci stále potápějí více lodního prostoru, než se nepříteli podaří spustit na vodu. Jak tento souboj na moři skončí, můžeme si spočítat na prstech.

Marný boj s německými ponorkami souvisí těsně s marným bojem britsko-amerického válečného loďstva s válečným loďstvem japonským. Když před jedenácti měsíci Japonsko vstoupilo do války po boku mocností Osy, řekl jsem, že už tato skutečnost je porážkou Anglie. Japonsko se postavilo po bok budoucího vítěze. Napadlo Spojené státy, které mu zvysoka hrozily válkou a vydíraly na něm. Ve Spojených státech si nebyli vědomi síly Japonska, jako před touto válkou v Anglii neměli tušení, jak je silná německá nacionálněsocialistická revoluce.

V severní Africe jsou nyní v proudu těžké boje, do kterých Anglie se Spojenými státy vrhla značné síly pancéřové, a hlavně letecké. Maršál Rommel přešel opět do obrany, jako to učinil v listopadu minulého roku, když se proti němu s mohutnými silami rozběhl jeden z předčasně přechválených a dnes už dávno odbytých britských generálů.

Je pravda, že ve Spojených státech se vyrábí velmi mnoho válečného materiálu, hlavně letadel, ale na naší straně se také nezahálí. Průmysl sjednocené Evropy je důstojným soupeřem průmyslu britsko-amerického. Náš průmysl má při tom výhodu, že jeho výrobky se nemusí většinou dopravovat přes moře, kde polovina naloděného válečného materiálu nepřítele padla prozatím za oběť ponorkám, jak ostatně v Americe nedávno sami přiznali.

Nepřítel má vedle německé branné moci, spojenců

a sjednoceného evrojaponského průmyslu proti sobě ještě jednoho nepřekonatelného protivníka, a tím je německá a japonská organisace. Co je německý organisační duch, viděl jsem nedávno na území obsazeného Sovětského svazu.

Tato válka může trvat ještě řadu let. Angličané mohou z letadel rozbíjet města v západním Německu, ale konečné rozhodnutí padne se stejnou neodvratností, jako padlo kdysi ve starověku za válek punských, kde arijský Řím se bil se semitsko-židovským Kartagem. Nakonec se peníze Židů ukázaly zcela bezmocnými proti římskému železu.

Jak už jsem řekl, otázka britsko-amerického panství v Evropě je otázkou dávno zodpovědněnou. Druhou otázkou, na kterou jsem nalezl na východě jasnou odpověď, je otázka, zda Evropa bude nacionálněsocialistická anebo sovětsko-bolševická. Proč je také tato otázka zodpovědněna? Proto, poněvadž jsme viděli, co to je sovětský režim. Polská vláda nebyla valná. Byla to vláda panská, feudální, otrokářská. V Polsku byla také válka, válčilo se rovněž v Haliči. A přec sedlák a vesnice v Generálním gouvernementu vypadají mnohem lépe než na území, kde přes dvacet let vládly sověty. Tato skutečnost je proto pro celou Evropu velikou výstrahou. Sovětský režim byl pro sedláka a dělníka mnohem těžším břemenem než režim polských pánů. Polský a haličský sedlák jsou chudáci, ale sovětský sedlák, to je už tupá bída v cárech. Musím se přiznat, že jsem tak zbědované poměry v sovětských krajích ani nečekal.

A tento řád obecné bídy by chtěli někteří blázni také pro naše kraje. Sovětský režim, jak jsem se na vlastní oči přesvědčil, je přímo geniální v tom, jak se může člověk využitkovat do posledních možností, aniž se mu poskytlo jen to nejmenší navíc, co by právě ne-

potřeboval k plnění roboty. Sovětský socialismus se dostal na zcela bludné cesty, když se člověk v něm proměnil ve výrobní tažné zvíře. Lenin v roce 1917 řekl, že za carského režimu 150 milionům obyvatel Ruska vládlo 200 000 poměšťčiků. Proč by prý tomuto Rusku nemohlo vládnout 200 000 příslušníků komunistické strany? Nakonec komunistická strana měla v Sovětském svazu přes 2 miliony členů, kteří se značně lišili od ostatního lidu. Proto, když příslušníci komunistické strany společně se sovětskou byrokracií utekli se sovětským vojskem k východu, zůstal na obsazeném území dvacet let vyssávaný milionový dav, otupělý a do němoty zakřiknutý. Co podlamuje lidskou důstojnost, nemůže přec být socialismem. To je snad řád pro bolševickou část Asie a i ta jej nakonec setřese. Proto je otázka, čí bude Evropa, zodpovědna ve prospěch nacionálněsocialistické revoluce, která je také tvrdá, jako každá revoluce, vůči svým protivníkům, ale liší se od revoluce sovětské v zásadě v tom, že sociální reformy provádí hned a neodkládá je do mlhavých zítřků až dobude světa, jak tomu je u revoluce sovětské.

V Evropě zvítězí lepší sociální řád, lepší organisace společnosti, výroby a celého hospodaření. Jsem přesvědčen, že za dva roky německá správa udělá po sociální stránce pro sovětského člověka více, než sovětská vláda udělala za dvacet let. Němečtí nacionální socialisté vědí dobře, že nejlepším apoštolem jejich myšlenek jsou rychlé činy, že to je socialismus praktický.

Blíží se zima, kdy se zpomalí operace na východní frontě a kdy nepřítel opět začne vykládat pohádky o čarovné moci Spojených států, houževnatosti Anglie a vytrvalosti Sovětského svazu. Začne znovu, jak to bylo každou zimu, ohlupování důvěřivých a utěšování

veličin, kterým nacionálněsocialistická revoluce šlápla na nezasloužený blahobyt. Nepřítel bude opět lhát, lákat, slibovat. Opět se začnou rojit jeho spojenci tu mezi námi. Bude proto dobré, když si český člověk uvědomí znovu, kolik bolesti a bídy mu nepřátelské štvaní dosud připravilo. Jedno mějme na paměti! Kdyby celý český národ se postavil proti nacionálněsocialistické revoluci, nic tím nezmění na běhu dějin, které odzvonily britsko-americkému kapitalismu a jeho spojencům. Sám se však při tom odsoudí k zániku. Revoluce se nikdy nezdržuje převychováváním nepřátel. To mějte, prosím, na paměti!

*

Když jsem začal se svými situačními přehledy v rozhlase, jako kdybych tušil nejbližší události. Američané 8. listopadu přistali v severní Africe. U nás ovšem kdejaký politický dobrodruh se znovu vybarvil. Lidé, kteří mi nadbíhali před půl rokem, nyní dělali nevidoucí. Tvrdá je revoluce a tvrdý zůstane, kdo jí slouží, poněvadž budoucnost národa musí být podezděna. S chameleony se musí zacházet jak zasluhují. V rozhlase jsem proto řekl:

13. listopadu 1942.

Kdyby domýšlivá slova měla vlastnosti třaskavin, pak střední Evropa byla už tři roky pouští. Nejprve se ozývala z Polska a zakrátko ztichla, poté z Paříže, konečně z Londýna a z Moskvy, nyní duní z Washingtonu. Londýn se stal opatrnějším a z Moskvy doléhají jen nářky.

Poněvadž z bláznů se nedá vykřesat rozum, jsme proto svědky obdobných psychických stavů určitého druhu lidí v Evropě už po několikáté. Myslím duchy,

kterým leží na srdci osud Židů a židovských přisluhovačů. Myslím stoupence zkrachovaného světa, který nedovedl dát Evropě trvalý mír a všem pevninám hospodářský řád s poctivou sociální spravedlností. Správně tyto dny řekl Vůdce, že německé nacionálněsocialistické hnutí děkuje za svůj vznik a netušený růst právě vladařské neschopnosti dnešních nepřátel v době, kdy řídili osudy Evropy.

Přívrženci světa, který dohrává, bezpočtukráte už viděli na válečném nebi bezpečné známky zvratu, který prý ohlašoval konec mocností Osy. Vzpomeňme nejen chvíle, kdy ve Spojených státech byl ohlášen zákon o půjčce a pronájmu válečného materiálu. Jindy to bylo, když Roosevelt dal rozkaz ke střelbě na německé ponorky. Nejvíce se však rojily stíny odbyté doby, když v nebožce Jugoslavii došlo loni na jaře k převratu. Tehdy si šeptali s důležitou tváří, že Srbové nejsou Poláci a že balkánské hory nejsou polská rovina. Na Jugoslavii si měli Němci vylámat zuby. Když v pouhých osmi dnech byla situace na Balkáně jasná, šeptalové se zcvrkli na mikroskopické veličiny. Ale před rokem jim opět otrnulo, když Churchill ohlásil obrat v této válce, který prý představovala ofensiva v severní Africe.

Dnes jsou stíny odbyté doby opět na koni. Rommel ustupuje, americká vojska přistala ve francouzské severní Africe, aby tam vytvořila africkou druhou frontu, když se to nepodařilo v Evropě. Plán je jasný. Nejprve jde o to, vypudit vojska Osy ze severní Afriky, zachránit Maltu, která představuje zříceninu, a podepřít Gibraltar z jihu, s africké strany, a pak terorisovat Španělsko. Mělo se dokonce přistat u jihofrancouzských břehů a na Korsice. Dnes je Korsika obsazena Italy a podél jihofrancouzského pobřeží se během 24 hodin rozložila vojska Osy.

Prvé následky americko-britského dobrodružství v severní Africe se už dostavily — nepřátelské dopravní i válečné loďstvo, které obsluhuje vyloděné síly na severoafrickém pobřeží, dostalo se pod kladivo bombardovacích a torpedových letadel Osy. Německé ponorky společně s italskými nemusí už slídit po konvojích v celé šířce oceánu. Stačí, když se zdržují na místech, kterým se nemohou nepřátelské dopravní lodi vyhnout, vezou-li zásoby a posily pro americko-britská vojska v severní Africe. Britská výprava do Francie a ústup odtud v roce čtyřicátém stály hrozné oběti na tonáži, totéž bylo s britskou výpravou do Norska. Další veliký hrob britské tonáže představovala expedice do Řecka a na Krétu.

Něco je u americké severoafrické výpravy pozoruhodné. Byla provedena vzápětí po těžké porážce válečného loďstva Spojených států u Šalomounských ostrovů a po porážce Rooseveltovy strany v posledních volbách. Americká výprava do severní Afriky je proto pokusem namluvit občanu Spojených států a unavenému občanu britskému, že Roosevelt dovede být energický tam, kde se nesetkává s vážným odporem a kde se dá sedřít kůže se starého oklamaného spojence.

Americko-britská výprava do severní Afriky má pozadí vnitropolitické. Má zacpat na čas ústa nespokojencům v Americe, kteří v Rooseveltovi vidí pátera Pomalého, jenž sklidil několikerou porážku v Tichém oceáně a který už ztratil všechny kolonie Spojených států u asijských břehů.

Proč Roosevelt nejde na pomoc svým vojskům na Šalomounových ostrovech a proč posílá vojska do severní Afriky? Proti japonské převaze v Tichém oceáně nemůže už, bohužel, nic podniknout a v Evropě hrozí, že sovětský spojenec nakonec bude mít všeho Rooseveltova a Churchillova balamucení dost. Krise vnitro-

politická, krise mezi spojenci, to je pravé pozadí Rooseveltovy výpravy do severní Afriky. Žádná převaha, nýbrž východisko z nouze.

Ovšem autora tato akce nezapře. Je dobré, když se k ní zná, třeba zdaleka. Je to churchillovština velmi průzračná. Nad Středomořím totiž znovu straší přízrak Gallipoli. Škodolibý Churchill nasadil všechno, aby Spojené státy, které se cítí tak povznesené nad zkroušenou Anglií, nakonec také si trochu pustily žilou hlavně v řadách svého válečného loďstva, které se nyní tak sebevědomě vrhlo do Středozemního moře.

Tyto okamžiky, kdy nepřítel šílí nadšením a kdy jeho stíny opět lezou z děr tu v Evropě, představují vlastně maturitu evropských národů, pokud jde o jejich budoucnost. Stát za Říší v době, kdy sklízí vítězství za vítězstvím, není zásluhou. Pravý Evropan se pozná ve chvílích, kdy Vůdce vyčkává s úderem a kdy nepřátelská propaganda je na koni. Tehdy mnozí malověrní zrazují prapor revoluce. A ve skutečnosti je to dobré. Ať si jdou, kam je srdce táhne. To nejsou bojovníci, nýbrž handlíři. A pro handlíře není místa v Nové Evropě.

Buďte ubezpečeni, že nyní v mezidobí, kdy nepřítel jásá a kdy Vůdce se tiše rozpřahuje, vyjádřily se mnohé záhady v lidech. V e d e m e e v i d e n c i v š e c h, k t e ř í n y n í u t í k a j í o d s v ý c h p ř í s a h. Odplatíme každému tak, jak zrada zasluhuje.

Také tentokrát bude jásot nepřítele krátký a probuzení jeho přisluhovačů nepříjemné. Kdo se poučit nedá, musí sdílet osud bláznů. Společnost se šílenců zbavuje z pudu sebezáchovy.

Český národ nechce zahynout. Co si Židi uvařili, musí si také sami sníst. Náš člověk si k jejich talíři nesedne. Severní Afrika bude chybnou vojenskou spe-

kulací Spojených států, které vedou do záhuby degenerovaní židovští konspirátoři.

Klame se každý, kdo si myslí, že nacionálněsocialistické Německo poleví. To je tvrdé. Zná záměry nepřítele. Ví, o co jde. Ví, co je v sázce. Nepřítel byl příliš neopatrný ve své zášti. Netajil se svými plány. Dnešní Německo má všechny kvality starého Říma. Má nejen statečné muže, má ještě statečnější ženy. Takový národ neprohrává. Takový národ hněte dějiny.

Šuškalové mohou vykládat, co chtějí. Zalezli už několikrát, zalezou i tentokrát. Proto běda národu, který se v rozhodné chvíli ukáže lehkým na vahách revoluce. Revoluce nesnáší koketování. Zná jen, kdo jde s ní a kdo ne. Kdo umí číst v letopisech doby, tomu je jasné, že, čím je tato válka delší, tím musí být revoluce přísnější k sobě a k těm, kteří se vydávají za její přátele. Čím je tato válka delší, tím zřetelnější je osud Židů a těch, kteří v nich našli zalíbení.

*

V době, kdy jsem přemlouval a přesvědčoval inteligenci, mládež nezraněna nepřátelskou potměšilou propagandou šla svou přímou cestou. Studenti středních škol v Praze na výzvu Kuratoria pro povinnou službu mládeže složili veliké množství bramborů, celé vagony, na nákladním nádraží na Smíchově. Šel jsem se na jejich práci podívat a řekl jsem jim pár slov povzbuzení a díků:

20. listopadu 1942.

Moji mladí přátelé!

S potěšením jsem vyslechl zprávu generálního referenta Kuratoria dra Teunera o pěkném výkonu, kterým jste se zasloužili na poli práce, a tím přispěli Říši a národu při řešení složitých úkolů, jež předpisuje tato veliká válka.

V životě člověka není důležité, jak dlouho žije, nýbrž co vykonal pro ostatní, kteří po nás přijdou, jak se zasloužil o ideály svého národa a veliké vlasti, kterou je a zůstane nám Velkoněmecká říše. Pro život jednotlivce je důležité, kolik velikých dojmů si z života odnese, kolik překážek zdolal a kolikrát sám nad sebou zvítězil. Myslím a jsem přesvědčen, že česká mládež krok za krokem překonala tu zvláštní únavu a netečnost z minulosti, která vyplývala z ideové prázdnoty starého životního názoru.

Svět, který umírá, učil egoismu, a proto v tomto světě před zájmy jedince musil ustupovat zájem národního a státního celku. Nikdo si neváţil upřímně práce. Vzorem mladým byli lidé, kteří se dovedli bez práce, často po temných cestách dostat k bohatství a moci. Je stará pravda, že slovo nevychovává. Největším vychovatelem je příklad. A jaký příklad mohla dát mládeži společnost, kde hlavní slovo měl Žid, který se štítil práce, jež dělá mozoly a vyžaduje pot, který se vyhýbal vojenské službě, který podváděl stát na daních a který nejprohnanějšími způsoby se vyhýbal všem povinnostem k národům, jež vyssával, a k státu, který mu poskytoval ochranu. Starý svět, který pěstoval pouze literární a novinářské úvahy o ctnostech, v podstatě byl unavený a bezradný, když šlo o to, mladým lidem ukázat příkladem i radou cestu k zdravému hrdému životu, k životu, který je především sytý ušlechtilými činy.

Když za Veliké francouzské revoluce byl postaven národ jako cíl svatých povinností, ve kterých se měly svorně sejít všechny stavy a vrstvy, vyjádřila tento ideál jedině povinnost branná, která byla zavedena pro všechny muže schopné vojenské služby. Tato povinnost, ve které si před praporem byli všichni muži

rovni, platila ve službách národa a státu pouze v době války a za míru jen v krátké době výcviku.

Idea služby národnímu a státnímu společenství ani v této omezené formě nebyla uplatněna právě ve státech, jež mnoho hovořily o ideálech a v podstatě byly spravovány peněžnickou kastou, která statečnost nahrazovala chytrostí. Je zajímavé, že právě Anglie a Spojené státy neměly brannou povinnost, že se spokojovaly vojsky žoldnéřskými a sáhly k ní teprv ve chvíli, kdy začaly obchodovat s válkou. V Anglii a v Americe ideálem mládeže nebylo hrdinství ve službách vlasti, nýbrž získání velikého jmění, které otevírá cestu požitkářství a zahálce.

To, co v povinnostech k vlasti a státu nařekla francouzská revoluce, to v plném smyslu dohovořil náš Vůdce Adolf Hitler, jenž jasně ukázal všem, kteří cítili prázdnotu řádu nastoleného po prvé světové válce, že lidské štěstí musíme hledat v obětavé službě národní a státní pospolitosti, od počátku až do konce života.

Poctivý nacionální socialista slouží společenství nejen po dva roky v míru, kdy je vojákem, nýbrž stále všude tam, kam ho osud postavil, především prací. V nacionálním socialismu panuje přísná rovnost mezi lidmi práce, mezi dělníkem továrním, zemědělským, vzdělancem, který pracuje v kanceláři, vojákem i důstojníkem. Aby se setřely všechny přehrady mezi stavy, které jsme hloupě dědili z doby feudální a jež se snažila vytvořit znovu moc peněz, zastupovaná Židy, zavedl Adolf Hitler ve Velkoněmecké říši ihned, když se ujal vlády, vedle obecné povinnosti vojenské také obecnou povinnost pracovní, a to jak pro mladé muže, tak pro mladé dívky; nejen s puškou se učili mladí lidé kamarádství, nýbrž také s lopatou.

Mládež, která si postavila za cíl vyšší povolání, získávala mozoly v dobách, kterým bylo odzvoněno, nej-

výš někde ve sportu, který často národní pospolitosti škodil, poněvadž byl pěstován nerozumně, kratochvilně a podrýval zdraví budoucích vojáků a pracujících.

Pospolitost v nacionálněsocialistické rovnosti se dnes musí zpečeťovat poctivými mozoly v pracovní povinnosti a všude tam, kde toho vyžaduje zájem pospolitosti nacionálněsocialistické revoluce. V této válce, která je současně největší revolucí evropských dějin, vzorem velikých dělníků národa a Říše jsou dr. Todt,*) jenž sám s lopatou v ruce dával příklad milionové pracovní armádě, je to maršál Rommel, který ve volné chvíli nepřihlížel nečinně k práci svých pionýrů při stavbě mostů a sám pomáhal nosit trámy.

V nacionálněsocialistickém světě, do kterého vy, mladí přátelé, vstupujete a který před vámi otevírá nevídané možnosti, v tomto světě bude za podivína a nepřítele pokládán člověk, který by se štítil práce rukou a hlásil se pouze k práci, jíž se říkává duševní.

Myslím, že každý z vás pocítil v nitru mravní požehnání práce, vykonané pro celek, když večer unaven s uspokojením podíval se na to, co vykonal. Mezi příjemnou únavou, která se dostaví po práci, kde jsme se obětovali pro jiné, a mezi únavou po sportovním výkonu je veliký rozdíl. Člověk, který pracuje pro dobro celku, cítí, že uvnitř roste. A roste-li morálně jedinec, roste tak národ, který tito jedinci tvoří a sílí tím stát, jemuž jako poctiví revolucionáři sloužíme.

Děkuji vám za váš ušlechtilý výkon jménem národa a naší Velkoněmecké říše a žádám vás, abyste neopouštěli cestu práce, která je cestou veliké revoluce, abyste zůstali věrni povinnostem, které nám všem tato památná doba ukládá bez zřetele na věk a stav. Na cestě práce se dnes řadí národy celé Evropy, na cestě,

*) Dr. Todt zatím zahynul smrtí muže činu a revoluce na cestě letadlem od jednoho místa organisace k druhému.

která směřuje k jedinému cíli, kterým je mír Evropy, vedené Vůdcem Adolfem Hitlerem, mír, jenž pro vás bude znamenat počátek veliké stavby jiného, lepšího světa. A tento mír musí býti ukován vítězstvím nad světem, který se sám dávno odsoudil a nechce se smířit se zaslouženým osudem.

Buďte bez obav, naše Velkoněmecká říše zvítězí, poněvadž za jejím Vůdcem a její brannou mocí stojí nezlomná víra a obětavost Němců, nás Čechů a ostatních evropských revolucionářů. Zdar našemu Vůdci Adolfu Hitlerovi!

*

Čas se nedá zadržet. Vzpomínali jsme čtvrtého výročí volby státního presidenta dr. Emila Háchy, kterému ostatně 30. listopadu pan Beneš k volbě blahopřál vlastnoručním dopisem. Citoval jsem jej v dubnu ve své přednášce na evropském kongresu novinářském v Benátkách. „Vím dobře, jak těžké úkoly budete mít jako president," psal dr. Háchovi pan Beneš, a končil slovy: „Přeji Vám, aby se Vám práce dařila a aby stát a národ vyšel co nejrychleji a nejlépe z dnešní obtížné situace." Beneš ovšem nedodal, že tuto obtížnou situaci vyvolal právě svou nemožnou neschopností. Ke všem otázkám, které se k tomu nashromáždily, promluvil jsem v obvyklou hodinu do rozhlasu:

Hácha je čtyři roky státním presidentem.

27. listopadu 1942.

Dosti často se na německé straně výslovně prohlásilo, že německé vedení a německý národ jsou připraveni na dlouhou válku. Velká část války je tedy před námi, a to je důležité. Podle toho se musí zařídit národové Nové Evropy a s nimi také národ český.

Především musíme šetřit silami a krví svého lidu. Ano. V této válce Češi měli ztráty na životech. Ale tyto ztráty nevznikly tím, že česká zákonná vláda zde ve vlasti českého člověka posílala na fronty. Tyto ztráty máme jen proto, poněvadž část pobloudilých Čechů právě neposlouchala svého zákonného presidenta a své zákonné vlády. Jsou to ztráty buřičů, kteří se postavili proti vládě a proti Říši, kteří poslechli židovské a emigrantské svůdce v zahraničí. Kdyby byli všichni Češi odmítali svody zahraniční čeládky, nebylo by zatýkání ani poprav. Nikomu by nebyl zkřiven vlas na hlavě.

Proti vůli vlády vznikla u nás před časem fronta hlouposti, fronta, na které blázni cedili krev za židovské zájmy. Říše nikdy nezakročovala proti našim lidem bez příčiny. Ale co si kdo upekl, musil si ovšem sníst. To platí všude. Nejen u nás v Říši, nýbrž i v každém státě, který je spořádaný. To platí hlavně ve válce. Kdo zrazoval, byl potrestán na hrdle, kdo tlachal nesmysly, šel na práci.

Jisté však je, že tomu, kdo v Čechách a na Moravě zachovával zákony, kdo se s nepřítelem nespolčoval a kdo si šel za svou prací, tomu se nic nestalo. Říše nikoho netrestala za to, co provedl proti ní jako poslušný příslušník zašlého státu, nýbrž jedině za to, co spáchal protizákonného jako občan Protektorátu.

Ze ztrát české krve nemůžeme vinit ani Říši, ani zákonné české vedení. Za ztracené české životy se můžeme poděkovat jedině holomkům z Londýna a z Moskvy, kteří se nechají platit nepřítelem.

Dnešní vláda Čech a Moravy se vždy ze všech sil snažila, aby česká krev netekla pro hloupost, a proto zahraniční dobrodruzi tuto zákonnou vládu hanobili. Budoucnost ukáže, kdo to myslil s národem dobře a

kdo jej jen lákal na porážku proto, aby dostal od nepřítele provisi.

Vzpomínáme v těchto dnech čtvrtého výročí volby pana státního presidenta. Náš pan státní president dr. Emil Hácha byl před čtyři roky pravoplatně zvolen podle zákonů zašlého státu. Dosedl na presidentský stolec po jednomyslné dohodě obou tehdejších zákonodárných sborů. Volili jej i ti, kteří dnes z Londýna a z Moskvy blábolí hlouposti a najednou se na svůj hlas před čtyřmi lety nepamatují.

Kdyby náš pan president poslouchal nepřítele jako oni, uznávali by jej a vychvalovali do nebes. President Hácha se vyrovnal po dobrém s naší Velkoněmeckou říší, zabránil válce, a tím krveprolití a bídě, radí k rozvaze a k přemítání o smyslu veliké revoluce, kterou s Evropou prožíváme. To všechno podle londýnských a moskevských nadháněčů je prý zrada na národě.

Pan státní president i my, vaše vláda, máme svědomí čisté. Na nás nelpí krev jediného českého člověka. Zachraňovali jsme kde se dalo. Zato ti, co se ozývají se strany nepřítele, ti, co si tam hrají na vládu a státní radu, ti mají ruce zkrvavené až po lokty. Jim děkují mnohé české ženy za to, že jsou vdovami. Jim děkují mnohé české děti, že jsou sirotami. Tam jsou strůjci české bídy. Ty volejte k odpovědnosti!

Politika peněžních pytlů nebyla nikdy sentimentální. Kde řídil politiku Žid třeba zpovzdáli, nikdy se nešetřilo arijskou krví. Ta část českého národa, která se dala židovskými zaprodanci obalamutit, není jediným truchlícím v Evropě a v jiných dílech světa, stojících pod židovsko-anglo-americkým vlivem. Prozíravosti našeho státního presidenta Háchy děkujeme, že se přes naše kraje nepřehnala válka. To mu ta židovská čeládka také nemůže zapomenout. Jsou však v evropském prostoru národové, kteří neměli tak pro-

zíravé vedení jako Češi. Jsou tu národové, kteří se od svých prodejných vlád dali hnát do války. Bída těchto národů je veliká a bolest ještě větší. Stačí vzpomenout Řeků. Angličané jim slíbili pomoc, zaprodaná vláda je vehnala do ztracené války. Aby se neřeklo, Angličané tam poslali trochu vojáčků, a když německá branná moc se rozpřáhla, Angličané utekli, vzali s sebou celé řecké dopravní loďstvo, utekla řecká zaprodaná vláda a ubohý řecký lid zanechali v hladu a bídě. Titíž Angličané, kteří slibovali Řekům hory doly, vyhlásili v řeckých vodách blokádu, dobře vědouce, že Řecko je státem v potravinách nesoběstačným. Ale jim o Řeky nešlo. Řeky vezmi všechny třeba čert. Hlavní bylo, že hladový Řek bude nespokojený, že řecká matka, které hlady zemře dítě, bude v zoufalství schopna každé nepředloženosti.

Blokáda, kterou Anglie uvalila na celou Evropu, neměla vyhladovovat pouze Němce, byla určena proti všem evropským národům, tedy i proti tak zvaným britským spojencům. Říše na příklad jednala zcela proti plánům Anglie, když v Čechách a na Moravě zvýšila příděl potravin, když v Čechách a na Moravě schválila zvýšení dělnických platů. Proti plánům Anglie je na příklad naše veliké dílo sociální pomoci. Anglie potřebuje, aby český člověk hladověl, aby český člověk byl špatně placen, aby se o jeho bídu nikdo nestaral.

Kdybychom my tu ve vládě dělali to, co dělá v Anglii česká emigrantská cháska, kdybychom se brodili v české krvi a kdybychom stupňovali českou bídu, to bychom byli jejich lidé, to by nám klepali na rameno. To by nás neodsuzovali k smrti.

Vzpomínáme čtvrtého výročí zákonné volby našeho pana státního presidenta Háchy. Nedávno jsme vzpomínali čtvrtého výročí Münchenu, kde nás Anglie pro-

dala jako dobytek. Co může čekat jen trochu rozumný člověk od téže Anglie v této válce? Kdo podvedl a zradil jednou, podvede a zradí opět. Po této válce Anglie zapomene na všechny slavnostní sliby, když jí to bude na prospěch. Stačí se jen podívat, co dnes provádí s nešťastným francouzským národem.

Po prvé válce světové Anglie rychle zapomněla na sliby, které dala Arabům, Indům a svým spojencům Italii a Rusku. Zapomněla, co slibovala vlastnímu dělnictvu a britskému občanu, dokud byl v zákopech. Anglie totiž není britský národ, Anglie je smečka kapitalistických kapitánů, prolezlých židovskou krví, nelítostných i k vlastnímu národu, jakmile někdo jen trochu ohrožuje jejich zisky. Od lidí podobného druhu nemůže čekat žádný evropský národ nějaké dobrodiní, a tím méně oběti.

Židé, kteří dnes s pomocí tatrmana Roosevelta řídí válku s naší Velkoněmeckou říší, potřebují v Evropě nepokoje bez zřetele, kolik krve evropských národů na to padne. Proto se na příklad jejich agenti v Londýně velmi rozčilují, že čeští studenti chtějí studovat na říšských universitách. Tvrdí, že číslice přihlášených studentů je vylhaná. Rád dám nahlédnouti v ministerstvu školství do všech přihlášek každému, koho to zajímá. Musím se sám přiznat, že jsem byl příjemně překvapen rozumností českého studentstva. Počet přihlášených překonal očekávání.

Český člověk už pomalu, ale zato důkladně přemýšlí a porovnává. Přes všechno soptění židovských nadháněčů dopadla u nás také velmi uspokojivě sbírka starého šatstva a tkanin, provedená mezi českým obyvatelstvem v říjnu letošního roku. Musíme si uvědomit, že to bylo na počátku čtvrtého roku války a přec se sešlo 749 269 kusů oděvů mužských, ženských a chlapeckých. V tom jako kusy je započteno 50 587 ce-

lých obleků mužských a ženských a 21 450 plášťů. Vedle toho se sebralo 1 860 735 kg hadrů a tkaninových zbytků.

To všechno svědčí, že český člověk už prohlédl karty londýnských a moskevských karbaníků. Neposlechl je český student, neposlechl je při sbírce šatstva a tkanin český lid.

Na prvý pohled by se zdálo, že služebníčkové pana Beneše tu u nás musí radostí tančit nad úspěchy Angličanů a Američanů v severní Africe a nad útoky sovětských armád v prostoru ohbí Donu a Volhy a na úseku pod Kalininem. U nás jsme si však už za ty tři roky války zvykli nechválit dne před večerem. Kolik už převelikých sovětských ofensiv končilo hanebným ústupem. Stačí vzpomenout, jak letos na jaře se mohli v Londýně a v Moskvě přímo pominout radostí, když Timošenko začal velikou ofensivu z charkovského prostoru směrem k ohbí Dněpru v přesvědčení, že se u ústí Dněpru sejde s více než čtvrtmilionovou armádou, kterou sovětské velení napěchovalo na poloostrově Kerčském s úkolem, aby se zmocnila Krymu a zbavila obležení Sevastopol. Timošenko se nedostal k Dněpru. Sovětská armáda na Kerčském poloostrově byla zničena a Sevastopol padl.

Je pochopitelné, že bolševici útočí. Nemohou čekat do jara. Útočí v zimě, přestože vědí, jak mráz stupňuje ztráty útočníkovy, když z lehce zraněných dělá zmrzlé. Útočí také Američané, přestože dobře vědí, co je to bude stát na tonáži. Prožíváme něco zcela jiného než velikou soustředěnou ofensivu nepřátelských spojenců proti mocnostem Osy, jak to hlásá Londýn s Moskvou. Jde o křeče Sovětského svazu, jehož panstvo ví, že na jaře bude ještě hůře, než bylo letos na podzim.

O tom, že bolševici připravují na celé frontě velikou zimní ofensivu, mluvilo se už před šesti týdny v ně-

meckých štábech, když jsem byl na Východě. Tato ofensiva není proto překvapením.

Také nevím, co by v severní Africe mohlo nadchnout střízlivého britského vojáka. Americko-britská expediční armáda ještě než přistala u afrických břehů, musila svést krvavou bitvu s ponorkami a letectvem Osy, které padly za oběť tisíce amerických a britských vojáků.

Armáda maršála Rommela ustoupila, pravda, daleko k západu, ale ustoupila v pořádku. Nepříteli se ji nepodařilo zničit. Sám velitel VIII. britské armády srovnal Rommela s ocelovým perem, které se mu nepodařilo zlomit, nýbrž pouze stlačit.

Nevysvětlitelné je mi, proč americký vrchní velitel neobsadil v severní Africe rázem všechny přístavy, tedy i Bizertu a Tunis. Pro německé velení byla v dubnu roku 1940 operace v Norsku mnohem obtížnější, a přec obsadilo všechny důležité norské přístavy, i Narvik nad polárním kruhem. Když už, tak už.

Podle Churchilla americko-britská akce v severní Africe je posledním odstavcem předmluvy k této válce. Ve více než tříleté předmluvě nic nenasvědčuje tomu, že by byly už nějaké záruky židovského vítězství. Evropa je soběstačná ve všech směrech. Má všechny podmínky k vedení dlouhé války a na Dalekém Východě v Japonsku mocného spojence, který Angličanům a Američanům notně zatápí.

Proto český člověk půjde dále za svou prací. Poslechne, co mu radí jeho vláda tu ve vlasti, ta poctivá vláda, která hájí české zájmy a chrání budoucnost národa před zhoubou, kterou k nám vnášejí zrádci a zbabělí emigranti, placení Židovstvem.

*

Sovětská zimní ofensiva pomohla na povrch různým dvojím tvářím, které byly pouze na rozpacích, s kým držet raději: se Stalinem anebo s Benešem. Těmto popletům jsem do 3. čísla „Přítomnosti" napsal pod pseudonymem úvahu, která měla trochu ráz feuilletonu, ale s přídechem zcela mrazivé vážnosti:

U té naší stodoličky . . .

1. prosince 1942.

V redakční ústředně někdo naléhavě žádal spojení na Kasandru. Slečna vyhověla.

— „Prosím."

— „Zde doktor Blažek. Kdo tam?"

— „Kasandra. Přejete si, pane doktore?"

— „. . . kulíbám, milostivá. S velikým zájmem jsem pročetl váš článek o vojenské situaci v poslední „Přítomnosti". Víte, rád bych věděl, co soudíte o dnešku? O severní Africe, o té mele mezi Donem a Volhou! Abych nezapomněl. Byla to zajisté chyba sazečova, že jste se podepsala jen s jedním ‚s'."

— „Mýlíte se, pane doktore. Jsem Božetěch Kasandra, trochu písmák, trochu světoběžník. Ale znám vaši babičku, starou paní Blažkovou, která ústním podáním tak říkajíc obstarávala místní noviny i rozhlas. Bydlili jsme v jedné čtvrti."

— „Promiňte! Já neměl žádnou babičku a mluvíme-li už o předcích, můj dědeček byl císařským dvorním radou. Nevolal jsem vás, abychom si vypočítávali babičky, nýbrž abych se pokochal na vašich rozpacích, vy opelichaný mudrlante! Už jsem se vás přece ptal, co říkáte severní Africe a Donu? Ti to dostávají, co? Totiž ti vaši přátelé. Chápu, proč jste ztratil řeč. A abyste věděl. Já se vůbec nejmenuji Blažek. Kdo by

chtěl mít nepříjemnosti? Čekám, že položíte sluchátko.“

— „Nepoložím, doktore. Jsem rád, že vás mám na drátě. Poslouchejte však dobře. Nepřekrucujte a nevytrhujte slova, aby neztratila souvislost. Afrika, Don s Volhou jsou fronty a fronty jsou dílčí část velkého zápasu o přestavbu dnešního světa. Neválčí Spojené státy s Velkoněmeckou říší, neválčí Anglie s Italií a Sovětský svaz s Finskem a Rumunskem. Bije se pouze svět odsouzený k smrti s revolucí, která hledá cesty spásy.

Abych vám pravdu řekl, vítám, že slepá slepice starého světa našla jednou zrnko. Boj, ve kterém stále jen sklízíme úspěch za úspěchem, neukáže pravou mravní velikost zápasníka. Ujišťuji vás, že právě nyní, kdy v severní Africe čelí vojska revoluce se dvou stran britsko-americkému tlaku, ukáží se věci jinak neuvěřitelné. Sám víte, že dodnes všechny ofensivy nepřítele ztroskotaly.

Není dobré, když se skutečností nehovoříme upřímně. Sovětský svaz se ukázal válečným drakem o sedmi hlavách. Prozradím vám, doktore, že v minulém roce německá branná moc bila tohoto draka jedině vojevůdcovskou a morální převahou. Ze sedmi hlav mu srazila pět. A pak přešel Vůdce do obrany na východě. Bylo to v okamžiku, kdy mu přibyl nový spojenec, když vstoupilo do války Japonsko, které zasadilo Anglii a Spojeným státům na východě těžkou ránu.

Pane doktore! Vůdce v roce 1941 věděl dobře, že tato válka zachvátí celý svět a že bude dlouhá. Máme-li před sebou dalekou cestu, šetříme dechem. Dechem války jsou vojska. Ta obětoval Vůdce v ofensivních akcích pevninových jen potud, dokud nezbavil Evropu nepřítele a dokud na východě neměl prostor, nutný k výživě a k průmyslové převaze nad nepříte-

lem. Evropa představuje dnes naprosto soběstačný celek. Upozorňuji zároveň, že benzin se těží také z uhlí a uhlí máme nyní tolik, jak se nám v prvé světové válce ani nesnilo. V minulých letech nepřítel měl spojence v počasí. Přiznáváme, že tehdy sklizně byly slabé a zimy velmi kruté, s velikou spotřebou paliva. I to se překonalo. Letos prozatím příroda byla naším spojencem. Zima se opozdila a sklizeň je velmi dobrá. Uhlí se ušetřilo. Šetříme také lidmi.

Evropské území, nad nímž vlají prapory Říše a jejích spojenců, představuje celek daleko větší než 5 000 000 čtv. km, na kterém žije 360 milionů obyvatel. Jeho výrobní možnosti zastiňují celý americký kontinent, zatím co proti britskému průmyslu jako rovnocenný soupeř je tu průmysl japonský.

Churchill měl pravdu v tom, že prožíváme „konec začátku". A pro naši Velkoněmeckou říši a její spojence „začátek" neznamenal nic jiného než pozemními ofensivami si zajistit nad nepřítelem převahu ve výrobních a vyživovacích možnostech. Nyní máme všechno potřebné pro boj na dlouhá léta sloučeno pohromadě na jedné pevnině. Nepřítel má své válečné prvky rozházené po mnohých pevninách, mezi kterými si musí obstarávat spojení po moři. Musí také přes moře, když se rozhodl k útoku na obrovskou pevnost, kterou představuje ve všech směrech soběstačná Evropa.

Pane doktore! Staří theoretikové tak zvané „strategie unavovací" byli proti svádění bitev. Tvrdili, že většího úspěchu se dosáhne tlakem na zásobovací spoje nepřítele. Podobného názoru byl také za prvé světové války generál Ludendorff. Byl pro ostrou ponorkovou válku. Ale tehdy na straně nepřítele bojoval generál Hlad, a proto Němci musili zanechat tlaku na nepřátelské zásobovací spoje dříve, než se nepřítel zhroutil. Anglie se svými spojenci vyhladověla Ně-

mecko dříve, než sama kapitulovala hlady. Měla však, jak se říká, na kahánku. Sám Churchill to ve svých Pamětech potvrdil. Mimochodem — tyto Paměti neměly vyjít, kdyby byl býval Churchill tušil, že vystoupí v nové světové válce jako vojevůdce.

— „Myslím, že děláte z nouze ctnost, milý pane Kasandro."

— „Nikdo neví tak dobře, kde Anglii v této válce pata tlačí, jako sám Churchill. Ten starý lišák dobře ví, proč právě nyní se zbavil ve vládě sovětského „přidělence" pana Crippse a proč svou vládu dělá aristokratičtější. „Pátá kolona" v Anglii, která pracuje pro komunismus, ale v podstatě právě pro Velkoněmeckou říši, stává se Churchillovi nepříjemnou. Ale mohl byste mi, pane doktore, namítnout, že odvádím řeč od citlivého místa. Jisté je, že boj na moři, které je britsko-americkou komunikací, stále ještě dopadá špatně pro nepřítele. Na výpravu do severní Afriky sestavil konvoj o několika statisících tunách, ale z něho asi čtvrtina byla potopena a druhá čtvrtina poškozena. Tisíce a tisíce amerických a britských vojáků našlo smrt ve vlnách ještě dříve, než si vůbec k africkému pobřeží přičichli. Tyto dny si v Anglii stěžují, že letectvo Osy v Africe je opět ve značné převaze.

V tom je potíž. Nepřítel, který musí všude přes moře do Evropy a do její blízkosti, už pouhou cestu k bojišti platí velikými obětmi na životech a materiálu. Každý transport se musí nejprve probít oceány a moři, než vůbec může někde přistat. Nepřítel sám přiznává, že z materiálu, poslaného do Sovětského svazu, polovina šla na dno. Rozdíl mezi námi a nepřítelem je v tom, že u nás doprava k frontě vyžaduje asi 1% obětí, které má při dopravě na frontu nepřítel."

— „Dobře, dobře, pane Kasandro, ale neutíkejte mi od Afriky a od donského oblouku. Co tomu říkáte? Ve čtvrtém roce Anglie se spojenci přešla do útoku. To něco znamená. Uznáváte?“

— „Řekl jsem, že Vůdce, když dosáhl všeho, čeho potřeboval pro dlouhou válku, přešel sám do obrany. Kdyby býval přešel do obrany v roce 1939 na hranicích, je zřejmé, že tato obrana by byla dost pochmurná. Ale útočí-li sovětská vojska v donském oblouku a u Stalingradu, je to útok v srdci sovětských zemí a hrozně daleko od našich hranic. Z donského oblouku je ke Krakau právě tak daleko jako ze Straßburgu na Rheinu k Gibraltaru. Podobně je to s frontou v severní Africe. Ostatně Churchill svým útokem zradil staré zásady britské strategie, která se vždy snažila dosíci cíle bez útočení p o u h o u b l o k á d o u. Že Anglie se spojenci musí nakonec útočit, znamená, že její staletá nejúčinnější zbraň nepřivodí tentokrát rozhodnutí. Theorie říká, že obrana je silnější formou boje. Tuto formu zvolil Vůdce p ř e c h o d n ě, aby útočníku pořádně pustil žilou.

Milý pane doktore. Přece si pamatujete, jak letos na jaře Timošenko začal velikou ofensivu proti Charkovu. Naši soustavně ustupovali, aby jej dostali do kleští. A po Timošenkově porážce pod Charkovem rozletěla se naše ofensiva až k Voroněži a Stalingradu. Musím se vám přiznat, že mě na americko-britské výpravě do severní Afriky překvapila váhavost amerického vrchního velitele. Jaký rozdíl proti německé výpravě do Norska v dubnu 1940, kdy rázem p ř e s v š e c h n u b r i t s k o u p ř e v a h u n a m o ř i německá vojska přistala až v Narviku nad polárním kruhem. Kdyby byl Vůdce řídil místo amerického generála operace v severní Africe, nespokojil by se jen přistáním v Oranu, Alžíru a v zátoce Bougie. Byl by

v prvé řadě obsadil Tunis. Ale generál pana Roosevelta si netroufal, a tím umožnil vojskům Osy přistání na druhém břehu úžiny mezi Sicilií a Afrikou. Kdyby byl Rooseveltův generál obsadil Bizertu s přístavem Tunisem, byl by tak získal spojení na Maltu a otevřel britské dopravě cestu Středozemním mořem do Egypta. Od 8. listopadu, kdy došlo k vylodění v severní Africe, plynuly už tři týdny. Ačkoliv zrádce Darlan odklidil americko-britským vojskům v severní Africe všechny překážky s cesty, přece se nepřítel drží v uctivé vzdálenosti od předních stráží Osy v Tunisu, místo aby rychlým náporem už v zárodku zmařil vylodění vojsk Osy, když ihned z počátku si netroufal na tuniské přístavy.

Ne, pane doktore! Opět se vše odvíjí jako film podle plánu. Máme svěží vojska, máme spoustu válečného materiálu na dosah ruky, máme prostor, který nás chrání a živí, stojíme na vnitřních liniích, na kterých můžeme bleskurychle manévrovat, hlavně letectvem.

Můžeme čekat a tak dlouho odrážet údery, až budeme připraveni k vlastnímu úderu rozhodujícímu. A ten dopadne na hlavy opojených nepřátel v osudové chvíli. Buďte ubezpečen. Jak jsem vám už na počátku řekl: Říše potřebovala k vyjádření své síly právě tohoto údobí, v němž nepřítel jásá a v němž malověrní hlupáci pobíhají jako poplašené slepice. Na prospěcháře ovšem přišel mor. Komu nyní držet palec?

I pro český národ je tato doba dobrá. Máme příležitost odhalit poslední krysy, které se dosud kryly vlídností a poklonami směrem k Říši."

— „Cha-cha-cha! Jste dojemný. Mám spolehlivé informace. M n ě nic nenamluvíte."

— „Původ vašich informací znám. Jsou ze stejného pramene jako zprávy z prvých dnů války, ve kterých se živě líčilo, jak Poláci postupují na Berlin. Upozor-

ňuji vás, že to je potrava jedovatá. Ale snad je dobře, že vám chutná. Nepřítel nám pomáhá. Zbavuje nás toho, čím churavíme. Zbavuje nás mrzáků, kteří nikdy nebudou držet krok s evropskou revolucí. Eskymáci před dlouhým a namáhavým pochodem zabíjeli své slabé. U nás tuto očistu obstarává nepřítel. Pane doktore! Než zavěsíte, chtěl bych vám říci ještě toto:

Demokracie představuje sociální degeneraci. Komunismus je sociální zrůda. Evropa se zbavila židovsko-demokratického řádu, který čpěl úpadkem. Nyní se brání proti sovětské džingischánské robotárně. Pane doktore! Snad máte děti. Víte, co je čeká, kdyby zvítězil Roosevelt se Stalinem? Nebude to žádná Třetí republika! Nepřibatolí se sem Beneš na bílém koni! Zcela jiní duchové budou strašit v našich končinách!

Nejsem demokrat ani humanista frází, ale tím, že potírám vaše pitominky, chráním vlastně vaše děti před churavým tátou, před pijákem nesmyslů, který ukládá o jejich budoucnost. I za vaše děti se bijeme, pane! To vám chci připomenout.

Žít bude, co si života zaslouží. I v epochách lidstva platí přírodní výběr. Tisíciletí potvrdila, že zlato ještě nikomu nepřidalo ctností. Proto „Bůh dolar" nezvítězí. Proto Evropě nepovládne nikdy nejbídnější rasa dějin, jakou představuje Židovstvo.

Bije-li se Anglie proto, aby zachovala svou světovou říši, kterou jí už pomalu rozkradl její povedený spojenec, bije-li se Roosevelt za to, aby světu vládlo Židovstvo a špinavý kapitál, my už válčíme za víc, než jsme z počátku čekali. Němci se bili nejprve za jednotu národa, za svůj nacionální socialismus, ale v okamžiku, kdy té jednoty dosáhli, osud jim přímo velel a nelítostně je hnal do boje za lepší příští celého lidstva.

Pane doktore Blažku! V sázce je více než osud českého národa, než osud Židovstva, než osud kapitálu a sovětského katoržnictví. Myslím, že nechcete, aby po této válce vaše děti bloudily hladové a aby ty nové „bezprizorné" sovětská vrchnost odstřelovala už ve dvanácti letech. Ano, pane doktore Blažku! Sovětská revoluce připravila děti nejprve o rodiče, proměnila je v nezkrotná vlčata, která se od pěti let bila o život, jsouce odkázána sama na sebe. A nakonec tyto „zákonné děti sovětské revoluce" dovoloval sovětský zákon „likvidovat" kulkou do týlu ještě v dětském věku. V žádném zákoníku, co svět je světem, nestálo, že nepolepšitelné děti, které dosáhly věku dvanácti let, mohou být postaveny ke zdi a popraveny. Vy, pane doktore Blažku, čtete ještě denně pohodlně noviny, šeptáte si při skleničce a v teple s kumpány vám podobnými různé nesmysly, a to všechno jen proto, poněvadž německý voják tam daleko na východě se bije obětavě se sovětským drakem. Přál bych vám jen na týden prožít řád, který by vám přinesli sovětští „osvoboditelé". To by byl, holenku, konec s pohodlíčkem!

Jsem přesvědčen, že už druhý týden byste sklesle vzpomínal, kde jsou ty časy Protektorátu!"

— Na druhém konci někdo zavěsil bez odpovědi. Snad se zastyděl.

*

Sovětská ofensiva a pokřik s americko-britskou expedicí v severní Africe opět povzbudily u nás staré Nenapravitelné. Rozhodl jsem se v rozhlasové přednášce doporučit trochu střízlivosti a vypočítal jsem slabiny nepřátelské agitace, která tvrdila, že Američané budou oslavovat vánoce v Římě a bolševici velikonoce v Berlinu. Vývoj, který následoval, dal mi za pravdu:

Říšská obrana a židovský útok.

11. prosince 1942.

Není nic horšího, než když se vytrhává z nějakého celku část a když se tento cár vydává za ukončenou věc. To platí hlavně o událostech, které mají světodějný význam a představují v podstatě celek nejrozmanitějších souvislostí.

Tato válka byla by špatně hodnocena, kdyby se z ní vytrhl jen kus událostí a kdyby se s ním pak mávalo jako s rozhodující skutečností. Je jisté, že to, co se děje na sovětské frontě, těsně souvisí s tím, co se odehrává ve vodách australských. Události v severní Africe souvisí nerozlučně s poměry v Indii.

Kdo chce hodnotit síly bojujících stran v této válce, nemůže se dívat pouze na Evropu. Musí si také udělat bilanci boje na všech oceánech, a hlavně toho, co se v posledním roce událo na Dalekém Východě.

Tyto dny jsme svědky dvojího jubilea. Rok trvá válka mezi Spojenými státy, Anglií a Japonskem a měsíc jsou v chodu operace ve francouzské severní Africe. Obě tato jubilea jsou pro Spojené státy a Anglii bilancí překvapení. Teprve po roce Roosevelt přiznal zčásti velikou porážku, kterou před rokem utrpělo válečné loďstvo Spojených států v havajských vodách. Máme v živé paměti ještě výsměch londýnských novinových a rozhlasových štváčů, kterým byla provázena před rokem japonská zpráva o velikých ztrátách Spojených států v havajských končinách. Ukázalo se, že lež má krátké nohy a že japonské zpravodajství bylo poctivé. Potvrdil to dnes sám Roosevelt, i když ještě všechno nepřiznal.

Za německého tažení proti Sovětskému svazu na západě mnoho hlav mudrovalo nad německou odvahou. Čím prý budou německá vojska hlouběji vnikat

do sovětského území, tím budou mít delší spojení mezi výrobním týlem a frontou. Zásobování bude obtížnější. Z Berlinu je na Terek nad Kavkazem 2500 km. To je už slušná vzdálenost. Ale co je to proti spojům, které musí překonávat nepřítel na oceánech? Přede dvěma roky z Anglie do Egypta bylo 5500 km. Britské konvoje tehdy ještě, třeba s určitými obtížemi, projížděly Středozemním mořem. Dnes je pro Anglii Středozemní moře nepříjemným strávníkem tonáže, i když vojsko Spojených států je v severní Africe a když britské válečné loďstvo bylo v západním Středomoří posíleno válečným loďstvem Spojených států.

Už měsíce jsou Severoameričané v severní Africe, ale cesta mořem do Egypta stále ještě vede kolem celé Afriky a měří proto od Gibraltaru až do Port Saidu celých 21 000 km, zatím co Středozemním mořem z Gibraltaru do Port Saidu jsou necelé 4000 km.

A zde jsme u příčiny, proč Severoameričané přistali v severní Africe. Při nedostatku lodního prostoru vedla je k tomu snaha dostat zpět staré krátké spojení s Indií přes Středozemní moře. S Indií, na jejíchž hranicích stojí japonské armády.

Po roce války s Japonskem Spojené státy americké společně s Anglií mají obrovské ztráty jak na koloniálním území, tak na válečném loďstvu. Japonci stojí nejen na východní hranici Indie. Jsou na ostrově Timoru, odkud je do Australie něco přes 500 km. Jsou na Nové Guinei. Jsou na Šalomounských ostrovech a na Aleutách daleko na severu v sousedství Aljašky.

Severoameričanům nejde o vytvoření druhé fronty v Evropě už prostě proto, že na to nestačí. Jde jim o to, aby zlikvidovali britské fronty v severní Africe, aby dostali společně s Angličany opět spojení přes Středomoří a aby britsko-americké armády ze severní

Afriky mohli zasadit proti Japoncům, kteří ohrožují Indii a Australii.

O Sovětský svaz jim nejde. Nemají zájem na tom, aby vyšel z této války silný a vítězný. Při tom ovšem nemohou nic podniknouti proti zbolševisování Evropy. Německo-italská vojska poutají v severní Africe síly severoamerické a britské, které by měly vlastně vypudit Japonce z Burmy, z Malajska, z Holandské Indie a z ostrovů, jež slouží Japonsku za letecké a námořní základny proti Australii.

Kdyby nebylo Japonska, jež je spojencem naší Velkoněmecké říše a Italie, to by se to americkým a britským Židům v severní Africe válčilo! Japonsko zničilo v uplynulém roce třetinu spojeného válečného loďstva americko-britského a všechny severoamerické a britské armády na Dalekém Východě, jež byly mimo hranice Australie a Indie.

V severní Africe se bojuje o to, aby se operačním územím staly nebo nestaly Indie a Australie.

Spojené státy při tom ovšem kuchaří pro sebe. Dnes po roce války s Japonskem poznaly, jakou je nevýhodou, když kolonie jsou příliš daleko od mateřské země. Z Filipin k západnímu americkému pobřeží je 12 000 km, ale od amerického pobřeží k africkému je jen 3000 km. Kdo ovládá západní Afriku, ovládá také rovníkovou úžinu mezi Afrikou a Amerikou. Kdo ovládá západní Afriku, šachuje z Maroka britský Gibraltar. Kdo ovládá západní Afriku, blokuje britské ostrovy v Atlantiku a přetíná jejich spojení s východem. Od okamžiku, kdy Spojené státy budou pány západní Afriky, je konec s britským panstvím v Indickém a Tichém oceánu. Od té chvíle Anglie nemá také co pohledávat v jižním Atlantiku.

Navenek ovšem je mnoho řečí o tom, jak se musí pomoci Sovětskému svazu, ale ve skutečnosti jde dnes

o likvidaci britského imperia, ve které Spojené státy hledí předejít Osu a Japonsko. Nejlepším důkazem toho je ostatně už jedno rozdělené imperium, a to imperium francouzské. Čítalo i s mateřskou zemí 110 milionů obyvatel. Z toho 40 milionů mateřské země patří nyní k Evropě a 25 milionů v Indočíně kontroluje Japonsko. O 40 milionů obyvatel francouzské Afriky se hádá Darlan*) s de Gaullem, ale ve skutečnosti Spojené státy s Anglií. Proto de Gaullovi lidé jsou od Američanů v severní Africe zatýkáni. Nejsou zatýkáni jako Francouzové, nýbrž jako britští agenti. Afrika je nejbližší světadíl Ameriky, a proto má být také prvou velikou americkou kolonií.

Ale všechny kombinace na koloniální výboj mají jednu slabinu, a to jsou spoje. Pro dopravu mezi Říší a Kavkazem je třeba vagonů a těch nám stále přibývá. Pro dopravu mezi Amerikou, Afrikou, Asií a Austrálií potřebuje nepřítel lodí a těch stále víc a více ubývá. Proto o nějaké druhé frontě v Evropě není ani řeči. Kdyby se severoamerickému velení podařilo očistit severní Afriku od vojsk Osy, ponechalo by tam jen nejpotřebnější posádky, aby si zajistilo kořist. Sovětskému svazu by se posílal materiál, ale jen tolik, aby rychle nepodlehlo a nepožádalo o příměří. Všechny americké síly by se však soustředily k tomu, aby se dosáhlo opět pozemního spojení s Čankajškovou Čínou, aby živé zálohy Číny dostaly materiál pro boj s Japonci.

Američtí a britští Židé chtěli s trojspolkem Německa, Italie a Japonska bojovat americko-britským materiálem, obsluhovaným rusko-čínskými masami. Stalin má ještě 120 milionů Rusů a Čankajšek asi 150 milionů Číňanů. Rusům a Číňanům se měl dodávat

*) O dva týdny později zbavili se Angličané Darlana atentátem. Místo něho v hádce s de Gaullem pokračuje Giraud.

válečný materiál tak dlouho, až Němce a Japonce unaví. Ale tento plán se ukázal chybným, poněvadž ani Sovětský svaz, ani Čankajškova Čína nemají rozhodující ofensivní sílu. Proto se Japonci za této války omezili proti Čankajškovi na ofensivní defensivu a proto k ofensivní defensivě proti Sovětskému svazu sáhli také Němci. Sovětské armády už pomalu tři týdny útočí, ale výsledky jsou chabé.

Bilance v severní Africe není také pro nepřátelské spojence tak skvělá, jak se před měsícem vyzvánělo. V Tunisu ztroskotal pokus amerického velitele o průnik k východu. Z Anglie se ozývají nářky, že Osa je nad Tunisem pánem vzdušného prostoru. Při tom z Tunisu do severní Ameriky je 7000 km Středomořím a Atlantikem, kde číhá sta a sta německých ponorek a kde jde ke dnu jeden americký transport vojsk a materiálu za druhým. Prozatím Američané ztratili v africkém dobrodružství mnohem více utopených než padlých.

A tu jsme u perspektiv, které dává našim zbraním dlouhá válka. Od chvíle, kdy se Osa nemusí dlouhé války bát, kdy má potravin a materiálu na desítiletí, od té chvíle se přeneslo těžiště války na moře, a tím proti spojům nepřítele s jeho výrobní a vyživovací základnou. Evropská soběstačná pevnost je nedobytná a na mořích je nepřítel den ode dne slabší a slabší. A co je důležité je nejednotný, nemá společné velení. Jeden druhého tam podvádí a podporuje jen natolik, aby byl nejvýš schopný boje, ale neschopný vítězství, jak vidíme na Sovětském svazu.

Zmínil jsem se o Francii, která přestala být imperiem. Prospala v intrikách chvíli, která se už nevrátí, chvíli, kdy mohla být vedle Německa a Italie třetím významným činitelem v budování Evropy a Afriky.

Se starými národy je to jako se starými loveckými psy. Ztrácejí totiž politický čich. Věk národa prozrazuje nedostatek vitality, která se projevuje v počtu porodů a nedostatek duševní pružnosti, kterou representuje inteligence. Starý mozek ve starém těle to je dnešní Francie, která se zítra bude musit spokojit úlohou politického vysloužilce Evropy.

Při tom si maně vzpomínáme na poměry u nás. V zašlém státě český národ pokud šlo o vitalitu velmi se přizpůsoboval národu francouzskému. Pokud šlo o duševní svěžest a pružnost, česká inteligence, podobně jako inteligence francouzská, představovala hlavičku, jejímž krčkem bylo světové Židovstvo, a to hlavičkou kroutilo podle svého. Chodili jsme pro rozumy do Francie, Francie chodila pro rozumy do Anglie a tam je rozdávali Židé.

Proto si musíme stále a stále uvědomovat, že v této válce nejde o problémy malých národů, nýbrž o to, zda svět bude židovský anebo ne. Židé bojují urputně a s divokou nenávistí proti Říši, ale při tom zapomínají, že polovina všech Židů z celého světa žije dnes na území Nové Evropy. Je to plných sedm milionů. To je veliká zástava v našich rukou, která by měla nabádat nepřátelské štváče trochu k rozumu.

Že je Židům v Londýně, ve Washingtonu a v Moskvě už trochu horko z toho, co dosud nadrobili, vysvítá z projevů jejich pomocníků, kteří se nyní obracejí také k českému národu s výzvou, aby poskytoval podporu Židům tam, kde by měli uniknout spravedlivému trestu. Z Londýna se ozval tyto dny Masaryk mladší, a vyhrožoval dokonce i smrtí každému, kdo by Židy u nás nekryl. Z Londýně v poslední době vůbec se specialisovali jediné na vyhrůžky, poněvadž slibovat už nemají co. Masaryk mladší mluví o bratrech Židech. Je to pochopitelné. O židovskou krev má strach, ale

krev těch, kterým říká pouze „drazí krajané“, ta ať teče potoky jen proto, aby ta židovská byla ušetřena.

Také americkému občanu jednou svitne, až zjistí, že celá diplomatická služba Spojených států je zastoupena jediné Židy, až si spočítá, že 87% amerického těžkého průmyslu je majetkem Židů, až pozná, že 90% amerického obchodu řídí Židé, až prohlédne, že 89% amerických bank je židovských, že americký tisk je z 97% židovský a že americký rozhlas je na plných 100% majetkem Židů. Tehdy bude veliký pláč i v této izraelské zemi.

Kdyby nebylo Židů, válka byla už dávno skončena. Kdyby nebylo Židů, také v českých zemích bychom žili jinak, spokojeněji. Anglie nevstoupila do války kvůli Polákům, nýbrž kvůli třem milionům Židů, kteří žili v Polsku a ve skutečnosti Polsku vládli. Osud Židů je dnes zpečetěn nejen v Evropě, nýbrž na celém světě. Běda národu, který by chtěl se Židy sdílet budoucnost.

*

Do biografu Phönix svolalo Kuratorium pro povinnou službu mládeže schůzi, na které jsem promluvil k půlletnímu výročí jeho trvání. Za těch šest měsíců se totiž ukázaly jak přednosti nové mládeže, tak vady, jež zdědila ze starých dob. Promluvil jsem proto našim chlapcům trochu do duše:

Víra, kázeň a vytrvalost.

14. prosince 1942.

Kamarádi! Pozítří bude půl roku, co začalo pracovat Kuratorium v přípravě povinné služby české mládeže na základě vládního nařízení z 28. května. Šest měsíců není dlouhá doba tam, kde je třeba vykonat velikou věc, která má prolnout celý národ a má dát pevné základy české budoucnosti.

Každý začátek je těžký. To, co máme za sebou v uplynulém pololetí, je ve skutečnosti vstupní část k začátku. To si musíme uvědomit a podle toho posuzovat nejen vykonanou práci, nýbrž také další etapy počátečních obtížných úkolů.

Statistika praví, že v Čechách a na Moravě povinné službě mládeže podléhá přes milion hochů a děvčat ve věku od deseti do osmnácti let. To je armáda, jež potřebuje především kvalitního velení, aby mohla splnit úkoly pro ni určené. Jaký je učitel, takoví jsou žáci. Proto prvá otázka, kterou se musilo Kuratorium zabývat, byla otázka vychovatelského sboru. Není možné, aby se mobilisovaly masy k nějaké společné povinnosti, není-li pro tyto masy po ruce opravdu dokonalé velení.

Armády se nikdy nevydupávaly ze země. Musily se opatrně stavět od shora. Nejprve se budovaly štáby, které připravily výchovu důstojnického a poddůstojnického sboru. Jak přibývalo vycvičených důstojníků, podle toho se zvětšovaly počty v armádě. Tam, kde má být kázeň a pořádek, od prastarých dob znali stupnici podřízenosti v povinnostech. Znáte české výrazy setník a desátník. Setník, to byl velitel sta mužů, a aby mohl dobře velet, měl pod sebou deset desátníků, z nichž každý se staral o deset mužů, které vedl i v boji.

Také českou mládež čeká boj. Je to boj se starým odbytým světem, boj za novou víru, za nový zítřek. Zde je třeba si hned z počátku uvědomit, že na zdolání nepřítele nestačí nadšení a zpěv bojových písní. Prvou podmínkou, která dává nadšení a víře bojovou sílu, je kázeň a druhou je vytrvalost, houževnatá nezlomnost.

Tyto tři základní předpoklady pro práci velikých celků, pro dílo každého společenství, jež představují

víra, kázeň a vytrvalost, musí být především vlastnictvím a ctnostmi těch, kteří vedou, kteří velí, kteří vychovávají.

Mluvil jsem o těžkém začátku, který je údělem každé nové práce. Půl roku, který máme v přípravách povinné služby mládeže za sebou, představoval především údobí organisační, evidenční, studijní. Bylo to údobí nejnutnějších příprav. Bylo to údobí, kdy se měli ukázat prví, které vedla víra, také po stránce kázně a vytrvalosti. Nadšení, kde chybí kázeň a vytrvalost, představuje jen planoucí věchet slámy. Kde chybí kázeň a vytrvalost, tam po minutách nadšení se dostavuje kocovina. Vírou se neopíjíme. Víra je potravou duše. Proto i ve víře se musí zachovávat zásady střídmosti tím, že víru promítáme do práce. Do práce, kde zapomínáme na sebe a kde vidíme před sebou jediné společný cíl.

V armádách s vysokou vojenskou kulturou se říkávalo, že důstojník generálního štábu nemá jména. Říkávalo se žertem, že mluví-li se mnoho o ženě a důstojníku generálního štábu, oba nestojí za nic. Tím se chtělo říci, že ženě i pracovníku na vyšším místě sluší především skromnost. To platí ovšem ještě ve větší míře v organisaci, která má za úkol vychovávat mládež v ideách nové doby. To platí pro štáb této organisace, který představuje Kuratorium.

Do štábů byli vybíráni lidé velmi opatrně a pečlivě, poněvadž velitel musí mít za pomocníky nejen osoby s velikými znalostmi, nýbrž i dobré charaktery a oddané, obětavé duchy. Štáb, ve kterém se důstojníci škorpí, kde jeden druhému překáží v práci, takový štáb nikdy nic velikého nevykoná, a proto jej generál co nejrychleji rozežene.

Proto jsem také do Kuratoria nikoho nepřijal jako definitivního zaměstnance. Vím dobře, jaké obtíže za

uplynulých šest měsíců tento zcela nový štáb pracovníků musil překonat. Mnohý musil obětovat své lepší postavení v soukromí. Kvituji to a chápu to zcela vojensky. Kdo táhne do boje, musí se připravit na odříkání. Ale právě toto údobí obtíží mi umožnilo, abych mezi svými mladými spolupracovníky provedl třídění podle víry, kázně a vytrvalosti. Poněvadž Kuratorium je štábem, kde musí být v zájmu plodné práce jen ti nejlepší z nejlepších, musím zde dbát u každého spolupracovníka také, jak dalece dovede v sobě tlumit tu část lidské individuality, která zavání egoismem a touhou po slávě.

Od starých časů platí zásada, že dobře vede a velí jen ten, kdo se naučil poslouchat. Není dobrým generálem, kdo nenosil ranec řadového vojáka, kdo neprodělal to, co sám požaduje od svých podřízených. Proto přípravné údobí budování Kuratoria bude nyní ukončeno čtyřtýdenním táborem všech jeho příslušníků, na kterém, odříznuti od ostatního světa, budou podrobeni přísnému výcviku. V tomto táboře nebude rozdílu mezi představeným a podřízeným proto, aby se všichni naučili poctivému kamarádství a aby se seznámili s tvrdou kázní. Kdo při tom odpadne jako slabý po stránce víry, charakteru a vytrvalosti, kdo si nebude moci zvyknout na kázeň, s tím už nikdy nebudu počítat. Rozhodl jsem se k tomuto opatření proto, že právě vrcholná organisace nové české mládeže má být po všech stránkách vzorem. Proto musí také mít za sebou nejdelší a nejdůkladnější výcvik, během kterého se poznají ti, kterým pak budu moci bez obavy svěřit vedení větších organisačních celků. Po ukončení táboru rozhodnu, kdo definitivně zůstane mým pomocníkem a koho přidělím jako trvalé spolupracovníky generálnímu referentovi, jenž mi odpovídá za Kuratorium. V budoucnu máme před sebou příliš

mnoho povinností a tvrdého boje. Proto se musíme zbavit každé přítěže. Po té stránce budu neúprosný.

Jako spolupracovníky potřebuji nejen muže věřící a ukázněné, nýbrž také celé chlapy, kteří mají, když se zdolávají překážky, také druhý dech. Druhým dechem sportovci rozumějí při výkonu okamžik mravní tvrdosti. Je to okamžik, kdy plíce selhávají, kdy se zdá, že se musíme zhroutit, že jsme na konci svých sil. Když však vůle tuto krisi překoná, plíce začínají znovu pracovat a sportovec mluví o „druhém dechu", který mu umožňuje pokračovat v boji. Kdyby nebylo obtíží, na kterých brousíme svou smělost a svůj vtip, zač by stál celý život?

Zamyslil se někdy někdo z vás nad tím, proč se nám v desíti letech tolik líbilo vyprávění o Robinsonovi? Proč jsme tuto knížku vždy znovu a znovu pročítali? Bylo to proto, že náš Robinson byl hrdinou svého druhu. Důvtipem a vytrvalostí potíral všechny překážky, které mu osud postavil jako ztroskotanci do cesty. Nehájil jen svůj holý život. Tvořil, šel do útoku proti bídě opuštěnosti a zneškodnil tuto zlou čarodějnici. Nakonec byl pánem svého ostrova, kde se dovedl tak zařídit, že mu nemohli uškodit ani počasí, ani příroda, ani zlí lidé.

Jak víte, Robinson měl zcela jiné životní plány, když se plavil v jižních mořích. Ale právě to bylo na něm pěkné, to nás okouzlovalo, že dovedl po ztroskotání začít nový život v novém světě, kterému se musil přizpůsobovat.

To, co se stalo s Robinsonem, stává se někdy i národům, jak vidíme na příkladě národa českého. Špatný kapitán zavedl českou loď v bouři do skal, kde ztroskotala. Něco z osudu Robinsona je dnes na nás na všech. Musíme se přizpůsobovat novým poměrům, mu-

síme přemáhat obtíže, které se stavějí do cesty každému, kde začíná znovu od počátku.

Rozdíl je pouze v tom, že český národ místo na pustém ostrově zachránil svůj holý život tím, že se zapojil dobrovolně, se vším, co mu ještě zbylo, do Velkoněmecké říše. Octli jsme se ve zcela jiném světě, který je snad méně pohodlný než byl starý, co ztroskotal, ale je přebohatý pro toho, kdo chce něco vykonat a něčím se opravdu pro budoucno zasloužit.

V naší Velkoněmecké říši německý národ, uprostřed kterého my Češi žijeme, v posledním desítiletí prodělal mnohé z toho, co nás čeká a v čem je tolik radostného a silného. Také německý národ byl špatnými kapitány přiveden do skal, v nichž zašla loď starého řádu, na které se plavil v marné naději, že najde lepší zítřek. A ve chvíli, kdy se zdálo, že zklamaly všechny naděje, opuštěn celým světem, německý národ si pod vedením Adolfa Hitlera začal budovat nový zítřek.

Dnes je německý národ nejsilnějším národem světa. Má nejlépe organisovaný průmysl, a co je to nejdůležitější, má nejobětavější lid. Pracovat pro blaho celku musí se učit nejen každý jedinec, nýbrž k tomu se musí vychovávat také celý národ. Mluví-li dnes někdo o tom, že prožíváme těžké časy, nesmí zapomínat, že všechny obtíže, na které dnes narážíme, jsou vlastně darem Božím, který nám jediné umožňuje v národě probouzet ušlechtilé city a mužné ctnosti.

Obyčejně se říkává, že národ vypadá tak, jak vypadá jeho vedoucí vrstva. Je-li vedoucí vrstva národa pohodlná, prospěchářská, bezcitná a bez ctností, pak národ čeká jen to nejsmutnější. Mýlí se však ten, kdo si myslí, že smrt takové neplodné vedoucí vrstvy musí býti současně koncem národa. To jsme viděli zřetelně na národě německém. Jeho vedoucí vrstva představo-

vaná lidmi vychovanými v pohodlí a intrice selhala, když se národ octl v nouzi. A tu přišla národu na pomoc nacionálněsocialistická revoluce s muži, kteří neměli tolik vysvědčení a zkoušek jako vedoucí vrstva, která selhala, ale zato měli pevnou víru v to, že německý národ nezahyne, kteří se ničeho nebáli ani doma, ani za hranicemi. Vedení německého národa se ujala místo neschopné vedoucí vrstvy strana nacionálněsocialistická, která na slovo poslouchala svého velikého Vůdce Adolfa Hitlera. O tom, co nařídil, nikdy se nedebatovalo. Jen tato veliká a svatá kázeň přispěla k tomu, že německý národ překonal tak lehce všechny překážky, které mu do cesty nakladl starý mstivý svět.

Němečtí nacionální socialisté věřili ve veliké německé obrození, které udělá německý národ velikým a dá všem jeho příslušníkům právo na dobře odměněnou práci. Robinson nezahálel. Stále něco kutil a nakonec všechen majetek, který získal na svém ostrově, nebyl koupen za peníze, nýbrž byl zaplacen prací.

V německém národě přes všechny pochyby vysmolených starých mudrlantů měřítkem bohatství se místo zlata stala práce. Ukázalo se, že nejbohatším národem je národ nejpilnější. Bohatství a blahobyt národa nemá dnes se zlatem nic společného. Konec národa je však chvíle, kdy ztratil možnost práce, kdy o jeho dílo nikdo nemá zájem. A takové smutné chvíle jsme prožívali za starých časů, kdy mnohý z vašich otců stál bez práce nebo kdy pracoval jen několik dnů v týdnu.

Ty doby jsou pryč a nikdy se už nevrátí. Co se nám zdá dnes obtížným, není nic jiného než těžký počátek šťastné budoucnosti, která pozvedne práci tak vysoko, jak starý svět zvedal šlechtu a boháče. Český národ neměl zdravou radost z práce a bylo to pochopitelné,

poněvadž starý svět prací pohrdal a odměňoval ji bídně. Dělník byl člověkem jen napolovic.

Tyto dny jsem se vrátil z Říše, kde jsem v Berlinu navštívil továrnu, zařízenou s největším pohodlím, které lze dělníku poskytnouti jak při práci, tak během odpočinku. Ředitel továrny tvrdil, že od chvíle, co znečištěné, haraburdím poházené dvory proměnil v květinové trávníky, od té doby, kdy zřídil dělnictvu světlou, vyzdobenou jídelnu s ubrusy, kdy postavil vkusné šatny s umyvárnami a sprchami, hřiště s divadelním a přednáškovým sálem, že od té doby stoupla neobyčejně výkonnost dělnictva. Kdyby prý byl kapitalistou, musil by tato opatření, která dodávají dělníkovi důstojnosti a zpřístupňují kulturu, doporučit už se stanoviska zájmů zisku.

Uctěním a zhodnocením práce německá nacionálněsocialistická revoluce neviděla skončeny své úkoly. Věděla dobře, že národ bude takový, jako je jeho vedoucí vrstva, a věděla také, že vedoucí vrstva vypadá nakonec tak, jak vypadá mládež. Síla národa je v mládeži, ze které se doplňuje jeho vedoucí vrstva. Proto nacionálněsocialistická revoluce ve Velkoněmecké říši si vzala za úkol řízení výchovy mládeže v duchu svých velikých idejí. Německá mládež je mládeží Hitlerovou a to plným právem. Německá mládež je dnes nejzanícenějším nositelem revoluce nacionálněsocialistické. Staří vymírají a s nimi mizí také všechno, co ještě zaváněl zašlou minulostí.

V lednu příštího roku bude tomu deset let, co se Adolf Hitler ujal vedení naší Velkoněmecké říše, co začal s převýchovou celého národa a s přestavbou celého německého hospodářství na základě hodnot práce. Tři roky trvalo, než se zorganisovala jednotně v celé Říši výchova německé mládeže tak, jak ji dnes známe. Dnes všechna německá mládež je zapojena do povinné

služby. A tak rok za rokem přibývá v Říši přesvědčených nacionálních socialistů, kteří mají všechny vlastnosti příslušníků velikého národa: víru, kázeň a vytrvalost.

Kam člověk v Říši přijde mezi mladé lidi, ať jsou to učňové v továrnách, příručí v obchodech, poslíčkové v hotelu, všude má německá mládež stejné chování, hrdé, zdrženlivé, s napřímenou páteří a pevným pohledem. Je to nový svět, svět šlechty, ve kterou se proměňuje celý národ, svět sebevědomých bojovníků.

Škarohlídové, kteří trpí krátkozrakostí anebo si úmyslně zakrývají oči, vykládají, že prý Němci český národ chtějí udolat, vyhladit. Měli by k tomu ten nejlepší prostředek, kdyby nás nechali žít, jak jsme žili před čtyřmi lety, kdyby nám bránili v tom, abychom se od nich učili, abychom neztvrdli, abychom nemohli být jako oni nacionálními socialisty, kteří dobyli celou Evropu a kteří si tu Evropu nechtějí nechat, nýbrž vrátit ji evropským národům ve chvíli, kdy nechají koketování s nepřítelem.

Kdyby to Říše myslela s Čechy záludně, v prvé řadě by se musela snažit, aby český národ neměl silnou mládež. Kdyby Říše chtěla český národ pomalu pochovat, stačilo by, aby nechala jeho mládež žít, jak žila, v rukou starých intrikánů. Stačilo vše nechat při starém. Mládež národa je obrazem jeho budoucnosti. Proto český mladík přestrojený za potápku představoval vlastně kus českého osudu. Nic lepšího si náš nepřítel nemohl přát. Národ s takovou blaseovanou mládeží měl dny spočítány.

Dnes jsme se s touto chorobou vypořádali a právě naši němečtí přátelé nám podali pomocnou ruku. Půjdeme-li důsledně po cestě, kterou jsme nastoupili před půl rokem, bude česká mládež v dohledné době podobně tvrdá jako mládež německá a naše budouc-

nost stejně dobře opřena jako budoucnost německá. Proti minulosti bude však podstatná změna: Nová silná mládež česká bude v mládeži německé vidět staršího, zkušenějšího bratra, který jí pomůže v těžkostech.

Proto dnes nad cvičnými tábory české mládeže vlají obě vlajky, proto v českých cvičných táborech znějí písně obou národů, proto je tam svornost ve stejné míře ve vítězství naší společné věci, ve vítězství nacionálněsocialistické revoluce. Proto pro mládež českou je společný Vůdce s mládeží německou a tím je Adolf Hitler. Ta v něho věří, poněvadž jedině on může zajistiti český zítřek a starou českou kulturu, která je stejně majetkem naším jako naší Velkoněmecké říše, kulturu našeho lidu, z níž se dnes těší nejen každý upřímný Čech, nýbrž i každý poctivý Němec. Nesešli jsme se teprve včera. My Češi žijeme s Němci ve společném prostoru a v jediné Říši již přes tisíc let. A to něco znamená. Zde mluví společná krev, k níž se dnes připojila také společná víra.

Je přirozené, že každý z nás se dívá směrem k zítřku. Válka přec není sama sobě cílem. Válka je těžkou zkouškou k trvalému míru. Proto si nesmí nikdo představovat, že dnešní poměry jsou něco trvalého, ať už jde o stravování nebo o policejní opatření.

Pokud nepřítel bude hledět v Evropě získat spojence v podobě spiklenců a atentátníků, vždy to bude mít zlé následky pro národ, v jehož středu podobná sebranka se vyskytne. Každému musí být jasné, že tato válka nemůže skončit žádným kompromisem se starým světem, v jehož čelo se postavilo Židovstvo.

Jistota, s níž hledíme vstříc našemu vítězství, jeví se v neústupnosti Říše vůči příslušníkům Izraele. V tom směru se Židé velmi přepočítali. Nikdo ze Židů

nemá strach. Ten, kdo prohraje válku, nebudeme my, nebude to Říše. Čím bude nepřítel záludnější, tím hůře se povede jeho spojencům na evropské pevnině, ať už jde o Židy anebo o jejich pomahače.

Čím bude válka delší, tím bude jasnější třídění duchů a tím důkladněji se probojuje zápas obou světů uvnitř Evropy a také v našem národě. Nikomu není už tajemstvím, že boj Říše s pátou kolonou nepřítele mezi námi probíhá pro nepřítele velmi neblaze. Jedno ohnisko odporu a propagandy za druhým se vybírá, jeden komediant za druhým se neopatrně prozrazuje, poněvadž hrát se nedá dlouho.

Je stará zkušenost, že mnohé dobro z počátku je trpkou školou, hlavně když se mu nechce rozumět. Jsou rozmazlené děti, které nerady chodí do školy. Zhýčkaným národům nevoní škola revoluce, která jediná zaručuje budoucnost evropské kultuře. Proto, kde nepomáhá domluva, tam musí zasáhnout síla. Evropští národové budou přivedeni k rozumu i proti vůli politických vysloužilců staré doby. To vidíme dnes na Francii. Tam, kde není dobré vůle a kde mluví do správy ještě staré stíny, tam se velkomyslnost nevyplácí, poněvadž se pokládá za slabost, které třeba využít k zradě a obelstění.

Všem nám je jasné, že věci budou vypadat jinak, jakmile padne konečné rozhodnutí a nepřítel požádá na kolenou o příměří. Pak všichni Šavlové revoluce přes noc se promění v Pavly. Nebude už třeba nikoho zavírat. Každý bude nacionálním socialistou a nejvíce se budou při tom zaklínat revolucí její včerejší nejzarytější nepřátelé.

Proto nejjistější cestou k záchraně a převýchově Evropy je cesta vítězství. Že se nedostavilo záhy, je pro revoluci výhodou. Měla a má možnost zlikvidovat

všechno nezdravé a nejasné, všechno, co by v Nové Evropě mohlo vyvolat nové zahnívání.

Židé nečekali, že se proti nim přísně zakročí, ale nečekali to ani jejich kapitalisticko-komunističtí přisluhovači. Revoluce nevyjednává. Žádá jasnost. Revoluce také dovede být vděčná za věrnost v dobrém i zlém.

Pokud jde o český národ a jeho poměr k nacionálněsocialistické revoluci, byly a jsou tu ještě veliké politické kapitály ve hře. Český národ se prvý v Evropě dobrovolně vzdal boje s Velkoněmeckou říší, když prohlédl včas hanebnou hru svých tak zvaných demokratických spojenců. U nás se neválčilo jako v Norsku, v Holandsku a v Řecku. Proto také politicky byl poměr českého národa a zemí, ve kterých žije, pevně upraven. Máme Protektorát, máme svého presidenta, svou vládu, své správní úřady.

Žádný jiný evropský národ nemá tak výhodné podmínky ke startu do Nové Evropy jako právě my. Česká autonomie byla totiž zajištěna ještě p ř e d v á l k o u. Česká otázka nebude proto problémem budoucího míru. Nemůže býti revidována a nebude revidována, zachová-li český národ věrnost Říši, již tlumočil jeho zákonný státní president 15. března 1939 Vůdci Adolfu Hitlerovi.

Poněvadž Židé a země jimi spravované nemají pražádnou naději na vítězství, česká budoucnost závisí na tom, jak sami budeme zachovávat své závazky k Říši. P o r u š í - l i č e s k ý n á r o d s l i b, který zaň v roce 1939 dal náš státní president, n e n í Ř í š e p o v i n n a d o d r ž o v a t s l i b y s v é. Pro zrádce neexistují práva, pouze tresty.

Poněvadž Říše se svými spojenci zvítězí, největší podíl na vítězství připadne tomu, kdo nejdéle při vítězi stál. Skutečnost, že jsme se připojili k Říši

dobrovolně ještě před válkou, je pro český národ velmi cenným poukazem do budoucnosti. Ale proplacen bude, jen když se doplní zásluhami o vítězství.

I v tom směru nemám o český národ obav. Pracuje na poli, pracuje v továrnách, neposlouchá šílených rad poplašených Židů z Londýna a Moskvy. Trochu jiné je to s českou školenou vrstvou, kde jsou stále ještě skupiny nenapravitelných. Ty kazí dobrou pověst ostatní inteligence, která už dobu pochopila. Před půl rokem celý národ doplácel na několik zločinců. Dnes celá inteligence se dává do jednoho pytle s tou částí, která prosí prostě o výprask.

Zlepšilo se postavení dělníka, zlepšilo se postavení sedláka. Také inteligent by měl právo na lepší odměnu, kdyby jí byl hoden. Viděl jsem nedávno, jak pracuje německý inteligent v Říši. Tam se neměří úřední hodiny, tam pobyt v kancelářích určuje kvantum práce, která musí být zdolána. Tam se neúřaduje, tam i kanceláře válčí bez zřetele na všední den a neděli.

Jak, prosím vás, může český inteligent žádat vyrovnání platu s úředníky německými, když jeho průměrný výkon se rovná sotva polovině výkonu úředníka německého? Co se u nás času prodebatuje a prolelkuje, co se ho promarní ve zbytečném papírovém šíbování.

Za doby feudální se pokládalo za zaměstnání, když někdo byl přidělen ke dvoru. To znamenalo, že nemusí nic dělat a že bude pobírat požitky. Za demokracie, kde úřady rozdávaly politické strany, ten, kdo dostal úřad, nemusil nic dělat, měl-li někde vlivného politického strýce. Pobíral požitky a to bylo hlavní.

Revoluce nacionálněsocialistická vrátila čest práci, a proto ji také všude důsledně žádá. Podle práce jsou v revoluci všichni hodnoceni, počínaje říšským minis-

trem a konče zřízencem. Nikdo nedostává nic zadarmo. To platí v nacionálněsocialistické revoluci jak o dělníku a sedláku, tak o inteligentovi.

V revoluci má nároky teprve ten, kdo si získal zásluhy, kdo něco vykonal. V revoluci na pochvalu nestačí pouze nadšené mluvení. K balvanu práce, kterým rozdrtíme židovského nepřítele, musí se pilně přidávat, pak nemusíme mít starost o budoucnost našeho národa. Otázka české budoucnosti není už dávno otázkou politickou, nýbrž otázkou zásluh o vybudování nového řádu.

Kde to starým není jasné, tam musí se vší energií zaskočit mladí a vyspravit, co staří pokazili. Jaké zásluhy si získá česká mládež, takový bude také osud českého národa.

Půjdete-li věrně za svou vládou, budete-li věřit nacionálněsocialistické revoluci, budete-li poslouchat našeho Vůdce Adolfa Hitlera, české jméno bude opět slavné, jako bylo slavné vždy v minulosti, kdy Čech byl věrný Říši a kdy ze síly Říše jsme čerpali dech nového života.

Jen jediná cesta je před vámi a to je cesta Říše, cesta nacionálněsocialistické revoluce, cesta Nové Evropy, cesta života!

*

Od počátku války postupně rostla naše pracovní armáda zaměstnaná v Říši. Vláda se rozhodla našim vojákům práce co nejvíce zpříjemnit jejich pobyt mimo domov. Ministerstvo lidové osvěty za pomoci pana Zastupujícího říšského protektora přispělo k zřízení Českomoravské ústředny dělnické péče u Deutsche Arbeitsfront. Postarali jsme se, aby tábory českých dělníků v Říši navštívili čeští umělci. Podařilo se mi získat rozhlasové přijímače ve větším

množství, z nichž část jsem před vánoci rozdělil plnomocníkům českých dělnických táborů v ministerstvu lidové osvěty. Při tom jsem přítomným řekl:

Nadílka českým dělníkům v Říši.

21. prosince 1942.

Přátelé! Od chvíle, co Velkoněmecké říši byl vnucen tento boj, byla otázka české budoucnosti přirozeně také otázkou českých zásluh o konečné vítězství nacionálněsocialistické revoluce.

Když před třemi lety odjížděly prvé transporty českých dělníků do Říše, byl jsem si vědom jejich velikého politického poslání. V duchu jsem našim vojákům práce žehnal a prosil osud, aby za nás za všechny, kteří jsme byli pověřeni jinou prací doma, v Říši mluvili jasná a důrazná slova věrnosti svou kvalitní poctivou prací.

Vaše řady práce v Říši stále rostly. Byl jsem s vámi ve styku. Psali jste mi, ještě než jsem vstoupil do vlády, a já hleděl vaše starosti zaplašovat, kde se dalo. Také dnes vím, co vám chybí. Píšete dále. Snažím se pomoci. Znám význam vašeho díla a na vás je, abyste také pochopili, jakou máte odpovědnost k celému národu.

Nemůžeme na frontu, která se bije se zbraní v ruce s nepřítelem nacionálněsocialistické revoluce, ač mnohý z nás by rád. Vůdce nám umožnil pomáhat k vítězství prací. Doma u nás se pilně pracuje, ale nejodpovědnější poslání má práce vaše, práce českého dělníka v Říši. Podle toho, co vy dokážete, jak vy se chováte, podle toho budou naši němečtí spoluobčané posuzovat celý český národ.

Víte dobře, že se k naší hanbě vyskytla v českém

lidu hrstka pomatenců a zrádců, kterým byl osud Židů a Angličanů bližší než osud českého národa. Tito zločinci českému lidu velmi ublížili. Jejich velezrádné a vražedné počínání přivodilo celému národu veliké soužení. Proto každý z nás musí ve všem, co koná, stále si uvědomovat, že koná-li svou povinnost, neslouží jen sobě, nýbrž celému národu, a páše-li zlo, že tím může přivést celý národ do neštěstí.

Osud národa se nedá oddělit od osudu jedince a naopak. Podle jedinců se soudí na celý národ. Většina z vás jsou zkušení lidé a ti vědí, že dobrá práce nevyvolává tak velikou pozornost a uznání, jako činy špatné odsouzení. Sto dobrých přičinlivých pracovníků není tak nápadných jako jeden lajdák a povaleč. Je proto v zájmu vlastního dobrého jména, v zájmu pověsti celého národa nejen nutné, abychom všichni poctivě pracovali o tom, co nám bylo svěřeno, nýbrž abychom ve svých řadách netrpěli živly líné, nespolehlivé a po případě i zločinné. Zde musí být konec každé shovívavosti. V zájmu celého národa musíme být k podobným individuím tvrdí. Sto poctivých může v potu padat, stačí jeden uličník, aby jejich práci obrátil vniveč.

Často na vás vzpomínám. Když jsem před nedávnem byl v Říši, přes nedostatek času navštívil jsem jeden z vašich táborů. Přesvědčil jsem se, že je o vás postaráno tak, jak to dovolují poměry ve čtvrtém roce války. V každém případě máte to lehčí než statečný německý voják na frontě, pro něhož pracujeme. Poměry, ve kterých žijeme a které sdílíme ochotně a obětavě s německým bratrským národem, jsou poměry válečné. Snášíme odříkání války proto, aby společná věc Říše a českého národa zvítězila, aby byl těmto poměrům konec. Je nám jako vojáku na dlouhém pochodu. Musíme sebrat všechny síly, abychom

dorazili k cíli, kde nás čeká odpočinek. Odpočinkem českým, odpočinkem naší Velkoněmecké říše a celé Evropy je mír. Proto čím větší úsilí vynakládáme dnes v plnění svých povinností, tím více se přičiňujeme o brzký příchod míru.

O tom, jak tato válka skončí, nepotřebuji se šířit. Západní židovský kapitalismus je odsouzen k zániku. Peníze, které podle přísloví vládnou ještě starému světu, mají chybu, že ve zlatě není duše. Kapitalismus dovedl kupovat vlády, tisk, předáky, ale nepodařilo se mu už koupit duši národa. To vidíme zřetelně na národech německém, italském, a konečně i na národě našem, když poznal před čtyřmi lety, jakému zrádnému panstvu obětoval svou lásku a práci celých dvaceti let.

V budoucnu vás, dělníky v Říši, čeká veliká úloha vychovatelů a apoštolů. Poznali jsme nacionělněsocialistickou revoluci. Viděli jste, přesvědčili jste se, v čem je její síla. Darmo není její prapor rudý. Vůdce ví také dobře, proč stále a stále přibíjí na pranýř tu část tak zvaných lepších vrstev, která dbá jen svého osobního blaha, která je zapsána pohodlí boháčů a inteligentních darmošlapů.

Všechny oběti německého statečného vojáka by byly marné, kdyby po této válce Nové Evropě nevládla práce místo bohatství, kterému se klaní Židé a demokratičtí političtí vyvolavači. Po válce musí přijít ke slovu zcela nový svět, jinak se válčilo nadarmo. Jak vypadá nepřátelský svět demokratický, to jsme všichni poznali, a hlavně jste to poznali vy, když jste neměli co do úst v době nezaměstnanosti.

Budoucnost patří socialismu činu, socialismu, jehož cílem je obecný blahobyt a štěstí jednotlivých národů, socialismu, který neutlouká člověka, aby z něho udělal otroka ideje zcela zrůdné a neuskutečnitelné, ideje, která nehledá spolupráci všech národních vrstev na

socialistickém díle, nýbrž která rozděluje národy na třídy, jež jsou proti sobě v nelítostném bratrovražedném boji.

Pravý socialismus není vzájemné ničení, nýbrž společné budování pod jednou autoritou velikého socialisty Adolfa Hitlera, který je Vůdcem nejen národa německého, nýbrž i národa českého, a nadto směrodatný pro všechny Evropany dobré vůle. Na něm také závisí osud českého národa. A Adolf Hitler posuzuje národ podle jeho socialistické opravdovosti. Socialistická opravdovost se jeví především v tom, jak se zasloužíme o společnou věc.

U nás máte mnohé blázny, kteří mluví o právech, aniž by uznávali povinnosti. Říkají totiž, že čím větší budou mít právo do všeho mluvit, tím prý ochotněji budou pracovat o společné věci. Pletou si, bohužel, mír s válkou. Co by to bylo, přátelé, za pluk, který by na frontě odmítl pokračovat v pronásledování nepřítele, poněvadž nebylo možné dodat mu včas přesnídávku, která mu přísluší. Tam, kde se nám naskytuje příležitost nepřítele bít účinně po hlavě, tam zapomínáme na práva, tam nás strhuje kupředu myšlenka vítězství, která vždy přehluší u poctivého člověka hlas žaludku a pud sebezáchrany.

Přátelé, nežijeme pro sebe, nýbrž obětujeme své životy pro ty, kteří přijdou po nás a to jsou naše děti. Matka si dovede utrhnout chléb od úst, aby nakrmila děti. Také naše generace se musí uskrovnit, aby ti, co přijdou po nás, mohli se těšit z vítězství, aby mohli vychutnat blahobyt, který jsme jim vykoupili. Odměnou nám za to bude jejich bezmezná úcta. Budou si pobožně vykládat, co který z jejich tátů vykonal. Budou hrdi na své otce, kteří bojovali za mír světa mozoly, jako za starých odbytých časů byl někdo hrdý na svého předka rytíře.

Žijeme v době rytířství práce, pro které nemá západní kapitalismus pochopení. Šlechta práce zvítězí nad šlechtou peněz, jako zvítězí den nad nocí. Proto ani vteřinu nejsem v pochybách, jak dopadne tato válka. Evropu bude dávat do pořádku, jak už jsem řekl, prvý muž práce Adolf Hitler se svými spojenci. Je svatou povinností celého českého národa stát za tímto největším mužem všech dob. Český socialismus musí být socialismem nacionálním, tvořivým, zasloužilým.

Inteligent má býti pouze intendantem práce. Mezi inteligentem a dělníkem je podobný rozdíl, jako mezi vojákem zasazeným na frontu a kuchařem. Víte, že vařečka nemůže nahradit kulomet. Inteligence slouží v nacionálněsocialistickém řádu pracujícím, stará se o ně. V demokracii pracující sloužili inteligenci a inteligence lezla po břiše před pytli zlata. Dnes inteligence musí na slovo poslouchat rozkazů revoluce, která bojuje těžký boj za Novou Evropu proti plutokracii a jejímu spojenci — bolševismu.

Mnohému z nás se zdálo nepochopitelným, jak to přišlo, že se voda spojila s ohněm, že se kapitalismus spřáhl s komunismem proti nacionálněsocialistické revoluci. Odpověď je jasná. Nešlo o vodu a oheň, nýbrž o dva různé politické podniky na oko si nepřátelské, které měly a mají společného patrona a tím jsou Židé. Jen kapitalismus je prokouknutá věc, proto se skrývá za demokracii. Ale komunismus je podvod. Kdyby komunismus byl pravým socialismem, neměl by k nikomu blíže než k nacionálnímu socialismu, který je protikapitalistický, ale také protižidovský.

Dobrý voják ví, že také dostane nač má nárok, i když se zpozdí vozy s potravinami. Národové, kteří se považují za dobré vojáky revoluce, vědí dobře, že

to, čeho se musí odříkat nyní za boje, bude jim nahrazeno v míru, který vyhojí všechny rány.

Znám vaše bolesti, a proto jsme se snažili, kde se dalo, léčit je. Od nynějška má český dělník v Říši své zastoupení v Českomoravské ústředně dělnické péče u Deutsche Arbeitsfront. Tam se může nyní obracet se svými starostmi a stížnostmi. Vím, jak toužíte po tom, abyste měli zprávy z vlasti. Pokud jde o noviny, jsme brzděni dnes nedostatkem papíru, ale i tu se mnohé zlepší. Především jsem se však postaral, jsa podporován panem říšským protektorem, který se vaší věci vůbec velkoryse ujímá, o to, abyste dostali rozhlasové přijimače, které vám umožní denní styk s domovinou. Že nebylo snadné za dnešních poměrů sehnat větší počet rozhlasových přístrojů, je pochopitelné. Prozatím vám zde odevzdávám, jako dárek vaší vlády 50 rozhlasových přijimačů pro české pracovní tábory v Říši. Četné další přijimače budou co nejdříve následovat. Dáváme vám to k vánocům, abyste viděli, že na vás myslíme a že si neobyčejně ceníme vaší práce ve prospěch národa a Velkoněmecké říše, že jsme vám vděčni. Napříště si náš rozhlas pravidelně na vás vzpomene českou hudbou a přednáškou.

Skupiny dobrých českých umělců vás navštíví v dohledně době ve vašich táborech, aby vás potěšily. I jinak učiníme pro vaše blaho vše, co je za válečných poměrů možné.

Vy však, kteří jste byli vysláni svými tábory k převzetí rozhlasových přístrojů a jste zde hosty Národní odborové ústředny zaměstnanecké, vyřiďte těm našim kamarádům dělníkům, kteří se nemohli dostat domů na svátky, upřímné pozdravy od domoviny, ode všech známých a drahých.

K vánocům je třeba napsat něco do novin. V Lidových novinách jsem uveřejnil na Boží hod článek, v němž jsem především ukázal na výhody, jež českému národu kynou v budoucnosti z příslušenství k Říši, až nastane mír:

Česká politická koleda.

25. prosince 1942.

Mívám velikou radost, když mi někdo jemně nebo kostrbatě naznačí, že se opakuji. I v politice časté opakování je matkou vědomostí. V politice časté opakování zdravých myšlenek vede nakonec k správnému postoji celého národa. Určité skutečnosti je třeba stále, jak lid říká, omílat, až si je osvojí poslední zabedněnec. Tomu rozuměli staří proroci a zakladatelé náboženství. A to je také jedna ze základních zásad budovatelské revoluce.

Na národ — podobně jako na jednotlivce — život líčí řadu nástrah. Všechna pravidla, která chrání život, i kdyby byla sebenudnější, musí se opakovat a musí se jim naučit nakonec zpaměti. Hřích není něco, co zapovídá libovůle. Hřích je to, co škodí. Národní hřích je, co škodí národu. Je stará pravda, že ti, co varovali před hříchy, nebývali chasa oblíbená. Kdo chce získat lacino popularitu, potřebuje jen lichotit hříšníkům a kazisvětům. Pak je bratr náš.

Máme jisté bolestné zkušenosti se západním světem penězoměnců, kteří se krčili za ideály demokracie jako poberta za šípkovým keřem. Před dvěma týdny celý svět se dověděl, že Japonsko mělo před rokem pravdu, když tvrdilo, že Spojené státy utrpěly v havajských vodách strašlivou námořní porážku. Sám pan Roosevelt se přiznal, že švindloval, že zatajil na

celý rok pravdu, kterou Japonsko světu oznámilo již 9. prosince minulého roku.

Málo lidí se rádo přiznává k neúspěchu, ale ještě méně se dovede chlubit tím, že sprostě celý rok lhalo a že touto lží vyvolalo mylné představy u důvěřivých, kteří se dali oklamat a přivést k mylným závěrům. To jsou totiž metody „demokracie", klamat, lhát a nakonec se bohapustě divit, jak to udělal pan Chamberlain v roce 1938, že by Anglie mohla válčit za národ, „o kterém vlastně nic neví".

Jen slaboch se vrací k ženě, která jej podvedla, a jen méněcenný národ hledá spásu u moci, jež s ním sehrála scénu rozmarného šlechtice, který zahání nudu tím, že si dělá blázny z ubohého nevolníka. Staří varovali před špatnou společností. Špatnou společností ve velkém v tomto světě je světácká „demokracie". Má zlato, má nějaké množství přírodních bohatství, spoléhá, že obalamutila několik národů, kteří se jí klaní.

Nedávno se rozkřikl na protektorátní vládu jeden emigrant, že prý dovolila, aby vyspělá česká mládež byla povolána k pracovní povinnosti do Říše. Ten tlučhuba však neřekl, že všichni Češi, na které v zahraničí Anglie dosáhne, byli už dávno posláni na frontu. Kdyby zde hospodařili emigranti, čeští hoši by nešli pouze na práci, nýbrž dávno byli už v uniformách a tloukli se někde v horoucích peklech za věc Anglie, která nás v roce 1938 kopla, jako paša kopal otroka. Nejednám tak se svým psem, jako Anglie jednala s Čechy v roce 1938. Každý však zaslouží, co mu patří. Kdo se chová jako otrok, sklízí kopance. To platilo o vládě české „demokracie", jejíž ztroskotanci nyní v Anglii olizují důtky, kterými v roce 1938 dostali napráskáno.

Západní demokracie se ukázaly slabými. Ukázaly se starými a zrádnými. Ale ve výmluvnosti dovedly překonat nejprohnanější kuplířku. V „demokracii" skutky vždy byly v rozporu se slovy. Začalo to 14 body Wilsonovými, pokračovalo to v programu Společnosti národů a skončilo to pohrdlivým zrazením spojeneckých smluv. Viz „demokratickou" Francii z roku 1938.

Nedávno mi jeden vašnosta dokazoval, že Němci nemohou tuto válku vyhrát prostě proto, že do všech jejich úmyslů je prý jasně vidět. Na všechno prý jdou přímo, s přísností a bez kompromisů. Němci nejsou diplomaté. Tím chtěl snad ve své prosté složitosti říci, že nelžou. Nepotřebují to, milý pane vašnosto. Lež a podvod jsou zbraní slabých dravců.

Nikdo nemůže říci, že někdy nebylo jasno, co Říše pokládá za zradu a co vděčně kvituje jako věrnost. Říše vždy předem upozorňovala, že zradu trestá krutě. V tom byla dobrým učedníkem starého silného Říma. Upozorním-li někoho, aby opatrně otevíral těžké kované dveře a dal při tom pozor na prsty, a on mi přijde s pláčem a fouká si na přiskřípnutý paleček, nedá se tu mluvit o krutých dveřích, nejvýš o hlupáku, který nedbal dobře míněné rady.

Proč mluvím o demokracii a o Říši. Prostě proto, že český člověk ve čtvrtém roce této veliké války musí mít jasno, co je „demokracie" a co představuje Říše jako mluvčí veliké revoluce, jako organisátor nového řádu socialistického, který jediný může zachránit přelidněnou a do nedávna ještě nedojídající Evropu.

Evropa je starý pacient, kterého ošetřoval demokratický mastičkář tak, aby z něho vyždímal poslední groš. Říše opravdově pochodující pod prapory veliké revoluce je přísný lékař, který těžkému pacientu nic

netrpí, poněvadž to s léčením myslí vážně. Zhýčkaný pacient na takového lékaře hubuje. Ale lékař si z toho nic nedělá. Ví totiž, že po přesně dodržované léčbě se výsledek dostaví a že uzdravená Evropa oblékne se pak pěkně do černého a přijde vděčně poděkovat lékaři, kterého v horečce pomlouvala.

Výhodou pro český národ je, že zná velmi dobře svět, který po prvé světové válce řídil osudy Evropy ze zámoří, z bankéřské City v Londýně. Učil Evropu marnotratnosti a ledabylosti, aby ji mohl na všech údech spoutat úvěry. Evropa si nemohla dovolit žádné velkorysé řešení sociálních otázek. Ne proto, že na to neměla, nýbrž proto, že jí na to nikdy nezbylo. Před touto válkou čtvrtina rozpočtů celé řady evropských států byla určena na zbrojení a druhá čtvrtina na úroky a úmor strašlivých dluhů. Evropa s třiceti státy představovala ve velkém haličskou vesnici, kde ubozí sedláci už všechno zastavili u krčmáře Žida.

Starý svět tedy známe, a proto jeho vítězství by znamenalo pro Evropu řadu nových starostí a nekonečných břemen. Britští a američtí Židé přece nic nedělají z lásky k člověku. Všechno chtějí mít zaplaceno, na všem musí vydělat. Uvažujme jen, jak vysokou „daň z osvobození" by evropským národům tito upíři předepsali, kdyby Pán Bůh zaspal a oni zvítězili. Vždyť Evropa nemá ještě zaplaceny ani dluhy z prvé světové války.

O tom, jak vypadá který hospodářský řád, může podat nejlepší zprávu ministr financí. U nás máme zvláštní případ. Ministr financí Protektorátu dr. Kalfus byl ministrem financí už v zašlé republice. Znal starý způsob hospodaření, zná také dnešní hospodářský řád. Podle jeho slov ještě nikdy jsme si hospodářsky nestáli tak dobře jako nyní, co Čechy s Moravou jsou zapojeny do Velkoněmecké říše.

A to je směrodatné pro posuzování zítřka. Ať si kdo kritisuje poměry, v nichž nyní žijeme, jak chce, za naši budoucnost mluví skutečnost, která hospodářsky porovnává poměry „demokratické" s hospodářským řádem nacionálněsocialistické revoluce. Co jsou platna všechna volání zapadajícího světa, jeho divadelní pláč a zapřísahání. Směrodatné je, že nový hospodářský řád nacionálněsocialistické revoluce se ukázal mnohem solidnějším než důmyslné čachry židovských „demokracií". Tato válka je v Evropě vyhrána už dnes mnohem lepší hospodářskou soustavou, než jakou sem zanesli židovští peněžníci z Anglie a Ameriky. Nová Evropa už nebude nikomu dlužna. Nová Evropa se nebude už dřít na žádného Žida.

Kde není hospodářských otroků, nemůže být také otroků kulturních. Valná většina českého národa si svou poctivou a hodnotnou prací získala v Říši, k níž příslušíme, už veliký mravní úvěr. Před čtyřmi roky jsme představovali se zdánlivě svobodným státem hospodářskou a politickou kolonii londýnských a pařížských bank. Dnes jsme součástí Říše podobně jako Bayern nebo Sachsen. Při tom máme zajištěnu národní kulturní autonomii. Tato skutečnost, vytvořená ještě před vzplanutím války, znamená pro český národ netušený kapitál.

Pouze neinformovaný a naivní člověk si může představovat, že v Nové Evropě po válce všude nastanou stejné hospodářské poměry, jaké pro sebe vytvořila v Říši nacionálněsocialistická revoluce. Ze starých dob Nová Evropa dědí dvě končiny, kde bude třeba dlouho pracovat, aby se hospodářsky dostaly na úroveň Říše. Je to Evropa jihovýchodní, z níž si udělal západní „demokratický" kapitalismus plantáž, aniž se staral

o hospodářský a kulturní rozvoj těchto končin. Pak je to východní Evropa, kterou hospodářsky zmrzačil a zbídačil sovětský robotnický řád. Než se tyto končiny hospodářsky vzpamatují, zůstane mezi nimi a Říší jakás takás celní hranice, která obstará vyrovnání hladin poptávky a nabídky.

Pouze jediný národ v celé Evropě bude mít od počátku podíl na hospodářském rozkvětu Říše vedle velikého národa německého. A to jsou Češi, kteří se politicky včlenili do Říše ještě před válkou a během této války se do Říše zapojili i hospodářsky. Poměr Čechů k Velkoněmecké říši v budoucnosti by se mohl srovnat s poměrem Skotů k britskému imperiu v minulosti, dokud se ještě Anglie nezmocnili Židé. Skot jako britský občan byl vždy více než Kanaďan nebo Jihoafričan. Samozřejmě byl však více než Francouz a ostatní Evropané.

Prvou písmenou v české politické abecedě je proto skutečnost, že Čech je *příslušníkem* Velkoněmecké říše. To je více, než kdyby byl pouze jejím *spojencem*.

*

Komu není rady, tomu není pomoci — říká přísloví, ale nemůže to říkat odpovědný politik, který svůj nevděčný národ má rád. Proto se rozhodl opakovat a znovu opakovat skutečnosti, hlavně na poli strategickém, které představují opravdovou „matematiku války". Vylíčil jsem ve 4. čísle „Přítomnosti", jak vlastně vyhlíží vcelku poměr obou válčících bloků v porovnání s prvou válkou světovou. V té době ovšem šuškalové byli zcela nepříčetní, poněvadž se jim zdálo, že Stalin má otevřenou cestu do Prahy. Myslím, že události prvých měsíců 1943 dají mi opět za pravdu.

Dva muži a dvě doby.

1. ledna 1943.

Od berlinského kongresu, který se konal v roce 1878, vydavatelé evropské mapy nepotřebovali až do roku 1912 kresliče, který by opravoval rozměry států. Začalo to však válkou balkánskou před třiceti lety. Změna pak střídala změnu. Do roku 1918 zmizely z Evropy dvě staré velmoci: Turecko a Rakousko-Uhersko, které kdysi přivedlo k životu právě turecké nebezpečí.

V roce 1917 se zmocnila feudálního Ruska bolševická revoluce, jejíž předáci si usmyslili, že dobudou Evropy, Asie a snad celého světa. Proto postupně zemědělské Rusko přestavěli na obrovskou zbrojovku. S tímto bolševickým arsenálem sousedila po dvacet let východní část střední Evropy, rozdělená Anglií a Francií na 15 států s takovou rafinovaností, aby se dobře ovládaly jako hospodářská kolonie Londýna a Paříže.

Devadesátimilionový národ německý neměl při tom do evropské politiky co mluvit. Určitý druh lidí v Evropě se totiž domníval, že stačí Němce ignorovat, aby pozbyli významu. Tyto dny mi kdosi poslal mapu Evropy vydanou před deseti lety naším tehdejším státním nakladatelstvím pro německé školy, na jejíž druhé straně byly plány hlavních evropských měst. Ale největší město Evropy mezi nimi chybělo, patrně proto, poněvadž to bylo hlavní město Německé říše. Ženeva byla tehdy pro určitý druh našich lidí mnohem více než Berlin.

Už na konci prvé světové války bylo každému soudnému člověku jasno, že Evropa se musí přestavět, sjednotit, vyrovnat sama se sebou, bez poručníků. To věděli také židovští bankéři v Londýně a v New Yorku.

Proto byla Evropa obalamucena čtrnácti body Wilsonovými a proto byla zpita ideou „Společnosti národů". Poněvadž vůdčí myšlenkou versailleských mírotvorců nebylo uspořádání Evropy na staletí, nýbrž trvalá hospodářská kuratela Londýna a jeho přisluhovačů nad Evropou, všechno co bolelo Evropu, řešilo se hlavně se zřetelem na zájmy britské libry. Evropa byla především těžkým dlužníkem Francie, Francie opět dlužníkem Anglie a Anglie dlužníkem Spojených států. Jak se Evropa zvelebí, bylo vedlejší. Hlavní a důležité bylo, aby platila. V čele poplatných států v západním nevolnictví bylo Německo. Mělo největší hospodářské povinnosti k Anglii a Francii a zcela žádná práva v politice.

Zatím Sovětský svaz vojensky byl rok od roku silnější. Začal vážně ohrožovat britsko-francouzskou plantáž, které se říkalo poversailleská Evropa. Proti sobě stály kapitalismus a komunismus. Jediný národ neměl z této srážky obavy, a to byl národ židovský, jenž tvořil vedoucí vrstvu jak v kapitalistickém, tak v komunistickém světě. Měl-li ovšem Žid volit, pak vždy dal přednost kapitalismu před komunismem. Nebyl také proti boji komunismu s kapitalismem. Každou válkou dosud totiž hospodářská moc Židů rostla.

Ale napětí mezi kapitalismem, který si přezdíval demokracie, a komunismem začalo krok za krokem upadat, když se na scéně objevila nacionálněsocialistická revoluce německá, která vrátila Říši politickou aktivitu v Evropě. Nacionálněsocialistická revoluce byla nejen nepřítelem západního kapitalismu a východního komunismu, byla také nekompromisně protižidovská.

Židé v londýnské City a v newyorské Wall Street byli pro to, aby se Evropa co nejdéle udržela jako plantáž anglo-severoamerického kapitalismu. Věděli

dobře, že na současný boj proti komunismu a nacionálnímu socialismu nestačí už kapitalismu síly. V žádném případě však Evropa nesměla být nacionálněsocialistická, a tak protižidovská. Kdyby už nebylo vyhnutí, měla se dát Evropa na pospas komunismu, kde Židé obezřetně včas vytvořili vedoucí vrstvu.

Sbližování kapitalismu s komunismem začalo v roce 1935, kdy Francie sjednala s vědomím Anglie spojeneckou smlouvu se Sovětským svazem. Opakovala se totiž hra s obkličováním Německa před prvou světovou válkou. Tehdy spojenectví francouzsko-ruské z roku 1892 bylo v roce 1904 doplněno smlouvou francouzsko-britskou a roku 1907 smlouvou britsko-ruskou.

Bylo zcela přirozené a žádoucí, aby francouzsko-britská kolonie ve východní části střední Evropy se stala také spojencem Sovětského svazu a doplnila obkličovací kruh kolem nacionálněsocialistického Německa. Šlo v prvé řadě o tak zvanou Malou dohodu, tvořenou býv. Česko-Slovenskem, Rumunskem a Jugoslavií, jež měla své ústředí v Praze.

V té chvíli zahájil Adolf Hitler evropskou politiku nacionálního socialismu srdečnou dohodou s fašistickou Italií, jež měla zájmy na Balkáně a měla blízko k Maďarsku, obklíčenému Malou dohodou. Obsazením území na západ od Rýnu německou brannou mocí v roce 1936 vyzkoušel Adolf Hitler nosnost francouzsko-britské politiky v Evropě a přinutil ji znovu k ústupu. V roce 1938 připojil Rakousko k Říši. Tím získal společnou hranici s Italií, Maďarskem, Slovenskem a Balkánem. Obklíčil Čechy s Moravou. Od té chvíle Malá dohoda představovala politickou mrtvolu. Anglie s Francií ztratily ze své plantáže ve východní části střední Evropy dva státy: Rakousko a Maďarsko.

Nyní bylo třeba zasáhnout tak, aby proti novému velikému Německu se neobjevily na scéně současně Francie, Anglie a Sovětský svaz. Na západě znali síly nacionálněsocialistické revoluce jen z vyprávění emigrantů a Židů, kterým záleželo na tom, aby se svět, kde našli sluch, nového Velkoněmecka nebál. A tak se stalo, že Anglie špatně odhadla politicko-strategické možnosti Říše. Počítala, že Adolf Hitler bude hotov s přípravami pro velikou válku tak v roce 1942. Podle toho zařídila své zbrojení i svou politiku s Francií a se Sovětským svazem. Vydavatelé map Evropy musili však dát překreslovat hranice, které po versailleském míru zůstaly v klidu jen pouhých 18 let. V balkánské válce 1912—13 se předělal Balkán. V roce 1938 se začala předělávat znovu celá východní část střední Evropy.

Po obsazení západního břehu Rýnu a po připojení Rakouska k Říši Adolf Hitler po třetí přinutil během dvou let k ústupu britsko-francouzskou politiku ve střední Evropě. V Münchenu 1938 na podzim za souhlasu Anglie a Francie vojensky zneškodnil býv. Česko-Slovensko. Tento života neschopný a západními „spojenci" opuštěný státní útvar se v půli března 1939 rozpadl, když se Slovensko prohlásilo samostatným. Za necelé tři roky bez jediného výstřelu Adolf Hitler, politicky podporován Italií, vylomil z britsko-francouzské kolonie ve východní Evropě 3 státy průmyslově silné (Rakousko, Maďarsko, Česko-Slovensko), které měly 33 miliony obyvatel. Polsko ve své hltavosti s rozkoší se účastnilo rozdělování Česko-Slovenska nevědouc, že jeho vlastní kůže už je dávno v licitaci. Čechy s Moravou se připojily dobrovolně k Říši. A od toho okamžiku jsme byli diváky podivuhodné hry, ve které Adolfu Hitlerovi šlo o to, aby se ne-

přátelé nepostavili proti němu do pole rázem, jak tomu bylo s Německem v prvé válce světové.

Hlavně šlo o to, aby nefungovala spojenecká smlouva francouzsko-britsko-sovětská. Válka s Polskem byla neodvratná. Světové Židovstvo do ní hnalo přes všechna varování britských a francouzských vojáků. Psal se rok 1939. Výzbroj lžidemokracií měla být ukončena, jak už jsem uvedl, o tři roky později. Proto Adolf Hitler zainteresoval Sovětský svaz na dědictví po polském státu a rozdělil polské území rovným dílem mezi Velkoněmeckou říši a Sovětský svaz. Tímto politickým manévrem získal 21 měsíců času a během té doby vypudil Anglii s jejími spojenci z celé Evropy. Stalin tentokrát byl příliš opatrný. Obával se totiž, že by jako spojenec Francie a Anglie podobně jako carské Rusko v prvé válce světové nesl od počátku celou tíhu boje s Velkoněmeckou říší, zatím co Francie s Anglií by se za Maginotovou linií spokojily obranou. Stalin čekal až Německo napadne Francii, až se bojem s ní a Anglií tak unaví, aby Sovětský svaz se mohl omezit jen na poslední ránu z milosti. Ve skutečnosti se stalo něco horšího, než čeho se Stalin v roce 1939 obával. V roce 1941 měl totiž proti sobě všechny německé síly, poněvadž *západní fronta už neexistovala*. Velkoněmecká říše zatím dostala také vojenskou posilu od Italie, Finska, Maďarska, Rumunska, Chorvátska a Slovenska. V roce 1938 z jara Německo mělo 65 milionů obyvatel. Na podzim v roce 1939 do války s Polskem, Francií a Anglií šlo jako stát s 83 miliony obyvatel. V roce 1941 Velkoněmecká říše se sedmi spojeneckými státy tvořila proti Anglii a Sovětskému svazu celek o 206 milionech obyvatel.

Kdyby byl Stalin vystoupil proti Velkoněmecké říši už v roce 1939 ve chvíli, kdy Říše porazila Polsko, pak

Velkoněmecká říše o 83 milionech obyvatel měla proti sobě na dvou evropských frontách jako v prvé válce světové koalici Francie, Anglie, Rusko. Jihovýchodní střední Evropa zůstala by dále francouzsko-britskou kolonií namířenou proti Říši. Nejen Balkán, nýbrž také Skandinavie by se za těchto podmínek byly staly nástupovými prostory nepřítele k dokonalému obklíčení nacionálněsocialistické revoluce.

Ptá-li se dnes někdo, kdo byl dosud nejvydatnějším spojencem naší Velkoněmecké říše, pak odpověď zní: Váhání Sovětského svazu po celých prvých 21 měsíců této války. V tomto zápase prožila Říše tři kritické okamžiky, jaké se už nevrátily a nevrátí. Prvý, nejpovážlivější, po porážce Polska, když navázaly dotyk armáda sovětská s německou v roce 1939. Po druhé když těžiště německé branné moci bylo hluboko ve Francii v roce 1940 a po třetí, když německé armády zahájily postup do býv. Jugoslavie a Řecka, na jaře 1941.

Jsou okamžiky, kdy se rozhoduje o běhu dějin na celá staletí. V takových chvílích Bůh nestojí jen na straně silnějších praporů, jak to řekl Napoleon, nýbrž v takových chvílích Bůh žehná těm, kteří se obětují za lepší život a lepší budoucnost celého lidstva. Rozhodně nestál dosud na straně nepřátel Říše.

Churchill může povídat, co chce. Politika Adolfa Hitlera od roku 1933 do dnešních dnů stále bila a bije politiku židovskou, která postrkuje Anglii, SSSR a Spojené státy. Adolfu Hitlerovi se podařilo odsunout střetnutí se Sovětským svazem do chvíle, kdy sám mohl přejít, nerušen Anglií, k útoku proti SSSR ve chvíli, kterou k tomu zvolil jako nejvhodnější.

Anglie nepomohla sovětům a oba státy osamoceny v boji s Velkoněmeckou říší ztratily do konce roku 1941 třetinu svého evropského území skoro s polovi-

nou obyvatel. Sovětské armády byly tak vysíleny, že už nic nezmohly proti německým branným silám, ani když jim na pomoc přišla nejkrutější zima uplynulého století.

A tu nadešla chvíle, aby na scénu války vystoupil další mocný spojenec Říše — císařství Japonské. Spojené státy už dávno podporovaly Anglii i Sovětský svaz válečným materiálem a tonáží. Japonské branné síly na počátku prosince minulého roku zasadily strašlivou ránu válečnému loďstvu Spojených států, ránu, z níž se Spojené státy dosud nevzpamatovaly a také se už nevzpamatují.

Židovská politika podlehla nejen politice Adolfa Hitlera. Byla přebita také politikou japonskou. Japonské velení nečekalo, až je Spojené státy napadnou. Udeřilo podle vlastního uvážení v nejpříhodnější chvíli, a tím vnutilo Spojeným státům druhou frontu na Dalekém Východě dříve, než Spojené státy mohly Anglii pomoci při zřizování druhé fronty na evropské pevnině, po které tak úpěnlivě volal Stalin.

Proto Spojené státy, pochroumané strategicky na všech údech, přešly k nesvědomité, blufové ofensivě propagační, ve které poukazovaly na svá přírodní bohatství, výrobní možnosti a na svých 130 milionů obyvatel jako na zálohu vojenských sil. Tato blufová propaganda žila z tradice Spojených států v prvé válce světové, kdy na straně Anglie mimo Ruska stála tehdy také Francie, Italie a Japonsko.

Spojené státy i se svými americkými spojenci byly v této válce strategicky anulovány Japonskem. Z Ameriky se ozývají hlasy, že prý 300 milionů Američanů zasáhlo do této války v čele se Spojenými státy. Není to pravda. Argentina na příklad nechce mít s americkým válеč-

ným dobrodružstvím nic společného. Jak se dnes ukazuje, i jiné americké státy by si byly rozmyslily přerušení styků s Osou, kdyby byly znaly pravý stav věcí po americké porážce v prosinci minulého roku v havajských vodách.

Japonsko vědělo, co dělá. Znalo slabost Spojených států i Anglie na Dalekém Východě. V okamžiku, kdy Japonsko šlo do boje se Spojenými státy, mělo už za spojence Mandžukuo se 40 miliony obyvatel a stát Thai se 16 miliony obyvatel. Kontrolovalo také Francouzskou Indočínu s 24 miliony obyvatel. Poněvadž Japonsko samo má 105 milionů obyvatel, bez obsazené Číny tvořilo se svými spojenci celek o 185 milionech obyvatel. Tedy větší než celé Spojené státy.

Během roku války Japonsko získalo na Dalekém Východě kolonie Spojených států a Anglie v rozloze 2 a ½ milionu km² s 95 miliony obyvatel. Japonsko však kontroluje také veliké čínské území s více než 250 miliony obyvatel. Půl miliardy duší t. j. celá čtvrtina obyvatel zeměkoule je dnes řízena z Tokia! A řízena dokonale, jak zkušenosti ukazují.

Velikého spojence má Japonsko v Indii, která touží po osvobození z britsko-amerického područí. Podobné je to s moslimským světem, který je buď protibritský a protiamerický, anebo chce zůstat neutrální, jako Turecko. Krátce druhá ½ miliarda obyvatel Asie čeká, jen až se zbaví Anglie a nových hospodářů ze Spojených států.

Na rozdíl od prvé války světové Asie v této válce je protibritská a protiamerická. V prvé světové válce Indie ještě věřila v britské sliby, podobně i Arabové. Japonsko s Čínou byly tehdy spojenci Anglie. Dnes z 1 200 000 000 obyvatel Asie

pomalu 1 000 000 000 stojí se zbraní v ruce anebo v mysli proti kapitalisticko-komunistickému světu.

Veliký rozdíl mezi prvou a druhou světovou válkou máme také v Evropě. V prvé světové válce Anglie se svými spojenci ovládala v Evropě ze 480 milionů obyvatel 240 milionů, tedy celou polovinu. Dnes z 350 milionů obyvatel Evropy, měřené až po Ural, je pod kontrolou Anglie a jejích spojenců jen 180 milionů. Z nich 50 milionů žije v Anglii.

V prvé světové válce stála, pravda, také celá Amerika proti Říši a jejím spojencům, ale s ní celá Asie a polovina obyvatel Evropy. V této válce z 1750 milionů obyvatel Evropy a Asie 1400 milionů bojuje nebo jde proti kapitalismu a komunismu. Zbývajících 320 milionů jsou Angličané, zbytek Sovětského svazu a Čankajškova Čína.

Kdo chce posuzovat poměry této války musí si vzít k ruce, jak stále opakuji, globus. Mapy tu nestačí. A globus říká, že od prvé světové války do dneška doba pracovala pro revoluci, kterou nesou na svých praporech v Evropě Velkoněmecká říše s Italií a v Asii Japonsko.

Poměry na světových mořích nevyčteme z mapy. Tu si musíme vzít k ruce ročenky námořních sil a tonáže. V roce 1939 Německo mělo 2 bitevní lodi, Anglie s Francií 22 a přec se Němcům podařilo v roce 1940 přistat v Norsku nad polárním kruhem. V roce 1940 ubylo Anglii 8 bitevních lodí potopených a francouzských vyřazených po příměří. Německu však přibylo 6 bitevních lodí italských. Poměr byl proto v roce 1940 britských 14 bitevních lodí proti 8 německo-italským. Když se v roce 1941 válečné loďstvo Spojených států, které čítalo 16 bitevních lodí, připojilo k loďstvu britskému, byl poměr 30 bitevních lodí britsko-severoamerických proti 8 bitevním lodím německo-

italským, k nimž se však v prosinci minulého roku připojilo 12 bitevních lodí japonských. Poměr byl tedy na počátku prosince 1941 tento: 30 bitevních lodí anglo-severoamerických proti 20 bitevním lodím Osy. Do dnešního dne však nepřítel z 30 bitevních lodí z roku 1941 ztratil 16. Ve Spojených státech tropí nyní veliký povyk s tím, že tyto ztráty prý už byly nahrazeny stavbou nových lodí bitevních. Ano. Stavěly se nové bitevní lodi v Anglii i ve Spojených státech, ale stavěly se a staví také v Německu, v Italii a v Japonsku. Neprozrazuji žádné tajemství, řeknu-li, že Osa staví nyní ročně stejnou tonáž válečného loďstva jako její protivníci Anglie a Spojené státy. Na tomto poli Anglie se Spojenými státy už nezískají náskok. Naopak jejich ztráty porostou, poněvadž jsou nuceny chránit své předlouhé zámořské spoje. Rozdíl mezi anglo-americkou a německo-italsko-japonskou prací doků je v tom, že my a naši spojenci o svých nových jednotkách námořních nehovoříme. Chceme nepřítele na moři příjemně překvapit, jako jsme jej překvapili na zemi a ve vzduchu.

Nyní se tropí propagační křik se severoamerickými vojsky v severní Africe. Veliký konvoj, o kterém severoamericko-britský tisk tolik navykládal, nevyplul se severoamerickými jednotkami do severní Afriky z Ameriky, kam je 7000 km přes oceán, nýbrž z Anglie, kam po troškách se postupně americké jednotky delší dobu dopravovaly z domoviny. Spojené státy nemají totiž tolik volné tonáže, aby mohly riskovat rázem veliký konvoj přímo z Ameriky. Nyní je zajímavá otázka, kolik Severoameričanů je vlastně ve francouzské severní Africe. Podle tonáže, která americko-britské jednotky dopravila, nemohlo tam být rázem vyloděno více než 150 000 Američanů a Angli-

čanů. Z toho větší poloviny bylo použito k okupaci území čítajícího celkem 12 milionů obyvatel, mohamedánů, Anglo-američanům vesměs nepřátelských. Roosevelt nemá vůbec v úmyslu dopravovat další vojska do severní francouzské Afriky, kterou okupoval. Chce pouze poskytnout zrádci Darlanovi* možnost, aby zmobilisoval příslušníky francouzské severní Afriky a s nimi za pomoci severoamerického válečného materiálu vypudil Němce a Italy z Tunisu.

Ve Spojených státech totiž už dnes mnohý prozřel. Čekají tam dlouhou válku. Také hra Churchillova už začíná být jasná. Ten totiž úmyslně postupuje Spojeným státům politicko-hospodářské posice v Africe, v Přední Asii, v Australii, v Indii. Ví, že má co dělat s nemilosrdnými finančními piráty, kterým se musí platit hotovými. Ale jako podmínku si Churchill při tom staví, že Spojené státy pošlou svá vojska na všechna ta místa. Churchill šetří britských sil. Původně totiž situace vypadala tak, že Spojené státy budou postrkovat před sebou britské armády, jako Angličané před sebou postrkovali Francouze a Francouzové opět Poláky.

A v tom je také riskantnost velikášské politiky Rooseveltovy. Přepíná luk severoamerických možností. V prvé světové válce Spojené státy dopravily do Evropy celkem 42 divise, které čítaly asi 2 000 000 mužů. Americká vojska nešla při tom na jiné fronty, do jiných světadílů. Dva miliony Američanů stálo v roce 1918 ve Francii proti Německu. Ještě před výpravou do severní francouzské Afriky přiznal severoamerický hlavní štáb, že Spojené státy vyslaly už do zámoří přes 600 000 mužů. Tedy do Indie,

*) V době, kdy jsem tyto řádky psal, Darlan byl už zavražděn Angličany; proto kombinace s francouzskými negry trochu selhala a Američané budou musit poslat více vojsk.

Australie, Anglie, na Island. Z těchto 600 000 mužů však jen několik set letců bylo na frontě proti vojskům Osy. Nyní koncem roku 1942 můžeme klidně počítat, že Spojené státy mají v zámoří přes 1 000 000 vojáků, z nichž ve skutečnosti proti Velkoněmecké říši stojí necelých 100 000 v severní Africe, jak v Tunisu, tak v Libyi. Zde vidíme veliký význam japonské moci, která se postavila proti Spojeným státům. Dnes v Anglii, na Islandě a v severní Africe je asi 400 000 Američanů, však na 600 000 je jich v Asii a v Austrálii proti Japonsku.

Spojené státy nečeká pohodlná válka, jak si představovali z počátku američtí Židé. Už dnes má Amerika v zámoří větší armádu než za prvé světové války. Také její ztráty jsou dnes už mnohem větší než tehdy. V prvé světové válce přišly Spojené státy o 60 000 padlých. Dnes jejich ztráty na padlých, utonulých a zajatých činí už na 200 000 mužů. Není tedy ani řeči o příjemné procházce, za kterou americká propaganda vydávala tuto válku. Největší rány utržily Spojené státy dosud od Japonska.

Strategická theorie učí, že hlavním vojevůdcovským uměním je soustředění sil na rozhodném místě v rozhodném okamžiku. Prozatím vidíme, že pod vlivem potměšilých rad Churchillových Spojené státy své síly rozptylují po celé zeměkouli. Anglie sama nemá dnes tolik vojsk mimo mateřskou zemi jako Spojené státy. A válčí už čtvrtý rok. Nějaké vysvětlení k tomu dává skutečnost, že v Anglii vládne ještě tu a tam muž, ale Spojené státy, a tím i celá Amerika jsou ovládány ve skutečnosti ženami, které jdou za paní Rooseveltovou. Zdá se, že z Anglie je tato vláda Vlast a Šárek ve Spojených státech úmyslně podporována. Churchill po válce nechce ani silné Spo-

jené státy, ani silný Sovětský svaz. Celá jeho politika směřuje k tomu, aby Anglie zůstala v posledním sledu a aby v posledním kole války byla nejsilnější. Postrkuje před sebou jak Sovětský svaz, tak Ameriku, vedenou paní Rooseveltovou.

Je ovšem otázka, zda tato britská chytrácká politika přinese plody. Anglie provádí totiž se svými spojenci podobnou hru jakou předváděla s Evropou. Dva se radovali z námořní porážky Spojených států v havajských vodách. Přirozeně Japonci a potom Angličané. Anglie chce se Spojenými státy provést stejný politický manévr, jaký provedla s Ruskem v boji proti Napoleonovi. Chce, aby Spojené státy společně se Sovětským svazem zdolaly Velkoněmeckou říši, ale nesmí při tom být rozhodujícími činiteli míru, který by následoval. Stačí, když byly rozhodujícími činiteli války v rukou Anglie.

A zde jsme u slabiny našeho nepřítele, která bude stále citelnější, čím tato válka bude delší. Anglie, jak už jsem jednou řekl, nedůvěřuje ani SSSR, ani Rooseveltovi. Roosevelt je opatrný vůči Anglii a SSSR. Stalin nasazuje poslední síly k útoku a přísahá při tom pomstu svým spojencům Anglii a Americe.

Churchill manévruje tak, aby mohl v nejhorším případě sjednat výhodný mír s vítěznou Velkoněmeckou říší na účet svých spojenců: Sovětského svazu a Spojených států. Přemýšlejme trochu! Není nápadné, že Anglie přenechává boj s Japonskem a Osou bolševikům a Američanům? V severní Africe má vrchní velení americký generál s úkolem vytvořit druhou frontu proti Ose v Evropě. Severoamerický generál má také vrchní velení v Australii a na přilehlých ostrovech proti Japonsku. Anglie si ponechala jen fronty, které hájí Egypt, a Indii, kde připouští spojenecká vojska americká jen pod své velení. A to je celé

britské imperium: Ostrovy, Egypt, Indie. Churchill ví, že Spojené státy v severní Africe a v Australii jsou na posicích vydaných velikým ztrátám.

Dějiny dělají mužové. Proti sobě stojí dnes Adolf Hitler s Churchillem. Spojené státy, to není muž, to je pouze žena. Starý svět proti revoluci. Adolf Hitler se geniální politikou dostal do postavení, v němž může s klidem vyčkávat útok starého světa, který si udělal děvku pro všechno z bolševismu. A v tom je podstatný rozdíl mezi světovou válkou a dneškem. Na počátku čtvrtého roku války v roce 1917 německé vrchní velení stálo před skutečností, že domácí vyživovací základna je neúnosná do nových žní. Proto bylo třeba si vynutit rychle rozhodnutí ofensivou proti spojeným silám francouzsko-anglo-americkým na západě. Když ta selhala, a když německý týl se dokonce zhroutil, byl konec války.

Adolf Hitler na počátku čtvrtého roku války nepotřebuje sahat k ofensivě bez zřetele, zda je vhodná nebo ne, poněvadž vyživovací fronta mu nediktuje, jako diktovala Ludendorffovi v roce 1917. Adolf Hitler může čekat.

Úlohy jsou tentokrát obrácené než ve čtvrtém roce prvé války světové. Tehdy Anglie se svými spojenci se spokojovala obranou a vyráběla materiál pro rozhodující ofensivu stanovenou pro rok 1919. Německé vrchní velitelství potřebovalo však válku rozhodnout už v roce 1918, a proto útočilo.

Dnes Adolf Hitler vyrábí pro rozhodující ofensivu a spokojuje se obranou. Útočí ti, kteří potřebují rozhodnutí války již nyní, a to je především SSSR, kterému Anglie s Amerikou předstírají pomoc poukazem na akci v severní Africe.

Proti sobě stojí dva světy a dva muži. Churchill se snaží využít svých spojenců. Domnívá se dokonce, že

i Židé tančí, jak on píská. Vyhrabal kdejakou starou ideu, aby jí elektrisoval vlastní odumírající svět. Ale jedno propásl a zde se už nic nenapraví — nepodařilo se mu soustředění všech sil v rozhodné chvíli války! Tato chvíle se už nevrátí, poněvadž dnes Velkoněmecká říše se svými spojenci provedla tak důkladnou přestavbu mocenských poměrů na celé zeměkouli, že Churchillovi unikla jakákoliv možnost vytvořit na své straně nějakou strategickou převahu s pomocí drtivé koalice, jak tomu bylo za prvé války světové.

V roce 1939, kdy Německo bylo samo, měly proti němu vystoupit současně s Polskem, Francií a Anglií také Spojené státy a Sovětský svaz. To se nestalo. Tomu zabránila geniální politika Adolfa Hitlera. Co se prohrálo politicky, to se už vojensky nikdy nedá napravit.

*

Nepřátelská propaganda spustila na prostor Protektorátu těžkou bubnovou palbu výmyslů a zcela nepříčetných kombinací do budoucna. Opět a opět se musil náš člověk napomínat a ponoukat k rozvaze a k porovnávání skutečností. Na Nový rok jsem promluvil do rozhlasu:

Novoroční rozjímání.

1. ledna 1943.

Na Nový rok se má obyčejně zpytovat trochu svědomí a člověk si má umiňovat, že se vyvaruje starých chyb a že v roce, který se před ním otevírá, bude jiný, rozumnější a prozřetelnější.

Český národ si má udělat také několik slibů na prahu nového roku, chce-li, aby jeho zítřek byl také zítřkem silným, národně zdravým. Především si mu-

síme slíbit, že budeme dělat jedině politiku českou a žádnou jinou. Česká politika je politikou svatováclavskou, politikou Přemyslovců. Je to politika poctivého vztahu k říši Velkoněmecké.

U nás byli po prvé válce světové na indexu politikové, kteří se pokoušeli o čistou českou politiku a nebyli zaprodáni Londýnu a Paříži. Takovým českým politikem byl nebožtík Švehla. Měl svůj národ rád a vždy podezřívavě mžoural, když Beneš jako zahraniční ministr mu vykládal o tom, co mu řekl ten nebo onen britský nebo francouzský politický taškář. Proto musil Švehla zmizet. A zmizel. Při odklizení zrádce Darlana britskou tajnou službou maně jsem si vzpomněl na Švehlu, velikého českého státníka, který byl nepohodlný českým stvůrám, zaprodaným Londýnu, Paříži a židovskému světovládnému čachru. Švehla byl zavražděn. Tuto vraždu spáchala společnost politických dobrodruhů pod náčelnictvím Benešovým.

Kdo dělal poctivou českou politiku, musil být připraven, že jej stihne úděl Švehlův, že bude zavražděn odzadu, ze zálohy. To nás nemůže odradit od směru, který pokládáme za správný a národu zdravý. Denně vidím co jsou to za hrdiny lidé, kteří buď Beneše poslouchali, anebo se jím dali obloudit. Lidé, kteří se ke mně neznali, kteří mě pomlouvali a zvysoka o mně hovořili, dnes, když na ně dolehl zákon, píší mi ponížené dopisy. Přísahají na mou politiku. Všechno budou dělat, co prý jim nařídím, jen když jim pomohu z kaše, do které se dostali přisluhováním nepříteli.

To je svět pro sebe, svět starý, odsouzený k zániku. Tito lidé, dokud běhali na svobodě, psali mi urážlivé anonymní dopisy, tito lidé mě odsuzovali k smrti. A dnes, když byl nad nimi vynesen spravedlivý soud, přicházejí s prosíkem. Selhaly jim nervy. A podobně selžou nervy jejich principálům v Londýně a v Ame-

rice, až se ukáže, že porážka je neodvratná, že prohráli všechno.

Druhá světová válka trvá už bezmála tři a půl roku. Podívejme se jen zhruba na uplynulý rok čtyřicátý druhý, ve kterém Churchill sliboval celému světu porážku Osy. Co v tomto uplynulém roce získaly Anglie, Spojené státy a Sovětský svaz? Odpověď je krátká: Nic! A co ztratily? Ztratily právě tolik, co jsme získali my.

Uplynulý rok je součtem hroznych porážek a ztrát na straně nepřítele. Nejvíce byly při tom postiženy Spojené státy, které se připravovaly na zábavně krátkou válku s Japonskem. Od 8. prosince 1941 Japonsko zničilo třetinu spojeného válečného loďstva Anglie, Spojených států a Holandské Indie. Nejvíce ztratil tedy nepřítel na moři nejen ve válečném loďstvu, nýbrž také v loďstvu dopravním. Na konci roku 1942 ztratil celkem 28 milionů tun dopravního lodního prostoru, zatím co za celou prvou světovou válku jen necelých 13 milionů tun.

Veliké porážky nepřítele na moři provázely nenahraditelné ztráty na území, námořních a leteckých základnách, na strategických surovinách na Dalekém Východě, které mu způsobilo Japonsko. Jediný nepřátelský voják nestojí dnes na japonském území, ale zato japonská vojska jsou před branami Indie. Japonci mají holandsko-indickou naftu, mají naftu britské Burmy, mají britský cín v Malajsku a světovou výrobu kaučuku, kterou kontrolovali Britové. Během uplynulého roku se stalo Japonsko světovou říší, která spravuje celou čtvrtinu obyvatel zeměkoule. O britské veleříši se tvrdilo, že čítá přes 500 milionů obyvatel. Dnes podobnou veleříší je Japonsko za mnohem výhodnějších podmínek. Jeho panství není rozptýleno po celé zeměkouli, nýbrž soustředěno na Dalekém Vý-

chodě. Japonsko ovládá vchody od Indického oceánu, jeho letadla nebombardují pouze Kalkutu, nýbrž celé pobřeží severní Australie, které leží od Japonska ve větší vzdálenosti než Anglie od Spojených států. Singapur, Hongkong, Manila, slavnostně vyhlášené Anglií a Spojenými státy za nedobytné námořní pevnosti, jsou v rukou Japonska. Co Japonci dobyli na Anglii a Spojených státech za rok, to se nepodaří Anglii i Spojeným státům získat už nikdy zpět. Přes všechny sliby a hrozby, že v roce 1942 bude utvořena v Evropě druhá fronta proti Ose, nestalo se tu nic.

Churchill sliboval Stalinovi v Evropě druhou frontu. Při tom neměl sil, aby zabránil vedení Osy dopravovat válečný materiál a jednotky do severní Afriky. Jak se mohlo hovořit o druhé frontě v Evropě, když v Africe byla ohrožena Alexandrie a s ní Suezský průplav? Jediným zoufalým prostředkem, jak zabránit, aby Suez nebyl německý, ukázala se intrika, která politicky v Evropě podkopala všechny posice Francie. Několik krátkozrakých a ješitných francouzských vojenských hodnostářů se dalo přemluvit a koupit a ti vydali severní francouzskou Afriku Severoameričanům a Britům. Severní francouzská Afrika je jediné území, které získaly v tomto roce Anglie se Spojenými státy. Získaly je bez boje, podvodem. Co ztratily na Dalekém Východě ani z desetiny nevyvažuje to, co nyní našly v severní Africe.

Polsko bylo zdoláno v sedmnácti dnech, Jugoslavie v osmi dnech. Američané s Angličany stojí už v severní Africe bezmála dva měsíce a nepodařilo se jim hnout s Němci a Italy ve východním Tunisu. Pamatujeme posměšné zprávy z Anglie a z Ameriky z prvé poloviny listopadu, ve kterých se tvrdilo, že Němci dopravují naspěch hrstě lidí a malých tanků letadly do Tunisu a že tyto jednotky se spokojují tím, že tvoří

kruh kolem Bizerty a přístavu Tunisu. Ale ani tento kruh se během sedmi neděl nepodařilo Američanům a Angličanům prorazit. Němcům stačilo šest týdnů na plnou porážku Francie, Holandska, Belgie a Anglie na evropské pevnině, ale spojená vojska americko-britská během sedmi týdnů nejen že nevypudila Němce z Tunisu, dokonce místy neslavně ustoupila. A tak na počátku roku 1943 zůstalo Středozemní moře pro Anglii uzavřeným, nesplavným. Ačkoliv Američané s Angličany jsou už pomalu dva měsíce ve francouzské severní Africe, ani jediné britské nebo americké lodi se nepodařilo proplout z Gibraltaru do Alexandrie.

V roce 1942 se nepodařilo Anglii a Spojeným státům vytvořit druhou frontu v Evropě. Zato Osa se spojeneckým Japonskem nadělila Anglii a Spojeným státům druhou frontu ve Východní Asii a v Pacifiku. Nedávno jsme se dověděli z úst japonského státníka, že při východních hranicích Indie stojí britsko-americká armáda, čítající na milion mužů. Druhý milion Angličanů a Američanů stojí v Austrálii a na přilehlých ostrovech, při pobřeží západní Ameriky.

Zatím co druhá fronta, vytvořená Japonskem, poutá miliony amerických a britských vojáků, britsko-americká fronta v severní Africe nepoutá ani desetinu sil Osy, jaké poutají Japonci na britsko-amerických silách na Dalekém Východě.

Na pevnině v uplynulém roce spojenecký blok Anglie—Amerika—SSSR ztratil nenahraditelné oblasti strategických surovin a neobyčejně oslábl na moři. Tuto skutečnost nezamluví nejdrzejší nepřátelská propaganda. Z tábora stínů se ovšem ozvou hlasy, které se nadutě ptají, co jako říkáme té ohromné sovětské ofensivě na Donu. Asi právě tolik, co jsme řekli ještě ohromnější sovětské ofensivě před rokem. Co dělá dosud sovětské velení, je právě na chlup to,

co od něho žádá velení německé. Útočí v době pro útok nejvýš nepříznivé. Útočí za krátkých dnů a dlouhých nocí, které jsou na prospěch obránci. V době, kdy den trvá jen 8 hodin, dostane se útok při stejném tempu za 14 dní tam, kam v létě by dospěl za týden prostě proto, poněvadž v létě je den dvakrát delší než v zimě. Během minulé zimy bolševici za těžkých ztrát přistali na Krymu a na Kerčském poloostrově soustředili armádu mnohem větší, než je dnes spojená armáda britsko-americká v severní Africe, a přece tato sovětská armáda na Kerčském poloostrově byla do posledního muže na jaře uplynulého roku zničena. Bolševici se propracovali až na několik kilometrů k Charkovu, přerušili železnici Charkov—Krym, a přec jim to nic nepomohlo. Před rokem v zimě bojovali prostě marně. Co vydali v nesmyslné zimní ofensivě, to jim chybělo pak v jarní a letní obraně. Sovětská ofensiva se nedá vysvětlit nyní v zimě snahou po dobře propočítané porážce Osy, nýbrž jediné zoufalým pokusem vzepřít se neodvratnému osudu. Na jaře bude moci německé vrchní velení opět udeřit tam, kde to uzná za dobré.

Šeptalové se ovšem těší, že napřesrok konečně začne vytoužená veliká americko-britská ofensiva. Těšili se na tuto ofensivu spojenců už v roce čtyřicátém. Totiž čím dále, tím je menší naděje na úspěch, poněvadž lodního prostoru u nepřítele stále ubývá. Napřesrok budou mít Angličané a Američané ještě méně lodí než měli letos. Kdyby naše německá branná moc nebyla porazila Francii, Američané a Angličané neměli vlastně čím se v uplynulém roce chlubit. Americko-britské úspěchy se prozatím skládaly jen z obsazování kolonií bývalého spojence Francie. V Evropě neobsadili ani čtvereční kilometr.

Naděje nepřítelovy se soustřeďovaly jedině na bezohledné letecké útoky proti civilnímu obyvatelstvu Říše. Domníval se, že tím zmenší odolnost německého vojáka na frontě. Nepřítel v severní Africe počítal, že hlavní práci vezmou na sebe barevná žoldnéřská vojska, která hodlal postavit z obyvatel francouzské severní Afriky.

Tyto příštipkářské operace nepřátelských spojenců by měly smysl, kdyby Evropa se dala jako obležená pevnost zdolat hladem. Dnes však nestačí Evropu obléhat. Nedá se totiž vyhladovět. Na Evropu se bude musit útočit a kde se k tomu vezmou na straně Anglie a Spojených států síly, když světová říše japonská sama poutá polovinu vojsk britsko-americké koalice? Ty tam jsou krásné časy z prvé světové války, kdy ve čtvrtém roce války na straně britsko-americké stály ještě Francie, Italie a Japonsko.

Říše je uvnitř pevná. Tvrdne každou novou pohrůžkou nepřítele. Evropa se pomalu dává do pořádku. Srůstá hospodářsky, tříbí se politicky. Vrstvy, které ještě hledají štěstí v odbytém řádu, stále více a více slábnou a ustupují do pozadí. Současně roste nekompromisnost nacionálněsocialistické revoluce. Ti, co jsou s ní, neponechávají si zadní dvířka. Nestarají se, co na ně chystá nepřítel. Vědí jediné, že revoluce musí zvítězit a nepřítele tak potřít, aby už nikdy nezvedl hlavu.

Pro ty, kteří se ještě nevypořádali s dobou, je uplynulý rok velikým poučením. Co se kdysi mlčky přehlíželo nebo promíjelo, letos bylo přísně trestáno. Nejlépe vidí tito divní lidé tvrdost revolučního boje na postupně zostřovaných opatřeních proti Židům. Co potkalo a ještě potká Židy, může stihnout v evropských národech také ty vrstvy, které mají city k Židům a ne-

příteli blízko. Společenské postavení a tituly pochodující revoluci neimponují.

Pokud jde o náš národ, byl pro nás uplynulý rok těžkou školou. Málem že nad námi nebyl udělán veliký kříž. Ukázalo se však, že značná většina národa, hlavně široké vrstvy pracujících, pochopily dobu, ujasnily si výhody, které jim i našemu potomstvu přináší nacionálněsocialistická revoluce. Pracujeme pilně a upřímně pro Říši, která je naší velikou vlastí. Naše mládež poslechla hlasu revoluce a pomáhá jí pilnou prací ve všech oborech, do kterých byla postavena. Česká mládež se ukázala lepší, než kdo čekal. Potřebovala pouze pevné vedení a nový veliký cíl. Zítřek si nemusíme dokreslovat. Je jasný. Nepodařilo-li se dosud Evropu obsadit pěti stům sovětských divisí, nepodaří se to ani stovce divisí britsko-amerických. Občanská válka v Evropě je jednou provždy skončena. To, co jsme prožívali v uplynulém roce a co prožijeme ještě zřetelněji v roce přicházejícím, je epocha budovatelská. Prozatím musí práci velikého stavitele zítřka krýt branné síly Osy na zemi proti bolševickému východu a na moři a ve vzduchu proti anglo-americkým pirátům, kteří však více hřmotí slovy, než zbrojí. Jsme svědky opačného zjevu než v prvé světové válce. Tehdy rok po roce hospodářsky a politicky německý týl fronty ochaboval. Nyní se rok od roku hospodářsky a politicky upevňuje a násobí. A kde tvrdne hospodářsky a politicky týl, tam nemůže vojensky povolit fronta. Tam se může jedině zvítězit. A Říše zvítězí!

*

Dbal jsem, aby každý týden český člověk slyšel něco pravdy o celkové situaci, kterou nepřítel skresloval do nemožnosti. Snad tyto rozhlasové přednášky vykonaly svou úlohu, i když mi kdekdo dokazoval, že ministr

má si „dát na sobě více záležet" a že se nemá tolik exponovat. Někdy však je dobré, když ministr leze třeba po čtyřech, jen když pár hlupáků přivede k rozumu:

Má nepřítel nějaké naděje?

8. ledna 1943.

Čím déle trvá, tím více ukazuje tato válka zvláštní ráz na rozdíl od války v letech 1914—18. O novoročí v roce 1918 se mnoho mluvilo na všech stranách o míru. Dělaly se nabídky přímé i nepřímé s obou stran. Tyto dny jsme nic podobného nemohli zjistit. Boj je mnohem tvrdší, poněvadž jeho pozadí je vážnější. Velmi dobře zhodnotil poměry v této veliké válce francouzský ministerský předseda Laval, který právem poukázal na hlavního vinníka, jímž jsou Spojené státy americké, i když Anglie prvá tuto válku podpálila.

Není také samo sebou, že Roosevelt na počátku druhého roku války Spojených států se vytasil s Bílou knihou, v níž se hájí proti nařčení z válečného imperialismu. Má proč dokazovat, že nezavinil, co zavinil. V prvé válce světové válčily Spojené státy více penězi než materiálem a mužstvem. Než padl prvý americký voják v boji proti Německu v prvé světové válce, uplynulo mnoho času. Spojené státy vyhlásily Německu válku 6. dubna 1917. Až v červenci se objevila ve Francii prvá americká divise. K prvému výročí vstupu Spojených států do války bylo ve Francii v roce 1918 jen 5 amerických divisí, jejichž ztráty obnášely necelých tisíc padlých. Tehdy to byla pro Spojené státy opravdu válka nekrvavá, procházková.

Roosevelt se má proč ospravedlňovat. V březnu 1943 tomu bude deset let, co řídí osudy Spojených států. Jako Churchill také Roosevelt je rekvisitou

zděděnou z prvé války světové, ve které byl pomocníkem pověstného šejdíře Wilsona, kterému dělal státního podsekretáře v ministerstvu námořnictví. Roosevelt pokračoval také důsledně v politice Wilsonově, která byla politikou vměšování do všeho, co se Ameriky netýkalo. Proto až zajde hvězda Rooseveltova, Amerika bude proklínat jeho politiku podobně jako proklínala po prvé válce světové politiku Wilsonovu, ale s tím rozdílem, že tentokrát bude mít Rooseveltova politika podíl na porážce, zatím co politika Wilsonova se přifařila k pochybným vítězům.

Roosevelt má proč se ospravedlňovat. Co dosud ztratily Spojené státy v této válce za prvý rok, je více než stonásobek toho, oč přišly za rok v prvé válce světové. Při tom nesmíme ani Rooseveltovi, ani Churchillovi křivdit, že se něčemu z prvé války světové nepřiučili. Churchill se naučil, jak zacházet se spojenci. Prozatím jich měl devět a z těch sedm zničil. Jsou to Polsko, Francie, Norsko, Holandsko, Belgie, Řecko a Jugoslavie. Zůstaly mu jen Sovětský svaz a Spojené státy, které postrkuje před sebou. Churchill se ve vedení války nepolepšil, ale k spojencům se stal bezohlednějším.

Roosevelt nechce tentokrát odejít z války bez územní kořisti, jak tomu bylo se Spojenými státy v prvé válce světové. Tehdy z koalice, tvořené z Anglie, Francie, Ruska a Spojených států, prvé odpadlo Rusko. Pamatujeme se, jak o kůži tohoto spojence se škorpily Anglie s Francií. Anglie obsadila Kavkaz s naftou a ruské přístavy v Severním a Baltickém moři. Francie štvala Poláky, aby obsadili Kyjev a Ukrajinu. Ani Anglii, ani Francii při tom nešlo o potření bolševismu. V okamžiku, kdy podlehla Německá říše, neměly zájem na spořádaném Rusku, proto tam dále živily občanskou válku.

V této válce z koalice britsko-francouzsko-sovětsko-americké prvá odpadla Francie. Proto jí její ušlechtilí spojenci připravili osud carského Ruska a dělí se o její kolonie. Tvoří ve francouzském národě nepřátelské tábory, jež si navzájem hrozí občanskou válkou. O dědictví po Francii zápasí proto tak urputně Anglie se Spojenými státy v dobrém vědomí, že ostatní Evropu už tak jako tak postoupily Sovětskému svazu.

Churchill, jak už jsem řekl, zničil sedm svých spojenců takřka do posledního vojáka. Opačný zjev vidíme na naší straně, na straně mocností Paktu tří. Velkoněmecká říše šla do války zcela sama a do prosince minulého roku získala sedm spojenců: Italii, Japonsko, Slovensko, Finsko, Rumunsko, Maďarsko a Charvátsko. Zatím co území sedmi Churchillových spojenců je obsazeno nepřítelem, na území sedmi spojenců Velkoněmecké říše v Evropě a v Asii není jediného nepřátelského vojáka.

V Anglii a v Americe se strašně pyšní americkou armádou v severní Africe. Pokud jde o počet vojáků, americká pomoc Anglii v severní Africe není něčím ohromujícím. Obě armády, britská i americká, budou mít v severní Africe velmi mnoho starostí.

V Londýně blábolí mnoho o tom, že Italie je vyčerpána válkou. Ve skutečnosti Italie ještě pořádně své zálohy nezasadila. Proti Francii válčila týden. V Řecku a v Albánii nasadila jen několik divisí. V severní Africe bojiště nedovoluje vůbec použití masových armád. Jistý počet italských divisí je nyní na východní frontě proti bolševikům. Italie spoří silami pro dlouhou válku. Její zálohy budou mít ještě příležitost ukázat nepříteli, že jsou tu.

Sedm spojeneckých států, které hodil Churchill celé i s peřím do chřtánu válce, mělo celkem 125 milionů obyvatel. Tedy zhruba právě tolik jako Spojené státy.

O tyto živé zálohy Churchill přišel a s tím, co ztratil v Sovětském svazu, je to daleko přes 200 milionů obyvatelů Evropy.

Britsko-americká propaganda vědomě klame sebe i jiné, mluví-li o pomoci Spojených států proti Evropě. Spojené státy jsou strategicky neutralisovány Japonskem. Proti Evropě válčí jen hubou a expediční armádou, která je, jak už jsem řekl, velmi malá, mnohem menší, než byly na příklad zmobilisované síly Belgie.

Proti Evropě ve skutečnosti stojí část britského imperia společně se zbytkem Sovětského svazu. Evropští spojenci Velkoněmecké říše čítají okrouhle 90 milionů obyvatel, tedy právě tolik jako zbytek Sovětského svazu bez Dalekého Východu. Tak tedy ve skutečnosti vyhlíží situace.

Velikou chybu dělá britská nadutost společně s americkou chvástavostí, když podceňují japonské možnosti i po těch trpkých zkušenostech, které dosud sklidily. Jsou ještě mezi námi pamětníci časů, kdy na počátku tohoto století se Japonsko odvážilo války s carským Ruskem. Kam prý se hrabe japonský trpaslík na ruského obra, říkalo se tehdy. Ale trpaslík nebyl trpaslíkem a obr se neukázal obrem. S carským Ruskem za války proti Japonsku bylo to docela tak, jako je to dnes se Spojenými státy za války s mocnostmi Paktu. Carské Rusko nemohlo včas vyslat na Daleký Východ dostatek vojsk, poněvadž mu na to nestačila sibiřská magistrála. Mělo nedostatečnou dopravu pozemní. Spojené státy nemohly a nemohou své síly dopravit včas na hlavní bojiště této války, poněvadž mají opět nedostatečnou dopravu námořní. Japonsko se spraví s nadutými Spojenými státy právě tak, jako se vypořádalo před necelými čtyřiceti lety s velkopanským Ruskem.

Spojené státy nejsou pro Evropu strategickým problémem. Evropu zajímá nejvýš spojenectví Anglie se Sovětským svazem. Uvážíme-li, že Anglie má druhou frontu na indických hranicích proti Japonsku, zbývá pouze Sovětský svaz jako hlavní protivník Evropy. A s ním si už bude Velkoněmecká říše vědět rady.

Není sama. Stojí za ní celá rozumná a pokroková Evropa. Sedm spojeneckých států seskupených v Evropě proti Sovětskému svazu má přes 200 milionů obyvatel. A dalších 180 milionů obyvatel Evropy přispívá k tomuto boji svou prací. Tím je zpečetěn osud 130 milionů obyvatel Sovětského svazu, kteří jsou nyní v zimní ofensivě hnáni na porážku a hladu vstříc.

Evropský průmysl pod řízením německých odborníků má dnes dvakrát větší výkonnost než spojený průmysl britský a sovětský. Americký průmysl má co dělat, aby čelil průmyslu japonskému.

Plány nepřítele jsou známy. Dokud Sovětský svaz dýchá, má se spojenými silami v prvé řadě zdolat Evropa. A až by Velkoněmecká říše podlehla, soustředilo by se válečné úsilí Spojených států, Anglie i Sovětského svazu proti Japonsku. Selže-li soustředěný útok nepřítele proti Evropě, zhroutil se tím vlastně celý jeho plán rozhodného strategického manévru.

Pak nastane u nepřítele chvíle úvah, jak tuto válku skoncovat jen trochu rozumně. Kdo bude proti, budou ovšem Židé. Proto musí býti Anglie, Spojené státy i Sovětský svaz připraveny na frontu, která v těchto státech vznikne proti Židovstvu. Pak nadejde čas tolik vytoužený a zaplacený tolika životy hrdinů, v němž nacionální myšlenka Nové Evropy potře židovský bolševismus a sociální myšlenka Nové Evropy vyhubí židovský kapitalismus. V této pevné víře žije také většina našeho národa, kterému zdůraznil tyto dny

náš veliký Vůdce Adolf Hitler, že vedle poctivého boje na frontě práce Říše od nás více nežádá.

Z nepřátelské ciziny se dobrodruzi opět chytají stébla v domnění, že několik povolených šroubů vyhraje pro ně tuto válku. V pokusech o povstání strhli loni hroznou porážku. Radí tedy skromně k sabotáži. Tyto zoufalé rady mohou dojít sluchu jen u sebevrahů. Ale neuposlechne jich nikdo, komu záleží na tom, aby náš národ žil a v Nové Evropě zítra něco znamenal.

*

Bylo k zoufání, co si šuškalové u nás svěřovali. Nepolevil jsem v týdenních výkladech. Ukázalo se, že jsem měl pravdu. Ovšem neukázalo se to už v lednu, nýbrž až počátkem dubna, kdy se Sověti vzdali ofensivy a americko-britská ofensiva v severní Africe ztratila na rozběhu. Zůstali jsme pevni ve víře a věrni danému slovu i ve chvíli, kdy se zdálo, že je kritická pro další vývoj války. Českým bloudům jsem česal rozevlátou kštici, kdy se dalo. Sem tam jsem přidal nějaký záhlavec. K tříměsíční ofensivě nepřítele jsem řekl v rozhlase toto:

Čtvrt roku soustředěného nepřátelského náporu.

15. ledna 1943.

Jsou tomu právě tři měsíce, co Anglie, Spojené státy a Sovětský svaz zahájily na všech frontách proti Ose zimní ofensivu, která nám měla připravit těžké porážky v severní Africe a na jižním křídle východní fronty. Africká armáda maršála Rommela měla být zničena, všechna vojska německé Říše a jejích spojenců na východě měla být rozdrcena a smetena. Ve chvíli, kdy vojska Osy byla v sovětské stepi a v severní Africe napadena od východu a tam spoutána těžkým

obranným bojem, v severní Africe měla dostat smrtelnou ránu odzadu ve chvíli, kdy francouzská severní Afrika byla vydána Spojeným státům jako základna pro úder proti jižní Evropě, hlavně proti Italii.

Od chvíle, kdy se Američané vylodili v severní Africe, uplynulo už pomalu deset týdnů. Ačkoliv Stalin napíná všechny síly, v severní Africe se mnoho neděje. Tuniské pobřeží s velikým předpolím je v rukou vojsk Osy. Rommel stáhl své neporušené hlavní síly k západu. Účetní uzávěrka v severní Africe pro Američeny a Angličany prozrazuje, že ztráty Osy v Egyptě a v Cyrenaice jsou převáženy ztrátami Američanů a Angličanů jak na lodním prostoru, tak na tisících a tisících utopených vojácích, o něž se zasloužily německé ponorky a letadla Osy. Americká expedice do severní Afriky se ukázala operační spekulací. To počíná tušit tyto dny také jinak nechápavá veřejnost Spojených států a volá po odstranění generála Eisenhowera.

Co se podařilo po tříměsíční ofensivě na východě Sovětskému svazu? Tamní velení vědělo dobře, že na naší straně jsou pohotově veliké zálohy pro odvetný úder. V prvé řadě tedy šlo o to, různými klamnými, i když jinak velmi energickými útoky, tyto německé zálohy spotřebovat, vylákat je předčasně do fronty a na nepravá místa. Poté měl následovat rozhodný úder, jehož obětí mělo být celé německé jižní křídlo.

Pamatujeme si dobře, že z počátku se bolševici tvářili, jako kdyby vší mocí chtěli z prostoru Kalinin—Toropec proniknout do týlu německé fronty leningradské. Současně byly v běhu těžké útoky proti Stalingradu, který je od Leningradu vzdálen 1200 km. Těmito vedlejšími útoky se však německé velení nedalo klamat. Vědělo dobře, že sovětský štáb chystá úder

neobyčejně velikých mas pancířů, letectva a pěchoty na středním Donu.

Sovětská strategie nemá totiž zvlášť bohatou fantasii. Kdo trochu válce rozumí, ví, že bolševici se bojí především o kavkazskou naftu. Proto podniknou všechno, aby zastavily postup německého jižního křídla. Před rokem se bály o úrodnou Ukrajinu a doneckou průmyslovou pánev, proto na jaře minulého roku Timošenko podnikl proti německému jižnímu křídlu soustředěnou ofensivu od Charkova a z Kerče. Cílem té ofensivy byl Dněpr. Německé síly, které byly na východ od Dněpru, měly být odříznuty a zničeny.

Pamatujeme se dobře, jak německé síly na východ od Dněpru byly napadeny rázem se tří stran a přec plán Timošenkův skončil plnou porážkou bolševiků. Nic mu nepomohlo, že se propracoval pod Charkovem až na 80 km k Dněpru. Nic mu nepomohlo, že v zimě se zmocnil prostoru mezi Taganrogem, Rostovem a Stalinem. Ustupoval nakonec až k Stalingradu.

Bolševici myslili, že se povede v zimě, co se nepodařilo na jaře. S tím rozdílem, že místo bitvy na Dněpru musila se svést bitva na Donu. Jejím cílem bylo od středního Donu proniknout k Azovskému moři a zmocnit se Rostova. Postup sovětských mas přes zamrzlý Don na Rostov od severu měl podporovat úder jiné sovětské masy, nasazené na jih od Volhy směrem na Rostov, ale od východu.

Vítězný křik od Donu v minulém týdnu u nepřítele utichl. Poněvadž obě útočné hlavní sovětské masy byly zastaveny a nemohou s místa, obnovilo sovětské velení svůj průpravný manévr a útočí opět většími silami na severu z prostoru u Toropce, jihovýchodně od Ilmeňského jezera a pod jezerem Ladožským. Současně jsou hlášeny zuřivé útoky na stalingradskou frontu. Dnes se pokouší o útok celá sovětská fronta

v naději, že se podaří odhalit místo málo kryté, kde se trhlina už nedá ucpat volnými zálohami. To už není strategický manévr velikého stylu, nýbrž zoufalé pokoušení Pána Boha. Útokem na celé frontě se snaží sovětské velení marně zabránit našim vojskům ve svobodném manévru strategickými zálohami.

Sovětům se podařilo opravdu vypravit do pole tuto zimu veliké síly. V Anglii a v Americe mají radost z toho, že se nedali Stalinovými nářky oklamat a že nezřídili pod tlakem jeho hrozeb druhou frontu v Evropě. Dokud Stalin má čím válčit, Anglie s Amerikou budou jen přihlížet, poněvadž nemají zájmu na tom, aby Sovětský svaz nějak pronikavě vítězil. Sovětský svaz má pouze usmýkat Říši a pak může táhnout k čertu.

Zimní ofensiva nepřítele vyhlíží prostě tak, jako dosud všechny jeho ofensivy. Anglie se dívá, jak krvácí Sovětský svaz. Anglo-americké operace v severní Africe byly proto velikým politickým podvodem, jehož obětí strategicky se stal Stalin. Angličané a Američané tvrdili Stalinovi, že musí útočit v zimě, kdy se dá útočit také v severní Africe, aby Osa byla sevřena se všech stran. A Stalin věřil.

Ale i mistr chytrák dostane někdy na pamětnou. A to se ukázalo nyní v Atlantiku, kde podle zpráv britských a amerických se jen hemží německými ponorkami jako žraloky. Útočí prý v celých hejnech. Zatím co Osa na pevnině přešla do strategické obrany, na oceánech je v útoku, který nese větší ovoce než pozemní útoky nepřítele. Úplné potření velikého cisternového konvoje, určeného pro severní Afriku, je mistrovským dílem ponorkové války.

Jak si cení Daleký Východ Anglii a Spojené státy jako velmoci, ukazuje případ nacionální Číny, která tyto dny vyhlásila anglo-americkým mocnostem vál-

ku. Vančinvej, president nacionální Číny, která má na 250 milionů obyvatel, byl ještě před čtyřmi lety spolupracovníkem Čankajškovým. Vančinvej však jako ministr zahraničí poznal za války proti Japonsku, že britská a americká láska po zajících skáče. Poznal slabost Anglie, podobně jako jsme ji poznali před čtyřmi lety také my. Proto se rozešel s Čankajškem a hledal čínská práva na budoucnost u Japonska. Japonsko odpovědělo krásným gestem na válečnou spolupráci nacionální Číny. Zřeklo se všeho území, které kdy mělo v rámci čínské svrchovanosti.

Nebylo by dobré, kdyby se podceňoval vstup nacionální Číny do války. Nacionální Čína prozatím nemá velikou armádu, ale má zato nepřeberné zálohy, hlavně pracovní. Nacionální Čína je pánem celého čínského pobřeží, zatím co Čankajšek je zatlačen do vnitrozemí a odříznut od celého světa. Nacionální Čína bude své území i s pobřežím hájit jak proti Čankajškovi, tak proti jeho anglo-americkým spojencům.

To znamená, že se na čínské frontě uvolní značné japonské síly. Na asijské pevnině se podařilo japonským zbraním a japonské politice vytvořit mezi řekou Amurem na severu a indickou hranicí na jihu blok Mandžuska, Číny, Indočíny, Thai, Malajska a Burmy o více než 370 milionech obyvatel, počítáme-li do toho Koreu. Před desíti lety mělo Japonsko na asijské pevnině jen Koreu o 20 milionech obyvatel. Jsem přesvědčen, že Japonsku se spíše podaří miliony východních Asiatů postavit do pole proti Anglo-Američanům, než Anglii zmobilisovat miliony Indů.

Roosevelt pozdě poznal, že chybil, když drze zatajoval ztráty Spojených států v námořní válce proti Japonsku. Když totiž přišel před senát s požadavky nových astronomických úvěrů, senát tyto úvěry pokládal za zbytečně veliké, když prý podle amerického zpra-

vodajství Japonsko je už tak zdeptáno, že mír by mohl být na dosah ruky. A tak nezbylo Rooseveltovi než alespoň s kouskem pravdy ven. Musil přiznat, že Japonsko je silnější než bylo před válkou a že pustilo Rooseveltovým eskádrám pořádně žilou.

Selhání nepřátelských útoků na východě a v Africe, veliké úspěchy německých ponorek proti námořním spojům americké expediční armády v severní Africe a vyhlášení války nacionální Čínou Anglo-Američanům představuje týdenní bilanci, kterou se nepřítel příliš chlubit nemůže. Hradby evropské pevnosti na východě i její předsunutá stráž v severní Africe drží dobře. N á š ú t o k n a o c e á n e c h m o h u t n í, a t o j e r o z h o d u j í c í.

Už čtvrtou zimu přehrává nepřítel desku se stejnou písničkou. Jaro prý přinese jistojistě porážku Osy. Nechme mu tu zábavu, když dnešek mu nepřináší žádné jiné potěšení. Starý Řím vydržel desítiletí proti židovskému Kartagu. Podobně vydrží také nacionálně-socialistická revoluce, ať už to stojí cokoliv. Veliká doba žádá také veliké oběti na krvi a potu.

*

Rok chtěl podat ruku roku příštímu. Vláda dr. Krejčího se blížila prvému výročí. Ministr lidové osvěty jako ministr politický byl přirozeně nucen podat přehled vládní práce za uplynulý rok. Udělal to rád. Nikdo z členů vlády se nemusil za tento rok těžké a vypjaté práce stydět. Pozval jsem německé a české novináře opět do Kolovratského paláce a učinil jsem k nim projev, který byl stručnou bilancí nejen naší práce, nýbrž také naší nezlomné víry v nový evropský řád, který už nezvrátí ani sovětská ofensiva, ani tlachy amerických a britských Židů:

Rok práce vlády doktora Krejčího.

18. ledna 1943.

Meine Herren!

Ich danke für Ihr Erscheinen und freue mich, bei der heutigen Presse-Sonderkonferenz vor Vertretern der deutschen und tschechischen Presse einen Überblick über ein Jahr Arbeit der am 19. Januar 1942 neugebildeten Protektoratsregierung geben zu können.*)

Pánové! Zítra tomu bude rok, co došlo k rekonstrukci protektorátní vlády. Současně byla působnost jednotlivých ministerstev zjednodušena a upravena tak, aby odpovídala odborným skupinám v úřadu pana říšského protektora. Nově byl zřízen úřad lidové osvěty, který byl na konci května minulého roku panem říšským protektorem přejmenován na ministerstvo.

Teprve čas ukázal a doufám, že ještě ukáže, že tyto změny, provedené z vůle zesnulého Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha byly hlavně po stránce organisační dílem velkolepým, které přineslo užitek Velkoněmecké říši a dalo nové slibné možnosti českému národu.

Nemám v úmyslu chválit práci, kterou vláda vykonala. To, co máme za sebou, je věcí především kritiky vaší i celého národa. Mohu pouze říci, že se vláda této kritiky nebojí a že se jí ráda podrobuje.

Dědictví bylo prabídné, když se nová vláda ujímala práce. Myslím hlavně dědictví politické. Ve staré vládě

*) Pánové! Děkuji Vám, že jste se dostavili, a těším se, že Vám mohu při dnešní zvláštní tiskové poradě dáti před zástupci německého a českého tisku přehled o roku práce protektorátní vlády utvořené 19. ledna 1942.

totiž seděli lidé, kteří se domnívali, že úkolem české politiky je především co nejméně dělat pro Velkoněmeckou říši a pasivním chováním poskytovati za války nepříteli cenné pomocné služby, které podle jejich ubožáckého názoru budou jednou později honorovány. Tito zrádci a intrikáni podrývali také autoritu pana státního presidenta u českého lidu tím, že se snažili jednoznačnou politiku Háchovu vykládat podle svého.

Osud byl českému národu v posledních čtyřech letech třikrát velmi milostiv. Po prvé to bylo, když nepřítel lidu č. 1 Beneš jako president po mnichenské konferenci se vytratil z pražského hradu, aniž se mu zdařilo podpáliti válku, do které měl tisíc chutí. Tehdy mu selhaly nervy.

Po druhé v březnu roku třicátého devátého, kdy náš pan státní president po odtržení Slovenska odjel do Berlina a požádal Vůdce, aby vzal Čechy a Moravu pod svou ochranu.

Po třetí v roce čtyřicátém prvém na podzim, kdy do Prahy vyslal Vůdce Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha, který zbavil český národ tvrdým zásahem největších a nejnebezpečnějších zrádců lidu a intrikánů. Především odhalil tehdejšího ministerského předsedu Eliáše, který se pokoušel o politiku dvojího želízka, jak to dělal později ve Francii pověstný dobrodruh Darlan.

Eliáš a jeho parta milovali starý odumírající svět demokraticko-židovského kapitalismu a při tom na oko koketovali s Říší. Ani zdaleka je nenapadlo v českém lidu probouzet důvěru k Velkoněmecké říši. Nešlo-li už o rozněcování otevřeného nepřátelství — k tomu se jim nedostávalo odvahy — spokojovali se tito lidé alespoň pěstováním co největší cizoty Čechů

k velikému německému národu a k Velkoněmecké říši. Při tom si tito ubožáci myslili a hrdě to ostatně o sobě tvrdili, že jsou vynikající státníci.

Mnohý z vás, pánové, by mě snad nyní přerušil a pokusil se tvrdit, že je škoda slov o této společnosti, v jejímž čele stáli Eliáš s Klapkou. Nesdílím s vámi váš názor. Na Francii dnes zřetelně vidíme, co dovedla banda prohnaných čachrářů tropit za zády takové autority, jakou je maršál Pétain. U nás to bylo podobné. Český Darlan Eliáš se svými pomahači se skrýval za autoritou presidenta Háchy.

Když jste se blíže podívali na dílo, kterému se tato společnost všemi silami věnovala, pak jste viděli, že otázky, souvisící s osudem českého národa, byly jí lhostejné, jako byly lhostejné těm, kteří nás na jaře a na podzim r. 1938 přivedli na pokraj záhuby — myslím Beneše a jeho přátele. V prvé řadě tito zrádci hleděli všemi způsoby zachraňovat starý řád nepřátelský Velkoněmecké říši. Hleděli při životě zachovat všechno, co zaváněl starou politikářskou demokracií, co věřilo v starý hospodářský zmatek, poněvadž starým hospodářským řádem se to s dobrým svědomím nedá nazvat.

V té chvíli, kdy Říše zakročila proti těmto pletichářům a velezrádcům, vykonávala vůči českému národu skutek milosrdenství. Operovala nádor, na který náš lid mohl zajít, nádor, který otravoval jeho krev. Při té příležitosti pokládám za nutné zdůraznit, že dnešní vláda Protektorátu nemá žádný zájem na osudu těch, kteří riskovali existenci národa a kteří ohrožovali Říši, jež je také naší vlastí. Trest, který tyto pleticháře a domýšlivce stihl, byl tvrdý, ale spravedlivý. Říše nás zbavila živlu, který brzdil český vývoj, který volil špatné cesty.

Před rokem stála nová protektorátní vláda před ve-

likými úkoly. Věděla dobře, že přejímá vysoce historickou, zatím nepopulární a krajně namáhavou úlohu. Mnoho důvěry bylo tehdy zničeno. Český národ stál tu jako národ záhadných záměrů a zcela nejasného postoje. Spiklencům a ješitným politikářům šlo ostatně o to, aby se nad spolehlivostí českého lidu v Říši přemítalo. Každé přísné opatření Říše v tomto prostoru tyto zrůdy těšilo, pokud ovšem nedopadalo přímo na jejich hlavy.

Proto jsme si určili jako prvý úkol obnovit důvěru Říše k českému národu. Za předchozí tři roky bylo ovšem mnoho zanedbáno a představy v českém lidu pokřiveny. Při tom se páni intrikáni vždy oháněli tvrzením, že je třeba brát zřetel na „mentalitu" národa. Marně jsem ještě jako soukromník ukazoval, že kdyby učitel bral ohled na mentalitu žáků, musil by zavřít školu a chválit různá skotáctví.

Veliké nacionálněsocialistické revoluci nikdo z těchto intelektuálů nechtěl rozumět a nerozuměl. V jádru byli tito lidé přesvědčeni, že nacionálněsocialistické hnutí je jen náhodným a násilným diktátem několika odvážných jednotlivců, kteří utiskují německý národ a proti kterým se dá politisovat. Když byla jejich aktivní intrika směrem k Říši pocuchána skutečností, rozhodli se uvnitř českého národa potlačovat všechno, co by mu dalo jasný obraz o nacionálněsocialistické revoluci, a co je hlavní, o poměrech, které nastaly v Evropě po politické porážce západních demokracií v Münchenu, v Polsku, ve Francii, na Balkáně a po četných porážkách sovětských armád v roce 1941.

Všechno, co vykládala šuškanda živená Židy a emigranty, to se v lidu nevyvracelo, naopak dále živilo a zpestřovalo. Hluboko v sovětské stepi zuřila veliká obranná bitva, ve které čelila německá branná moc bolševickým útokům násobeným nevídanou krutou zi-

mou. Čeští státníčkové vysedávali u přijimačů a hltali tlachy londýnských a moskevských Židů. Tehdy ukázali tito lišáci pravou tvář. Byli přesvědčeni, že na jaře roku 1942 sovětská vojska budou v Praze a podle toho dělali svou politiku. Popouzeli lid a Říši připravovali těžkosti, dokud jim na to ovšem nepřišla. A přišla na to záhy, jak ukázal zásah Vůdcův, který k nám vyslal svého nejlepšího pomocníka, aby Čechám a Moravě vrátil pořádek a zrádce po zásluze potrestal.

Takové bylo naše dědictví po lidech, které pan státní president ve své velkodušné důvěřivosti pověřil státní mocí. Obdoba s poraženou Francií je tu až zarážející. Rozdíl je pouze v tom, že ve Francii se Laval dostal k moci, až když Francie prohrála všechny trumfy, které jí Říše velkomyslně ponechala po podepsání příměří. Nám přec jen ještě něco zbylo. Českým Darlanům osud nepopřál času, aby dovršili dílo zkázy.

Před rokem ta část českých intrikánů, která ještě ušla zaslouženému trestu, dívala se na novou českou vládu se shovívavou útrpností. Podle londýnských tlachů Říše stála těsně před hladovou revolucí. Moskva tvrdila, že sovětská vojska mají otevřenou cestu k Warschau a Kyjevu. V severní Africe s velikým křikem Angličané podnikali ofensivu proti generálu Rommelovi. K tomu si přimysleme vstup Spojených států do války. Ale po boku Říše vstoupilo Japonsko do zápasu a už v prvých dnech prokázalo svou převahu ve vojenské údernosti.

A my jsme se nedali! Pustili jsme se do práce a do boje s nepřítelem nejen proto, že jsme byli upřímně přesvědčeni, že Říše nakonec vyhraje, nýbrž proto, že jsme neviděli pro Evropu jiného východiska k životu než právě vítězství Velkoněmecké říše. Znali jsme slabost Anglie, uvědomovali jsme si pochybné počtářství Spojených států, které sebevražedně podceňovaly Ja-

ponsko. Viděli jsme pouze sovětskou Evropu v okamžiku, kdy německý voják podlehne.

Zde šlo o více než o přiskřípnutý národní prstíček, který jsme strkali, kde se svírá. Šlo o celou kulturu, která odkojila všechny evropské národy bez výjimky. A tato kultura byla v sázce v okamžiku, kdy se slabá Anglie spojila se Sovětským svazem. Bylo naší vlasteneckou povinností stupňovat sílu nacionálněsocialistické revoluce a upřímně přispět k jejímu vítězství.

Dílo se nám dařilo. V zemi byl klid. Český člověk se velmi rychle probíral ze lživého podroušení, do kterého jej přivedli čeští intrikáni společně s nepřátelskou propagandou. Rommel v severní Africe dal Angličanům na pamětnou. Na Krymu se ukázalo, že německá branná moc pokračuje v porážkách sovětských armád se stejnou tvrdostí jako v létě minulém.

Tento slibný vývoj u nás se nepříteli nelíbil. Nechtěl, aby v Čechách a na Moravě byl klid. A tak sáhl k zoufalému prostředku. S pomocí agentů, jež k nám poslal vzdušnou cestou, organisoval atentát na Zastupujícího říšského protektora ᛋᛋ-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha. V prvé chvíli se zdálo, že emigrantům a jejich pomahačům mezi námi se jejich plán splnil, osud českého národa vypadal zpečetěn. Jen ostří nás dělilo od osudu Židů a Poláků.

Před rokem jsme vypověděli nepříteli boj o duši českého národa. Bojovali jsme jej dobře. Ustupoval. Po atentátu se zdálo, že všechna naše práce byla marná, že pro český lid není záchrany. Ale nevzdali jsme se. Dobrý bojovník je poražený teprve, když dodýchal. Po té hrozné ráně jsme ještě dýchali, třeba ztěžka.

Pamatujete se, jak ministerstvo lidové osvěty začalo svolávat tábory lidu, na kterých postupně promluvili všichni členové vlády. Během měsíce bylo

uspořádáno na území Čech a Moravy devět veřejných projevů, kterých se účastnilo přes 600 000 osob.

Nevypjali jsme síly nadarmo. Vrazi byli zneškodněni a jejich pomahači po zásluze ztrestáni. Pět týdnů, které tehdy prožil český národ v obavách o svůj osud, bylo pro vládu dobou veliké zkoušky. Myslím, že obstála. Rozhodovat o tom, co jsme vykonali, budou příští generace. Pro nás je uspokojením, že po emigrantském vpádu s pomocí padákových agentů, vyslaných na zdejší území, nastalo v českém národě veliké vystřízlivění.

Mohu vám říci, že vláda se lidu nebála. Neustupovala před jeho slabůstkami, nesnažila se jej hýčkat. Zacházela s ním naopak jako s nemocným v horečce, kterému je třeba násilím vnutit hořký lék.

Na všechny povídačky o síle Spojených států a Sovětského svazu jsme odpovídali pevnou vírou ve vítězství Říše. Myslím, že jsme se nepřepočítali a že se také nepřepočítáme, i když tu a tam některý mudrlant hude ještě svou. Vstupujeme do nového roku s pevnou vírou ve věc Nové Evropy, v slávu a sílu Říše a dobrou budoucnost českého národa.

Zde bych rád různé počtáře upozornil na skutečnost poučnou i výstražnou. Na kulturní svébytnost a kulturní rozvoj má zítra nárok pouze ten národ, který svou kulturou a celým svým počínáním i životem slouží společné věci Říše a Nové Evropy. Národ, který by se chtěl vymknout povinnostem k Říši a k novému řádu, národ, který by své kultury zneužíval k zrádné a reakcionářské činnosti, nemá zítra práva ani na život, ani na kulturu, která tento život zkrašluje a obohacuje. V Nové Evropě nebude mít místa národní kultura, která by tu představovala cizorodé, od jiných isolované těleso.

Největšími nepřáteli českého národa a jeho kultury

v Evropě i Říši jsou ti jeho vlastní příslušníci, kteří by si přáli, aby český národ s Říší a s Novou Evropou nechtěl mít nic společného. Ovšem v tom okamžiku také Říše a Nová Evropa nebude hledět mít nic společného s ním. Isolace je však naše smrt. A tu nedopustíme, i kdyby z českého národa měly zmizet další stovky bláznů a zaprodanců. Vyskytnou-li se ještě v českém národě lidé, kteří straní nepříteli, nikdo je nepolituje. Budou to odsouzenci. Čím je tato válka delší, tím více se čistí český národ od nepřátelské nákazy. Mnozí z těch, kteří se ještě před rokem vysmívali a myslili, že všechno přechytračili, došli odplaty, a ti, co tu a tam zbyli, té odplaty se ještě dočkají. Na každého dojde. Proti chytrákům pracují dějiny.

Ptá-li se mne někdo, oč se opírá protektorátní vláda v českém národě, pak odpovídám, že o ty vrstvy a stavy, které vždy představovaly jistotu národní budoucnosti. Že protektorátní vládu nenávidí určitý druh duchovních pensistů z inteligentských kruhů, je pro ni vyznamenáním. Jde s námi mládež, jdou s námi uvědomělí dělníci a sedláci. Za námi stojí víc než politická strana chápaná podle starých pojmů anebo koalice politických stran. Jsou to rozumné vrstvy národa a konečně je to zákonitost vývoje, která dá jednou za pravdu státnímu presidentu Háchovi, jako dala za pravdu svatému Václavu před tisíci lety.

Kdo dobře vystihl směr, kterým kráčí budoucnost, nepotřebuje se bát nikoho. Může riskovat, že bude po jistou dobu nepopulární a nenáviděný. Ne před rokem, nýbrž již před třemi roky jsem si dovolil tvrdit, že český národ potřebuje si především odpočinout od vší politiky, že se musí rozhlédnout kolem sebe. Mnozí z těch, co to dobře myslili a kterým šlo o založení aktivistické strany v českém národě, zapomínali na skutečnost, že jsme uprostřed největší války lidských

dějin. Také Říše je dnes v určitém smyslu odpolitisována. Do německé nacionálněsocialistické strany nejsou už delší dobu přijímáni noví členové, ač by se přihlásily desítky milionů. Válka podle Clausewitze je pokračováním politiky vnitřní i zahraniční, ale jinými prostředky. Proto, dokud je těchto prostředků třeba, to je, dokud zuří válka, nepolitisuje se, nýbrž bojuje. Totéž máme s revolucí, která je pokračováním politiky jinými prostředky podobně jako válka, poněvadž revoluce je boj.

Za boje platí jiné zákony společenského života než v míru, zákony přísnější, poněvadž za války jde mnohdy o bytí a nebytí. A v této válce nastal právě podobný případ. Za války mnohem významnější politický činitel je svobodník, který protitankovým dělem dovede zneškodnit řadu nepřátelských pancířů, než nadšený řečník v týlu. Politika se dělá za války na frontě zbraní a za frontou v továrnách, dílnách a dolech. Ovšem při tom musí napomáhat propaganda, ale musí zůstat aspoň tak skromná jako voják.

Kdybychom měli na frontě vlastní vojsko, bylo by naším nejvýznačnějším politickým činitelem. Říše však od nás žádá jen poctivou práci pro frontu. Proto politickým činitelem největší důležitosti je česká armáda práce. Ta má největší politická práva, té patří naše uznání a úcta. Tato česká armáda práce se dělí na dvě části. Na část významnější, která je zasazena v Říši, a na druhou část podružnou, která se uplatňuje u nás doma.

Zdravá politika je budováním národní budoucnosti v nejčistším slova smyslu. Za boje se budoucnost staví činy na frontě zbraně a práce. Vůdce nechce na příklad připustit, aby místa, předurčená zítra hrdinům, obsazovali už dnes lidé týlu. Podobné je to také u nás. Tisíce a tisíce českých dělníků je dnes v Říši, mimo

domovinu. Jejich počet den ze dne roste. Na jejich výkonu závisí především budoucnost českého národa v rámci naší Velkoněmecké říše po válce.

S mnoha stran se mi činí předhůzky, proč jsem nezaložil novou stranu s programem nacionálněsocialistickým, v níž by se sloučily všechny české prvky věrné Říši. Zmínění poukazují na Norsko, Holandsko, Belgii, kde podobné strany vznikly.

Je třeba dvou věcí, než začneme uvažovat o novém politickém životě českého národa. Předně je třeba zlikvidovat všechno, co zavání starou dobou, která popírala historickou pravdu o sounáležitosti Čech a Moravy s Velkoněmeckou říší. To je především skutečnost historická a geopolitická, zcela nezávislá na nacionálněsocialistické revoluci, která dnes představuje Evropu. Český národ existoval přes 1000 let v rámci Říše. Vytvořil tu svou národní kulturu, která je rodnou sestrou veliké kultury německé.

Dokud český národ nebude prodchnut říšskou myšlenkou, nemůže být řeči o ničem ostatním. Říšská myšlenka je pro český národ myšlenkou s t á t n í. V tom je podstatný rozdíl mezi národem českým a jinými malými evropskými národy. Tím, že Češi žijí uprostřed národa německého, jejich politický vývoj musí ovšem volit zcela jiné cesty, než tomu je u jiných národů. Zatím co Holanďané a Norové v jistém smyslu a Finové de facto jsou s p o j e n c i Velkoněmecké říše, jsou Češi jejími p ř í s l u š n í k y. Spojenectví může být i rázu přechodného. Spojenectví je politika. Příslušnost je věc trvalá, na té se nedá politisovat.

Příslušenství k státu zná jen jednu rozumnou politiku, a tou je věrnost. Máme-li už mluvit o budování českého zítřku, pak k němu cesta nevede přes novou stranu, nýbrž pochopením nezměnitelné skutečnosti, že Češi s Němci jedno jsou a jedno zůstanou v rámci

Velkoněmecké říše, která představuje pro oba národy společný stát na dlouhé věky.

Proto musí být každému rozumnému Čechu jasno, že naše příslušnost k Velkoněmecké říši není v přímé souvislosti s nacionálněsocialistickou revolucí. Německá nacionálněsocialistická revoluce se pouze zasloužila o to, že obnovila starou sounáležitost Čech a Moravy s Říší.

Velkoněmecká říše bez Generálního gouvernementu má dnes přes 90 milionů obyvatel a v těch jsou zahrnuty dva celé národy: německý a český. V Evropě pouze několik tisíc Čechů žije dnes mimo hranice Velkoněmecké říše. Podobné je to také v poněkud větším měřítku s Němci. Vedle historické jednoty státní je tu současně ideálně vyřešena česká jednota národní v rámci velikého říšského celku.

Teprve až bude splněna prvá podmínka říšské myšlenky věrnosti k Říši, může se v českém národě uvažovat o druhé podmínce, kterou je jednota v rámci nacionálněsocialistické revoluce. Byl by veliký omyl, kdyby se česká budoucnost chtěla spojit jediné s myšlenkou nové české nacionálněsocialistické strany, která by se u nás vytvořila bez zřetele na to, jak dalece v národě zakotvila říšská myšlenka. Z 85 milionů Němců, které asi dnes čítá Velkoněmecká říše, jen asi desetina je příslušníky Nationalsozialistische deutsche Arbeiterpartei. Přitom všichni Němci bez rozdílu dnes podléhají povinnosti branné i pracovní. Uvažujme jen, jaká by to byla spravedlnost, kdyby ve společné Říši 77 milionů Němců nebylo politicky organisováno, ač plní brannou i pracovní povinnost, a zato 7 milionů Čechů, kteří podléhají jen lehčí pracovní povinnosti, by si mohlo utvořit politickou stranu třeba z celého národa.

Ale ještě jiná věc je zde na pováženou. Známe spra-

*

vedlivé výroky Vůdce a jeho nejbližších spolupracovníků o tom, že strana vytvořila Říši a že tomu nebylo naopak. U nás nebylo žádné české strany, která by byla přivodila návrat Čech a Moravy do Velkoněmecké říše. U nás to provedl státní president. V Říši má strana výsostná práva nadstátní. U nás nic takového nepřichází v úvahu, poněvadž výsostná práva nad Protektorátem má Říše. Známe ostatně, k jakým koncům vedl u nás pokus s vytvořením jednotné masové strany národní, jejíž výbor měl dozírat na práci vlády. V podstatě nešlo o nic jiného než o jeden z nástrojů, který potřebovali demokratičtí spiklenci k tomu, aby před Říší a nacionálněsocialistickou revolucí skryli trosky demokratického parlamentárního zlořádu.

K politice, která měla za úkol zachovat český národ a začlenit jej do plodného zítřka, nevedla cesta přes masovou, jednotnou stranu prolezlou demokracií. Ale nebyla schůdná ani cesta přes různé politické frakce, které u nás za demokracie byly protidemokratické a nacionální. Tyto frakce rekrutovaly své členstvo z městské střední a vyšší vrstvy. Proto představovaly něco podobného, jako nacionální strany pravice před desíti lety v Říši. Ale v žádném případě tu nešlo o hnutí, jež za demokracie byla jen vzdálenou obdobou hnutí německého nacionálního socialismu. Všem těmto frakcím i ve čtvrtém roce Protektorátu chyběly pracující masy průmyslové a zemědělské.

Největší slabostí těchto aktivistických frakcí bylo, že větší nenávist chovaly jedna k druhé než k nepřátelům Říše. Boj o moc byl vedoucí vzpruhou všeho počínání. Hlavní činnost těchto frakcí pozůstávala v potírání aktivistů jiných odstínů, ať se vyskytli kdekoli. Všechny pokusy na nějakou dohodu těchto skupin selhaly. Ačkoliv se zaklínaly úctou k autoritě, autoritu, kterou v Čechách a na Moravě českému lidu stanovila

v osobách vlády Říše v dohodě s panem státním presidentem, zcela anarchisticky a demokraticky neuznávaly. Nakonec bylo zřejmé, že osobní cíle zde dávno zastínily zájem národa, a tak nám nezbylo, než jít vlastní cestou a mávnout rukou nade vším, co si u nás říkalo politická strana.

Nyní se nám podařilo prostor Čech a Moravy odpolitisovat. Nikomu neupíráme právo na to, aby podle svých sil přispíval k prohloubení říšské myšlenky a idejí nacionálního socialismu v českém národě. Vítáme jeho pomoc, jakmile projeví ochotu podrobit se říšské kázni, kterou v tomto prostoru mezi Čechy žádá vláda presidentem povolaná a Říší potvrzená.

Zde je třeba připomenout, že v Čechách a na Moravě není zákonné oposice politické, která by se stavěla proti vládě jmenované státním presidentem a Říší. Je-li taková oposice, pak není zákonná. Je to více než oposice. Je to zrada na národu a Říši. To jsou spojenci nepřítele a podobně bude s nimi také naloženo.

Uplynulý rok ukázal, co to znamená, když vláda má jasnou tvář, když nechytračí, nýbrž ukazuje lidu důslednost v názorech a linii. Mnohé jsme prožili. Nyní opět nepřítel v posledních měsících zahájil těžkou propagační ofensivu jako zimy minulé, ale výsledky této ofensivy slov a výmyslů jsou u nás slabé. V českém národě už zakotvila představa, že tato vláda to s ním myslí dobře a že nejméně škody utrpí, když jí bude poslouchat. Český člověk se přesvědčil, že, když si hledí práce a nechá tlachaly jejich osudu, nikdy neutrpí úhony.

Nesčetněkrát jsem mluvil o výchovném plánu národa, v němž, pokud jde o věk, kladl jsem důraz na m l á d í, a pokud jde o stav, na p r a c u j í c í. Podle toho se také postupovalo.

Jestliže nám Říše ušetřila boj s živly upsanými sta-

rému nepřátelskému řádu, náš úkol se proto soustředil v tom, abychom získali lid, který stál na rozcestí, který bylo třeba správně informovat a situaci mu vyložit po pravdě. Těžiště našeho úsilí však spočívalo ve výchově mládeže. Zde se můžeme chlubit pozoruhodnými pokroky, i když se mnohý zásah zdá laiku zprvu nepochopitelným a vykládal se ve smyslu nepřátelského tlachu.

Ministerstvo školství ztratilo určité obory své působnosti, jako divadlo, umění a hudbu, které přešly k ministerstvu lidové osvěty. Zato převzalo celé zemědělské školství. Organisace ministerstva školství byla zastaralá. Centrální orgány byly překrvené kompetencí i úřednictvem. Provedlo se odlehčení a na podřízené orgány přenesena řada odpovědných úkolů.

Školy bylo třeba uzpůsobit době. Nevyhovující učebnice byly přepracovány. Zanedbané vyučování německému jazyku bylo zlepšeno, ve všech školách rozšířeny znalosti nutné pro praktický život.

Jak je vám známo, místo pětitřídní školy obecné máme nyní čtyrtřídku. Zato hlavní výběrová škola, která nahradila školu měšťanskou, je čtyrtřídní. Absolventi čtvrté třídy hlavní školy mají práva absolventů staré čtvrté třídy měšťanské školy, a tím získávají rok.

Ve středním školství byly ponechány jen dva typy škol: gymnasium a reálné gymnasium. Reálky byly přestavěny na osmitřídní reálná gymnasia. Předimensované střední školství a ústavy učitelské musily být poněkud omezeny. Vstup na střední školy byl podmíněn přísnými zkouškami ve výběrových táborech, které se osvědčily. Studium děvčat na chlapeckých školách bylo velmi omezeno.

Oč se však snížil počet žactva na středních školách, o to se zvýšil na školách odborných, jejichž absolventi

v rámci Velkoněmecké říše nacházeli nyní znamenité možnosti uplatnění. Zřídily se na odborných školách další kursy pro abiturienty. Zřídily se nejen nové odborné střední školy. Podařilo se také otevřít školy zrušené, jako na příklad obchodní akademii v Moravské Ostravě.

Neobyčejně stoupl zájem o odborné školy pro ženská povolání, které byly rozšířeny a rozmnoženy. Aby se dívčí dorost mohl dobře připravit pro své přirozené poslání, zřídilo se několik desítek rodinných škol jednoročních.

Veliká péče v uplynulém roce byla věnována školám učňovským. Úroveň škol byla zvýšena, vyučování zlepšeno, dílny doplněny. Počet posluchačů v učňovských školách neobyčejně stoupl.

Zemědělské školství bylo přestavěno tak, aby dalo základ k povolání hlavně mládeži zemědělské. V plánu je, že lidové školy hospodářské bude navštěvovat všechna zemědělská mládež. Prozatím se otevřely letos 124 zemědělské školy a dalších 13 se připravuje.

Také učitelskému dorostu bylo pomoženo. Od února minulého roku bylo přijato 4000 nových kandidátů učitelství, bylo povoleno přijímat další učitelské praktikanty. Od ledna 1942 zvýšeny platy praktikantů až o 65%. Bylo přijato 500 výpomocných učitelek domácích nauk. Světští učitelé náboženství, kteří byli dosud placeni za hodiny, od 1. září byli převedeni do pragmatikálního poměru. V 600 případech bylo upuštěno od pensionování učitelů v předepsané věkové hranici.

Na střední školy byl přijat značný počet kandidátů profesury. Usiluje se o to, sociálně zajistit pomocné učitele jako síly pragmatikální. Bylo uskutečněno dlouho odkládané započtení zkušebního roku do odpočivných platů. Byly zvýšeny výpomoci pro zaměst-

nance středních škol. V tomto roce se počítá na tento účel se značnou částkou.

Zdravotnímu stavu žactva byla věnována zvýšená pozornost. Studijní podpory pro nemajetné studenty byly zvýšeny na 5000 K. Přespolním žákům byla poskytnuta částečná úhrada jízdného a strava ve škole. Sociální a zdravotní péče o české žactvo středních škol si vyžádala v minulém roce z prostředků ministerstva téměř 7 milionů korun. Podobné to bylo na školách odborných.

Obzvláštní význam má zřízení Studentské nadace dr. Emila Háchy k uctění 70. narozenin pana státního presidenta, která je určena pro nemajetné protektorátní příslušníky arijského původu, studující na vysokých školách v Říši. Při tom mají přednost studenti z vrstev dělnických.

Musím prohlásit, že jak učitelstvo, tak také žactvo pochopili potřeby doby. Učitelé věnovali značnou část svých prázdnin k zajištění výživy obyvatelstva. Rovněž žactvo vyšších tříd pomáhalo vydatně na žních a při vykládání zásilek bramborů. Pod vedením učitelstva žáci sbírali papír, starý materiál a odpadky pro průmyslové zpracování. Školy zvýšily u nás chov bource morušového.

Pokud šlo o knihovnictví, zemská a universitní knihovna v Praze i knihovny vědecké značně vzrostly novými přínosy. Zemská knihovna získala na příklad 90 tisíc svazků zámecké knihovny roudnické, nebývalé ceny, studijní knihovna v Dejvicích 150 tisíc svazků. Bude vás zajímat, pánové, že zemská a universitní knihovna je dnes čtvrtou největší a nejdůležitější knihovnou Velkoněmecké říše po státních knihovnách v Berlinu, Münchenu a národní knihovně ve Wienu. Stejné pokroky zaznamenáváme v musejnictví a v archeologii, kde se práce zjednodušuje, jednotí, a proto

rozhojňuje. Přes potíže s pracovními silami pokračovalo se nadále na zachování a obnovení kulturněhistorických a sochařských památek v Čechách a na Moravě. Ve školství jsme tedy nezaháleli.

Ministerstvo lidové osvěty převzalo tiskový odbor z bývalého ministerského předsednictva, sekci divadelní, hudební a uměleckou z ministerstva školství, sekci filmovou a cizineckého ruchu z bývalého ministerstva obchodu, vytvořilo sekci literární a sekci propagační.

Toto nové ministerstvo z nařízení státního presidenta převzalo věcný i osobní dozor nad hlavními českými kulturními organisacemi, jako jsou Národní rada, Kulturní rada, Národní souručenství a jiné. Spolupracovalo na provádění sbírek různého druhu. V tomto ministerstvu byly vypracovány směrnice pro organisaci povinné služby mládeže a vytvořeno Kuratorium pro výchovu mládeže.

Další velikou prací ministerstva lidové osvěty bylo zřízení a organisování díla „Sociální pomoci pro Čechy a Moravu". Konečně za souhlasu pana říšského protektora zřídilo ministerstvo lidové osvěty s obzvláštní podporou zemřelého Zastupujícího říšského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha k podpoře vzdělání českých novinářů a spisovatelů v duchu říšské myšlenky nadaci Karla Lažnovského.

Při opatřeních k podpoře a ochraně českých kulturních hodnot vedla nás především myšlenka jednoty našeho životního prostoru s velikým německým národem. Snažili jsme se českému člověku zpřístupnit poklady kultury německé a na druhé straně v Říši propagovat kvalitní díla kultury české. Tak dostala na příklad jen veškerá česká výroba filmová v uplynulém roce státní podporu ve výši více než 34 milionů korun.

Pokud jde o tisk, v uplynulém roce se podařilo opravdu v celém českém novinářství dosáhnout ochotné politické a kulturní spolupráce. Podařilo se vyřešit hlavní stavovské otázky novinářů a reorganisovat Národní svaz novinářů. Starali jsme se o výchovu dobrého novinářského dorostu. Při udílení státních cen v uplynulém roce bylo po prvé pamatováno na průkopnickou práci novinářskou. Přes nedostatek papíru byl zřízen pro mládež nový časopis „Zteč", pro inteligenci obnovena „Přítomnost" a pro dělníky zaveden obrázkový list „Lidé práce". Český tisk dnes je upřímným propagátorem myšlenky říšské a idejí nacionálního socialismu. Zde není už žádné polovičatosti nebo dvojsmyslnosti. Současně však je český tisk ochráncem a šiřitelem nejlepších zjevů české kultury, která opravdu podezdívá české bytí.

Nikdy nebyla doba tak příznivá tisku a literatuře jako právě dnes. Víte dobře, kolik se čte a jaká je poptávka po knihách. Bohužel, a také bohudík, knižní produkci brzdí omezené množství papíru. Bohužel říkám proto, že by se dobré knihy mohly tisknout ve větším nákladu. Bohudík říkám opět, poněvadž údobí, kdy se šetří papírem, mohli jsme použít k tomu, abychom zcela přidusili vydávání kdejakého braku, který byl pouze výdělkovým artiklem, ale žádnou kulturou. Vydavatelská činnost je nyní kontrolována také s hospodářské a sociální stránky. Bude vás snad zajímat, že nakonec byla pořízena ústřední kartotéka českého knihovnictví, která ukázala, že na území Protektorátu je celkem 8808 veřejných knihoven s bezmála 6 miliony svazky.

V uplynulém roce vidíme zřejmý odklon nadaných českých autorů od zimomřivé zásady „malé, ale naše". Myslí se a tvoří evropsky a studuje se pečlivě litera-

tura Nového Německa. Postupně se vyřazují všichni vydavatelé, kteří nedbají kvality prací a sledují jediné zisk. Pomáhá se mnoho vydávání děl mladých autorů. Ve vydávání knih ovšem v prvé řadě přicházejí v úvahu díla politická, válečněhospodářská a učebnice.

Dobře jsme pracovali také pro českou scénu. Veliký zájem o divadla hrozil poklesem jejich úrovně. Pomáhali jsme kvalitní české tvorbě a seznamovali českého diváka s vynikajícími díly scény německé. Na území Čech a Moravy bylo v provozu v uplynulém roce celkem 25 stálých divadel, z toho 18 v Praze. Abyste si učinili obraz o tom, co se v uplynulém roce ze státních prostředků dostalo českému divadelnictví, uvedu jen, že Národní divadlo obdrželo 15 a půl milionu, městské plzeňské 1 milion, olomoucké 1 800 000, ostravské 1 milion, táborské 700 000, pardubické 600 000. Vedle toho v uplynulém roce bylo v činnosti 53 českých putovních divadel. Dále jsme měli asi 1500 scén ochotnických.

Hleděli jsme v prvé řadě, aby se do divadla dostal za levný peníz český dělník. Pro dělnictvo bylo v uplynulém roce uspořádáno na 350 představení, kterých se účastnilo na 200 000 dělníků.

Na poli výtvarného umění se uskutečnilo 180 úspěšných výstav. České spolky výtvarníků dostaly od ministerstva půl milionu podpory. Vedle toho ministerstvo v uplynulém roce zakoupilo za 3 miliony uměleckých děl. Zvýšily se značně podpory pro přestárlé umělce. Zvláštní pozornost se věnovala uměleckému průmyslu. Učinily se přípravy k evidenci výtvarných umělců a k potírání uměleckého braku.

České hudbě se dostalo vydatné podpory nejen na poli vydavatelském, nýbrž také v práci koncertové. Svědectvím, jak se pečuje o českou hudbu, je Česká

filharmonie, která v uplynulém roce dostala podporu ve výši 2 a půl milionu. Hudební a pěvecké spolky dostaly na půl milionu.

V tomto roce jsme přistoupili k dílu, které nenašlo pochopení za demokracie. Začali jsme s plánovitým vydáváním partitur českých klasických oper a skladeb významných autorů. Na to bylo povoleno 300 tisíc K. Podpora české hudební kultury v uplynulém roce dosáhla výše 4 a půl milionu korun.

Číslice ukazují, že česká kultura nebyla ještě nikdy státem tak účinně podporována, jako tomu bylo v posledním roce. Velikým úkolem je pronikavé zlepšení sociální u kulturních pracovníků, kterým demokratický režim rozdával almužny, poněvadž politicky pro něho kultura neměla hodnotu.

K ministerstvu školství a ministerstvu lidové osvěty se připojilo jako nedělitelná výchovná složka českého lidu také Kuratorium pro povinnou službu mládeže, zřízené v květnu minulého roku. Povinná služba mládeže je plánována od 10 do 18 let a zahrne bezmála milion mládeže obou pohlaví. Prozatím byla provedena evidence spolků, které přicházejí v úvahu pro povinnou službu mládeže jako výchovná ústředí. Ideálním vzorem je nám tu Hitlerjugend v Říši. Nyní se zkoumá u každého spolku pečlivě, jak dalece vyhovuje požadavkům po stránce tělovýchovné i politické. Zde se musí postupovat opatrně, aby nevzešla škoda. Současně se cvičí instruktoři ve výcvikových táborech a organisují krajské a okresní dozorčí orgány.

Také v ostatních protektorátních ministerstvech zaznamenáváme za uplynulý rok značný pokrok hlavně po stránce přizpůsobení českých veřejných poměrů poměrům v naší Velkoněmecké říši.

Nejvíce pokročilo na této cestě ministerstvo hospodářství a práce, které připravilo další předpoklady

k tomu, aby hospodářství Čech a Moravy se plně účastnilo zbrojního díla Říše, a tím přispělo ke konečnému vítězství. Současně toto ministerstvo i při omezených možnostech války pokračovalo v budování novodobého sociálního práva pracujících v tomto prostoru po vzoru ostatního říšského území. Potěšilo nás v posledních dnech uznání z povolaných míst, které vyznělo v tom smyslu, že česká výroba splnila svědomitě úkoly, které jí byly uloženy.

Rovněž radostné zprávy máme z ministerstva zemědělství a lesnictví, které v uplynulém roce sledovalo a řešilo dva hlavní úkoly: zvýšení zemědělské výroby a zachycení a správné rozdělení zemědělských výrobků. Podařilo se výrobní plochu setby zvýšit o více než 60 000 ha. Zvýšila se kvalita chovného dobytka. Pokračovalo se ve výcviku zemědělských odborníků. Pod heslem „výrobní bitvy" se konala na jaře řada velikých zemědělských shromáždění. Toto úsilí společně s dobrou úrodou zajistilo výživu všeho obyvatelstva pro příští rok. Byla uvedena v život stavovská organisace zemědělského lidu po říšském vzoru, která koncem roku začala pracovati v 67 okresích a 8000 místních organisacích.

Ministerstvo vnitra převzalo věci veřejného zdravotnictví a sociální péče. Jen na zřízení a vybavování nemocnic dalo přes 83 miliony korun. Politické úřady se velkoryse zreorganisovaly, počet okresních úřadů byl snížen. Projevem důvěry Říše bylo, že veliká část úkolů říšské správy byla u nás přenesena na politické úřady.

Rovněž potěšitelná byla bilance ministerstva dopravy a techniky, které při zvýšeném dopravním výkonu nepřekročilo v dopravních nehodách čísla mírová. V dílnách tohoto ministerstva byl pořízen moderní sanitní vlak, který věnoval v minulém roce státní pre-

sident Vůdci k narozeninám. Ačkoliv rozpočet předpokládal v tomto ministerstvu ztrátu, doprava vykázala nečekaný zisk. Zapojením našich drah do říšské sítě příjmy železnic dosáhly nebývalé výše.

Ministerstvo dopravy a techniky dále pokračovalo ve vodních stavbách, které mají význam pro hospodářství a pro vodní dopravu; zde válka práci nebrzdila. Poštovní správa byla přebudována podle říšského vzoru. Podobně jako v ministerstvu hospodářství a práce, v ministerstvu zemědělství a lesnictví, také v ministerstvu dopravy a techniky se ukázaly klady, které pro Čechy a Moravu dává zapojení do Velkoněmecké říše.

Ministerstvo financí pokračovalo v postupném přizpůsobení zdejší dávkové soustavy systému říšskému. Výnos daní a dávek byl v uplynulém roce velmi příznivý a už v prvých desíti měsících překročil výnos z roku předminulého.

Ministerstvo spravedlnosti hlavně v trestním právu se hledělo přizpůsobit právu říšskému. Velmi rozsáhlá byla činnost toho ministerstva na legislativních pracích jiných ministerstev.

I tento rok ukázal, že ve všech oborech státní správy pokroková zařízení Říše u nás uplatňovaná znamenají pro obě země i pro český národ zlepšení po všech stránkách.

Myslím, pánové, že jsme svou práci dělali tak, jak to žádaly zájmy Říše i potřeby českého národa. Nepolitisovali jsme, nekramařili. Boj Říše byl naším bojem nesmlouvavě, čestně. Příklad, který v uplynulém roce dala vláda českému národu, působil. V každé vážné chvíli se hovořilo k lidu. Nelenil pan státní president, neváhali jsme my.

Rád bych zde ukázal také na jednu zajímavou skutečnost, která pro vládu byla poctou a pro český lid

povzbuzením. Po celé tři roky Protektorátu žádný člen vlády nebyl v Říši. Tato vláda v čele s panem státním presidentem byla však v Berlinu přijata v minulém roce Vůdcem. Jako protektorátní ministr lidové osvěty na pozvání Říše jsem se účastnil v dubnu evropského novinářského kongresu v Benátkách s českou novinářskou delegací. Na pozvání Říše jsem se účastnil v létě slavnostních her v Salzburgu s českou delegací kulturní. A právě před nedávnem na pozvání pana státního sekretáře Gutterera jsem navštívil s jinou českou kulturní delegací Berlin, kde jsme studovali umělecké a sociální poměry Říše.

Také OKW pomáhalo nám svou ochotou v osvětové práci. Umožnilo českým žurnalistům delší zájezd do východních obsazených míst, aby se přesvědčili na vlastní oči o sovětských poměrech. Delegaci českých rolníků a dělníků, která na pozvání OKW studovala hospodářské poměry na Východě, vedl jsem osobně.

Musím zaznamenat také poctu, které se dostalo české mládeži tím, že její delegáti byli, jako delegáti ostatních evropských národů, pozváni na evropský kongres mládeže do Wien. Účastníci prvého výcvikového tábora české mládeže byli odměněni za svou práci tím, že jim byla umožněna studijní cesta celou Říší, kde se jim dostalo velmi vlídného přijetí.

Rok poctivé a oddané práce Říši nám ukázal, že český národ čeká skvělá budoucnost od okamžiku, kdy vezme své příslušenství k Říši za podklad veškeré práce a všeho snažení. Přesvědčili jsme se, že na upřímnost bylo vždy odpovídáno upřímností a že dobrá práce byla odměněna pochvalou a uznáním.

Vláda je potěšena, že český lid na frontě práce pod jejím vedením splnil v minulém roce svou povinnost k Říši. Vláda vidí, jak český lid opustil rozcestí, na

kterém jej nalezla před rokem, a jak se dal směrem jediným, kde mu kyne budoucnost, totiž směrem říšské myšlenky.

Jsme hrdi na to, že právě nyní, kdy nepřítel tropí pustý křik se sovětskou ofensivou na Východě a s okupací francouzských kolonií v Africe, v tomto prostoru, nad kterým bdíme, nenašel žádnou odezvu. Čím většímu vypětí v tomto zápase bude Říše ještě vydána, tím věrněji budeme za ní stát, tím pilnější budou naše ruce a tvrdší naše nenávist proti společnému nepříteli, židovskému bolševismu a židovskému kapitalismu.

V dějinách jsou osudové okamžiky pro národy. Záleží na jejich vedoucích, jakým směrem se národové obrátí, zda se obětují za řád odsouzený a s ním zajdou, anebo zda volí cestu života za cenu revoluce a boje. Po světové válce dvacet let český národ měl vedení přisluhující odsouzenému západu. Tři roky další měl vedení zbabělé, nejasné a zrádné, které se skrývalo za poctivým postojem pana státního presidenta. Rok jdeme nyní cestou života a za námi převážná většina českého národa. Kdo věří, nedělá politiku. Ten v dobrém a zlém jde za cílem své víry.

Český národ věří, že jedině v rámci Velkoněmecké říše je zabezpečena jeho budoucnost, věří ve vítězství nacionálněsocialistické revoluce, která dá Evropě trvalý řád nového blahobytu a na staletí vytoužený mír. Český národ zachová věrnost Říši, která je jeho velikou a slavnou vlastí. Český národ bude poslušen Vůdce Adolfa Hitlera!

DOSLOV

Na těchto stránkách se zrcadlí události českého života, jež se odehrály v době jednoho roku a končí 18. lednem 1943. Je přirozené, že tu musíme hledět k souvislostem nejen s tím, co se zběhlo v té době na bitevních polích, nýbrž také k souvislostem s minulostí, která předcházela lednu 1942. Než se tato kniha dostala až k čtenáři, uplynula opět řada měsíců, přirozeně naplněných novými událostmi.

Vydání časových projevů a článků uprostřed takového velikého dění, jaké prožíváme, skrývá v sobě pro autora mnohé nebezpečí. Kdyby byl člověk před rokem věděl, co ví dnes, mnohé by byl jinak formuloval, mnohé by doplnil, poopravil. Jedno však je jisté — nic bych z toho neodvolal.

Nemám jen přátele. Na každé mé slovo, na každou slabiku, číhá také mnoho mých nepřátel. Ti sáhnou po této knize dychtivě jen proto, aby v ní hledali výroky, které zatím vývoj nepotvrdil nebo mé předpoklady, které se nesplnily. Uprostřed ledna 1943 byly v proudu zimní ofensivy, sovětská na Východě a britsko-americká v severní Africe. Tehdy končil rok mé práce jako člena vlády. Události od ledna do srpna zůstaly mi ovšem zatajeny. Dnes vidíme, že ani zdaleka se nepřiblížily proroctvím tehdejší nepřátelské propagandy. V Anglii si zatím začali uvědomovat, že boj s Velkoněmeckou říší nebude věcí lehkou. Ve Spojených státech ozývají se nyní hlasy varovné. Zkušenosti jsou

totiž přísným učitelem. Poznatky, získané Angličany a Američany, za ofensivy v severní Africe, na Šalamounských ostrovech a na Sicilii, opravily v tomto létě mnoho bláhových předpokladů amerických válečných diletantů. Myslím, že Angličané s Američany se také dočkají nepříjemného zklamání ve svých počtech s leteckým terorem.

Pevná víra v nový evropský řád, vybudovaný na zásadách nacionálního socialismu, není ve mně v nejmenším otřesena. Naopak. Zaryté, ale marné úsilí, které nepřítel vynakládá na své útoky pozemní a vzdušné, potvrzuje správnost plánů Říše v této válce. To poznávají v českém lidu tisíce a tisíce těch, kterým osud poskytl možnost, aby viděli poměry ve Velkoněmecké říši. Obdivují houževnatost a obětavost německého národa. Učí se tvrdosti a poznávají novou víru, která jediná může zachránit Evropu před zkázou.

Ještě mnohé prožijeme. Pro slabé a nejisté se dostaví nejedna chvíle zahanbení. Ale ti, kteří zůstanou pevni ve víře, povedou, až slova víry budou učiněna skutkem. Velikého se nedobývá malým. Oběti musí býti úměrné velikému vykoupení. Není po prvé, co hovořím v pevné víře znovu k některým malověrným. Čtyři roky napomínám a domlouvám. Kdo poslechl, uchránil se mnohého zlého. Ten, který uvěřil, přechodně sklízí snad pohrdání, ale jen proto, aby zítřek mu v úctě dal to, co patří všem statečným bojovníkům za lepší příští národa.

OBSAH

Předmluva 5
Slovo úvodem 7
Tisk je částí předvoje zítřka 9
Na cestě k nové socialistické Evropě 19
Výsledek sbírky zimních potřeb pro frontu . . 24
Revoluční osvěta nevystačí s úředníky 32
Mládí musí znít odvahou! 45
Česká mládež jde vstříc dobré budoucnosti . . 50
K 15. březnu 1942 56
O dvojjazyčnosti malých národů 61
Vášnivá víra nepočítá nepřátele 65
Otázka české „politické strany“ 72
Výsledky nepřátelské ofensivy v zimě 1941—42 77
K evropským novinářům mluví Čech 81
O Adolfu Hitlerovi 94
„Tři roky před mikrofonem“ (Úvod k přednáškám) 98
O svátku práce 102
Nové úkoly české školy a české výchovy . . . 109
Boj o českou duši 117
Slovo varovné 123
Na Staroměstském náměstí 127
K úmrtí Zastupujícího říšského protektora . . 132

Konec všeho, nebo přelom? 135
V Brně 138
V Plzni 149
V Táboře 159
V Hradci Králové 166
K českým divadelním umělcům 176
V Olomouci 179
U sv. Antonínka nad Blatnicí 186
V Moravské Ostravě 191
Na Václavském náměstí 200
President Zachránce 212
Národ vyznamenává své umělce a průkopníky . 216
Pro německého hrdinu 220
V prvém cvičném táboře české mládeže 223
O nové mládeži a novém školství 227
Češi a tato válka 236
Do nového školního roku 250
Vrchlický a Šalda-Ptáčník 254
Na den svatého Václava 261
„Zteč“ 267
Od inteligenta k inteligenci 269
Mobilisujeme proti bídě v českém národě . . . 286
Rozmluva o dojmech z Východu 294
Po stopách babylonského přízraku 303
Čtvrtý válečný podzimek 311
Revoluce se nezdržuje převýchovou nepřátel . . 316
Hácha je čtyři roky státním presidentem . . . 329
U té naší stodoličky 336
Říšská obrana a židovský útok 344
Víra, kázeň a vytrvalost 350

Nadílka českým dělníkům v Říši 364
Česká politická koleda 370
Dva muži a dvě doby 376
Novoroční rozjímání 390
Má nepřítel nějaké naděje? 398
Čtvrt roku soustředěného nepřátelského náporu 403
Rok práce vlády doktora Krejčího 409
Doslov 433

EMANUEL MORAVEC: O ČESKÝ ZÍTŘEK

I. vydání v srpnu 1943 vydal Orbis, Praha — Písmem Ideal-News vytiskla knihtiskárna Orbis, Praha. Brož. K 90,-, váz. K 110,-